

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAMELA CLARE

AŞKA ADANMIŞ BİR GÜN

*Tutku bir kez alev aldı mı onu
söndürmek ya da varlığını
inkar etmek zordur.*

Koridor

AŞKA ADANMIŞ BİR GÜN

Connon MacKinnon, komutanı Lord William Wentworth'ten öyle nefret etmektedir ki Wentworth'ün yeğenini bir Şavni'nin esaretinden kurtarmakla görevlendirildiğinde kızın da tıpkı dayısı gibi aşağılık biri olduğunu düşünür. Ancak karşısında gördüğü kadın cesur ve güzel fakat çevresi tehlikelerle sarılıdır. Sarah'yı kurtarmanın tek yolu ise onu kaçıran ve üzerinde kötü emelleri olan hain bir savaşçının ellerinden onu bir şekilde geri almaktır.

Londra'da yasaklarla büyüyen ve kendini bir anda bir trajedinin ortasında bulan Leydi Sarah sınırdaki zorlu koşullara karşı hazırlıksız yakalanmıştır ya da belki de hazırlıksız yakalandığı, Connor için hissettiği duygulardır. Ormanı geride bıraktıklarında asıl korunmaya ihtiyacı olan kişinin Connor olduğu anlaşılır. Dayısı Lord William, Connor'ın onu kurtarmak için yaptıklarını bilse hiç düşünmez onu öldürürdü.

Ne var ki tutku bir kez alev aldı mı onu söndürmek ya da varlığını inkar etmek zordur. Aşkın izlerinin savaştaki en kötü yaradan daha derin olduğunu gören Connor'ın Sarah'yı kendi yanına çekmek için krallığa karşı gelmesi gerekecektir.

ISBN: 978-605-4629-48-0

₺ 20.00

9 786054 629480

ÖNSÖZ

28 Temmuz 1755

Albany, Hudson Nehri Kıyısı

Majesteleri'nin New York Kolonisi

“Ben kimseyi öldürmedim.” Connor MacKinnon iki ağabeyine doğru baktı. Buz gibi, ağır prangalar el ve ayak bileklerine batıyordu. “Yemin ederim.”

En büyükleri Iain kaşlarını çatı. “Morgan ve ben o gece Yaşlı Cooper’ın hanındaydık ve pek çok kişi orada olduğumuzu gördü. Fakat sen aramızdan ayrıldın ve sabaha kadar da dönmedin. Neredeydin?”

Connor, Iain’in yüzündeki o bakıştan nefret ediyordu – Connor’ın kötü şeyler yaptığına inandığını ima eden o bakış. “Geceyi Leydi Vandall ile geçirdim.”

Yirmi dört yaşında ve Connor’dan yalnızca bir yaş büyük olan Morgan başını iki yana salladı. “Kocası öleli daha iki gün oldu.”

“Tamam işte, ben de onu teselli etmeye gittim.”

Morgan güldü. “Çok uyanıksın.”

Connor sırtı. “İnan bana, yanından ayrılırken çok daha iyi görünüyordu.”

Zavallı Kally o kadar yaşlı ve hasta bir adamla evlenmişti ki adamın yatakta kılını kıpırdatacak hali yoktu, bu yüzden de genç karısına ne zevk verebilmişti ne de çocuk. Bir erkeğin dokunuşlarına aç olan kadın, Connor'ın kollarında kendinden geçmişti.

Evet, Connor onunla sevişmişti – ve kadının hoş yüzünde kocaman bir tebessüm bırakmıştı.

“Seni orada gören oldu mu?”

“Hayır, dikkatli davrandım.” Connor kendini tutamayıp sırtıttı. “Fakat Kally o gece koynundakinin kim olduğunu kolay kolay unutmayacak.”

Iain, Connor'a dik dik baktı ve kapının önünden gardiyanın geçtiğini anlayıp ses tonunu alçaltarak sinirli bir biçimde fısıldamaya başladı. “Bir düşün, Connor. Kadının bütün Albany'e seninle yattığını söylemesini ister miydin? Daha sonra da onun herkes tarafından iffetsiz olarak görüldüğünü ve kırbaçlandığını görmek hoşuna gider miydi?”

“Hayır.” Kendisi yüzünden kadının başına kötü bir şey gel-sin istemezdi.

Morgan, Iain'a doğru döndü. “Peki şimdi ne yapacağız?”

Connor, sinirinden küf kokulu saman balyasına bir tekme savurdu, tekmeyle birlikte ayaklarındaki zincirler şıkırdadı. “Şansımız varken özgürlüğümüz için savaşmalıydık!”

Bir düzine İngiliz askeri üzerlerine çullanıp onları tutukladığında Iain ve kardeşleri kasabadan çıkmak üzereydiler. Connor ve yanında da Morgan mücadele için bıçaklarını çekmişlerdi, fakat Iain onları durdurmuştu.

İngilizler bileklerini zincirlerken genç kardeşlerine “Ortada böyle bariz bir hata varken pisi pisine ölmeye değmez, çocuklar,” demişti.

Kasaba halkının şüphe dolu bakışları eşliğinde Albany'nin caddeleri boyunca yürüyüp bir tepenin üzerine kurulu cezaevine varmışlardı. Ayaklarına da prangalar vurulmuş ve kapalı, rutubetli bir hücreye hapsedilmişlerdi. Üstelik hâlâ kimi öldürmekle suçlandıklarına dair en ufak fikirleri yoktu.

Connor, Iain'ın keskin bakışlarını üzerinde hissetti.

“Yapmamız gereken aklımızı kullanmak.” Iain zincirleri şıkdıayan elini yukarı doğru götürdü ve parmağını şakağına koydu. “Savaşmak, hepimizin ölmesine neden olmaktan başka bir işe yaramaz. Biz kimseyi öldürmedik. Her şey yoluna girecek.”

Connor, İngilizlerin adalet anlayışına bu kadar çabuk güvenmek konusunda Iain ile hemfikir değildi. İngiliz adalet sistemi, krallığın gerçek vârisinin hakkını yiyerek tahta bir Alman'ı çıkarmıştı. Culloden Savaş:’ndan sonra Yakışıklı Prens Charlie'nin kaçmasını sağlayan dedeleri, MacKinnon klanının şefi Iain Og Mackinnon'ı demir parmaklıklar ardına tıkan da İngiliz adalet anlayıştıydı. Ve tabii yine aynı adalet anlayışı anne ve babalarını üç oğluyla birlikte atalarından kalan, yıllar yılı yaşadıkları Skye Adası'ndan çıkmaya zorlayıp sürgüne göndermişti.

Ancak Connor, Iain'a karşı çıkamazdı. Iain kardeşleri için her daim doğru olanı yapardı, onların başını daha önce de benzer belalardan kurtarmıştı. Iain, babaları üç yılı aşkın bir süre önce öldüğünden beri ailenin en büyüğü, bu nedenle de haklı olarak MacKinnonlar'ın başıydı. Connor, Iain'a saygı duyuyordu – ve başarabildiği zamanlarda da itaat ediyordu.

Aradan bir saat geçti. İki saat. Ve sonra üç.

Uyuklayan Connor, gardiyanın sesiyle uyandı.

“Ayağı kalkın! Sizinle konuşmak isteyen biri var.”

Connor, ağabeylerine baktı ve yüzlerindeki ifadeden onların da en az kendi kadar şaşkın olduklarını fark etti.

“Haydi, çocuklar,” dedi Iain ve ayağa kalktı. “Sıkın dışınızı. Kısa bir süre sonra bu olup bitenlere bir son vereceğiz ve işimize bakacağız.”

Connor ayağa kalktı ve ağabeylerini takip etti, el ve ayaklarındaki zincirler şıkırdayarak kapıdan dışarı çıktılar. Kapının önünde, genç, peruklu bir İngiliz subayı – üniformasına bakılırsa bir teğmendi – ve arkasında da süngülerini onlara doğrultmuş vaziyette bekleyen beş asker vardı. Teğmen, Iain’ı bir güzel süzdükten sonra bakışlarını önce Morgan’a, ardından da Connor’a çevirdi. Adeta her birinin gücünü ve yeteneklerini tartıyordu. Connor’ın bileğine sarılı MacKinnon tartanından yapılma ince şeridi gördüğünde, dudaklarını buruşturdu.

Arkasındaki askerlere dönüp “Tartanı kolundan çıkarın,” dedi.

Connor geriye doğru bir adım attı ve ellerini yukarı kaldırmış, ona doğru yaklaşan askerleri önlemek istedi. “O kanlı ellerinizi benden uzak–”

Iain’ın “Connor!” diye bağırmasıyla durdu. “Sadece bir kumaş parçası.”

Connor, ağabeyine hayretle baktı. MacKinnon klanının renklerini taşıyan tartan yalnızca bir kumaş parçası mıydı? Iain kafayı mı yemişti?

Hayır, bütün mesele Jeannie Grant’ti. Iain kadına sırılsıklam aşık ve onunla evlenmeye kararlıydı. Albany’e de Iain, annesinin evlilik yüzüğünü Jeannie’nin narin parmaklarına takarak ona evlenme teklifi edebilsin diye gelmişlerdi. Jeannie’nin babası kızının talipleri arasında en çok Iain’ı beğeniyordu, ancak Iain’ın başının İngilizlerle belada olduğunu bilseydi, durum muhakkak değişirdi.

Asker, Connor’ın bileğindeki tartan şeridi tutup kopardığında ve avucunun içinde buruşturup cezaevinin tozlu zemini-

ne fırlattığında, o ağabeyinin hatırına dişlerini sıktı ve kendini güçlü durmaya zorladı.

Iain subaya döndü. “Sanırım bir yanlış anlaşıl-”

“Mahkumların konuşmaları yasak.” Teğmen, Iain’a sırtını döndü. “Getirin onları.”

Connor ağabeyleriyle göz göze geldi, onların da en az kendi kadar sinirli olduklarını fark etti. Ardından da kuvvetli bir el sırtından dürttü.

“Yürü hadi!”

Ağabeyleri ile birlikte dışarıya, tepeden aşağı nehre doğru ve oradan da meraklı kalabalığın kendilerini izlediği kasaba meydanına ilerlerken, Connor ayağındaki zincirler nedeniyle öne doğru tökezledi.

“Kahrolası İskoçlar!” diye mırıldandı biri.

Daha sonra Connor, göz ucuyla etrafına baktı ve Kally’i gördü. Bu güzel yüzlü kadının endişeyle kendisine doğru yaklaştığını görünce, gelmemesi için başı ile belli belirsiz bir hareket yaptı.

Şimdi olmaz, güzelim.

Kent meydanının köşesinden döndüklerinde, pencereleri uzun, büyük ve ferah bir eve vardılar. Evin geniş ön kapılarının önünde göndere çekilmiş İngiliz bayrağı dalgalanıyordu. Burası Connor’a tanıdık geliyordu fakat bir türlü emin olamıyordu. Ağabeylerinin peşinden içeri girdi ve merdivenleri çıktı. Attığı her adım içine biraz daha korku salıyordu. Masum oldukları halde, böyle bir belanın içine nasıl düşmüşlerdi?

“Biz yapmadık,” dedi. Sözcükleri sanki havada asılı kalmıştı..

Merdivenler bittiğinde, genç teğmen onları sağındaki kısa koridordan geçirip kapalı bir kapının önüne getirdi. Kapıyı çaldı.

İçeriden bitkin bir ses geldi. “Girin.”

Connor ağabeylerinin peşinden içeriye doğru itiliyor, arkasındaki süngülü askerler tarafından da sıkıştırılıyordu. Odanın tam ortasında züppe bir İngiliz subayı oturmuş satranç oynuyordu. Boynunda parlayan bronz bir gerdanlık ve gömleğinin yaka ve bilek kısımlarında göze çarpan ince danteller vardı. Parmak uçlarını birleştirmiş, belli ki bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Connor ve ağabeylerinin içeri girdiğinin farkına bile varmadı, bütün dikkatini küçük, mermer satranç taşlarına vermişti.

İçi nefretle dolan Connor konuşmaya yeltendiyse de Iain’ın bakışlarıyla onu uyardığını fark edip sustu.

Lanet olsun!

Onları odaya getiren subay saygıyla önlerinde eğildi. “Buradalar, efendim.”

Demek ki züppe yalnızca subay değil, aynı zamanda efendiydi. Saygıdeğer Ekselansları sessiz olunması için parmağını havaya kaldırdı ve satranç tahtasını izlemeye devam etti. Böylece Connor’a da onu izleme fırsatı doğdu. Kaşları koyu, yüz hatları erkeksiydi, çenesi temiz bir şekilde tıraş edilmişti. Fakat teni tıpkı bir kadının teni gibi beyazdı, ellerinde hiç nasır yoktu – belli ki melun hayatı boyunca biraz olsun alın teri dökmemişti.

Connor, adamın duvarlardaki peruklu, asalet abidesi atalarına, deri ciltli kitaplarla dolu kitaplığa ve üzerinde bir dolu tüy kalem, kristal bir mürekkep şişesi ve gümüş bir şamdan bulunan yazı masasına baktı. Bu puşt kimin nesiye, bayağı zengindi.

Adam nihayet siyah bir piyonu aldı ve bir kare öne taşıdı.

Ayağa kalktı ve onlara doğru döndü. Boyu uzun sayılırdı,

neredeyse Connor'ın boyuyla aynıydı. Ancak Connor, o ve ağabeylerinin adamı iki hamlede yere serebileceklerine emindi. Adam soğuk bakışlı gri gözlerini ilk önce Connor'a, daha sonra da Morgan'a çevirdi. En sonunda bakışlarını Iain'da sabitledi ve gözlerini ondan ayırmadı.

“Ben Iain MacKinnon. Bunlar da benim kardeş--”

Askerlerden birinin midesine indirdiği tüfek darbesiyle, ciğerlerindeki hava boşaldı ve Iain iki büklüm kaldı.

Connor ona doğru bir adım attı, yumruklarını sıktı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Daha genç olan subay Iain'ın yüzüne karşı “Seninle konuşulduğunda konuşacaksın!” diye bağırdı.

“Bu kadar yeter, teğmen.” Lord Hazretleri, bileğini hafifçe vurarak subayı oradan uzaklaştırdı ve masasına dönüp kendine biraz konyak koydu. “Hakkında pek çok şey biliyorum, Iain MacKinnon. Arkandaki iki adam, erkek kardeşlerin Morgan ve Connor. New York'a çocukken geldiniz, sınırda büyüyüp vaktinizi barbarların arasında geçirdiniz ve bu sırada birkaç Kızılderili dili öğrendiniz. Babanız Lachlan MacKinnon üç kış önce ve anneniz Elasaide Cameron da ondan birkaç yıl önce öldü. Dedeniz, MacKinnon klanının barbar lordu ve amcamın Culloden'daki zaferinden sonra Genç Veliht'in kaçmasına yardımcı olan Katolik bir hain, Iain Og MacKinnon'dı.”

Duydukları karşısında Connor'ın kanı dondu. Hayatta olup da Kasap Cumberland'in soyuna sopuna küfretmeyen tek bir İskoç bile yoktu. Züppe İngiliz kralının oğlu olan o pislik herif Culloden'daki klanları dağıtmış, daha sonra da İskoçya'nın kuzeyine geçip her yeri yakıp yıkmıştı. Prens Charlie'ye sadık

* Prens William Augustus. (Çev. N.)

olanları katletmiş, köyleri yakmış ve mahsulleri tahrip ederek hayatta kalanların açlıktan ölmelerine neden olmuştu. Adam-ları da Iain'ı daha küçücük bir çocukken vahşice öldürmeye kalkışmış, dedeleri devreye girip Iain'ın hayatına karşılık tut-sak edilmeyi kabul etmişti.

Ya karşılardaki Lord Hazretleri, Kasap'ın yeğeniyse...

Connor'ın kalbi çarpmaya başladı, göğsü sıkıştı.

Iain'ın uzaklardan gelen sesini duydu. "Öyleyse sen--"

*Neach diolain** gülümsedi, konyağı hâlâ elindeydi. "Ben Rockingham Markisi Robert Wentworth'ün üçüncü oğlu, Prenses Amelia Sophia'nın kocası Lord William Wentworth. Büyükbabam da - ki onun kim olduğunu pekala tahmin ediyorsunuzdur."

Gerçekten de bu çok açıktı.

Büyükbabası kıcıyla tahtı kirleten, beş para etmez bir Alman beyiydi.

Her nedense - Connor nedenini idrak edememişti - küfretmemeyi başarmıştı. "Bizi neden buraya getirdiniz?"

Wentworth konyağından bir yudum aldı ve sorunun yanıtını uzun bir süre düşündü. "Anladığım kadarıyla yakında cina-yet suçuyla mahkum edilip asılacaksınız."

Connor, Morgan'a ve Iain'a baktı, yüzlerindeki büyük şaşkınlığı gördü. "Mahkum filan edilmedik, üstelik henüz mahkeme de olmadı." Züppe onları kendi kafasında çoktan yargılayıp mahkum etmişken, Iain nasıl bu kadar sakin görü-nebiliyordu? "Bu haksız bir suçlama. Ortada bir yanlışlık var."

Connor kendini daha fazla tutamadı. "Bize karşı elinizde nasıl bir delil var?"

Wentworth içkisini bir kenara bırakıp Connor'a baktı.

* Neach diolain (Galce): Puşt. (Çev. N.)

“Üçünüz, gece bir ara Henry Walsh ile karşılaştınız ve onu öldürdünüz – zaten dün öğleden sonra pencereimin dışında onunla boğuşmuştunuz.”

İşte bu yüzden ev tanıdık gelmişti. Önceki gün kasabaya inerken önünden geçtikleri evdi bu. Yürüdükleri sırada adamın birinin bir kadını – becerdiği ve ücretini ödemek istemediği bir fahişeydi – dövdüğünü görüp olaya müdahale etmişler, adamı ücreti ödemeye zorlamışlardı. Ama onlar oradan ayrılırken adam kanlı canlı duruyordu.

“Bu lanet bir yalan! Biz yapma–” Connor’ın cümlesi kavgalarına yediği ikinci tüfek darbesiyle yarıda kaldı ve duyduğu acıyla ciğerlerindeki hava boşaldı. İki büküm oldu, karının yan kısmını tuttu ve nefes almaya çalıştı.

Iain söze başladı, sesi duyduğu öfke nedeniyle çok sert çıkıyordu. “Adamların ona tekrar vururlarsa, size damarlarımda nasıl bir *barbar* kanı dolaştığını gösteririm.”

Wentworth rahattı. “Dövüştüğünü gördüm. Aslında senin deyimimle *barbar* kanın nedeniyle sana bir ... anlaşma önereceğim.”

Duyduğu acı nedeniyle hâlâ yan tarafını tutan Connor, bir Iain’a bir Wentworth’e baktı. Aşağılık adamın ağzından güzel bir teklif çıkmayacağını çok iyi biliyordu.

“Ne tür bir anlaşma?” Iain da puşa güvenmiyordu. Connor, ağabeyinin sesindeki kuşkuyu ve tereddütü hissedebiliyordu.

“Sana ve kardeşlerine yöneltilen suçlamalarla bizzat ilgileneceğim. Sen de karşılığında emrim altındaki bir Komando birliğinin lideri olacaksın; Fransızlara ve Kızılderili müttefiklerine karşı kralımız için savaşacaksınız.”

Connor, pezevenğin sesini bastırmak için bağırırmaya çalıştı.

Fakat Iain kahkaha attı. “Kaçığın tekisin!”

“Ya öyle miyim? Majesteleri’nin bu kıtadaki çıkarlarını

koruyabilmek için ülke topraklarını ve Kızılderilileri iyi tanıyan adamlara ihtiyacı var. Yardımım olmadan, sen ve kardeşlerin emin olun ki asılacaksınız.”

Iain artık gülmüyordu. “Deliliniz var mı?”

“Ölüsü yeter. Eğer istersem, başka deliller de yaratırım tabii.”

Her şey apaçık ortadaydı.

Lord bozuntusu bütün bunları Iain’ı Komando birliğinin lideri olmaya ve onlar için savaşmaya zorlamak için tezgahlamıştı. Önceki gün Iain’ın Henry Walsh’le dövüşmesini izlemişti, nasıl ustaca dövüştüğünü gördükten sonra da Iain’ın askerleri arasında olmasını istemişti. Ve Iain, İngilizler için savaşmayı reddederse, üçü de asılacaktı.

Connor kalp atışlarını adeta kulağında hissediyor, kalbi adeta çırpınıyordu.

“Bu kölelik!” Iain’ın yüzü hiç olmadığı kadar solgundu.

Wentworth’ün soğuk ve kibirli sesi duyuldu. “İster özgür iradenizle ister zorla; kralınıza hizmet etmek sizin göreviniz.”

Fakat tahttaki adam onların kralı *değildi*.

Iain yeniden konuşmaya başladı, sesi bastırmaya çalıştığı öfkesi nedeniyle titriyordu. “Kabul edersem kardeşlerime ne olacak?”

Ah, Tanrı aşkına! Iain bu kahrolası herifin teklifini ciddi ciddi düşünüyor muydu gerçekten? Asılarak ölmek bile bundan daha iyi, değil miydi?

“Komando birliğine uygun yüz elli askeri toparlayıp eğitmeni sağlayacak dövüş emirleri alacaksın ve bu iş gerekli kaynak sağlanacak. Kardeşlerin ise istedikleri zaman gitmekte özgür olacaklar. Ağustos’un yirmi birinde Edward Kalesi’nde bana haber vereceksin ve hayatımı bu uğurda kaybedene veya bu savaş bitene kadar bana hizmet edeceksin. Görevini yerine

getirmezsen ya da bırakırsan, firar suçuyla yargılanacaksın ve kardeşlerin de cinayet suçuyla asılacaklar.”

“Yapma, Iain! Bırak da cezasını Tanrı versin!” Morgan, Galce konuşmaya başlamadan önce var gücüyle bağırdı. “Onu da, onu doğuran kadını da şeytan becersin!”

“Ölmekten korkmuyorum.” dedi Connor Iain’a bakarak ve Iain’ın gözlerindeki kederi gördü. Lord bütün söylediklerini anlayabilsin diye İngilizce konuşmaya devam etti. Hayatının ağabeyine karşı bir tehdit olarak kullanılmasına müsaade edemezdi. “Boşver, assınlar bizi. İngiliz yalanlarıyla öldürülen ilk ya da son İskoçlar biz olmayacağız.”

Wentworth soğuk bakışlarıyla Iain’ı izledi. “Eee ne diyorsun?”

“Ver şu alçağa cevabını, Iain!” diye bağırdı Connor.

“Sakin yapma!” dedi Morgan. “Bırak assınlar bizi!”

Iain, Morgan’a ve Connor’a şöyle bir baktı, çaresizliği yüzünden okunuyordu. Gözlerini bir anlığına yumdu ve derin bir nefes aldı. “Kabul ediyorum.”

Connor, Iain’ın bütün neşesi ve gençliğinin yüzünden silişi ile Morgan’ın yaşadığı şaşkınlığa tanık oldu. Daha sonra da *mac an uilc*’in* kazandığı zafer karşısında zevkten nasıl dört köşe olduğunu fark etti. Ve o an içinden bir yemin etti.

Bir gün, Lord William Wentworth’ü kendi elleriyle öldürecekti.

* *Mac an uilc* (Galce): Şeytanın evladı, çocuğu. (Çev. N.)

BİRİNCİ BÖLÜM

20 Mart 1760

Kuzeybatı Albany

Leydi Sarah Woodville kendisini esir alan adamın hızına yetişmek için adımlarını sıklaştırdı, ciğerlerine sanki bir hançer saplanıyordu, doğru düzgün nefes alabilmek için yanıp tutuşuyordu. Azıcık olsun acıması olmayan adam, kadının bileklerine bağladığı deri kordonu tutup onu hızla ileriye doğru çekti. Kadının el ve ayak parmakları soğuktan uyuşmuştu, oldukça sarp bir tepeye tırmanmaya çalıştıklarından kalçası adeta yanıyordu. Her adım başka bir ısırtıydı; ayakları su toplamış, yeni deri ayakkabıları ıslandığından, ayakkabının arka kısmı topuklarının soyulup yara olmasına neden olmuştu. Fakat yine de adamdan ne durmasını ne de yavaşlamasını isteyebilmişti.

Adam onu öldürürdü. Bundan emindi.

Bütün bunlar başına gelmeden önce, şaperonu Bayan Prince ve yeni hizmetçisi Jane ile Hudson Nehri üzerinden geçerek New York'tan dayısı Lord William'a kendisine yardım etmesi için yalvarmayı planladığı Albany'e doğru bir gemi yolculuğu yapıyordu. Yolculuk esnasında içinde bulunduğu geminin kap-tanı nehirdeki geçişi engelleyen buz kütleleriyle karşı karşıya

kalmıştı. Kütlelerin etrafından dolanmayı denemiş, fakat gemiyi batı kıyısında karaya oturtmuştu. Bu yanlış hesap nedeniyle binlerce kez özür dileyen adam, Sarah'ı Albany'nin çok uzakta olmadığına inandırmak için derhal yardım çağırmıştı.

Fakat Bayan Price'ın midesi, karaya oturmuş geminin tuhaf bir biçimde bir o yana bir bu yana sallanmasına daha fazla dayanamıyordu. Deniz tutmuş kadını rahatlatmak isteyen kaptan Bayan Price, Sarah ve Jane ile birlikte mideleri bulanık birkaç yolcunun daha karaya çıkmalarına yardım etti. Fakat yolcular karaya adım atar atmaz, Sarah bir tüfek sesi duydu, kaptan ölmüştü.

Daha sonra ormandan tahmin edilemeyecek kadar korkunç çığlıklar duyuldu; hemen ardından da ellerinde tüfek, bıçak ve baltalarla, yüzleri boyalı adamlar geldi. Birkaç saniye içinde Sarah, Jane ve küçük bir erkek çocuğunun haricinde gemiden inenlerin her biri katledilmişti. Maktullerin vücutlarından ayrılmış kanlı kafalar Kızılderililerin boncuklu kemerlerinden sarkıyordu.

Lord William asker gönderecek. Komando birliklerini bile gönderebilir.

Sarah saldırganları sekiz kişi olarak saymıştı, ancak şimdi yalnızca üç tanesini görebiliyordu – onu esir alan bir kişi ile Jane'i ve küçük erkek çocuğunu esir alan iki kişi. Kızılderililer esirlerine neredeyse hiç dönüp bakmaz ve onlar için asla endişelenmezlerdi. Siyahın ve kırmızının tonlarına boyanmış yüzleri dehşet saçardı. Kafa derilerinden sarkan bir tutam saç dışında saçları tamamen kazınır; tabaklanmış ve boyalı postlar giyerlerdi.

Üstelik Sarah daha bir gün önce Jane'e bir Kızılderili görmek istediğini söylemişti.

Artık ne kadar süredir yürüdüklerini bilmiyordu Sarah.

Ayaklarındaki acı tahammül edilemez bir boyuta ulaşmıştı ve ne tarafa çekilirse oraya gitmekten, ayaklarındaki acıya katlanmaktan başka çaresi yoktu. Kızılderililer kardan mümkün olduğunca kaçınmak için yükselen çam ağaçlarıyla çevrili bir yoldan ilerlemeyi tercih ettiler. Toprak zemin yukarıya doğru meylediyordu ve orman kapkaranlıktı. Biraz sonra Sarah yakın bir mesafeden gelen sesi duydu – askeri bandoya ait davul sesleri.

Askerler!

Sesi Kızılderililer de duymuştu. Bunun üzerine yürümeyi bırakıp Sarah'nın tek kelimesini dahi anlayamadığı bir şeyler fısıldamışlardı. Jane bir ağaca yaslanıp soluklanmaya çalıştı, arkasında uzun bir örgü yaptığı gür, kızıl saçları dağılmıştı. Çocuk yeşil gözlerinde korkuyla Sarah'ya baktı, yüzü belli belirsiz çillerle kaphydı. Oldukça sıradan giyinmişti ve yüzünde sınır bölgesini anımsatan bir ifade vardı. Kaç yaşındaydı? Dokuz? On? Onun ailesi de katledilenler arasında mıydı?

Zavallı çocuk!

Sarah'nın akli kendi ailesine gitti. Tesadüfen kızlarının Kızılderililer tarafından esir alındığını duysalardı ne yaparlardı? Babası ve annesi onu gönderdikleri için pişman olurlar mıydı, yoksa New York'un güvenli ortamını terk ettiği için onu mu suçarlardı? Keşke annesinin istediği gibi bir kız olsaydı ve kendi bildiğini okumasaydı. İşte o zaman asla skandal filan da olmazdı. Bu vahşi ve korkunç yerden çok uzakta, Londra'daki evinde güven içinde yaşıyor olurdu.

Çocuk, anne şefkati arıyormuşçasına, ona usulca sokuldu.

Yalnızca kendini düşünüyorsun, Sarah, ne ayıp! Sen on sekiz yaşındasın. Oysa o daha küçük bir çocuk.

Çocuğu cesaretlendirmek için gülümsedi.

O sırada Kızılderililer arkalarına dönüp, ilk defa görüyor-muşçasına onlara dikkatle baktılar. Sarah'nm ellerinin bağlı olduğu deri kordonu tutan Kızılderili, genç kadının saçından bir bukleyi parmaklarının arasına alarak okşadı ve koyu renk gözlerini kadınınkilere dikti. Adamın soğuk bakışları karşısında Sarah, korkusunu belli etmemek için cesaretini toplayıp gözlerini ondan ayırmamaya çalıştı.

Seni gerçekten sevmeyenlere gerçek kimliğini asla belli etme.

Leydi Margaret'ın sözü çok uzaklardan bir yankı gibi gelmişti kulağına.

Biraz sonra o sesleri tekrar duydu.

Kızılderililer hızla durdular ve hemen Sarah ile diğerlerini de sürükleyerek bu sefer öncekinden daha hızlı bir şekilde harekete geçtiler; önce tepeyi tırmandılar, sonra da bayır aşağı indiler. Ta ki Sarah, ayaklarındaki acı dayanılmaz hale gelip kendini ağlamamak için zor tutuncaya kadar. Gerçi yine de genç kadının gözlerine yaşlar dolmuştu. Sonunda Kızılderililer durdular ve esirlerinin tepenin aşağı kısmında bulunan soğuk bir dere kenarında dinlenmelerine izin verdiler. Hatta kaçamayacak kadar yorgun olduklarını fark ettiklerinden, ellerini bağladıkları ipleri de gevşettiler.

Kızılderililerden biri Sarah'ya bir su kırbası uzattı ve başıyla suyu içmesini işaret etti. Sarah, kendisinden isteneni yaptı, minnettardı. Fakat kırbayı tam Jane'e uzatacakken, biri elinden çekip aldı.

Sarah'yı esir alan Kızılderili, elinde bir çift mokasenle genç kadının önünde eğildi. Sarah adamın lime lime olmuş ayakkabılarını ve yıpranmış çoraplarını çıkarıp su toplamış kabarcıkları kırbadan akıttığı suyla yıkayışını ve ardından da

yumuşak ve ılık mokasenleri ayaklarına geçirişini şaşkınlıkla izledi. Yüzünde soğuk, aldırılmaz bir ifade vardı. Ayağa kalktı ve diğerleriyle konuşmak üzere uzun adımlar atarak yürüdü.

Sarah bir anlığına Jane ve çocukla yalnız kaldı. Kendisine bakan çocukla göz göze geldi. “Sen çok cesur bir genç adam-sın. Adın ne?”

“Thomas Wilkins, efendim.” Thomas buruk bir ifadeyle gülümsedi ve sonra bakışlarını Sarah’ın ayağındaki mokas-enlere çevirdi. “En azından sizin yaşamanıza izin verecekler sanırım.”

Çocuğun dedikleri Sarah’yı şaşırtmıştı. “Ne-ne demek is-tiyorsun?”

“Size su ve mokasen verdiler, bize yok.” Bakışlarını ye-niden kadının ayaklarına doğru kaydırdı. “Ayağınızda moka-senler olursa askerlerimizin sizin izinizi süremeyeceklerini düşünüyorlar.”

“Peki ya Thomas ve sen, sevgili Jane’im?”

Sarah’dan yaşça fazla büyük olmayan Jane, Vali DeLancey ile kalmak üzere New York’a gönderildiğinden beri Sarah’nın en vefakar dostu olmuştu. Jane, Sarah’ya diğerleri gibi burun kıvırmamıştı, skandala rağmen ona sempati ve anlayış gös-termişti. Leydi Margaret’in ölümünden bu yana Sarah’nın tek arkadaşı o olmuştu.

Jane, Sarah’ya ürkek bir şekilde gülümsedi. “Siz yola de-vam etmelisiniz, leydim. Fakat korkarım ikimizi bu ıssız yer-de baltayla doğrayacaklar.”

Sarah’nın içini havanın soğuk olmasıyla hiçbir alakası olmayan bir ürperti kapladı. “Hayır! Böyle şeyler söyleme! Bana mokasenleri sırf ayaklarım su topladı diye verdiler.”

Fakat Jane’in bakışlarından onunkilerin de su topladığını anladı.

Ardından Kızılderililer geri döndüler. İçlerinden biri Sarah'yı çekerek ayağa kaldırırken, diğer ikisi Jane'in ve Thomas'ın arkasına geçti. Jane, çocuğun ellerini tutmak üzere öne doğru uzanırken Sarah ile göz göze geldi. "Cesur olmalıyız, öyle değil mi Thomas?"

"Hayır!" diye bağırdı Sarah, içini buz gibi bir korku sardı, dizleri titremeye başladı. "Lütfen--"

Biri koca eliyle Sarah'nın ağzını kapattı, güçlü kollarıyla da onu yerden kaldırıp Jane'in sesinin geldiği taraftan uzaklaştırmaya çalıştı. "Tanrı sizi kutsasın, leydim! Size konuştuğunuz dili unutturmalarına izin vermeyin"

Hava kararırken, uçsuz bucaksız ormanda saatler boyunca yürüdüler. Sarah ayakta kalmak için mücadele ediyordu. Askeri birliklere ait tamtam sesleri yerini uzaklardan gelen kurt ulumalarına bırakmıştı. Fakat yürümeye devam ettikçe tuhaf bir şey oldu. Sarah giderek daha az korkmaya başladı. Sanki bileklerine bağlı ipler -- ve onu esir alan adamlar -- yalnızca bir kabustu.

Elbette Jane ve küçük Thomas da yakında geleceklerdi. Belki de onları farklı bir yoldan getiriyorlardı. Ya da askerler onları bulmuş ve serbest bırakmışlardı. Muhtemelen söz konusu askerler bir an önce onu da bulup serbest bırakacaklardı.

Gece oldu fakat hâlâ ne Jane'den ne de Thomas'tan en ufak bir haber bile yoktu.

Daha sonra karanlığın içinde bir kamp ateşinin titrek alevlerini gördü. Yaklaştıklarında bunun Kızılderililere ait bir kamp alanı olduğunu fark etti. Kuşkusuz Jane ve Thomas onu orada bekliyorlardı. Yorgun vücudu yeniden canlandı ve bir an evvel hem ateşin sıcaklığına hem de arkadaşlarına kavuşmak

için adımlarını sıklaştırdı. Fakat görünürde kimsecikler yoktu.

Kafası karışan, umutsuzluğu ve yorgunluğuyla mücadele etmeye çalışan kadın, titreyerek ateşin yanına oturdu. Yün seyahat pelerini onu soğuğa karşı pek koruyamıyordu, elbisesi paramparça olmuş ve ıslanmıştı. Yalnızca içmesi söylendiğinde içti ve yiyecekler eline tutuşturulmadan da yemedi. Farkında bile olmadan mırıldanmaya başladığı ezgi – Handel’in Mi Majör Süiti’nden notalar uçuşmaya başladı havada – suratının ortasına yediği bir tokat darbesiyle sona erdi.

Nefesini tuttu, elini yanağına götürdü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Daha o sabaha kadar en büyük korkusu sevmediği bir adamla evlendirilmek ya da hayatının geri kalanını ailesinin servetinin bile ona uygun bir koca bulmaya yetmemesi nedeniyle rezil bir şekilde evde kalmış, yalnız bir kadın olarak geçirmektir. Oysa artık bütün bu sorunlar öyle önemsiz görünüyordu ki! Kaderinin ona hazırladığı oyunları görmeden ölebilirdi.

Kızılderililerden biri kadının omuzlarını bir hayvan kürküyle sardı ve yere, ateşin yanına bir battaniye serdi. Kadının yere, yanındaki battaniyeye uzanabileceğine dair bir işaret yaptı. Ama Sarah onun yanına uzanamazdı.

Ve daha sonra gördü.

Kamp ateşinin ilerisinde bir Kızılderili oturmuş, taze bir kafa derisini küçük tahta bir çembere dikiyordu. Kafa derisinden uzun, kırmızı bir örgü sarkıyordu.

Binbaşı Connor MacKinnon yerde yatan cesetleri yavaşça çevirdi – genç bir kadın ve bir erkek çocuğu. Her ikisi de baltayla öldürülmüş, her ikisinin de kafa derileri yüzülmüştü.

Aman Tanrım!

O küstah, soysuz Haviland'ı İngiliz askerlerini göndermenin bir hata olduğuna dair uyarmıştı. Kızılderili savaşçılar baskı gördüklerinde genellikle esirlerini öldürürlerdi. Fakat kendinden başka kimseyi düşünmeyen Haviland bu uyarıyı dikkate bile almamıştı. Ve sonunda esir alınan üç kişiden ikisi ölmüştü.

Öyle genç görünüyordlardı ki.

Connor istavroz çıkardı ve ölenlerin ruhlarına sessizce dua etti, ardından genç kadının cesedine daha yakından baktı. Akşam karanlığında kadının yüz hatlarını incelemek zordu. Fakat görmeyi beklediği kişi, o olamazdı.

Wentworth'ün yeğeni değildi. Connor, hayatı üzerine bahse girerdi ki bu, o değildi.

Wentworth onun portresini daha önce Connor'a göstermişti. Bu, ufak bir madalyona işlenmiş, bal rengi saçlı, parlak mavi gözlü, pembe yanaklı ve gül rengi dudaklarında muzip gülümsemesiyle, güzel bir genç kızdı. Oysa soğuk toprağın üzerinde yatan bu zavallı kadın, parlak kırmızı saçlı, sade bir kadındı. Connor, kadının soğuk ve cansız elini sıktı ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Artık o genç kadın ve yanında yatan küçük erkek çocuğu için yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Donmuş dereye daha yakın olan Joseph, elinde lime lime olmuş bir çift ayakkabı ve yıpranmış bir çift çorap tutuyordu.

Connor uzanıp onlara dokundu. Ayakkabıların bağcıkları dantelden, kendileri ise en kaliteli deridendi. Çoraplar da ipek-tendi. "Bunlar ona ait olmalı. Bu tarz süslü şeyler pahalı olur."

Joseph ayakkabıları ve çorapları bir kenara koydu. "Şavniler* kafamızı karıştırmak için ona mokasen giydirmiş olmalılar."

* Şavniler (The Shawnee): Şimdiki Ohio Eyaleti'nde Eric Gölü'nün tam altında yaşayan Algonkin halklarından bir Kızılderili kabilesi. (Çev. N.)

O ve Joseph İngiliz askeri veya o bölgeye daha yeni gelmiş, tecrübesiz birer çiftçi olsalardı, o zaman zokayı yutabilirlerdi. Ancak Joseph Mohikanların savaş liderliğini yapmıştı ve Connor da onun yanında büyümüştü. Mohikanlar onu ve ağabcylerini küçük yaşlarda evlat edinmişlerdi. Joseph'in babasının katı önderliğinde iz sürmeyi, avlanmayı, dövüşmeyi öğrenmiş, birer savaşçı olmaya hak kazanmışlardı. Hepsisi de bu toprakların her karışını en az Şavniler kadar iyi biliyordu ve hiçbirisi böyle basit numaraları yemezdi.

“Ayağında mokasenlerle daha hızlı hareket ediyor olmalı.”

Kaybettikleri zamanı telafi etmek ve karanlık çökmeden mümkün olduğunca fazla yol almak için hızlandılar. Muhtemelen askerlerin çoğunun gözden kaçırdığı bir izi takip ediyorlardı – kurumuş çimenlerin bir kısmının uzayan bir hat biçiminde eğilmiş olması, kadının elbisesinden kamışların ucuna takılmış bir parça ve ters dönmüş bir kaya. Joseph ve Connor'ın konuşmalarına gerek yoktu, bir diğzerinin nasıl hareket edeceğini kestirebiliyorlardı ve bu da onların hızlı ve sessiz bir biçimde hareket etmelerini sağlıyordu.

Son beş yıldır onlar ve adamları birlikte savaşmışlar ve birlikte kan dökmüşlerdi – MacKinnon Komandoları ve Yüzbaşı Joseph'in Mohikan Savaşçıları. Fransızların ve onların Kızılderili müttefiklerinin izini sürmüşler, onlarla ormanda ve tarlada savaşmışlar, onların ikmal birliklerine pusu kurmuşlar ve onları kendi kaleleri ve kasabalarına götürmüşlerdi. Komandolar Joseph'e ve adamlarına, Mohikanlar da Komandolara sonuna kadar güveniyorlardı.

Keşke adamları da şu an yanlarında olabilseydi.

Fakat kış uzun ve soğuk geçmişti ve Komandolar henüz toparlanamamışlardı. Connor'ın adamlarının pek çoğu halen eşleri ve çocuklarıyla kışı geçiriyor ve giderek şişmanlayıp

tembelleşiyorken, Joseph'in savaşıları da Stockbridge'deki kulübelerinde sığağın tadını çıkarıyorlardı. Hiçbiri iki haftalığına Edward Kalesi'ne gelmek mecburiyetinde değildi. Connor ve Joseph yine de birer ulak göndermiş, adamlardan gelebilecek herkesin elini çabuk tutup Albany'e gelmesini ve iz sürmede onlara katılmasını istemişlerdi.

Connor ve Joseph, topçu piyadelerinden oluşan bir tabur kasaba saldırı altındaymışçasına üstten ayrılıp nehrin aşağı bölümüne doğru harekete geçtiklerinde, erleri bahara hazırlamak üzere Albany'de bulunuyorlardı. Connor, Kızılderililerin nehrin beş kilometre aşağısında karaya oturmuş bir gemiye saldırdıklarını ve iki kadınla bir erkek çocuğunu da esir aldıklarını öğrenmişti. O ve Joseph, Albay Haviland'e topçu piyadelerini geri çağırıp onların yerine ikisini göndermesi konusunda ısrar etmek üzere doğrudan üsse gitmişler, fakat Albay'ın aşağılamalarına maruz kalmışlardı.

"Benden Majesteleri'nin eğitimli topçu piyadelerinin yapamadığını bir taşralıyla bir Kızılderilinin yapabileceğine inanmamı mı istiyorsunuz, MacKinnon?"

Derken beş para etmez Alman beyi geldi.

Wentworth büyük bir hiddetle Haviland'e topçu piyadelerini geri çağırması konusunda çıktı. Ardından da Connor ve Joseph'i gönderdi. "Ne yapılması gerekiyorsa yapın, MacKinnon, fakat esirleri sağ salım getirin."

Connor daha önce Wentworth'ü bu halde hiç görmemiş, esirler için de bu denli endişelendiğine hiç şahit olmamıştı. Wentworth'ün yüzünde Connor'ın daha önce hiç görmediği bir şey vardı – korku.

"Kaçırılan kadınlardan biri yeğenim," diye itiraf etti Wentworth, buzdan maskesi biraz olsun çatlamıştı. "Leydi Sarah Woodville – kendisi genç ve soyludur. Onun zarar görmemesi için"

istemiyorum. Onu korumak ve bana geri getirmek için ne gerekiyorsa yapın. Anlıyor musunuz?”

“Evet.” Connor çok iyi anlamıştı. Wentworth’ün bu esirlerle ilgilenmesinin tek nedeni, içlerinden birinin akrabası olmasıydı. “Birkaç esir için bu kadar endişelenmen – ben de bir an için artık bir kalbin var sanmıştım.”

Wentworth gözlerini kıstı. “Bana olan hıncımı yeğenimi ihmal ederek veya inciterek almayı aklından bile geçirme. Olur da sözümün dışına çıkarsan, sana en büyük ağabeyinin Majesteleri’nin hizmetinde olduğunu hatırlatmak zorunda kalabilirim.”

Connor bu tehdidi umursamadı bile – son birkaç aydır aynı tehdidi defalarca duymuştu. “Eğer böyle bir şeyi yapabileceğime inanıyorsan, neden beni gönderiyorsun?”

“Seni gönderiyorum, çünkü başka seçeneğim yok!” Wentworth sıkıdığı dişlerinin arasından tıslamıştı bunları. Ardından da içindeki öfke biraz olsun azaldı. “Seni gönderiyorum çünkü en iyi sensin ve yeğenimi sağ salim, tek parça halinde getirmeni istiyorum.”

Connor ve Joseph teçhizatlarını hazırlayıp hemen yola koyulmuşlardı, fakat Haviland ve beceriksizliği nedeniyle çok değerli birkaç saat – ve iki de can – kaybedilmişti.

Haviland ellerini masum insanlarla kana bulayan tek kişi değil, öyle değil mi?

Evet, değildi.

Uzaktan bir kurt uludu ve bir başkası uluyarak yanıt verdi ona. Karanlık çöktükçe rüzgar da uzun çam ağaçlarının arasında uğulduyordu.

Hava kapkaranlık olmuştu, geceyi geçirmek üzere durmak başka çareleri yoktu. Görmedikleri bir şeyin izini de süremezlerdi, olur da bir ayrıntı kaçırsalar ve Kızılderililerin izini

kaybederlerse, sabah yeniden iz peşine düşmek için saatlerini harcayacaklardı.

Tek kelime etmeden işlerine devam ettiler.

Sevgili Dayıcığım,

Sizden bütün samimiyetimle cüretkarlığımdan ötürü beni başışlamanızı ve bana ivedilikle yardım elinizi uzatmanızı isttirham ediyorum. Son zamanlarda pek çok hakarete uğradım, pek çok üzüntü yaşadım. İşte bu yüzden siz Lord Hazretleri tarafından korunmayı diliyorum. Bu mektubu başkaları görebileceğı için daha fazla yazamıyorum. Siz Lord Hazretleri'nden bana Albany'e gelmem ve size olan bağılılığımı birebir gösterebilmem için izin vermenizi rica ediyorum. Dualarım sizinle dayıcığım ve siz Lord Hazretleri bana olan şefkatinizi göstermek isterseniz, lütfen bana hemen yardım edin.

Sonsuza kadar izinizdeyim.

Sarah Voodville

Lord William mektuptan başını kaldırdı ve pencereden dışarı, karanlığa doğru baktı. Sol eliyle her zaman yeleşinin cebinde tuttuğı kırık, mermer satranç taşına dokunuyordu – Leydi Anne'in iki yaz önce kırdığı siyah şah.

Hepsi onun suçuydu.

Sarah ondan yardım istemek üzere yazdığında, kuşku duymuştu, fakat umursamamıştı. O sıralar kışın Albany'i fena vuran çiçek hastalığı ve kızamıkla uğraşmakla meşguldü.

Kızılderililerin ortada kazanılmış bir savaş varken ve Majesteleri'nin üç bin adet birliğı burada konaklarken, kasabanın bu kadar yakınına gelebileceklerini hiç düşünmemişti.

Yanılmıştı.

Oysa şimdi Sarah'nın ricasını reddetmiş olmayı ve onun

durumu hakkında güvenilir bilgiye ulaşmak için başka yöntemlere başvurmuş olmayı nasıl da isterdi, fakat Sarah'ın onun yardımına gerçekten ihtiyaç duyuyor olma ihtimali diğer her şeyi bastırmıştı, bu yüzden de merhamet gösterip onun kuzeye geçmesini sağlamıştı. Gözleri neşeyle parıldayan, hayat dolu ve klavsen konusunda da inanılmaz derecede yetenekli biri olan Sarah, Wentworth'ün oldukça büyük ve sevimsiz ailesinin değer verdiği tek üyesiydi.

Onu en son altı yıl önce, kolonilere yaptığı seyahatin hemen öncesinde görmüştü. Sarah, o zamanlar daha on iki yaşındaydı ve hâlâ küçük bir çocuktuktu. Vücudu kadınlığın sinyallerini henüz vermeye başlamış olsa da bir gün inanılmaz güzellikte bir kadın olacağı o zamandan belliydi. William'ın gizli ve katı bir Lüteriyan olan kız kardeşi, kız çocuklarını evliliğe ve anneliğe hazırlamak üzere her gün saatlerce İncil'i okumaya ve dikiş nakış işleriyle uğraşmaya mecbur kılardı. En küçük kızının güzelliğinden ve müziğe olan tutkusundan duyduğu rahatsızlığı açıkça dile getiriyor ve bunların her ikisinin de Sarah'ın ölümsüz ruhu için tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

Oysa William, Sarah'ın insanın içini açtığını düşünüyor ve fırsat oldukça onun ricalarını yerine getiriyordu. Onu gizlice oda müziği dinlemeye götürüyor veya tarih, sanat ve müzik teorisi hakkındaki kitaplarını onunla paylaşıyordu. Onun Majesteleri'nin huzurunda özel olarak klavsen çalmasını sağlamıştı; kızın yeteneği yaşlı adamı hayretler içinde bırakmış ve çok etkilemişti. Ancak William'ın kız kardeşi Sarah'ya kısıtlamalar getirmekte belki de haklıydı. Kim bilir belki de kızında William'ın göremediği bir şey görmüştü.

Önceki yaz babası Sarah'yı neden olduğu bir skandaldan ötürü kuzeydeki aile arazilerine değil, dünyanın öbür ucu-

na, eski bir aile dostu olan Vali DeLancey'in yanına, New York'a göndermişti. William skandalın nedenini araştırdığında, kız kardeşi ona neler olduğunu anlatmaya terbiyesinin müsaade etmediğine dair bir mektup yazmıştı. William, kız kardeşinin yasak, günah meseleleri söz konusu olduğunda abartmaya meyilli olduğunu bilse de bu mesele ilgisini çekmişti, fakat yazın düzenlenen askeri operasyonlar nedeniyle konuyla ilgili daha fazla araştırma yapamamıştı. Bir türlü öğrenemediği gerçeği bu gezisinde, bizzat Sarah'dan öğrenemediğini ummuştu.

Oysa şimdi Sarah'nın nerede olduğu bile bilinmiyordu; hiç çekinmeden ona her türlü kötülüğü yapabilecek adamların eline esir düşmüştü.

Majesteleri'nin emrinde bulunan koloni kuvvetlerinin başındaki ikinci adam olan William bütün hikayeleri duymuştu – en zalim işkenceler, sakatlamalar, tecavüzler. Ancak bütün bunlar onun gözünde parşömene yazılı sözcüklerden başka bir şey değildi ve bu da savaşın bir bedeliydi. Kimler diri diri yakıldı, kimler dövüldü ve satıldı, kimler onlardan biri oldu veya kafirin tekiyle evliliğe zorlandı.

Fakat Sarah'nın da benzer zulümlere maruz kaldığı düşüncesi...

Aslında William, Sarah kendisine sağ salım, saçının teline zarar gelmeden ulaştırıldığı müddetçe diğer iki esire neler olduğuyla zerre kadar ilgilenmiyordu. MacKinnon da muhtemelen bunu tahmin etmişti. William, esirlerden birinin kendi yeğeni olduğunu söylediğinde İskoçyalı'nın yüzündeki tikslenme ifadesini fark etmişti.

Ben de bir an için artık bir kalbin var sanmıştım.

William nasıl olmuştu da MacKinnon gibi kültürsüz bir

barbardan, Sarah'nın kolonideki bin tane sıradan kadına bedel olduğunu anlamasını beklemişti?

"Affedersiniz, lordum." Teğmen Cooke'un sesi kapı aralı-
ğından geliyordu.

William o tarafa doğru döndü. "Evet, teğmen?"

Cooke saygıyla eğildi. "Yerel kiliselerden bu akşam ayin düzenlemelerini istedim, böylece yeğeninizin bulunması için dualar edilecek. St. Peter Kilisesi'ndeki ayin yarım saat içinde başlayacak."

"İyi yapmışsın. Teşekkür ederim." William birden tam olarak hazır olmadığını hatırladı; peruğunu masasının üzerinde unutmuştu, montunu ve kravatını bir sandalyeye asmıştı.

"Lordum, eğer size yardımcı olabileceğim bir şey olursa..."

William başını onaylar biçimde salladı ve bakışlarını yenden pencereye çevirdi.

"Endişelenmeyin, lordum. MacKinnon onu sağ salim getirecek."

Connor ateşin başında Morgan'ın mektubunu okumaya çalışırken romundan bir yudum aldı. Aslında mektupta neler yazdığını ezbere biliyordu, fakat yine de her bir sözcüğün tadını çıkarıyor, gelen haberler içini yanı başındaki ateşten daha çok ısıtıyordu. Morgan iki kez baba olmuştu. Güzel karısı Amalie hayli zor bir doğum yapmış, ona ikiz erkek evlat vermişti. Ufaklıklardan birine Connor'ın onuruna Connor Joseph adını vermişlerdi. Bir de tabii Joseph'in onuruna.

"Annesi Kızılderili." Joseph gülümsedi ve erkek bir hindi gibi göğsünü kabarttı, şişindikçe şişindi. "Benim gibi bir savaşı olacak."

"Yalnızca yarısı Kızılderili. Diğer yarısı Fransız, farkında-

sın, değil mi?” dedi Connor sırtarak. “Çocuk bir MacKinnon. Çekici ve gösterişli olacak – tıpkı benim gibi.”

Morgan’ın mektubu iki gün önce ellerine ulaştığından beri bu tatlı atışmalarına devam ediyorlardı ve aralarındaki fikir ayrılığı pek öyle bitecek türden görünmüyordu.

“Yeniden gülümsediğini görmek çok güzel, kardeşim.” Joseph, Connor’ın yanındaki baldıran otlarından yaptıkları yatağa oturdu. “Seni böyle görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.”

Connor, Joseph’in ne dedikleriyle ne de görmekten imtina ettiği endişeli bakışlarıyla ilgilendi. Parşömeni katladı ve özenle cebine koydu. Joseph de tıpkı Iain gibiydi, Connor için gereksiz yere endişeleniyordu.

Iain, Connor’ı Noel’den sonra gördüğünde “Elimde değil, senin için endişeleniyorum,” demişti. “Geçtiğimiz yazdan beri sanki sen, sen değilsin. Bu savaş seni çok değiştirdi.”

Kanlı savaş elbette değiştirmişti onu! Zaten hepsini değiştirmemiş miydi?

Connor, Iain ve Morgan’ın peşinde savaşa katıldığında daha yirmi üç yaşında bir delikanlıydı, tek ilgilendiği yemek, içmek ve seks yapmaktı. Savaş o zamanlar ona bir macera gibi görünmüştü – acemi erleri yetiştirmek, hedefe ateş etmek, Ranger (Komando) Adası’nda adamlarla kamp kurmak. Fakat kısa süre sonra o adamlar ölmeye, tüfekler, süngüler ve savaş baltalarıyla katledilmeye, gürül gürül akan nehirlerde sürüklenmeye ve yoğun kar yağışlarında donarak hayatlarını kaybetmeye başlamışlardı.

Çok fazla arkadaşını toprağa vermişti.

Wentworth, Iain’in görevinin sona erdiğini ilan edip, onu serbest bıraktığında, Connor’ın içi epey rahatlamıştı. Artık en büyük ağabeyinin bu vahşetten uzakta, karısıyla birlikte çiftliğe yerleşeceğini ve Komandoların dövüşüp kazandıkları savaşlar

sayesinde yeni nesil MacKinnonlar'ın orada güvenle yetişeceğini biliyordu. Fakat bir süre sonra Morgan kayboldu; Fransızlar tarafından esir alınmış, yalancı Fransız komutanı tarafından öldüğü bildirilmişti. Peki Connor daha sonra ne yapmıştı...

Hayır, bunları düşünmeyecekti.

Bu savaşın değiştirdiği tek kişi o değildi. Connor gibi Iain'ın, Morgan'ın ve Joseph'in de vücutlarında savaştan kalma yaralar yok muydu? Elbette, vardı. Iain ve Joseph'in Connor'ı bu kadar bunaltmaları yersizdi. Connor, onun hâlâ savaş halinde olmasından ötürü Iain'ın kendisini suçladığını biliyordu – ve tabii bir de MacKinnon adı hâlâ cinayete anılıyordu. Fakat bu tamamen Wentworth'ün suçuydu.

Evet, Wentworth tam bir pislikti, şeytanın ta kendisiydi.

Yeri geldiğinde Iain'a ve Morgan'a yardım etmiş olmasının hiçbir önemi yoktu. Yakında savaş kazanılmış olacaktı ve Connor bir zamanlar verdiği sözü yerine getirecek, onları bunu yapmaya zorlayan o aşağılık Alman beyine yaptıklarının bedelini ödecekti. Ve sonra...

Evet, ya sonra ne yapacaksın, delikanlı? O günü görecektik kadar yaşarsan, hayaletlerin yaklaşıp seni korkutmalarını engellemek için her gece rom içmekten başka ne yapacaksın?

Belki de İngilizler için keşif eri olarak görev yapardı. Nâsılsa Kızılderililerle barış yapmak ve yeni topraklar keşfetmek için kesin birine ihtiyaç duyacaklardı. Ya da gidip Joseph'le yaşar, ileride dövüşmek üzere yeni nesil Mohikan savaşçıların yetiştirilmesine yardım ederdi. Ne yaparsa yapsın, ağabeylerinin yanına dönüp çiftçilikle uğraşmayacaktı.

Çiftlikte geçirdiği en son gece, uykusuzluk onu neredeyse tüketmişti. Rom içmeden uyuyamayan ve inşasına yardım ettiği çiftlik evinin duvarları arasına sıkışan Connor, çiftlik yaşantısının kolay düzeni ve Annie ile Amalie'nin candan

konukseverlikleri arasında kendini oraya yabancı hissetmişti. Tuhaf bir şekilde Edward Kalesi'ne ve savaş ortamına dönmek istemiş, çok uzun süredir beklediği Noel tatilini iki gün erken sonlandırmıştı.

“Neye benziyor?” diye sordu Joseph. Connor’ı dalmış olduğu düşüncelerden çekip çıkarmıştı.

“Kim?”

“Leydi Sarah Woodville. Wentworth sana bir resmini göstermişti.”

“Kendi işini kendi görmekten aciz, şımarık bir prensese benziyordu. Sanırım hep birlikte Albany’e dönerken yolda ona çay ve çörek servisi yapmamızı isteyecek.” Connor uzandı, ayaklarını ateşe doğru uzattı. Günün yorgunluğunu yeni yeni hissetmeye başlıyordu. “Albany’e giderken neler yaşamış olabileceğini hayal bile edemiyorum – savaş zamanı tek başına sınıra doğru ilerleyen, damarlarında soylu kanı taşıyan bir kadın.”

“Belki de dayısını özlemişti.” Joseph omuz silkti, pek oralı görünmüyordu. “Belki de maceraperest bir ruhu vardır.”

Fakat Connor konu üzerinde düşündükçe, her şey daha karmaşık, daha içinden çıkılmaz hale geliyordu. Böyle soylu bir kadın neden yanında akrabaları olmadan kolonilere doğru yolculuk etmeye kalkışmıştı ki? Hangi baba daha evlenmemiş kızının dünyanın neredeyse öbür ucuna, tek başına yolculuk etmesine izin verirdi? Deniz alabildiğine engin ve tehlikeliydi, ayrıca daha önce yelken açan pek çokları daha kıyıya ulaşmadan hayatlarını kaybetmişlerdi. Sağ kalanlar ise savaşın sürdüğü topraklarda kendilerine barınacak bir yerler aramaya başlamışlardı. Sınırdan uzak kasabalar güvenli olsalar da, Albany değildi. Albany, medeniyetten arda kalanların kanlı topraklara çizilmiş resmiydi.

Babası bir asilzade olabilirdi ama aptalın tekiydi. Gerçi...

Kadın bir skandala karışmış olabilir miydi?

Connor bu soruyu düşündü. “Burada olmasının nedeni bir çocuğu olması olabilir mi sence?”

“Yakında her şeyi öğreneceğiz.” Joseph de Connor’ın yanına, çalı çırpıdan yapılmış yatağın üzerine uzandı. “Daha önce Wentworth’ü hiç bu kadar endişeli görmemiştim.”

“Diğer kadınlar kaçırıldığında Wentworth’ün umurunda bile olmamıştı. Kızılderililer, Annie’yi kurtarmaya çalışan Iain’in derisini az kalsın canlı canlı yüzeceklerdi. Oysa şimdi kendi yeğeni kaçırıldığında...”

Connor cümlesini yarım bıraktı. Daha fazla devam etmeye gerek yoktu.

“Kadının bir suçu yok.” Joseph ayı postunu üzerlerine çekti ve ısınmak için Connor’a iyice yaklaştı. “Wentworth ne yapmış olursa olsun – o masum.”

Connor gözlerini yumdu. “Şşş, sessiz ol da uyuyalım artık!”

Connor’ın içini garip bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Ancak bunu bir şekilde bastırdı.

Genç kadının akrabaları tahtı gerçek vârisinin elinden almıştı. İskoçya’yı yerle bir edip MacKinnon kanı dökmüşlerdi. Dayısı kurduğu tezgah sayesinde Connor’ı ve ağabeylerini köle gibi çalıştırmıştı. Böyle bir klandan gelen bir kadından ne beklenirdi ki? Dayısının yanına gelmeye çalışmasının nedeni de, muhtemelen babasının emrinde çalışan adamların yarısıyla yatmış ve şu anda da karnı burnunda olmasıydı.

Burada olmasının nedeni ne olursa olsun, kesinlikle masum değildi.

Fakat Leydi Sarah’nın sureti bütün gençliği ve güzelliğiyle adamın zihnindeydi ve adam onu bir an olsun aklından çıkaramıyordu. Ve genç kadın, Connor’ın rüyalarında hiçkırı hiçkırı ağlıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Sarah birisinin onu şiddetli biçimde sarstığını hissetti – ve bütün yaşadıklarının bir kabus olup olmadığına emin olmak için gözlerini açtı. Hepsi gerçektir, kendisi bir esirdi ve sevgili Jane ile erkek çocuğu ise...

Ölmüşlerdi.

Bir anda önceki gün yaşadıklarının hepsi gelip zihnine yerleşti. Nehir yatağındaki o saldırı. Ormanın içinden apar topar geçtikleri o korkunç anlar. Kızılderililere çok yakın oturduğu için ağlamaya bile korkarken onların Jane'in ve Thomas'ın kafa derilerini çemberlere diktiklerini gördüğünde yaşadığı o korku. Sırf donmamak için kendisini esir alan kişinin yanına uzanmak zorunda kaldığı için hissettiği aşağılanma duygusu.

En azından adam ona elini sürmemişti.

Doğruldu ve Kızılderili kampına şöyle bir baktı. Tek görebildiği şafağın daha yeni sökmüş olduğu, ateşin söndürüldüğü ve etraftaki kamp malzemelerinin çoğunun toplanmış olduğu. Onları bir şey mi uyandırmıştı? Askerler yakınlarda mıydı? Kulak kesildi, ancak duyabildiği tek şey kendi kalp atışları ile rüzgarın ağaçların arasındaki uğultusuydu.

Biraz sonra kadına akşam yemeklerinde verilenden daha büyük bir parça yağlı rosto verildi. Önceki gün ormanda onu

sürükleyen Kızılderili de karşısına oturup, büyük bir iştahla önündekini yemeye başladı. Açlığını düşünemeyecek kadar üşümüş ve yorulmuş olan kadın, bir yandan gizlice adamı izliyor, diğer yandan da ufak lokmalarla elindeki rostoyu yiyordu.

Yüzündeki boyalar tabakalar halinde dökülmeye başlamıştı ve bu, derisine kazınmış olan desenleri daha belirgin hale getiriyordu – çenesinde ve şakaklarında çizgiler ve noktalar. Burnunda gümüş bir hızma vardı. Kesilmiş ve sündürülmüş kulak memelerinden deniz kabukları sarkıyordu. Fakat görünüşü ne kadar korkutucu ve tuhaf olursa olsun, çirkin bir adam değildi. Elmacık kemikleri belirgindi, çenesi köşeliydi ve düzgün bir ağız yapısı vardı.

Biraz sonra bakışları kadınınkilere değdi; koyu renk gözleriyle adeta kadını delip geçiyordu. Dudaklarını yaladı ve ardından elini göğsüne götürdü. “Katakwa.”

Bu onun adı mıydı acaba?

“Ka-ta-kwa.” Sarah adamın söylediğini tekrar etti ve elini göğsüne götürdü. “Leydi Sarah Woodville.” Adam, kadının adını hiç beğenmemiş veya telaffuzunu hayli zor bulmuş gibi kaşlarını çattı. Ardından ayağa kalktı, parmaklarını üzerindeki deri tuniğe sildi ve Sarah’ı ayağa kaldırıp çalılıklara doğru ilerlemesi için hareket ettirdi. Kadın, adamın onu kendi ihtiyaçlarını gidermek üzere o yöne ilerlettiğini fark etti. El bilekleri hâlâ bağlıydı, eteğini elinden geldiğince kaldırdı ve ağaçlara doğru yürüdü. Vücudundaki bütün kaslar şişmişti ve ağrıyordu, ayakları hassaslaşmıştı. Adamın yanına geri döndüğünde, etrafa bakındı, alanda daha çok kısa bir süre önce kamp kurulmuş olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. Aklına zavallı Thomas’ın ona söyledikleri geldi.

Ayağınızda mokasenler olursa askerlerimizin sizin izinizi süremeyeceklerini düşünüyorlar.

O korkunç ihtimal kafasına birden dank etti.

Ya Lord William'ın askerleri izini süremezlerse? Ya onu bulamazlarsa? Ya hayatının geri kalanını Kızılderililerle ormanda geçirmek zorunda kalırsa?

Paniğe kapıldı; kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, başı dönüyordu. Fakat o anda Katakwa, kadının bileklerine bağlı ipi çekti.

Yürümeye devam ettiler.

Peki onu nereye götürüyorlardı? Ona ne yapmak istiyorlardı?

New York'tayken gazetelerde bu konuda pek çok haber okumuştı – sakatlanan, işkence gören, diri diri yakılan insanlar, Kızılderili adamlarla evlenmeye ve onların çocuklarını doğurmaya zorlanan kadınlar, o vahşi düzenin içinde bir kabileden diğerine satılan esirler... Onu da benzer bir kader mi bekliyordu?

Yaşadığı dehşet karşısında karnına adeta bir bıçak saplandı.

Tanrım, beni koru!

Bitkin düşen ve içine düştüğü umutsuzluğu aşmaya çalışan kadın, Kızılderililerle birlikte ormanın karanlığına doğru yürüyordu. Hava öyle soğuktu ki dişleri birbirine vuruyordu. Hâlâ yıldızlı olan gökyüzü bulutların gölgesindeydi. Sarah bir yandan birileri sesini duyup yardımına gelene kadar bağırarak, bağırarak, bağırarak istiyordu. Fakat eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsa, kafa derisi yüzülüp Katakwa'nın kemerine takılırdı.

Derken aklına bir fikir geldi.

Yardım edebilirdi. Evet, kendisini bulmaya çalışan asker-

lere yardımı dokunabilirdi. Kendisini bulmaları için geride bir iz bırakabilirdi.

Gazetelerde, İngilizlerle ittifak kuran Kızılderililerin ormanda düşmanların izini sürmek için kullanıldıklarını okumuştı. Ayrıca Lord William mektuplarında ona Komandalardan söz etmişti – sınırda yaşayan, avcılık yetenekleri en az Kızılderililer kadar iyi olan ve uzun mesafede bulunan esirlerin izini sürebilen o korkusuz askerler. O Komandolar, dayısı Lord William için pek çok zafer kazanmışlardı. Eğer onlara izini sürmeleri için kolaylık sağlarsa, onu kesin bulurlardı?

Zihni berraklaşmıştı, bu konu üzerine düşündükçe içindeki umutsuzluk azalıyordu. Fakat Katakwa'ya yakalanmamak için çok dikkatli olmalıydı. Hızlı hareket etmek zorundaydı. Ve geride izini sürenleri yanıltmayacak izler bırakmalıydı.

Sarah ayaklarını sürümeye başladı, ayağındaki mokasenlerin tabanını donmuş yapraklardan oluşan kalın tabakanın içine bütün gücüyle bastırarak yürüyordu. Fakat ayaklarını sürmesi Sarah'nın hızını kesmiş, ayrıca Katakwa'nın ipi sert bir şekilde çekmesine ve ona kızgın bir bakış fırlatmasına neden olmuştu. Biraz sonra üzerindeki pelerini bir çalıya sürttü – kopup yere düşen birkaç tel yün ipliği görünce ufak bir zafer kazandığını hissetti.

Başarabileceğini biliyordu.

Bu umutla yeniden güç buldu; saç tokasını düşürdü, pelerini bir ağaç gövdesine sürttü, fırsat buldukça karda yürümeye çalıştı, hatta saçlarının ağaçların bir hayli alçağa inen dallarına veya uzun çalılara takılmasını sağlamaya çalıştı. Geride bıraktığı her iz ona umut veriyordu. Çakıllara tekme atıp pek çoğunu ters döndürdü, elbisesinin fiyonklarını ve düğmelerini düşürdü, parmaklarıyla kurumuş kamışları bükte. Bir şeyler

yemek ve ihtiyaçlarını gidermek üzere durduklarında, uğraşıp ince dalları bir S harfi ve bir de ok işareti oluşturacak biçimde düzenledi.

Yüce Tanrım, lütfen beni bulmalarına yardım et!

Connor ve Joseph daha öğlen olmadan Kızılderililerin gece kamp kurmuş oldukları alanı buldular. Oradan batıya doğru uzanan bir yol vardı. Fakat Şavniler yola koyulduklarında, toprağın donmuş vaziyette olması iz sürmeyi güçleştiriyordu.

Connor ve Joseph ayrılıp etraflı incelemeye başladılar.

“İşte.” Joseph eliyle ileriye gösterdi.

İşaret ettiği yerde, donmuş, rengi kahverengiye çalan yaprakların sanki biri ayaklarını sürümüşçesine iyice ezilmiş ve bir bölgede toplanmış olduklarını fark ettiler. Bu birkaç adım-lık mesafe boyunca devam ediyor, sonra birden yok oluyordu. Kadının sağ mokaşeninin parmak kısmı, kadın öne doğru çekilmiş ve az kalsın ayakları kopacakmış görüntüsü çizen derin bir iz bırakmıştı.

Connor yerdeki parçalanmış yapraklara dokundu. “Belli ki onu bulalım diye geride iz bırakmaya çalışmış, fakat ne yapmaya çalıştığını anlamışlar.”

En azından, artık Şavnilerin kadını hangi yöne götürdüklerini biliyorlardı.

Yere eğilerek yürümeye devam eden Connor ve Joseph, Kızılderililerin geride başka bir iz bırakıp bırakmadıklarını görmek üzere ormanı arşınlamaya başladılar. Connor bir çalıdan sarkan birkaç tel gri, yün iplik buldu. Eline alıp inceledikten sonra yürümeye devam etti. Bir saç tokası. Birkaç tel gri iplik daha. Ters dönmüş birkaç çakıl taşı. Bal rengi, ipeksi saç telleri. Uçları bükülmüş kamışlar. Mavi bir fiyonk. Balina kemiğinden yapılmış bir düğme.

Connor elini uzattı ve düğmeyi Joseph'ten aldı. "Bu kadarı tesadüf olamaz. Kadın belli ki onu bulabilelim diye geride iz bırakmaya çalışmış ve başarılı da olmuş."

Joseph başını sallayarak onayladı. "Wentworth'ün şımarık prensesi en azından cesur sayılır, sence de öyle değil mi, Aslan Parçası?"

Connor bu lakaptan nefret ediyordu. Ailenin en küçük erkek çocuğu olduğu için bu lakap çocukluğundan beri üzerine yapışıp kalmıştı. Joseph'e sert bir bakış fırlattı; ne Wentworth'ün yeğeninden bahsetmek ne de Mohikan kardeşinin sataşmalarına maruz kalmak istiyordu. Düğmeyi cebine soktu ve yürümeye devam etti.

Artık daha hızlı hareket ediyorlardı ve kadının bırakmış olabileceği herhangi bir işaret varsa diye gözleriyle etrafı kolaçan ediyorlardı. Bir saat içinde küçük çalı çırpılardan oluşturulmuş bir S harfi ve batıyı değil, kuzeyi gösteren bir ok işareti buldular. Connor bir anda onu nereye götürdüklerini anladı.

Joseph'le göz göze geldiler ve hep bir ağızdan konuştular.

"Mequachake."

Mequachake, burada ve Ohio bölgesinin batısında yaşayan beş temel Şavni kolundan biri olan Mequachake Şavnilerinin temel yerleşim alanıydı. Şavniler, Mohikanlarla hiçbir alıp veremedikleri olmamasına rağmen, Britanya ile yaptıkları ateşkesi feshetmişler ve Connor'ı da muhtemelen düşmanları olarak görmeye başlamışlardı.

Connor ince bir şerit kurutulmuş et çıkardı ve yedi. "Onları sen avladın, değil mi?"

O sırada kendisi de et yemekle meşgul Joseph, dolu ağzıyla la yanıt verdi. "Babam savaşçılarıyla birlikte avlamış. Benim ismimi duymuşlardır."

Bir yandan yiyip içerken, diğer yandan da düzenleyecekleri saldırıya dair bir plan yaptılar.

Kızılderili savaşçıları ansızın yakalayabilir, kadını güç kullanarak geri alabilirlerdi. Savaşçılar muhtemelen sekiz veya dokuz kişiydi, Connor ve Joseph'in elindeyse onları habersiz bir şekilde yakalama fırsatı vardı. Fakat Kızılderililer kendilerine pusu kurulduğuyla ilgili en ufak bir ize rastlarsa, kadını ilk fırsatta öldürürlerdi. Öldürme konusunda hiçbir tereddütleri olmadığını çoktan ispatlamışlardı. Savaş baltası ile tek bir darbe, bıçakla tek bir kesik, tüfekte tek bir el ateş ve kadın anında ölürdü.

Ya da kestirme yolları kullanarak Mequachake'e onlardan önce varmak için ellerinden geleni yapabilirlerdi. Vardıklarında da Joseph, babasının Şavnilerin daha yaşlı olan üyeleriyle arasındaki dostluğu kullanarak onları Wentworth'ün yeğeni ni serbest bırakmaya ikna edebilirdi. Şansları yaver giderse, Sarah daha Mequachake köyüne varmadan özgürlüğüne kavuşabilir ve karanlık çökmeden de Albany'e doğru yola çıkabilirlerdi.

Fakat bu ikinci planın bir riski vardı. Ricaları bir işe yaramaz da Şavniler onlara barış elini uzatmazlarsa, Connor ve Joseph kendilerini bir düşman köyünde, etrafları yaklaşık iki yüz Şavniyle çevrilmiş halde bulabilirlerdi.

Sonuç olarak, Wentworth'ün yeğeninin özgürlüğüne kavuşabilmesi için ilk başta Şavnilerle görüşmenin kadın açısından daha güvenli olacağına karar verdiler.

Connor ağzına bir avuç kuru meyve attı, üzerine de suyundan büyük bir yudum aldı ve gözlerini kuzeye, ormanın o gün içinden geçmeleri gereken derinliklerine doğru çevirdi. Bu dünyada en çok nefret ettiği ve kendi elleriyle öldürmeye

yemin ettiği adamın yeğeninin peşinden onu buraya kadar getirmesi nasıl bir kaderdi? Eğer yeğeni de Wentworth'e benziyorsa, askerleri küçümseyici bir ifadeyle süzecek ve kendisine neden daha çabuk ulaşmadıklarını soracaktı.

Elindeki yiyecekleri kaldırdı, kırbasını boynuna astı ve hızlıca Joseph'e baktı. "Dayanmaya çalışın, bayan."

Sarah güçsüz kuvvetsiz ayaklarıyla yürümeye çalışıyordu. Bir yandan beli ağrıyor, diğer yandan bacakları öylesine zorlanıyordu ki daha fazla dayanamayıp aniden yere yığılıp kalmaktan korkuyordu. Daha önce hiç bu kadar yorulduğunu hatırlamıyordu. Fakat sonu zavallı Jane ve küçük Thomas'ınki gibi olursa diye durmaya cesaret edemiyordu.

Yere bir fiyonk daha bıraktı. Birkaç dakika bekledikten sonra da elbisesini bir ağacın köküne sürttü. Fakat bu sefer sadece birkaç tel iplik kopmadı, duyulabilir bir cart sesiyle birlikte elbisenin biyesi yırtıldı.

Önünde yürümekte olan sekiz adamın her biri birden durup arkalarına döndü.

Adamların kızgın yüzlerine bakan Sarah'nın kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibi oldu. "El-elbisem. Ağaca tak--"

Katakwa öfkeli bir biçimde bir şeyler söyledi ve kadın bir an için adamın kendisine vuracağını zannetti. Fakat adam yere doğru eğildi ve biyeyi hızla çekip aldı.

Daha sonra bakışlarını kadının elbisesine doğrulttu. Ona doğru uzandı ve elbisenin yola çıktıklarında fiyonk ve düğmelerin yer aldığı fakat şimdi boş olan kısımlarında elini gezdirdi. O an her şeyi anladı ve kadının sırtından ormanın geldikleri tarafına doğru baktı. Sarah o an nefes almaya bile cesaret edemedi.

İçlerinden birine bir şeyler söyledi, bunun üzerine adam geldikleri yöne doğru yürümeye başladı, gözden kayboldu, birkaç dakika sonra elinde mavi bir fiyonkla çıkageldi ve fiyongu diğerlerinin de görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

Sarah suratına öyle bir tokat yedi ki neye uğradığını şaşır-
dı. Yanağında duyduğu inanılmaz acıyla dengesini kaybetti. Yere düştü, eli ayağı tutmaz oldu ve bir an için hareket edeme-
di. Öldürücü balta darbesi yemekten ödü kopan kadın, güçbela elleri ve dizlerinin üzerinde durmaya ve emeklemeye çalış-
tı, fakat kendini yeniden yerde ve hareket edemez bir halde buldu. Katakwa'nın yüzü onunkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı ve o sırada Katakwa elleriyle onun boğazını kavra-
mış, tuhaf bir şeyler mırıldanıyordu.

Başını güçlükle dik tutabilen kadın, adamın elleri arasında iki büküm olmuştu. "İzin verin de gideyim."

Fakat adam aldırış bile etmedi ve bir şeyler söylemek üzere arkadaşlarına doğru döndü. Kızılderililerden altısı bıçaklarını çekip ormanda geldikleri yöne doğru sessizce yürümeye baş-
ladılar. Sarah, Kızılderililerin onu kurtarmaya gelecek kadar cesur adamların her birini ne yazık ki pusuya düşüreceklerini anladı.

Ah, Tanrım, beni kurtarmaya gelen birileri varsa, ne olur onları uyar! Ne olur onları koru!

İçini korkunç bir umutsuzluk kapladı, nefesi kesildi. Fakat biraz sonra yeniden yürümeye başladılar.

Aradan bir saat geçti, belki daha fazla. Sarah'nın kulağına birtakım sesler geldi. Birkaç dakika sonra da önlerinde bir ço-
cuk beliriverdi. Üzerinde bir tunik ve altında da tabaklanmış hayvan postundan bir pantolon olan çocuk altı yedi yaşların-
da olmalıydı. Mahcup bir gülümsemeyle kadına baktı. Biraz

sonra da kadının koluna hafifçe vurdu ve tiz bir ses çıkararak koşup gitti.

Kısa süre sonra diğerleri de görüldü – küçük çocuklar, gençler, kadınlar. Kadına bakıyorlar, bağılıyorlar, giysilerine ve saçına dokunuyorlar, onu itip kakıyorlar ve çimdikliyorlardı. Sarah bir Kızılderili köyüne vardıklarını anladı. Az ilerideki ağaçların arasından silindir biçimli kulübeler görünüyordu.

İçi korkuyla doldu, nefesi kesildi ve kendi nabız atışından başka bir ses duyamaz oldu. Ona ne yapacaklardı? Aklından bir düzine korkunç olasılık geçiverdi.

Yüce Tanrım, bana yardım et!

Sendeleyerek yürüyor, korkudan titriyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmemişti. O sırada Jane'i hatırladı; kızın bizzat kendisi ölümle burun buruna gelmişken, Thomas'ın ellerini kendi ellerinin arasına alıp onu rahatlatmaya çalıştığı anı düşündü.

Sen bir kralın büyük torunu, bir marki ile bir prensesin de kızlarısun, Sarah Elizabeth. Onlara güçlü olduğunu göster!

Sarah derin bir nefes aldı, başını kaldırdı ve doğrudan onlara baktı.

Connor, Kızılderili savaşçıların köye varmış olduklarını ve kadının da onlarla birlikte olduğunu biliyordu. Bütün köyde fısıllılar dolaşmaya başladı. Yükselen heyecanlı sesler Connor ve Joseph'in kabile reisi Büyükanne Berrak Su adlı yaşlı kadınla birlikte oturup hep birlikte barış çubuğu tüttürdükleri ana kulübenin kütükten yapılmış duvarlarından içeri giriyordu.

Büyükanne, Joseph'i kendi oğlu gibi karşılamıştı, Connor'a karşı ise biraz daha mesafeliydi. Yine de adamların hediye ola-

rak getirdikleri tütünü ve wampum* boncuklarını kabul etmiş, her ikisinin de ateş başında karınlarını doyurmalarını sağlamıştı. Joseph oraya geliş nedenlerini açıklarken onu sabırla dinlemiş, ardından da Çubuk Tüttürme Merasimi için ısrar etmişti. Ancak Connor birer dostluk gösterisi olan tüm bu hareketlerin altında yaşlı kadının kendisine güvenmediğini hissediyordu. Ona cesur savaşçı olarak hitap etmişti, fakat bu sözcük “düşman” anlamına da geliyordu. Connor’ın kafasında kadının bu sözcüğü bu anlamıyla kullandığına dair en ufak bir şüphe yoktu.

Kadın, Wentworth’ün yeğeni meselesini konuşmayı reddetmişti. Onlar da kadını sıkboğaz etmemişlerdi. Konuyu bir kez daha gündeme getirmek kabalık olurdu. Kendisi için uygun bir zamanda onlara bekledikleri yanıtı verirdi, malum düşünmesi gereken pek çok şey vardı. Joseph ve Connor’ın isteğini yerine getirip Leydi Sarah’yı hemen serbest bırakırsa, kabilesini kızdırabilirdi ve belki de kabile reisliği görevi elinden alınabilirdi. Fakat öte yandan İngiliz tehdidini ve kendi kabilesiyle Joseph’in kabilesi arasındaki ilişkilerin bozulma olasılığını da göz ardı edemezdi.

Bir erkek çocuğu heyecanlı bir şekilde “Döndüler!” diye bağırdı.

“Katakwa geri döndü!” diye bağırdı bir diğeri.

Connor kendisini ana kulübenin dışından gelen seslere aldırmamaya ve yanında sessiz sakin oturan Joseph gibi oturmaya zorladı.

Fakat Büyükanne Berrak Su birbirlerine baktıklarını fark edip başını salladı, belli ki yutmamıştı. Kızlarından birinin yardımıyla ayağa kalktı. “Gidip bütün bu gürültünün nedeni neymiş bir öğrenelim, bakalım.”

* Wampum: Kızılderililerin para veya süs eşyası olarak kullandığı boncuklar. (Çev. N.)

Connor da kadının peşinden dışarı çıktı, hemen arkasında da Joseph vardı. Köyün güney sınırına, kalabalığın toplanıp yaşlıların, kadınların ve çocukların birine doğru bağırdıkları alana doğru yürüdüler. Köyün savaşıları ise geride durmuş, olan biteni büyük bir keyifle seyrediyorlardı. Connor, Wentworth'ün yeğenine bağırdıklarını biliyordu, savaşa karşı duydukları öfkenin acısını ondan çıkarıyorlar, hissettikleri bütün o kederi, kini genç kadının omuzlarına yıkıyorlardı.

Aslında bu alelade bir gelenektir – yeni gelenlere ve esirlere bu şekilde eziyet ediliyordu. Connor ve Joseph de o öğleden sonra köye vardıklarında benzer bir muameleye maruz kalmışlardı, fakat o ikisi köye özgür savaşçılar olarak girdiklerinden maruz bırakıldıkları muamele bu derece abartılı olmamıştı. İsimlerini söylediklerinde – belli ki “MacKinnon” adı kabiledeki herkes tarafından gayet iyi biliniyordu – kadın erkek, çoluk çocuk herkes susmuştu. Oysa Wentworth'ün yeğeni bir esirdi, bu nedenle her ne kadar genç ve bir kadın olsa da çok daha kötüsüne katlanmak zorunda kalacaktı.

“Eğer bu da hanımefendinin kibrini kırmazsa, aruk bilemiyorum ne kırar.” Connor bu söyledikleriyle kadının içinde bulunduğu açmaz konusunda kendini biraz olsun rahatlatmış olsa da, gördükleri hiç hoşuna gitmiyordu. O kadınlara karşı ince ve nazik olunması gerektiği anlayışıyla yetiştirilmişti, onlara kötü muamele edilirken bir kenarda durup öylece izlemek üzere değil. Söz konusu kadınlar kendini beğenmiş ve şımarık olsalar bile bu böyleydi.

Ardından kalabalık biraz hareketlendi ve o sayede kadını gördü.

Öyle genç ve kırılgan bir hali vardı ki... Fakat bir o kadar da mağrur görünüyordu. Başı her daim yukarıda yürüyordu; itilip dürtülmeler ve aldığı darbeler karşısında ne pusuyor ne

de zırlıyordu. Fakat Connor kadının fena halde korktuğunun farkındaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bir oraya bir buraya bakıyor, hızlı ve kesik bir şekilde nefes alıp veriyordu. Görmüş olduğu şiddet, yüzüne yansımıştı; yanağında taze bir morluk, gözlerinin altında koyu renk halkalar ve soluk bir ten. Neredeyse beline kadar inen bal rengi saçlarının bukleleri arapsaçına dönmüştü, pelerini ve elbisesi yırtık pırtık ve kirliydi.

“Demek Wentworth’ün şımarık prensesi bu,” dedi Joseph.

Fakat Connor onu duymadı. Kadının Wentworth’le akraba olduğu gerçeğini unutmamıştı. O köyde bir misafir olduğunu, gelenekler gereği olan bitene karışmaması gerektiğini unutmamıştı. Tek hatırladığı oraya o kadın için geldiği idi – ve kadının onun yardımına ihtiyacı vardı.

Kadının bulunduğu yöne doğru bir adım attı, Joseph’in uyarı niteliğindeki fısıltısıyla olduğu yerde kaldı. “Eğer ona yardım etmek istiyorsan, olduğun yerde kal ve diline hakim ol.”

Connor içinden küfretti ve kendini bir şey yapmamaya zorladı fakat yüzü siyaha ve kırmızıya boyanmış, uzun boylu bir savaşçının kadını kalabalığın ortasına sürükleyişini izledi. Adam, kadını bileklerine sıkıca bağladığı deri bir kordonla kontrol ediyordu. Kadını öne doğru şiddetle çekti, sanki bir hayvanı çekiyordu.

Connor, adamı öldürmek istiyordu.

Daha sonra köyün savaşçıları karşılıklı iki sıra halinde dizildiler, ellerinde sopalar vardı. Çevrelerine de bir insan kalabalığı toplandı.

Zavallı kadına sırayla dayak atacaklardı.

Öfkesi başına sığmayan Connor ileriye doğru yürümeye çalıştı, fakat Joseph onu kolunu sınımsız kavrayarak durdurdu.

“Ona gerçekten zarar vermeyeceklerini sen de biliyorsun.”

Joseph fısıldayarak konuşuyordu. “Unutma, kardeşim, sayıca bizden fazlalar.”

Kadının bileğine bağlı deri kordonu tutan adam – ona Katakwa diyorlardı – kadını birbirine karşılıklı duran iki sıradan birinin sonuna geçirdi, bileklerine bağlı deri kordonu çözdü ve onu orada bilekleri kordon nedeniyle mosmor olmuş halde, tek başına bıraktı.

Kadın başına gelecekleri anlamıştı, telaşlı bakışlarını sırayla savaşçılara dikiyor, adamların yüzlerindeki o acımasız ifadeyi ve ellerinde tuttukları silahları görüyordu. Nefes alışı verişini dengelesizleştirdi, parmaklarını elbisesinin etek kısmına kenetledi.

Güçlü olmalısın.

Sabırsız olduğu her halinden belli olan Katakwa kadını itti ve onun yere, iki sıranın başlarında bulunan iki savaşçının arasına düşmesine neden oldu. Kadının aralarına düştüğü iki adam da ellerindeki sopalarla kadına vurmaya başladılar. Kadının canını yakacak, fakat onu yaralamayacak şekilde vuruyorlardı. Kadın ayağa kalkmaya çalıştı, fakat tam o sırada bu sefer de karşılıklı iki sıranın ikinci sırasında yer alan adamlar ona vurmaya başladı, savaş naraları ve kalabalıktan çıkan nidalar kadının korku dolu feryadını bastırıyordu.

Connor dişlerini sıktı. Orada öylece dikilmek ve harekete geçmemek için kendini zor tuttu. Babası ona, Tanrı’nın erkeği kadınları ve çocukları koruması için güç sahibi kıldığını öğretmişti, onlara zarar vermesi için değil. Oysa şimdi yetişkin erkeklerin savunmasız bir kadını hırpalamalarını izliyordu ve elinden hiçbir şey gelmiyordu...

Aşâğılık herifler!

Kadın öne doğru kösteleklendi, gelen darbelere karşı kendini korumak için başını elleri arasına aldı ve adamlar vurdukça

öne ve arkaya doğru sarsıldı. Fakat bütün bu işkencenin ancak sıra karşılıklı iki sıranın sonunda bulunan iki adama geldiğinde biteceğini anlamıştı. Gözlerini o noktaya dikti ve koşmaya çalıştı, aldığı üst üste darbelere rağmen ayaklarının üzerinde durmayı denedi, ta ki sonunda adamlar onu serbest bırakana ve dizlerinin bağı çözülüp kendini çamurun içinde bulana kadar.

Sonunda bitmişti.

Connor içinde tuttuğu nefesini bıraktı, kendisini olduğu yerde kalmaya zorladı.

Kadın güçlükle nefes alıyor, vücudu titriyordu. Bakışlarını yavaşça yerden kaldırdı, bu defa kendisine neler yapacaklarını merak ediyormuşçasına etrafına baktı. Yüzünde korku, şok ve acı vardı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. O sırada kalabalığın içindeki Connor'ı gördü ve gözlerini adamın kilere kilitledi. Gözleriyle öyle bir yalvarışı vardı ki bağırarak yardım istese ancak bu kadar olurdu.

Bana yardım et!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sırtı ve kolları aldığı darbelerin etkisiyle hâlâ zonklayan Sarah adama baktı ve onu tepeden tırnağa süzdü. Teni güneşin etkisiyle bronzlaşmış olsa da diğer özelliklerinden Avrupalı olduğu belli oluyordu. Gözleri koyu maviydi, saçları uzun ve koyu renkti, her iki şakağındaki saçlar örülüydü. Sakalları olmayan Kızılderililerin aksine koyu renk, fırça gibi sakalları vardı. Altında Kızılderililerinkine benzer deri bir pantolon, ayaklarında da mokasenler vardı, fakat içine mavi, ekoseli bir gömlek giymişti ve gömleği üzerine giydiği tüylü, ayı postundan paltoyla saklamıştı.

Acaba Fransız mıydı? Muhtemelen öyle olmalıydı. Başka kim İngilizlere düşman olan Kızılderililerin arasında yaşırdı ki?

Adamın gözlerinin içine baktı, gözlerinde anlamlandıramadığı bir ifade vardı. “*Aidez-moi, monsieur! Je vous en supplie, aidez-moi!*” Bana yardım edin, efendim! Yalvarırım, yardım edin!

Bakışlarıyla yardım istediği adamın kendisini anlayıp anlamadığından emin değildi, tam o sırada görüş alanı boncuklu etekler ve pantolonlarla kapandı. Birkaç nazik elin yardımıyla ayaklarının üzerinde durdu, gri saçlı iki kadın onu kollarından tutup kalabalığın içinden yavaşça çekip çıkardılar. Onunla

şefkatle, tıpkı bir annenin korkmuş çocuğuyla konuştuğu gibi kendi dillerinde konuşmaya başladılar.

Sarah omzunun üzerinden baktığında adam gitmişti.

Kadınlar onu köyün içinden geçirdikleri sırada Sarah sanki başka bir dünyaya girdiğini hissetti. Öbeklenmiş küçük kulübeler sanki devasa, gri arı kovanlarından meydana gelmiş bir köyü andırıyordu. Erkekler ve kadınlar işlerinin başına döndüler. Erkekler Katakwa gibi giyinmişlerdi, kadınlarinsa üstlerinde gömlekler, altlarında ise taytlar ve taytlarının üzerine giydikleri boncuklu etekleri vardı. Saçları örgülüydü. Başını kestikleri bir geyiği tahta bir pencere kasasına koymuşlardı, hayvanın başı ise kurumuş otların üzerinde öylece duruyordu. Çocuklar kulübelerin oluşturduğu labirentin içinde bağırışıp gülüşerek koşturuyorlar, köpekler ise sanki bir iz peşindelermiş gibi çamuru kokluyorlardı.

Sarah da içlerinden geçmesine rağmen, artık ona bağırmıyorlardı. Artık ona vuran, onu çimdikleyen veya saçını çeken de yoktu. Katlanmak zorunda kaldığı o dayak bir tür başlangıç ritüeli miydi? Eğer öyleyse, belki de en kötüsü sona ermişti.

Öyle olması için bütün kalbiyle dua ediyordu.

Küçük bir kulübeye vardılar, duvarları diğer kulübeler gibi yapılmıştı – ipler ve kayalarla sabitlenmiş ağaç kütüklerinden. Kadınlar dokuma hasır kaplı bir kapıyı iterek açtılar ve Sarah'ya kendilerini takip etmesi için işaret ettiler. Sarah kafasını eğerek peşlerinden içeri girdi, kapı da arkasından kapandı.

Kulübe loş fakat ılıktı; ortasında bir ateş yanıyor, yükselen duman tavanda bulunan ve uzun bir sopayla desteklenerek açık kalması sağlanan küçük bir havalandırma kapağının dışarı çıkıyordu. Toprak zemin, hasır kilimlerle kaplıydı.

Ayrıca kırmızı, sarı ve mavi renklere boyanmış hasır kilimler duvarları da süslüyordu. Kulübenin girişlerinden kurumuş otlar, geyik boynuzları, kuş tüyleri ve görünüşe bakılırsa büyük ve yırtıcı bir kuşun pençeleri sarkıyordu. Duvar boyunca boş, tahta kaseler asılıydı ve duvarın hemen yan tarafında da içleri meşe palamutları, tohum ve kurutulmuş ve şeritler halinde dilimlenmiş et parçalarıyla dolu hasır sepetler vardı. Diğer duvarlara dayalı halde duran, post ve battaniyelerle kaplı yüksek platformlar da yatakları olmalıydı.

İçeride iki kadın oturuyordu ve ateşin üzerinde de bir güğüm vardı. Her ikisi de Sarah'dan yaşça büyüktü. Biri hamileydi; kocaman karnı eteğinin üzerinden dışarıya doğru çıkmış, göğüsleri ise açıkta bırakılmıştı. Sarah kafasını başka yöne çevirmesi gerektiğini bilse de, daha önce ne hamile kadın karnı görmüştü, ne de çıplak kadın göğsü. Kadının göğüs uçlarının kendininkilere göre daha büyük ve koyu renk olduklarını görmekten alıkoyamadı kendini.

Onu oraya getiren kadınlar yerdeki kilimlerin üzerine oturdular ve ona da aynısını yapmasını işaret ettiler. Neredeyse çıplak bir kadının yakınında olduğu için kendisini tuhaf hisseden Sarah, eteklerini toplayarak oturdu ve kadınların ona sırayla, kendi dillerinde söylediklerini dinledi, yüzlerindeki gülümsemeleri gördü. Tek kelime anlamayan ve görmemesi gereken şeyleri görmekten kaçınmaya çalışan Sarah, bütün dikkatini kadınların yüzlerinde yoğunlaştırdı. Tıpkı Katakwa gibi onların da yüzlerine çizgiler ve noktalar kazınmıştı, fakat burunlarında hizmalar yoktu. Dizi dizi boncuklar ve cilalanmış deniz kabukları örgülerinin etrafına sarılmış ve kulak memelerindeki halkalara tutturulmuştu, boyunlarında mor ve beyaz deniz kabuklarından yapılmış kolyeler vardı. Biri uzandı ve Sarah'nın yanağındaki morluğa yavaşça dokundu, bir di-

ğeri saçlarını okşadı; genç kadının başına gelenlere üzülyor gibiydiler.

Sarah'nın içine yeniden bir umut ışığı doğdu.

“*Parlez-vous français?*” diye sordu Sarah, onları anlamak istiyordu – ve onların da kendisini anlamalarını. Belki de böylece onu serbest bırakmaya ikna olurlardı. “Do you speak English?” *Loquerisne linguam latinam?*”

Fakat ona boş gözlerle bakıyorlardı, dediklerinden hiçbir şey anlamadıkları belliydi.

Bir araya toplandılar ve onu ayağa kaldırdılar. Ardından hamile olan, Sarah'ya hissettirmeden, küçük bir bıçak çıkardı ve onun üzerine doğru yürüdü.

Sarah'nın korkudan kalbi duracaktı. Geriye çekildi. “Hayır! Yapma!”

Fakat diğer kadınlar da sıkıca kavradı onu.

“Hayır! Lütfen!” Bıçak havada, göğsüne doğru kavis çizdiği sırada gözlerini sımsıkı yumdu. Dizlerinin bağı çözülüyordu, son sözlerini sarf ettiğini düşünerek fısıldadı: “Tanrım merhametine sığı–”

Biraz sonra birinin vücuduna asıldığını hissetti ve bir yırtılma sesi duydu.

Gözlerini açtığında bıçağın elbisesini, korsesini ve kombi-nezonunu yırtmış olduğunu gördü. İçindeki korku birden öfkeye dönüştü ve ellerinden kurtulmak için çırpındı. “Durun! Bunu neden yapıyorsunuz?”

Fakat kadınlar göründüklerinden de kuvvetliydiler, onu sımsıkı tutmuşlardı.

İçlerinden biri kolunu okşadı. Kadınlar bıçakla elbisesinin

* *Parlez-vous français?* (Fransızca): Fransızca biliyor musunuz? (Çev. N.)

** *Do you speak English?* (İngilizce): İngilizce biliyor musunuz? (Çev. N.)

*** *Loquerisne linguam latinam?* (Latince): Latince biliyor musunuz? (Çev. N.)

eteklerini ve ardından da iç eteğini keserken kulağına teskin edici bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanıyorlardı. Sonunda üzerindeki yere düştü ve Sarah çırılçıplak kaldı. Yere düşen giysilerini bir kenara bırakan kadınlar, onun etrafında dolaşmaya başladılar. Sarah'nın vücudunu tıpkı bir kısırağı inceler gibi inceliyorlardı.

Sarah elleriyle vücudunu kapadı ve bakışlarını onlardan kaçırdı. Yüzü utançtan alev alev olmuştu. Onu çocukluğundan bu yana kimse çıplak görmemişti, annesi bile. Oysa şimdi bu şekilde çırılçıplak bırakılmak...

Kadınlar onu ateşin yanına getirdiler, dizlerinin üzerine oturdular ve onun da aynısını yapmasını işaret ettiler. Bir eliyle göğüslerini, diğeriyle de en mahrem yerini tutan Sarah, kadınların yüzüne bakamadan oturdu. Biraz sonra güğümünden bir miktar su aldıklarını, suya bir şey attıklarını ve ardından sırtındaki taze berelere ılık ve ıslak bir bez sürdüklerini hissetti. Onu yıkamaya başlamışlardı.

Bütün amaçları bu muydu? Onu yalnızca yıkamak mı istemişlerdi? Peki yıkadıktan sonra ona giymesi için ne vereceklerdi? Yoksa onu da kendileri gibi mi giydireceklerdi?

Sarah'nın aklında bir dolu soru vardı, fakat hiçbirine yanıt bulamadı.

Yavaşça sırtını, yüzünü, boynunu, omuzlarını ve kollarını yıkadılar; cildine bir tür sabun sürdükten sonra duruladılar. Ilık su ve hakiki deriden bez kaskatı kesilmiş ağırlı kaslarını ve acıyan morluklarını rahatlatmıştı. Onu yıkadıktan sonra vücuduna bal özlü bir yağ sürüp yağı iyice yedirdiler. Kadının vücudunu ovalarken, elleri şefkatli, sesleri sakinleştiriciydi. Sarah sakinleşmeye başlamış, korkusu azalmıştı. Daha önce hizmetçileri onu ne bir kez olsun yıkamış ne de çıplak gör-

müşlerdi, fakat bu şekilde muamele görmek çok da yabancı olduğu bir durum değildi. Saçlarını taradılar ve...

Jane.

Sarah'nın göğsüne adeta bir bıçak saplanmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Önceki sabah Jane ona tuvaletini giymesine yardım etmiş, onun saçlarını taramış, şekillendirmiş ve tuvaletinin etek kısımlarını kabartmıştı. Ve tatlı Jane artık—

Kızılderili kadınlardan biri Sarah'nın göğüslerini yıkamaya başladığında Sarah duyduğu ürpermeyle düşüncelerinden sıyrıldı, nefes nefese kaldı.

“Hayır, lütfen yapma!” Kadının ellerini ittirmeye başladı, fakat diğer kadınlar sakinleştirici bir ses tonuyla konuşarak onu yatıştırdılar. Buna dayanmaktan başka seçeneği yoktu — kadının ellerinin dokunuşu, bezin göğüs uçlarına değmesi, sabunun kayganlığı, suyun sıcaklığı, yağın ipek-siliği. Çok tuhaf ve rahatsız ediciydi, yüzü utançtan alev alev yanıyordu.

Annem bunu görseydi... Annem bunları bir bilseydi...

Sarah kusacağından korkmuştu.

Kadınlar Sarah'nın göğüslerini, karnını, kalçalarını, bacaklarını ve ayaklarını yıkayıp yağladılar. Ayaklarına daha fazla özen gösteriyorlar, yerine; kâh onları okşuyorlar, kâh üzerlerindeki su kabarcıklarına kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Genç kadının haline gerçekten üzüldüğü gibiydiler. Bu işlem bittikten sonra başını içi sıcak suyla dolu derin bir çanağa eğip saçlarını yıkadılar ve sonra da dolaşık kısımları sert otlardan yapılmış bir fırçayla açtılar, bir yandan da kızın buklelerine bakıp gülümsüyorlar, onaylar bir edayla saçlarını sallıyorlardı. Saçlarının böyle hassas dokunuşlarla okşanıp fırçalanması kendisine bir hayli tanıdık gelen ve bundan çok hoşlanan Sarah'nın

göz kapakları kurşun gibi ağırlaşmaya başladı. Yorgunluğu yavaş yavaş esir alıyordu onu.

Hamile kadın Sarah'nın omuzlarını bir postla örttü ve ona yatağa geçmesini işaret etti. Uyumasını istediklerini düşünen Sarah, minnetle kulübenin diğer tarafına geçti ve uzandı. Fakat sırtına örtülen postu üzerine çekmeye kalkıştığında, onu durdurdular. Kadınlardan biri ellerinde küçük istiridye kabuklarına benzer nesnelerle birlikte yatağın ayak ucuna doğru yaklaştı.

Üç kadın Sarah'yı birdenbire yatağa mışladılar, bacaklarını ardına kadar açıp öylece tuttular. Bütün ağırlıklarını kadının üstüne veriyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz? Hayır! Durun!" Çırpınmaya çalıştıysa da fayda etmedi, üç kadının gücüne karşı koyamadı.

Hemen sonra ellerinde istiridye kabukları olan kadın Sarah'nın aralanmış bacaklarının arasına geçti ve istiridyelerin kabuklarının kenar kısımlarını kısaç olarak kullanıp Sarah'nın mahrem bölgesini kaplayan tüyleri almaya başladı.

"Ah!" Korkunçtu ve son derece saygısızcaydı. Üstelik Sarah'nın canı umduğundan daha fazla yanmıştı.

Fakat fiziksel anlamda duyduğu acıdan – ya da kadınların onun vücudunun en mahrem yerine bakıyor olduklarını bilmenin verdiği o utanç duygusundan – daha kötüsü de vardı: Sarah'nın bütün bunların neden yapıldığını anladığı an uğradığı şaşkınlık. Belli ki onu kendini arınmış hissetsin diye yıkamamışlardı. Onu bir erkekle yatağa girmek üzere hazırlıyorlardı. Sarah gözlerini sımsıkı yumdu, yüzünü öte tarafa çevirdi ve dua etti.

Sarah içeri girdiği sırada Connor ana kulübenin kapısının yakınındaydı. O sırada Joseph'e konsey toplantısında ne yap-

caklarına dair planla ilgili bir şeyler anlatıyordu, ancak kadını görünce ne diyeceğini unuttu – ve ona bakakaldı.

Sarah'nın giysilerini çıkarmışlar, onu yıkamışlar ve ona bir Şavni gelini gibi etek ve üstü kuş tüyleri ve boncuklarla beze-
li, beyaz, hakiki dişi geyik derisinden bir tayt giydirmişlerdi. Uzun saçları örülmüştü ve pırıl pırıl parlıyordu, boynunda da mor renkli wampum boncuklarından yapılma bir kolye vardı. Sarah, onu sıcak tutmak üzere omuzlarına örttükleri beyaz, dişi geyik derisinden yapılma şalı uçlarından sıkıca tutmuş, çıplak göğüslerini saklamaya çalışıyordu. Ancak göğüslerinin kavisli, pürüzsüz alt kısımları hâlâ görünüyordu.

Kadının görüntüsüyle Connor'ın nefesi kesildi, bedenini ateş kapladı. Fakat hemen sonra akli devreye girdi ve duyduğu öfkeyle kendine geldi. Kadın Şavni değildi, fakat onu bu şekilde giydirmelerinden, hemen o akşam Katakwa ile evlendirmeyi planladıkları belliydi.

Kadın sarsılmış görünüyordu, yanakları utançtan kızarmıştı. Connor'ı gördü, gözleri fal taşı gibi açıldı. Onunla mükemmel bir Fransızca ile konuşmaya başladı. *“M-monsieur! Ayez pitié de moi et–” E-efendim! Bana merhamet edin ve–*

Kadın daha cümlesinin sonunu getiremeden ve sorusuna cevap alamadan, Katakwa'nın ailesindeki kadınlar onu alıp götürdüler. Connor kadının götürülüşünü ve Büyükanne Berrak Su'nun arkasına oturtuluşunu izledi. Sarah'nın kaderini belirleyecek olan Büyükanne Berrak Su idi – tabii çoktan belirlenmediyse.

Joseph, Connor'a iyice sokuldu ve kulağına fısıldadı: *“Planları ortada işte, belli ki onu Katakwa ile evlendirecekler.”*

“Buna müsaade edemeyiz. Adamlarımızı toplamamız ve onu almak üzere buraya geri dönmemiz haftalar sürer. Yaşlı kadın salak değil. Biz buradan ayrılır ayrılmaz köyü taşıyacaktı.

Kadın ortadan kaybolunca nasılsa köylerine saldırılmayacak diye düşünerek Katakwa'yı geliniyle birlikte uzağa bile gönderebilir. Kadını tekrar bulduğumuzda ise – tabii eğer bulabilirsek – öz annesinin bile tanıyamayacağı bir halde olabilir.”

“Aslında daha kötüsü de olabilirdi. Köy halkı Katakwa'nın geleneklere göre iyi bir adam olduğunu söylüyor – cesur bir savaşçı ve yetenekli bir avcıymış.”

Connor, Joseph'in ağzından çıkanı kulağının duymadığının farkındaydı. “Kadm, soylu bir İngiliz. Onun burada hayvan postu giyip bir Kızilderili kulübesinde yaşayabileceğini ve İngiltere'nin nerede olduğundan bihaber bir adamın çocuklarını dünyaya getirebileceğini aklın hayalin alıyor mu? Dahası adam onu umursamıyor bile. Ona nasıl davrandığını kendi gözleriyle gördün.”

Joseph başıyla onayladı. “Evet, ama belki de kaderini kabullenmesi onu serbest bırakmaya çalışırken üçümüzün de pisi pisine ölmesinden iyidir.”

“Wentworth'e onu sağ salim getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdim.”

Joseph şaşkınlık içinde baktı. “Söz filan vermedin. Ben de oradaydım. O sana kadını geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapmanı emretti. Ne zamandan beri Wentworth'e itaat ediyorsun?”

“Zavallı kadına baksana, nasıl da korkmuş! Arkamı dönüp gidemem, onu burada bırakamam.”

“Ben de.” Joseph'in yüzünü başka yöne çevirmesiyle arasındaki konuşma sona erdi ve Connor, kadının vahim durumunun kendisi için ne çabuk bu kadar önemli hale geldiği konusundaki düşünceleriyle baş başa kaldı.

Kabilenin büyükleri kapıdan içeri girip ateşin etrafındaki yerlerini aldılar. Katakwa güç gösterisi olsun diye arkasında

bir düzine savaşçısıyla içeri girdi. Connor ve Joseph'e hiç bakmadan, üzerindeki kıyafetin şıklığıyla doğrudan ana kulübe'ye geçti. Gömleği iri kuş tüyleriyle bezeliydi, tek omzunun üzerine bir ayı postu konmuştu, boynunu wampum boncukları süslüyordu ve yüzündeki boyalar temizlenmişti.

Daha sonra yaşlı kadının kızlarından biri, Connor ve Joseph'i oturmaları için ateşin etrafına, Katakwa'nın karşısına doğru yönlendirdi. Connor, yumuşak hasırın üzerine oturdu, bulunduğu yerden Leydi Sarah'yı rahatlıkla görebildiği için mutluydu – ve tabii kadın da kendisini görebildiği için. Elini gömleğinin iç kısmına soktu, oradan daha önceden *claidheamh mór**'unun kabzasının içinde sakladığı MacKinnon tartanından yapılma ince şeridi çıkardı ve onu genç kadının görebileceği şekilde sağ bileğine doladı. Böylece tartanın renklerinin MacKinnon klanını simgeleyen renkler olduğunu bilmese de Connor'ın Fransız olmadığını anlayacaktı.

Connor'ı henüz fark etmemişti. Oturdu, Katakwa'nın kız kardeşleri iki yanını sardı, endişeli bakışlarını ana kulübenin içinde gezdirdi. Kollarını göğüslerini kapatacak biçimde kavuşturmuştu. Kadının savunmasızlığı karşısında Connor'ın içi burkulmuştu. Bulunduğu ortamda kendisi hakkında konuşulanlardan tek kelime bile anlayamamak, rehin alınmış ve onu bekleyen kaderden bihaber olmak ve yabancıların içinde yarı çıplak ve yapayalnız kalmak kim bilir ne kadar da korkunçtu.

Zannettiğin kadar yalnız değilsin, leydim.

Kadın bir süre sonra Connor'a ve bileğindeki tartan şeride dikkatle baktı. Biraz sonra bakışları bir kez daha buluştu, sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyordu kadın.

* Claidheamh mór (Galce): İngilizcesi "claymore" olan, Ortaçağ'da iki elle kullanılabilen büyük kılıç. (Çev. N.)

Connor, dudaklarını oynatarak “Leydim” dedi içinden, başını hafifçe öne eğdi. Kadının şaşkınlığı hoşuna gitmişti. Onu tek kelime etmemesi için etraftakilere belli etmeden başıyla uyardı, ardından etrafa bakındı.

Büyükanne Berrak Su konuşmaya başladı, çevresindekilere Katakwa’nın yanında bir esirle döndüğünden, Joseph ve Connor’ın ise esiri götürmek istediklerinden söz etti. Joseph’ten uzun uzadıya bahsetti, adamın babasına ve halkına övgülerde bulundu, daha sonra Connor’a baktı. “Mack-inn-on adı bizler için de tanıdık, yerine; onu İngilizler için savaşmasıyla tanıyoruz. Fakat Mack-inn-on buraya barış için geldiğini söylüyor. Bize wampum ve tütün getirdi, bizimle barış çubuğu tüttürdü, ayrıca Mohikanlarla da kan kardeşi oldu. Bu yüzden onu da burada ateşin etrafında ağırlıyoruz.”

O sırada Joseph söz almak için elini kaldırdı, Büyükanne Berrak Su da sözü ona verdi. “Bizleri bugün böylesine sıcak biçimde karşıladığın ve sofrana buyur ettiğin için teşekkür ederiz, Büyükanne. Bu kadının kaderini belirleyecek olan senin bilgeliğindir ve biz de kararını bekliyoruz. Tek ricamız kadının dilinden anlayan ve o dili konuşan birine konuştuklarımızın ona da çevrilmesi görevini vermendir, böylece o da hiçbir şey anlamadan öylece oturmak zorunda kalmayacaktır. Eğer babam bir Şavninin kızını ağırlıyor olsaydı, aynısını hiç düşünmeden yapardı.”

Büyükanne Berrak Su, Joseph’e ne diyeceğini düşünürken kulübede bir uğultu oldu.

Katakwa, Büyükanne kendisine seslenmediği halde ayaklandı. “Artık kadın için kendi dili diye bir şey kalmadı. Eğer bizleri anlamak ve anlaşılmak istiyorsa, o zaman Şavnice öğrenmekten başka çaresi yok.”

Büyükanne Berrak Su ona elini kaldırarak susmasını işaret

etti. “Elbette bunu sormaya hakkın var, Joseph Aupauteunk. Burada İngilizce bilen kim var?”

Kulübedeki herkes birbirine baktı, bir sessizlik oldu.

Connor ve Joseph daha önce bir başkasının daha İngilizce biliyor olabileceğini düşünmüşlerdi, fakat neyse ki İngilizce bilen kimse yoktu.

Connor elini kaldırdı ve Şavnice yanıt verdi. “Ben İngilizce biliyorum, Büyükanne. Daha küçükük bir çocukken, klan şefi olan babamla birlikte topraklarımızdan sürülüp okyanusun diğer ucuna zorla gönderilmeden önce öğrenmiştim.”

Joseph, Büyükanne Berrak Su’ya Connor’ın ailesinin zamanında İngilizlerle nasıl savaştığını ve nasıl buralara sürüldüğünü anlatmıştı. Bu hikayenin yaşlı kadının Connor’a biraz olsun ısınmasını sağlayacağını ummuştu. Connor da bu sözleriyle yaşlı kadına hikayeyi hatırlatmıştı.

Büyükanne Connor’ın gözlerinin içine baktı ve başıyla eğilerek onu onayladığını belli etti, Connor mesajı almıştı.

Ardından Leydi Sarah’ya baktı ve sakın bir ses tonuyla fakat hızlıca konuşmaya başladı. “Leydim, ben Binbaşı Connor MacKinnon. Buraya dayınız tarafından sizi kurtarmak üzere gönderildim.”

Dayısından bahsedildiğini duyan kadının morluklarla dolu yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Konuşmak üzere dudaklarını araladı.

“Konuşmayın, leydim. Beni dinlemeniz ve söylediklerimi yerine getirmeniz gerekiyor. Durum oldukça riskli. Bu gece burada konuşulanları anlamanız için size tercümanlık edeceğim. Öncelikle serbest kalmanızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmenizi isterim. Beni anlıyor musunuz?”

Kadın başını evet anlamında salladı ve içinde beliren umut kırıntılarıyla adamı izledi.

Önce Katakwa'ya söz verildi. Katakwa uzun boylu, güçlü ve yapılı bir adamdı, vücudu tam bir savaşçı vücuduydu. Şüphesiz geceleri adamın yatağına girmek için yanıp tutuşan pek çok Şavni kadını vardı. Katakwa bir an sessiz, öylece durdu, fakat konuştuğunda sesi bütün kulübeyi dolduruyordu.

İnsanlara başarılarını ve tıpkı kendisi gibi atalarının da vaktiyle savaş şefi olduklarını hatırlattı. Ardından da önceki yaz İngilizlerin karısına nasıl tecavüz ettiklerini ve sonra da onu öldürdüklerini anlattı; karısının yasını hâlâ tuttuğundan bahsetti. Karısının bir eş ve bir anne olarak meziyetlerinden bahsettiği sırada, köyün diğer insanları da onu destekleyecek biçimde tezahüratta bulunmaya başladılar, belli ki onlar da kadının yasını tutuyorlardı. Connor, Katakwa'nın ses tonundan adamın karısını sevgiyle andığına ikna olmuştu.

Böylece Connor'ın öfkesi biraz azaldı.

Connor, Annie veya Amalie böyle korkunç biçimde öldürülseler, Iain ve Morgan'ın nasıl çılgına döneceklerini tahmin edebiliyordu. Her ikisi de karısının intikamını alana dek durmazdı. Dahası Connor hiç evlenmemiş ve bir kadını sevmemiş olsa da böyle bir kederin bir erkeği ne hale getirebileceğini gayet iyi biliyordu. Morgan'ın Fransızlar tarafından katledildiğini düşündüğü aylar boyunca, keder ruhunu yiyip tüketmişti. Belli ki Katakwa bunun çok daha kötüsünü yaşamıştı.

Connor kendisini Katakwa'ya hak vermekten alıkoyamadı.

Katakwa'nın söylediklerini olduğu gibi çevirdi.

Leydi Sarah dinledi ve gözlerini Katakwa'ya dikti.

Sonunda Katakwa sadede geldi. "Anneleri ölmüş üç küçük çocukla bir başıma kaldım. Ocağım ve yatağım soğuk. Karının yerdeki kam üzerine İngilizlerden bu yaptıklarının,

benden aldıklarının intikamını alacağıma yemin ettim ve bu yüzden de bu kadını aldım. İstesem onu öldürebilirdim, oysa ben ona bizden biri olma onurunu vermeyi ve onu kendime eş olarak almayı tercih ettim.”

Connor, kadını özgürlüğüne kavuşturmanın hiç kolay olmayacağını o an anladı. Ortada ölmüş bir eşin kanı üzerine edilmiş bir yemin vardı ve bu ne Şavni ne de İskoç bir koca için bir kenara atılabilecek bir şeydi.

Connor, Katakwa'nın söylediklerini İngilizce'ye çevirdi, söylenen her sözün kadın üzerinde yaratacağı etkiyi merak ettiğinden, her birine ayrı ayrı dikkat kesildi.

“Hayır!” Leydi Sarah'nın çılgılığı karşısında gafil avlandı. Kadın ayağa kalktı, boynundaki wampum boncuklarından yapılma kolyeyi çekip kopardı. Mor ve beyaz renkli boncuklar yere saçıldı. Bakışlarını Connor'dan Katakwa'ya ve sonra tekrar Connor'a çevirdi, konuşurken sesi titriyordu. Soylulara özgü bir İngiliz aksanıyla konuştu, tek eliyle göğüslerini kapatıyordu. “Onun karısı olmayacağım! Onunla evlenmeyeceğim!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sarah, insanların dikkatle onu izlediğini fark etti, nabızı adeta kulaklarında atıyordu. Kalabalığı görmezden gelip yalnızca Binbaşı MacKinnon'la konuştu. "O ve diğerleri Jane ve Thomas'ı öldürdüler. Onunla evleneceğime--"

Kadm, cümlesini henüz tamamlamamıştı ki birilerinin onun kollarını çimdikleyerek canını acıttığını hissetti. Daha önce onu yıkamış olan kadınlar omuzlarına sımsıkı bastırarak onu yeniden hasırların üzerine oturtular. Kadına öfkeyle baktılar, aralarından bir tanesi yüzüne sağlam bir tokat attı. Sarah en azından göğüslerini kapatabilmek için kollarının serbest bırakılmasını istediye de başarılı olamadı.

Sarah'nın önünde oturan yaşlı kadın Binbaşı MacKinnon'la konuştu, MacKinnon da kadına Kızılderili dilinde tuhaf bir şeyler söyledi. MacKinnon her ne söylediyse, dedikleri Katakwa'nın ayağa kalkıp bağırmasına, bakışlarını Sarah'ya dikmesine neden oldu.

Oda yeniden sessizleştğinde ve Katakwa sakinleştiğinde, Binbaşı MacKinnon sonunda kendisine bakan Sarah'ya döndü ve bir kez daha İngilizce konuşmaya başladı. "Leydim, dilinize hakim olmanız ve yerinizden hareket etmemeniz gerekiyor, aksi takdirde zarar görebilirsiniz. Anlıyor musunuz?"

Sarah yutkundu, yanağı hâlâ acıyordu. “Evet, efendim. Fakat onunla evlenemem!”

“Onlara Katakwa’nın sizi incittiğini ve bu yüzden onunla evlenmeyi reddettiğinizi söyledim, fakat önünüzde oturan, kabile reisi Büyükanne Berrak Su, sizin bir esir olduğunuzu ve bu yüzden de neler olacağına karar verme konusunda söz hakkına sahip olmadığınızı söylüyor.”

Sarah’nın babası da onu göndermeden önce çok benzer şeyler söylemişti.

Kadının içini bir korku sardı, gücünün tükendiğini hissetti. “Ama, efendim, ben—”

“Güçlü olun, leydim.” Binbaşı MacKinnon sözlerini noktaldıktan sonra dikkatini yeniden Sarah’ın hemen önünde oturan yaşlı kadına yoğunlaştırdı.

Yaşlı kadın, reisleri miydi? Uzun, gümüşü örgüleri kam-burlaşmış sırtından aşağı doğru iniyordu, uçlarında boncuklar ve küçük, kahverengi ve siyah çizgili tüyler vardı. Yeniden konuşmaya başladı, Binbaşı MacKinnon’ın yanında oturan Kızılderili’ye doğru dönmüştü.

Diğerlerinden farklı biçimde giyinmiş olan adam, uzun, koyu renk saçları, boyasız, şekiller kazınmamış yüzü, alnını saran boncuklu bandı ve örgülü saçlarının arasına yerleştirilmiş koyu renk tek tüy ile Sarah’nın o ana dek gördüğü en dikkat çekici Kızılderili’ydi.

Binbaşı MacKinnon konuşulanları İngilizce’ye çevirmeye başladı. “Kardeşim Mohikan Joseph Aupauteunk, Katakwa’ya acısını paylaştığımızı ve İngilizlere karşı öfkesinin en az çektiği acı kadar kuvvetli olduğunu anladığımızı söylüyor. Joseph Büyükanne Berrak Su’ya ve Katakwa’nın kız kardeşlerine sizinle ilgilendikleri için de teşekkür ediyor.”

Sarah iki yanında duran kadınlara gizlice baktı, mahrem bölgesindeki tüyleri yolduklarını hatırladığı an öfkesi kabardı. Bunlar Katakwa'nın kız kardeşleri miydi? İşte şimdi anlıyordu. Genç kadını erkek kardeşlerine hazırladıkları sırada ona karşı nazik davranmalarının sebebi de onu aileye kabul ettiklerini göstermekti.

Derken Binbaşı MacKinnon yeniden konuşmaya başladı. "Joseph onlara sizin İngiliz kralının torununun kızı ve İngiliz savaş lideri Wentworth'ün yeğeni olduğunuzu söylüyor. Katakwa'ya sizi fidye karşılığı serbest bırakırsa kazançlı çıkacağını, fakat sizi alkoymakta ısrarlı olursa bunun kendi zararına olacağını, çünkü Wentworth'ün askerlerini Şavnileri cezalandırmak üzere göndereceğini belirtiyor."

Kızgın olduğu her halinden belli olan Katakwa Sarah'yı ıştırarak konuştu.

Binbaşı MacKinnon çevirmeye devam etti. "Katakwa İngilizlerden fidye istemeye değil, kendisinden alınanı geri almaya yemin ettiğini söylüyor. Yeminini ancak kan dökerek veya kendisine yeni bir eş alarak yerine getirmiş olacağını ifade ediyor. İngilizler onlara karşı savaş açarsa da Fransızları, Wyandotları ve Abenakileri kendileriyle birlikte savaşmaya çağırmaktan büyük mutluluk duyacağını belirtiyor."

Nefes almakta zorlanan Sarah, Binbaşı MacKinnon aracılığıyla Joseph'in kendisini Şavnilerden kurtarıp dayısına götürmek için nasıl uğraştığını ve Katakwa'nın da ona nasıl her seferinde karşı çıktığını dinledi.

Joseph, Sarah'nın damarlarında soylu kan taşıdığını ve kendisiyle aynı sınıftan bir İngilizle evlenmesi gerektiğini söyledi, Katakwa ise savaş şefi olduğunu ve kadının damarlarında soylu kan taşımasının onu kendisi için bilhassa uygun bir eş haline getirdiğini ifade etti.

Joseph Katakwa'ya diğerlerini nehirde öldürerek karısının kanını yerde bırakmadığını, yeminini tutmuş olduğunu söylediğinde, Katakwa da ona nehirde ölenlerden hiçbirini kendisinin öldürmediğini söyledi.

Joseph, İngilizlerde babanın, kızının kocası olacak kişiyi seçmesinin bir gelenek olduğunu belirttiğinde, Katakwa ona Sarah'nın artık bir Şavni olduğunu ve bu yüzden de kendisine İngiliz geleneklerine göre değil, Şavni geleneklerine uygun muamele edileceğini söyledi.

Joseph onu Sarah'yı ellerinde tutmalarının İngiliz askerlerinin köylerini basmasına ve sevdiklerini öldürmesine neden olacağı ve böylece onlara yalnızca daha fazla üzüntü vereceği konusunda uyardığında, Katakwa İngilizlerin de sırf bir kadını kurtarmak adına pek çok asker kaybedeceklerini ve işin sonunda hayli üzüleceklerini belirtti. Kaldı ki Şavniler, İngilizler onları bulamasın diye köylerini taşıyabilirdi, bu durumda İngilizlerden korkmalarına ne gerek vardı ki?

Joseph Katakwa'ya onun Sarah'ya bir erkeğin karısına gösterdiği türden bir ilgi göstermediğini, kadının ırzına geçip onu dövmesinden korktuğunu söylediğinde, savaş şefi Katakwa'nın verdiği cevabı Binbaşı MacKinnon'ın İskoç aksanıyla dinleyen Sarah'nın bütün vücudunu buz kesti.

Kadın onun çocuklarını doğurduğunda, Katakwa'nın yüreği yumuşayacaktı. Erkekler böyleydi.

Onun çocuklarını doğurmak mı?

Sarah anlamıştı.

Şef kararını çoktan vermişti.

Sarah'nın başı dönüyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Joseph'e ve Binbaşı MacKinnon'a baktı, fakat her ikisinin de yüzü asılmıştı.

Binbaşı MacKinnon da ona baktı. "Sakin olun. Hâlâ bir umut var," der gibiydi.

Fakat gergin hali bunun tam tersini söylüyordu.

Bütün salon nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Katakwa ayağa kalktı ve kabile reisine bakarak konuştu, söyledikleri herkesi güldürdü – Joseph ve Binbaşı MacKinnon hariç.

MacKinnon bir hamlede ayağa kalktı. Boyu salonda bulunan bütün erkeklerden daha uzundu, Katakwa'ya dönüp soğuk bir ses tonuyla konuştu. Yüz ifadesi sertti, yumruklarını sıkıyordu.

Ortalık karışmıştı.

Kadın erkek, herkes ayağa fırladı ve birbirlerine ölüm sessizliği içinde bakan Binbaşı MacKinnon ve Katakwa hariç herkes hep bir ağızdan bağışmaya başladı. Joseph ile Büyükanne de sessizliğini koruyorlardı. MacKinnon'm yanında duran Joseph elini onu sakinleştirmek üzere koluna koymuştu.

Neler oluyordu?

Sarah, Binbaşı MacKinnon'ın kendisine olan biteni açıklaması için bekledi, fakat adam gözlerini Katakwa'dan ayırmıyordu. Ardından kabile reisi olan Büyükanne Berrak Su ayağa kalktı ve sessizliği sağlamak üzere elini havaya kaldırdı. Salondaki tüm sesler bıçak gibi kesildi, Sarah nabız atışlarını duyuyordu. Yaşlı kadın konuşmaya başladı – ağzından yalnızca birkaç kelime çıktı.

Bitmişti.

İnsanlar hep birden kapıya yöneldiler. Binbaşı MacKinnon ve Joseph alçak sesle konuşuyor, endişeli görünüyorlardı. Katakwa kız kardeşlerine bir şeyler söyledikten sonra arkasını döndü ve dışarı doğru yürüdü. Onunla birlikte kulübeye giren adamlar da peşinden gittiler.

"Neler oluyor? Binbaşı MacKinnon, ne-?"

Sarah zorla ayağa kaldırılırken buldu kendini. Katakwa'nın kız kardeşleri onu salonun ortasında bulunan ateşin etrafından kapıya doğru çekiştiriyorlardı. Bir yandan birbirlerine öfke dolu sözler sarf ediyorlar, diğer yandan da parmaklarıyla kadının kollarını sıkıca kavıyorlardı. Bu hengamenin ortasında Sarah'nın omzundaki deri şal kayarak yere düşmüş, göğüsleri tamamen açıkta kalmıştı.

O sırada Binbaşı MacKinnon önlerini kesti. Sarah'ya hiçbir şey söylemedi, fakat Katakwa'nın kız kardeşlerine söylediği sert sözler kadınların Sarah'yı serbest bırakmalarını sağladı.

Artık özgür müydü?

“Maruz kaldığınız bu muamele için çok üzgünüm, leydim.” MacKinnon düğmelerini hızla çözdü, gömleğini çıkardı ve onu Sarah'nın çıplak omuzlarına doladı. “Bu işinizi görecektir.”

Sarah'nın üstünü başını düzeltecek vakti yoktu, titreyen parmaklarını hızla gömleğin düğmelerine götürdü. Gömlek ona bir hayli büyüktü, fakat yine de vücudunu örtüyor, kendini güvende hissettiriyordu. Adamın teninin ısıısıyla sımsıcak olmuş gömleği, orman ve deri kokuyordu.

Sarah, kafasını kaldırdığında MacKinnon'ı onu izlerken buldu. Adamın kaslı, çıplak göğsünde koyu renk, kıvrır kıvrır tüyler vardı, kollarına Kızılderililere özgü bazı şekiller işlenmişti. Boynunda, ucunda küçük bir haç olan, tahta boncuklardan yapılma bir tespîh ve kollarının üst kısımlarında mor deniz kabuklarıyla süslenmiş şeritler vardı.

Adamın da kendisini o şekilde – yarı çıplak, göğüsleri tamamen açıkta – gördüğü aklına gelince, Sarah'nın yanakları alev alev yanmaya başladı. “Size minnettarım, efendim. Yaptığınız bu iyiliği asla unutmayacağım. Fakat tam olarak neler oldu? Artık özgür müyüm?”

“Henüz bir karara varılamadı.” Koyu mavi gözlerini kadının gözlerine dikti. “Şimdi beni dikkatle dinleyin, hanımefendi. Sizi özgürlüğünüze kavuşturmak için Katakwa’ya meydan okudum, onunla dövüşeceğim. Eğer yenilirim, onun karısı olacaksınız, en azından bir süreliğine.”

Kadın başını iki yana salladı ve itiraz etmek üzere ağzını açtı, fakat adam onun sözünü kesti.

“Gururunuzu bir kenara bırakıp hayatta kalmayı düşünün. Eğer yenilirim, sizi kendine eş olarak isteyecektir ve işte o zaman kimse onu durduramayacaktır. Öyle bir durumda ona itaat edin. Ona ters düşmeyin. Başta size karşı sert davranabilir, fakat sonradan durum değişecektir. Joseph, Albany’e dönüp savaşçıları ve benim Komandolarımı toplayıp sizi geri almaya gelecek. Fakat o buraya dönmeden Şavnilerin köylerini taşıma ihtimali çok yüksek. Yeniden özgür kalmanız aylar, hatta belki de yıllar alabilir. Anlıyor musunuz?”

Sarah adamın bütün söylediklerini kavramaya çalışıyordu. Her şey öyle çabuk olmuştu ki... Daha iki gün öncesine kadar hayatında hiç Kızılderili görmemişti. Oysa şimdi bir Kızılderili’yle evlenecek olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. “Katakwa sizi yenerse, boyun eğip beni elde etmesine izin mi vereceksiniz? Dayım olsaydı—”

“Dayınız kilometrelerce uzakta. Kaldı ki burada olmuş olsaydı bile, bunu önlemek için elinden hiçbir şey gelmezdi.” Adam bir an için çok öfkeli göründüyse de bakışları hemen yumuşadı. “Katakwa beni yenerse, leydim, size daha fazla yardım edemeyeceğim, zira ölmüş olacağım.”

“Ondan daha güçlüsün, daha boylu poslusun ama adam çok hızlı. Üstelik burası onun köyü, halkından güç alacaktır.”

Connor av bıçağını bilede, bir yandan da Joseph'i dinliyordu. "Kaç farklı savaşa katılmış?"

"Senin kadar deneyimli olduğunu sanmıyorum, fakat bunu kestirmek güç. Sırf savaşçılarınin böbürlenmelerine bakarak işin doğrusunu anlamam mümkün değil." Joseph duraksadı. "Bunu yapmana hiç gerek yoktu. Adam Wentworth'e meydan okumuştı, sana değil."

Katakwa ayağa kalkmıştı ve odadakilere dönüp Wentworth, yeğenini başka bir savaşçıyla evlendirmek istiyorsa, o adamı kadın için Katakwa ile savaşmaya göndermesi gerektiğinden söz etmişti. Katakwa aslında bunu herkesi eğlendirmek için söylemişti, fakat Connor'a göre aradığı fırsat ayağına gelmişti. Ayağa fırlayıp düello davetini kabul etmişti. Katakwa'nın önünde iki seçenek vardı: Bütün köyün önünde söylediklerinin arkasında durmak veya ödlele damgası yemek.

"Wentworth burada değil. Ama ben buradayım." Connor bilele taşıını kenara koydu, bıçağın ucunu başparmağına bastırarak yeterince keskin olup olmadığını kontrol etti, parmağını kanatmıştı. "Sen de yaşlı kadının niyetinin kadını Katakwa'ya vermek olduğunu en az benim kadar iyi biliyorsun. Bunun olmasına izin veremezdim. Eğer kazanırsam, Leydi Sarah özgürlüğüne kavuşacak. Kaybedersen, öleceğim ve Katakwa'nın zulümlerine maruz kalmak üzere ona verileceğini öğrendiğinde Sarah'nın gözlerinde belirecek korkuyu görmek zorunda kalmayacağım."

"Eğer kazanırsan, o senin *karın* olacak. Büyükanne Berak Su'yu duymadın mı? Kadın bu dövüşün galibi kim olursa olsun, bu akşam evlendirilecek. Ayrıca kaybedersen, ben de Iain'a ve Morgan'a orada öylece durup senin ölümüne seyirci kaldığımı anlatmak zorunda kalacağım."

Connor, Joseph'in sesindeki endişeyi hissedebiliyordu.

“Eğer ölürsem, en azından ağabeylerim onurumla öldüğümü bilecekler ve eğer kazanırsam... O yaşlı cadı da düğünü istediği gibi yapsın, sonuçta ben orada olamayacağım.”

Joseph bir an sanki bir şey diyecekmiş gibi baktı ama her neydiyse bu, söylemekten vazgeçti. “Dengeni bozmasına izin verme. Adamın ayaklarını takip et. Bugün onu antrenman yaparken izledim, rakibine çelme takarak onu yere indirdiğini gördüm. İnsani yanını tamamen unut. İçinde sakladığın hayvanı dışarı çıkar. Katakwa’yı öldür, Connor, çünkü o seni öldürmek için elinden geleni yapacak.”

Connor bıçağını kınına koydu ve Joseph’e baktı. İkisi daha önce hiç o karanlık günlerden söz etmemişlerdi – ya da Connor’ın içinde yaşayan kana susamış hayvandan – ve Joseph o günleri hatırlattığı için Connor’ın öfkesi başına vurdu. “O konuyu açma!”

Fakat Joseph geri adım atmadı. “Kardeşimin gözlerimin önünde ölmesini istemiyorum, hepsi o kadar.”

Connor’ın öfkesi yatıştı. Elini kan kardeşinin omzuna koydu. “Affet beni. Sen iyi bir adamsın, Joseph ve cesur bir savaşçısın. Iain, Morgan ve bana bu savaşta savaşmaktan başka şans bırakılmadı, fakat sen bunun dışında kalabilirdin. Oysa aksine bizimle birlikte savaşmayı seçtin. Iain ve Morgan serbest bırakıldığında bile yanımdasın, kendini tehlikeye atıyorsun. Senin gibi bir kardeşim olduğu için gurur duyuyorum.”

Joseph elini Connor’ın omzuna koydu. “Tıpkı benim de seninle gurur duymam gibi.”

Kucaklaşıp birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar.

Daha sonra Connor boynundaki tahta boncuklardan yapılmış tespihi çıkardı, ucundaki haçı öptü ve hızlı bir şekilde dua etti. Tespihi Joseph’e vermeden önce istavroz çıkardı. “Bunun

kadının eline geçmesini sağla, olur mu? Ben ölürsem, belki de bu tespih esaret günlerinde onun biraz olsun içini rahatlatır.”

Joseph avucunun içinde sıkıca tuttuğu tespihe baktı.

Katakwa’nın adamlarından, Chilosee adında bir savaşçı ortaya çıktı. “Hadi, Mack-inn-on. Ölüm vaktin geldi.”

Connor, Joseph’e bakıp sırttı. “Şeytanı bekletmeyelim.” Connor yanında Joseph’le herkesin toplandığı köy meydanına doğru yürüdü. Tıpkı savaş öncesinde olduğu gibi hissediyordu. Meraklı kalabalığın fısıltıları. Yoğun duman kokusu. Siyah kanatlarını kasvetli gökyüzüne açan bir kuzgunun acı çığlığı. Tenini yalayan rüzgar. Nabız atışlarının sesi.

“Gebert onu, Connor.” Joseph, Connor’ın gözlerinin içine baktı, bir kez daha sırtından vurdu ve gitti.

Connor’ın hayatı o gün, orada sonlansaydı ne kadar da tuhaf olacaktı; biraz kan, biraz acıyla cehennem dibini boylayacaktı. Henüz görme fırsatı bulamadığı, yeni doğan iki yeğenini düşündü. O hayatta olmasa bile adının küçük Connor Joseph’te yaşayacağını hatırlamak bile garip bir şekilde içini rahatlatmıştı. O anda kadını gördü.

Leydi Sarah, Büyükanne Berrak Su’nun yanında duruyordu. Başı dikti, Connor’a bakıyordu, yara bere içindeki güzel yüzünde hem korku hem de umut vardı. Öyle genç görünüyordu ki... Adamın gömleği, üstüne fazla büyük geldiğinden, elleri açıkta kalabilirdi diye kollarını kıvrırmak zorunda kalmıştı. Gömleğin uzunluğu kalçalarını aşmıştı. Joseph’in kendisine doğru yaklaştığını gördü, adam tespihi kimse görmeden kadının eline tutuşturdu. Kendisine verileni aldı ve aşağıya, avucunun içine doğru baktı. Sımsıkı tuttuğu tespihi göğsüne bastırırken, şaşkın gözleri bir kez daha Connor’ı aradı.

Connor kadına başıyla hafifçe selam verdi. “Leydim.”

“Tanrı sizi kutsasın ve korusun, efendim.” Kadının sözcükleri ağzından neredeyse bir fısıltı gibi çıktı.

“Ve sizi de, hanımefendi.”

Yüzünü karşısında gururlu ve kendinden emin duran Katakwa’ya çevirdi. Arkasında adamları toplanmıştı. O da Connor gibi gömleğini çıkarmıştı. Bir elinde bıçak, diğerinde ise bir savaş baltası vardı. Connor zihnini karısını kaybeden adama karşı duyduğu merhamet duygusundan kurtarıp, Leydi Sarah’ı zorla karısı yapma çabasından duyduğu tiksintiyle doldurmayı denedi. Donmuş gölün yanında öylece yatan iki masumun cesetlerini düşündü – Leydi Sarah isimlerinin Jane ve Thomas olduğunu söylemişti – ve böylece öfkesi artmaya başladı.

Derken istediği oldu ve öfkesi başına sıçradı. Zihninde zamanında öldürdüğü Fransız delikanlının korku içindeki yüzü canlandı, her şey sanki o anda oluyormuşçasına gerçekte – kahverengi gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı, ağzını çığlık atacak gibi açmıştı, göğsüne saplanan bıçakla acı içinde çırpındı.

Connor’ın bıçağı.

“Ne me tuez pas! Ne me tuez pas!” Beni öldürmeyin! Beni öldürmeyin!

Duyduğu keder nedeniyle Connor’ın içi burkuldu, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

Sen bir barbarsın, ahbap.

Evet, öyleydi.

Connor yutkundü, zihninden geçenleri savuşturmaya çalıştı. Kadının serbest kalmasını istiyorsa, zihnini boşaltması ve içinde bulunduğu ana odaklanması gerekiyordu, geçmişe ve değiştiremeyeceklerine değil. Kendi canını bile kurtarıp kurtaramayacağı meçhulken, ölenleri geri getiremezdi.

Ama kadını kurtarabilirdi.

Büyükanne Berrak Su bir adım öne çıktı. “Mequachake Şavnilerinin savaş şefi Katakwa ve Mohikanların kan kardeşi Mack-inn-on şimdi bu esir için savaşıacaklar ve galip gelen kişi bu akşam kadınla evlenecek. Buradaki hiç kimse ikisinden biri son nefesini verinceye kadar onlara müdahale etmeyecek.”

Connor silahlarının ağırlığını test etti, tahtadan yapılmış tutma kısımları avuçlarına tam oturuyordu, ardından yüksek sesle klanının sloganını attı: *“Audentes fortuna iuvat.”*

Şans cesurlardan yanadır.

Katakwa’nın gözlerinin içine baktı ve odaklanmaya çalıştı. İki adam yüzleri birbirlerine dönük vaziyette daire biçiminde dönerek birbirlerinin boyunu posunu ölçerlerken, Connor’ın vücudundaki bütün kaslar öne doğru fırlamaya hazırdı.

İlk hamleyi yapan Katakwa oldu. Connor’ın üzerine doğru koştu, elindeki bıçak Connor’ın göğsünü teğet geçtikten sonra sağ kolunu çizdi. Böylece ilk kan aktı.

Kalabalık coşkulu bir şekilde tezahürat ediyordu.

Evet, Katakwa hızlıydı – tıpkı bir dağ aslanı gibi hızlı ve gösterişli. Connor uzun boyundan ve kolunun Katakwa’nın kolundan daha uzağa uzanabilmesinden yararlanmak için Katakwa’nın uzanamayacağı mesafeye geçti ve iki adam yeniden daire çizerek dönmeye ve birbirlerini süzmeye başladılar. Connor harekete geçmek için doğru anı bekliyordu.

Katakwa bir kez daha Connor’a doğru hamle yaptı, bıçağını Connor’ın göğsüne doğru sallarken, diğer elinde tuttuğu balta da Connor’ın başının üzerinden geçip havada kavis çizdi.

Connor, Katakwa’nın üzerine doğru savurduğu bıçaktan kurtulmak üzere sola doğru kaçtı ve bu sırada Katakwa’nın

vücudunun açıkta kalan sağ tarafını bıçağıyla yardı. Adamın derisinde açılan ince, uzun kesikten kanlar süzülüyordu.

Artık ikisi de ilk darbeyi almıştı.

Katakwa aşağıya, kesiğe doğru baktı ve gülümsedi. Yeniden Connor'a doğru bir hamle yaptı ve bıçağını adamın karnına saplamaya çalıştı. Connor birkaç adım geriye kaçarak bunu önledi ve şimdi o bir hamle yaptı, Katakwa'yı zorluyordu. Bıçaklar ve baltalar havada kavisler çiziyor, her ikisi de ter içinde birbirlerine doğru koşuyor, hamleler yapıyor, kendi etraflarında dönerek darbelerden kaçıyor ve bir diğerinin vücudunda yaralar açıyordu. Derken baltaların sapları ve hemen üstünde kalan keskin kısımları havada çarpıştı.

Bir sonraki hamleyi yapmadan önce karşılıklı birbirlerini yenilgiyi kabul etmeye zorladılar. Bakışları kesiştiğinde Connor, Katakwa'nın koyu renk gözlerindeki nefreti ve kana susamışlığı gördü – ve daha derinlerdeki keder ve çaresizliği. Katakwa, İngilizlere ona yaşattıkları acının bedelini ödetmek istiyordu, tıpkı bir zamanlar Connor'ın, ağabeyi Morgan'ın öldüğünü düşünüp Fransızlara acı çektirmek istediği gibi.

Düşüncelerin arasında dikkati dağılan Connor az kalsın dengesini kaybediyordu. Hemen dikkatini topladı ve Katakwa'yı bütün gücüyle ileriye doğru itti. Katakwa'nın yüzü asıldı. Boğuşma esnasında Connor'ın burun delikleri Katakwa'nın nefesinin, kanının ve terinin kokusuyla doldu. Baltalar hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeydi. Ancak Connor, boyunun ve gücünün sağladığı avantajla Katakwa'nın baltasını yana doğru itti.

Kendi etrafında sağa doğru dönen Katakwa, bıçağıyla Connor'ın karnını sıyırdı. Fakat Connor baltasının sapıyla Katakwa'nın bıçağının kendisine doğru dönmesini ve kendi omzunu yaralamasını sağladı. Bu da daha çok kan akmasına sebep oldu.

Katakwa'nın durmaya niyeti yoktu. Kendi etrafında defalarca döndü ve Connor'a doğru pek çok hamle yaptı. Bıçağının keskin ucu parlıyordu. Connor'ın pantolonunda bir sürü yırtık açmış, onu delik deşik etmeye çok yaklaşmıştı. Connor'ın, omzuna ve göğsüne kondurduğu kesikler Katakwa'yı yıldırarmamıştı. Biraz sonra Connor, Katakwa'nın ayağıyla sol baldırını sıkıştırmaya çalıştığını hissetti.

Fakat Joseph elbette buna hazırlıklıydı.

Katakwa onu çelme takıp düşürmeye çalıştığı sırada Connor sol ayağını kaldırdı, Katakwa'nın baldırını dizinin arkasına sıkıştırdı ve adamın kıcının üstüne düşmesine neden oldu. Artık bütün kozlar Connor'ın elindeydi. Katakwa'nın baltası elinden fırlayıp üç metre ötedeki bir çamur birikintisinin içine düştü.

Connor o an Katakwa'yı oracıkta, yattığı yerde öldürebilirdi, fakat adamın çocuklarını bu dünyada yapayalnız bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Onun yerine geri çekildi, baltasını Joseph'in ayaklarının önüne, tozun toprağın içine attı ve böylece Katakwa'ya ayağa kalkacak kadar zaman tanımış oldu. Yaptığı bu merhamet gösterisi karşısında Joseph'in yüzünde oluşan öfkeli ifadeyi görmezden geldi.

Kendisine bir şans daha verilmiş olması Katakwa'nın pek umurunda gibi gözükmüyordu. Güçlkle soluyan adam ayağa kalktı, bıçağı şimdi sağ elinde tutuyordu, ürkek bakışlarını Connor'a dikti.

Connor da bıçağını sağ eline geçirdi.

Öfkeden deliye dönmüş olan Katakwa Connor'a dik dik bakıyor ve adamın etrafında daire biçiminde dönüyordu. Vücudu yeniden saldırıya geçmeye hazırdı, vücudu kan, ter ve çamur içindeydi.

Connor atağa geçtiği an, kendisini Katakwa'nın gözlerinde

gördü. Connor, Katakwa'nın sağ bileğini bıçağı ile sol önkolü arasına sıkıştırdı, hızlı biçimde aşağı doğru bükte, Connor'ın önkolundaki tendonlar belirgin hale gelmişti. Katakwa'nın güçsüzleşen elindeki bıçak yere düştü ve Connor kendi ekse- ni etrafında sağa doğru dönerek elindeki bıçağı Katakwa'nın boğazına dayadı.

“Mequachake Şavnilerinin savaş şefi Katakwa, iyi savaşın ama kaybettin. Esirinle birlikte artık benimsiniz.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dövüş sona ermişti.

Binbaşı MacKinnon galip gelmişti.

Sarah artık özgürdü.

“Tanrım, sana şükürler olsun!” Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hisseden ve elindeki tespihi hâlâ sımsıkı tutan kadın, dengesini kaybeder gibi oldu ve kendisini dengede tutmaya çalışan Joseph’in kolunu omzunda hissetti.

Londra’da bir adamla – üstelik kendinden daha alt seviyeden biriyle – bu şekilde yakınlaşmak büyük bir skandala neden olur ve onu telaşa düşürürdü. Oysa bulundukları yerde, Amerika’nın ormanlarında bu ona huzur veriyordu.

Joseph fısıltıyla Connor’m söylediklerini İngilizce’ye çevirdi: “Mequachake Şavnilerinin savaş şefi Katakwa, iyi savaştın ama kaybettin. Esirinle birlikte artık benimsiniz.” Katakwa da “Beni karımın yanına gönder, MacKinnon. Bu dünyadan bıktım usandım artık,” diyor.

Sarah gözlerini sımsıkı yumup başını diğer tarafa çevirdi, Binbaşı MacKinnon’ın Kızılderili’nin boğazını kestiği anı görmeye tahammül edemezdi.

Ardından Binbaşı MacKinnon yeniden konuşmaya başladı ve Joseph fısıldadı.

“Korkacak bir şey yok, Sarah.” Kadın öylesine sarsılmıştı ki Joseph’in kendisiyle nasıl uygunsuz ve samimi bir biçimde konuştuğunu fark etmedi bile. “Connor onu öldürmeyecek. Şu an ona şöyle diyor: ‘Hayatını sana geri bağışlıyorum, böylece çocukların babasız kalmayacaklar. Karının tek yadigarı onlar sana. Onları bağrına bas. Ben yalnızca kadını istiyorum.’”

Sarah gözlerini açtı, Binbaşı MacKinnon’ın Katakwa’yı serbest bıraktığını ve adamı hafifçe ittiğini gördü. MacKinnon’ın tavırları kadını duygulandırmıştı. “Katakwa’nın hayatını bağışladı – çocukları için.”

Binbaşı MacKinnon yalnızca cesur ve yetenekli bir subay değildi. Aynı zamanda tam bir beyefendi, onurlu bir adamdı.

“Tanrım, bu adam bir aziz. Ya da salağın teki.” Joseph binbaşının olduğu yöne doğru baktı, Sarah adamın bakışlarında kötülükten ziyade endişe gördü. “Geride sağ bir düşman bırakmak akılsızlıktan başka bir şey değil. Umarım Albany’e dönerken, yolda Katakwa ile savaşmak zorunda kalmayız – gerçi adamın o eliyle bir daha silah tutabileceğini sanmıyorum.”

Yaşlı kabile reisi öne çıktı ve önce Binbaşı MacKinnon’la konuştu, ardından da kalabalığa seslendi. İnsanlar yaşlı kadına, binbaşıya, Katakwa’ya baktılar ve aralarında fısıldaşmaya başladılar. Belli ki Binbaşı MacKinnon’ın kazanacağını hiç düşünmemişlerdi ve yaşlı kadının söyledikleri pek hoşlarına gitmemişti.

Ardından kabile reisi, bir sevinç çığlığı attı, kalabalık da isteksiz bir biçimde buna karşılık verdi. Ses gittikçe yükseldi ve sonunda bütün köy sevinç çığlıklarıyla yankılanmaya başladı.

“Neyi kutluyorlar? Yaşlı kadın onlara ne söyledi?”

Joseph, Sarah’ya baktı. “Connor’ın büyük bir savaşçı ve Katakwa’nın hayatını bağışladığı için artık Şavnilerin kan kardeşi olduğunu söyledi. Aynı zamanda Connor’ın seni ta-

mamen adil bir dövüşle kazandığını ve bu akşam bütün Şavnilerin düğünde bir araya gelmeleri gerektiğini belirtti – sizin düğününüzde.”

“Düğün mü?” Sarah kendine hakim olamayıp kahkaha attı.

Fakat Joseph gülmüyordu. “Yaşlı kadın şaka yapmıyor. Senin Katakwa’ya verilmeni engellemenin tek yolu, Connor’ın seni kendine eş olarak alabilmek için Katakwa ile dövüşmesiydi. Connor dövüşü kazandı. Büyükanne Berrak Su’nun gitmemize izin vermesi için, bu akşam sizin düğün töreninizin düzenlendiğini görmesi ve ardından da birlikte olduğunuzdan emin olması gerekiyor.”

Sarah başını kaldırıp Joseph’e baktı, adamın ağzından çıkanlara inanamıyordu. “Kızılderililer bizi zorla evlendiremezler, herhalde.”

“Sanırım evlendirebilirler.” Sarah’ya doğru baktı, adam oldukça gergin görünüyordu. “Sayıca bizden fazla olduklarını unutuyorsun. Eğer seni sağ salım dayına götürmemizi istiyorsan, kadına kafa tutmamalıyız, çünkü bu köyde onun ağzından çıkan her söz kanun yerine geçer.”

Köy sanki Sarah’nın üstüne üstüne geliyordu. “Ne-ne demek istiyorsun? Benim tercih yapma hakkım yok mu?”

“Elbette var. Ya Connor’la evlenir ve onun seninle ilgileneceğini ve özgürlüğüne kavuşman konusunda elinden gelen her şeyi yapacağını bilerek bir geceyi onun eşi olarak geçirirsin ya da hayatının geri kalanını seni incitecek ve bunu hiç umursamayacak olan Katakwa ile geçirirsin – tabii başına açtığın bela yüzünden seni öldürmezse.”

Sarah, adamın ağzından çıkanlarla kanının çekildiğini hissetti. “Bu bir tercih değil. Her iki durumda da namusumu gözden çıkarmam gerekecek. Bu bana infazımın nasıl olmasını is-

tediğimi sormak gibi – asılmayı mı yoksa vurulmayı mı tercih edeceğimi sormak gibi.”

Joseph, kadının şaşkınlığı karşısında sessizce güldü. “Daha önce hiçbir kadının Connor’la yatmaktan bu şekilde bahsettiğine şahit olmamıştım. Köyümde sırf onunla aynı yatağa girebilmek için seninle seve seve dövüşecek kadınlar var.”

“Ben köyündeki kadınlardan biri *değilim*.”

Joseph gözlerini kıstı. “Evet, değilsin, çünkü onlardan biri olsaydın, tercihini senin için canımı ortaya koyarak özgürlüğünü kazanmanı sağlayan Connor’dan yana kullanırdın. Yalnızca kendini düşünmek yerine, onun yanında olur yaralarını sarardın.”

Adamın sert çıkışı karşısında şaşırان kadın geriye doğru bir adım attı. “Ama ben... ben bir markinin kızıyım. Ancak kendim gibi soylu biriyle– ”

“Buralarda yeni sayılırsın, o yüzden sana anlatayım. Bu topraklarda, soyluluk aileden gelmez veya bir unvan ya da toprak sahibi olmak insanı soylu yapmaz, insan yaptıkları sayesinde soylu olur.” Ses tonu sabit, sözcükleri iğneleyiciydi. “MacKinnon kardeşler sınırda yaşayanlar arasında en soylu kişilerdir – onlar nasıl savaşacaklarını ve hayatta kalacaklarını bilen, diğerleri için kendi hayatlarını düşünmeden tehlikeye atan gerçek savaşçılardır. Ailenin zenginliği, unvanınız, değerleriniz – bunlar burada hiçbir anlam taşımazlar. Bunlar ne karnını doyurur, ne de hayatta kalmanı sağlarlar. Oysa şu an en önemli şey hayatta kalabilmen.”

“Şu uğursuz kadının isteği için kendi değerlerimden vazgeçmeliyim, öyle mi?” Sarah sesinin isterik bir şekilde çıktığının farkındaydı, fakat o kadar sarsılmıştı ki buna engel olamıyordu. “Hayatım mahvolacak!”

“Bu sayede hayatta kalacaksın.” Joseph’in bakışları yumu-

şamıştı. “Korktuğunun farkındayım, Sarah, ama şunu unutma – bu Connor’ın da istediği bir şey değil. Onun da sırtında ağır bir yük var, fakat o seni eve sağ salim ulaştırabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Fakat şimdi gidip onu görmem lazım. O senin için savaştı ve şimdi yaralı.”

Joseph onu orada öylece bırakıp arkasını döndü ve gitti.

Sarah’ya göre herkes aklını kaçırmıştı.

Romla ıslatılmış bir kumaş parçasının karnındaki kesiğin üzerine bastıran Connor, Leydi Sarah’nın ipliği iğneye geçirmek için nasıl uğraştığını seyrediyordu. Şavnilerin Connor ve Joseph için ayırdıkları kulübe loştu, odaya yalnızca şömineden biraz ışık yayılıyordu. Sarah’nın parmakları hiç kuşkusuz hayatının büyük bölümünü dikiş nakış işleriyle geçiren genç bir kadın için şaşırtıcı bir şekilde fazla beceriksiz görünüyordu.

“Daha önce hiç yara dikmedim. Canını yakmak istemiyorum.” Kadın iğneyle ipliği göz hizasına kadar kaldırdı.

Connor onunla ilk kez yalnız kalmış ve daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kana susamışlığı henüz geçmemiş ve dövüşün yorgunluğunu henüz üzerinden atamamış olsa da kadının güzelliğine kayıtsız kalamamıştı – yanağının narin kavis, dudaklarının dolgunluğu, gözlerinin berrak mavisi. Onun için savaşmıştı ve mantığı kadının kendisine ait olmadığını söylese de içinden bir his ödülünü sahiplenmesi gerektiğini söylüyordu, tıpkı İskoç atalarının zamanında yaptıkları gibi. O gece kadınla birlikte olmaktan başka seçeneği olmadığını biliyor olması işleri pek de kolaylaştırmıyordu.

Şu saçmalıkları aklından çıkar, MacKinnon, ve bir çıkış yolu bulmaya bak!

“Korkma, leydim. Daha önceden de vücuduna dikiş atıldığı oldu. Canım fazla yanmayacak.”

“Tüm bunlar hep benim yüzümden.” Üzgün olduğu ses tonundan belli oluyordu, çürüklerle dolu yanakları solgun görünüyordu.

“Bunda senin hiçbir suçun yok, leydim.” Bu sevimli şeyin nasıl olup da Wentworth’le akraba olabildiğini bir türlü anlamıyordu. Ona göre, bu kadının o kahrolası herifle en ufak bir benzerliği yoktu. “Dövüş esnasında konsantrasyonumu kaybetmem tamamen benim hatam. Boş düşüncelerle dikkatimin dağılmasına izin verdim. İç organlarımla hâlâ yerinde olduğuna şükretmeliyim.”

“Hayatımı kurtarmak için kendi hayatınızı tehlikeye attınız.” Başını kaldırıp adama baktı, sıkıntılıydı. “Ölebilirdiniz. Şimdi size borcumu nasıl ödeyeceğim ben?”

“Şu an ödüyorsun zaten.”

Kadının gözlerindeki endişe biraz olsun azaldı ve yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi.

Şavnilerin gece için ondan ne beklediklerini kadına söylediğinde, kendisini pek de borçlu hissetmeyecekti. Connor, başta Büyükanne Berrak Su’nun içini rahatlatmak amacıyla Şavnilerin geleneksel düğün törenlerinde üzerine düşenleri yapmasının ardından Leydi Sarah ile bir kulübeye çekilmeyi planlıyordu – böylece kadını kanatlarının altına alabilecekti ve mis gibi bir uyku çekecekti. Fakat yaşlı kadının başka planları vardı.

Büyükanne Berrak Su, Katakwa’yı yendiği için Connor’dan nefret ediyordu. Connor yaşlı kadının gözlerinde öfkeyi görmüştü. Connor’dan Katakwa’nın hayatını bağışladığı için daha da çok nefret ediyordu, çünkü bu durum onu Connor’a borçlu hale getirmişti. Yaşlı kadın Connor’ın Leydi Sarah’nın yalnızca serbest kalmasını sağlamak üzere savaştığını, aslında onunla karı koca olmak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu.

Bu yüzden de Connor'ı yalnızca kadınla evlenmeye değil, aynı zamanda onunla yatağa girmeye de zorlamaya karar vermişti.

Connor başta o yaşlı cadının aklından zoru olduğunu düşünmüştü. Kocakarı Connor'ın başında nöbet mi tutacaktı? Connor, mecbur kalırsa kendi vücudundan bir yeri kesip kanı Sarah ile ilişkiye girdiklerinin kanıtı olarak gösterebilirdi.

Fakat Büyükanne Berrak Su'nun kızı, eski geleneklere göre köyün ebesinin düğün gecesinde yeni evli çiftin kulübesinde bulunması ve damat cinsel ilişkiye girmekte herhangi bir zorluk yaşarsa ona yardım etmesi gerektiğini anlatmıştı. Connor da ona Şavni erkeklerinin böyle bir yardıma ihtiyacı duyabileceğini, fakat İskoç erkeklerinin kesinlikle duymayacağı anlattığındaysa da o, bunu bir hakaret olarak algılamış ve Şavni geleneklerine uyulması konusunda ısrar etmişti – tabii Connor Sarah'yı terk etmek istemiyorsa.

Connor tuzağa düşmüştü ve Leydi Sarah da onunlaydı.

Bu olup bitenleri ona nasıl anlatacaktı?

Oysa Connor kadın entrikalarıyla uğraşmak yerine savaşa gitmeyi tercih ederdi. Toplar, bıçaklar, baltalar; hepsiyle başa çıkabilirdi ama kadın aklı...

Endişesi, Leydi Sarah ile birlikte olma düşüncesini iğrenç bulmasından değildi. Aksine kadın her yönden çok hoştu – sesinin kadifeliği, nazik yüz hatları, kadınsı vücut şekli. Bal gibi kokuyordu ve vücudu tenine yedirilerek sürülen yağlar sayesinde ışıldıyordu. Bal sarısı saçları şömine ateşinde bile parlıyordu, saç örgüleri kalındı ve göğüslerinin altına kadar iniyordu. Ya o göğüsleri – Connor'ın kadının göğüslerini hayal etmesine gerek yoktu, çünkü onları önceden görmüştü. Dolgun ve sıkı

göğüsleri sanki bir erkeğin avuçlarını doldurabilecek ölçüde yaratılmıştı, hassas uçları pembemsiydi ve tam emmelikti.

Connor'ın kanı kaynamaya başlamıştı, ereksiyon olmamak için düşüncelerini bir an önce farklı bir yöne kaydırması gerektiğini biliyordu. Kadını cinsel arzularının nesnesi haline getirmemeliydi. Zaten bir dolu eziyet çekmişti, yüzündeki morluklar da bunu hatırlatıyordu Connor'a. Şimdi Connor onunla gerdeğe girmeye zorlanırsa, bu, kadının acılarına ve aşağılanmalarına bir yenisini eklemekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Kadın nasıl Katakwa ile böyle bir birliktelik yaşamak istemiyorsa, Connor'la da yaşamak istemiyordu.

Sarah sonunda ipliği iğneye geçirmeye başardı. "Ben başlamadan önce biraz rom içmek ister misiniz?"

Connor kendisine hakim olamayıp kıkırdadı. "Gerek yok, leydim. Daha kötü kesiklerim de oldu."

Kadın bakışlarını adamın çıplak karnından göğsüne doğru kaydırırken sırada sağ omzundaki yarayı gördü. "Vurulmuşsunuz."

"Evet. Pusu kurmuşlardı. Joseph ve adamları olmasaydı, tahtalıköyü boylamıştım. Abenakileri fark edip bizi önceden uyardılar."

"Korktunuz mu peki?" İpe düğüm attı. Aşağıya, dikiş attığı yere doğru bakarken koyu renk kirpikleri beyaz yanakları nedeniyle daha belirgin görünüyordu.

"Öyle de denilebilir. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Fakat insan bir süre sonra korkularının üstesinden gelmeyi ve korkmak yerine harekete geçmeyi öğreniyor."

"Ne kadar da cesursunuz, efendim." Adamın mavi gözlerinin derinliklerine baktı, ardından yüzünü buruşturdu ve bakışlarını yeniden aşağıya, ellerine doğru çevirdi. "Oysa ben cesaret konusunda tırnağınız bile--"

“Şşş.” Connor parmağını kadının çenesinin altına koyup başını hafifçe yukarı doğru kaldırarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. “Köye getirilişini izledim. Ne kadar korkmuş olduğunu gördüm. Fakat yine de başını eğmedin ve ellerinde sopalar tutan kırk savaşçıya karşı koydun. Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında ağlayan çok erkek gördüm. Şimdi bana ödeğin teki olduğunu söylemeye kalkma, çünkü buna asla inanmam.”

Sarah, Binbaşı MacKinnon’ın gözlerine baktı ve nefesinin kesildiğini hissetti. İrisleri kadının o ana dek gördüğü en koyu maviydi, koyu renk kaşları güneşten yanmış cildini bıçak gibi kesiyordu, keskin hatlı çenesi kirli sakalla kaplıydı, dolgun dudakları ve uzun kirpikleri sert, erkeksi yüz hatlarını yumuşatıyordu. Yanağındaki küçük yara, tehlikeli bir hava veriyordu ona. Adamı incelemeye devam etti, bakışlarını adamın geniş göğsüne doğru kaydırды, kıvrıkcık tüylerle kaplı göğüsleri düz, uçları koyu renkti. Ardından bakışları adamın kaslı karnına ve oradan da kazara, tüylerin ince bir çizgi halinde inerek kaybolduğu kasıklarına doğru kaydı.

Daha önce ne bir erkekle yalnız kalmıştı, ne de bir erkeği böyle yarı çıplak görmüştü. Oldukça heyecan vericiydi.

Başını eğip kendi ellerine baktı, yanakları utançtan alev alev olmuştu. “Mümkün olduğunca hızlı hareket etmeye çalışacağım, efendim, ve canınızı yakmamak için elimden geleni yapacağım.”

Connor henüz düğün konusunu açmamıştı, Sarah’nın da konuyu açmaya niyeti yoktu, en azından adamın yaralarına dikiş atana kadar. Belki de Joseph durumu yanlış anlamıştı, belki de Binbaşı Mackinnon işleri yoluna koymuştu bile. Ne olursa olsun, öncelikli görevi adama yardım etmektir. Joseph ona çıkışmakta haklıydı.

“Ne yapılması gerekiyorsa yap, lütfen.” Binbaşı elindeki kumaş parçasını yaranın üzerinden kaldırdı.

Kesik, yaklaşık on santim uzunluğunda ve sağ kalça kemiğinin hemen üst kısmındaydı. Kenarları ayrılmış haldeki yara, oldukça derindeydi ve hâlâ kanıyordu.

Başı dönmeye başlayan kadın derin bir nefes aldı, pes etmemekte kararlıydı. Binbaşı onun için hiç tereddüt etmeden ölümü göze almıştı. Onun tek yapması gerekense, becerilerini kullanmaktı. Fakat adam kadının endişe ve tereddüt içinde olduğunu anlamış olacaktı ki kadının yanaklarını büyük ellerinin arasına aldı, parmakları nasırlı ve sıcaktı.~

“Korkmana gerek yok, leydim. Söz veriyorum bağırmaya-çağım. Eğer kan görmeye dayanamıyorsan yarayı dikmesi için Joseph’i çağırabilirim ya da kendim dikebilirim.”

Joseph’in onu ayıplayacağı düşüncesi, kadının kendine gelmesini sağladı. “Ona zahmet vermemize gerek yok. Ben... yalnızca biraz yorgunum, hepsi bu.”

Dikkatini topladı ve yarayı, tıpkı bir giysiyi diker gibi kenarlarından tutup dikmeye başladı.

İğne vücuduna her girdiğinde adamın karın kasları kasılıyordu, ancak yalnızca ani bir nefes alıyor, asla bağırıyordu. “Seni bulmak için bıraktığın izleri takip ettik. Bu çok zekiceydi, leydim.”

Kadın başını kaldırdı ve adamın kendisini izlediğini fark etti. “Eğer beni takip ettiyseniz, buraya benden daha önce gelmeyi nasıl başardınız?”

“İz kuzeyi gösterdiğinde, seni buraya getireceklerini tahmin ettik ve senden önce başka bir yoldan köye ulaşip kabile reisiyle görüşmenin daha iyi olacağını düşündük. Diğerleri gibi, seni de öldürmelerine fırsat vermek istemedik.”

Kadın hızlı bir şekilde çalışıyor, yarayı titiz ve muntazam bir biçimde dikmek için elinden geleni yapıyordu. “Bütün yol boyu beni takip etmediğinize sevindim. Ne yapmaya çalıştığımı anladılar ve Katakwa, peşimizde bizi takip eden birileri olabilir diye adamların birkaçını geri gönderdi.”

“Sana vurdu, değil mi? Bunu yaptığına pişman olacak.” Başparmağını kadının yanağında hafifçe gezdirdi, kaşlarını çattı.

Sarah başını evet anlamında salladı. “Beni şarkı söylerken gördüğünde de aynı şeyi yaptı. Bazen farkında olmadan şarkı söylemeye başlıyorum. Kız kardeşleri de bana vurdular ve onlar... Onlar...”

“Sana ne yaptılar? Korkma, anlat bana.” Öfkesi ses tonundan anlaşılıyordu.

Sarah başını iki yana salladı, şimdiye kadar anlattıklarına bile pişman olmuştu. Olup biteni ona nasıl anlatabilirdi ki? “Ben... yapamam.”

Adam bir süreliğine sessiz kaldı. “Artık onlardan korkmana gerek yok. Onlara seni incittikleri için zarar verecek değilim. Ayrıca artık benim korumam altındasın.”

İşi bitince kadın bir düğüm attı ve ipin artan kısmını adamın bıçağıyla kesti.

Connor aşağı, dikişli yaraya baktı, alnı boncuk boncuk terlemişti, yüzü önceden olduğundan bir ton daha soluktu. Yan tarafta duran giysi bohçasından yeşil ekoseli bir gömlek çıkardı ve gömlekle alnını sildi. “Nakış konusunda becerikli olduğun çok belli. Bu şimdiye dek gördüğüm en düzgün dikiş. Teşekkür ederim, leydim.”

“Çok nazıksınız, efendim.” Eğildi ve ellerimi kasenin içindeki, adamın kanıyla renk değiştirmiş suyla yıkadı.

Zamanı gelmişti. Artık sorması gerekiyordu. Hazır bir ara-

ya gelmişken ve etraflarında kimse yokken sorması gerekiyordu. Ayağa kalkıp adamın karşısına geçti, ıslak ellerini adamın daha önce ona ödünç verdiği, üzerindeki gömleğin kenarlarına sildi.

Fakat kadın söze nasıl başlayacağına karar veremeden adam konuştu. "En son ne zaman yemek yedin, leydim?"

Biraz düşünmesi gerekti. "Bu sabah uyandığımızda."

"Şafak sökmeden önceyi kastediyorsun sanırım. Miden kazınmıyor olmalı." Kulübenin bir ucundan diğer ucuna yürüdü, kapı görevi gören hasırları kenara itti ve kadının yanına geri dönmeden önce dışarıya bağırarak Kızılderili dilinde bir şeyler söyledi. "Sana sıcak yemek getirmelerini istedim. Yemeğin gelmesini beklerken biraz oturalım ve bana olan bitenden bahset. Her şeyi duymak istiyorum."

Bu rica karşısında kadın şaşırmişti. "Neden?"

Connor'ın buna verdiği yanıt ise ricasından bile daha çok şaşırtmıştı onu. "Korkunç işkencelere maruz kaldın, leydim. Başına gelenlerden birine bahsetmenin yükünüzü hafifleteceğini, kalbini rahatlatacağını düşünmüştüm."

Hayatı boyunca sıkıntılarını paylaşmak isteyen tek bir kişi olmuştu.

Margaret.

Sarah boğazında bir düğümle adamın yanına oturdu, Kızılderililerin onlara ilk saldırdıkları sırada attıkları çığlıklar, duyduğu tüfek sesi ve ölmek üzere olan insanların acı feryatları zihninde yeniden canlandı. Katakwa'nın, kolunu ilk sıkıdığı anı bir kez daha yaşıyor, kekremsi barut kokusunu alıyor, dumanın gözlerini yaktığını hissediyordu.

Sahiden bütün bunlar dün mü olmuştu?

New York'a gönderilmesine neden olan skandaldan hiç söz

etmeyen Sarah, önceki gün yolculuk sırasında başına gelenleri binbaşıya tek tek anlattı. Anlattıkça sanki o anı tekrar yaşıyordu, saldırının yarattığı dehşet ve ormanda kendisine zorla yaptırılan yolculuk, titremesine neden oluyordu. Ona Jane'den, küçük Thomas'tan ve onların ne kadar cesur olduklarından bahsederken gözleri doldu.

“Ateşin başına oturmuştum, o sırada Kızılderililer kafa derilerini tahta çemberlere dikeyordlardı. Eğer ses çıkarırsam, beni de öldürürler diye ağlamaya bile korktum.”

Omuzlarında bir şey hissetti – yün bir battaniye. Battaniyeye sıkıca sarıldı, binbaşının düşünceli tavrı karşısında bir kez daha minnettar kalmıştı.

“Cesetlerini buldum – şu senin Jane, bu da oğlu. Senin onları en son gördüğün derenin kenarında öylece yatıyorlardı. Üzgünüm, leydim.” Binbaşı MacKinnon'ın sesi içtendi, insanın içini ısıtan İskoç aksanı rahatlatıcıydı. “Eğer bu içini biraz olsun rahatlatacaksa söyleyeyim; ölürken acı çekmemişler.”

Sarah hiç değilse bunu duyduğu için kendisini daha iyi hissediyordu. “Onları neden öldürdüler? Neden benim canımı bağışladılar?”

Bu soruyu sesli olarak sorana dek, cevabını öğrenmeyi ne kadar çok istediğinin farkına varamamıştı.

“Kendini suçlama leydim. Onların ölmesine engel olmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Katakwa kendine bir eş istedi ve seni seçti. Jane ve Thomas'ı esir alan iki Kızılderili, Joseph'e amaçlarının onları da köye getirmek olduğunu, fakat askerler tarafından takip edildikleri ve üç esirle yeterince hızlı hareket edemedikleri için onları öldürdüklerini söylemişler.”

Ancak bu, Sarah'ya hiç mantıklı gelmemişti. Nasıl olup

da Jane’i ve Thomas’ı önce yanlarına almak istemişler, daha sonra da öldürmüşlerdi? “Bu düpedüz gaddarlık. Neden onları öldürmek yerine askerlerin bulmaları için geride bırakmadılar ki?”

“Bilmiyorum, leydim.” Binbaşının yüzünde bıkkın bir ifade vardı. “Bu savaşta bir sürü masum insanın kanı döküldü – Jane, Thomas, Katakwa’nın karısı ve daha pek çokları. Kor-karım bir gün Tanrı’ya bu katliamın hesabını vermek zorunda kalacağız – en çok da ben.”

Sarah adamın bu sözüyle neyi kastettiğini merak etti, fakat o sırada binbaşı kapıya doğru baktı. Kulübenin dışından gelen seslere kulak kesilmiş gibiydi.

Bakışları kadıninkilerle yeniden buluştuğundaysa hızlı bir şekilde konuştu. “Daha ne kadar süre yalnız kalabiliriz bilemiyorum, üstelik daha konuşacağımız çok şey var.”

Joseph’in kadına önceden anlattıklarını – kabile reisinin kadını Katakwa’ya vermesine engel olmak için binbaşının elinden gelen tek şeyin Katakwa’yla savaşmak olduğunu ve bu savaşı kazandığına göre kabilenin, kadını artık kendi eşi olarak gördüğünü – bir kez daha hızla anlatıverdi.

“Şerefim üzerine yemin ederim ki, leydim, tek amacım serbest kalmanı sağlamaktı. Eğer o an söze karışıp onunla savaşmayı teklif etmeseydim, Joseph’in de, benim de elimizden onu durdurmak – ya da seni eve götürmek – için hiçbir şey gelmezdi.”

“Joseph bana bizim... yani senin ve benim...”

“Bu gece yatmamız gerektiğinden mi bahsetti? Of, bu adamın çenesi kocakarı çenesi gibi, hiç durmuyor.” Binbaşı başını iki yana salladı, birkaç küfür savurdu, sonra da yeniden kadının gözlerinin içine baktı. “Ashında, leydim, neler olacağını ben de bilmiyorum. Bundan emin olana kadar sana hiçbir

şey söylemek istemedim, ama, evet, yaşlı cadı aramızda cinsel birleşme olmadan senin benim eşim sayılmayacağını söyleyip duruyor. Amacım rol yapıp onu beraber olduğumuza inandırmaktı, fakat Şavni geleneklerine göre gerdek gecesi damat ve gelinin yanında cinsel birleşmenin yaşandığından emin olmak üzere bir ebe bulundurulmuş...”

Sarah, kulağında yankılanan nabız atışlarından binbaşının söylediklerini duymuyordu bile. Bu kadarı çok fazlaydı – o saldırı, Jane ve Thomas’ın öldürülmeleri, meydanın ortasında hırpalanması, Katakwa’nın kız kardeşlerinin ona yaptıkları, bıçak düellosu ve şimdi de bu.

Ayağa kalktı, başını iki yana salladı. “Hayır! Hayır. Bu olmaz. Olamaz. Bunu engellemek zorundasınız. Dayım olsaydı, buna asla izin—”

Cümlesini tamamlayamadan Binbaşı Mackinnon ayağa fırladı, yüz ifadesi sertti. “Lord William buradan kilometrelerce uzakta, Prenses, kaldı ki burada olsaydı bile size yardım etmek için elinden hiçbir şey gelmezdi. Kendisi bir tuğgeneral olabilir, beş para etmez bir lider de olabilir, fakat bir savaşçı değil. Bu bir satranç oyunu değil, leydim, başka canların da yitip gidebileceği bir fikir savaşı.”

Adamın tavırlarındaki ani değişim ve dayısı Lord William hakkında konuşma biçimi nedeniyle büyük şaşkınlık yaşayan kadın, içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı.

Adam derin bir nefes aldı. Öfkesi biraz dinmiş görünüyordu. “Yemeğin neredeyse gelir. Biraz istirahat et. Ben de hiç kimse rahatını bozmasın diye buralarda olacağım.”

Kadının içini umutsuzluk sardı. “Bunu bana neden yapıyorlar – yani bize, ikimize?”

Binbaşı bu sorunun cevabını düşünüyor gibiydi. Konuşma-

ya başladığında, ses tonu daha sakin ve yumuşaktı. “Büyükanne Berrak Su kendi kabilesinin önünde itibarını kaybetti, çünkü ben onun savaş liderini yendim. Bu, bir kadın kabile reisi için oldukça zor bir durum. Sana babanın rızası olmadan hiçbir erkeğin dokunamayacağını biliyor, çünkü ona bugünkü barış görüşmesinde bundan bahsettim. Ayrıca seninle evlenmek için değil, senin özgür kalmanı sağlamak için dövüştüğümü de biliyor. Bizi birlikte olmaya zorlayarak, kendi isteklerine göre hareket etmemizi sağlamaya ve kaybettiği itibarının hiç değilse bir kısmını geri kazanmaya çalışıyor.”

Kapıya yönelen Connor, kadının yanından geçerken durdu ve başını çevirip ona doğru baktı. “Korktuğunun farkındayım. Ben de korkuyorum. Daha önce isteği dışında hiçbir kadınla birlikte olmadım, seninle de olmaya niyetim yok, leydim. Tanrı şahidim olsun ki bu durumu çözüp ikimizi de kurtarmak için elimden geleni yapacağım.”

Arkasını dönüp kulübeden çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Connor, Leydi Sarah'yı bıraktığı kulübeye geri döndüğünde güneş henüz yeni batmıştı. Saçları hâlâ nemliydi, üzerinden çıkardıkları gömlek tortop şekilde elindeydi, soğuk akşam havası çıplak tenini adeta ısıırıyordu. Olacakları az çok tahmin ediyordu, bu da zaten sıkkın olan canının daha da sıkılmasına neden oluyordu.

Köy meydanında yakılan şenlik ateşi uzun gölgeler oluştıuruyordu. Çocuklar kıpkızıl yanan ateşin etrafına dizilmişler, ateşe sopa fırlatma oyunu oynuyorlardı. Erkekler kulübelerin önünde gruplar halinde oturmuş, muhabbet ediyorlar, kadınlarsa etrafta koşturuyor, yaktıkları ateşler ve üzerindeki yemeklerle ilgileniyorlar, ateşte geyik eti ve lahana yapraklarına sarılı mısır ekmeği pişiriyorlardı. Connor nereden geçse bakışlar hemen o yöne çevriliyordu. Erkeklerin bakışlarında şüphe, çocuklarıııkinde merak, kadınlarıııkinde ise bariz bir ilgi vardı. Adam bunların hiçbirine aldırımıyordu.

Joseph'i kulübenin kapısı önünde otururken buldu ve onunla kimse anlayamasın diye İngilizce konuştu. "O nasıl?"

"Hâlâ uyuyor." Joseph ayağa kalktı, Connor'ın sinek-kaydı tıraşlı yüzüne ve tüysüz göğsüne baktıktan sonra

yüzünü ekşitti. “Bu da ne böyle? Bizim aslan parçasının kürkü gitmiş.”

“O yaşlı şeytanın kız torunları yolunu kesmek için resmen pusuya yatmışlar, beni yaşlı cadının kulübesine götürdüler ve düğün törenine hazırlamak için ısrar ettiler. Beni yıkayıp yağladılar, tıraş ettiler, göğsüm ve karnımdaki bütün tüyleri teker teker yoldular. Tek kelimeyle işkenceydi.”

Connor’ın canı hâlâ yanıyordu.

Joseph kıkırdadı. “İyi görünüyorsun – tam da bir insanın görünmesi gerektiği gibi. Sadece hayvanların yüzleri ve vücutları kıllı olur.”

Bu daha önce üzerinde pek çok kez tartıştıkları, bir türlü anlaşılamadıkları bir konuydu.

“Erkek adamın göğsünde kılı olur,” diye karşılık verdi Connor. “Pürüzsüz göğüsle kadından farkın kalmaz.”

Fakat Connor’ın bu cevabı Joseph’in kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Connor’ın öfkesi kabardı. “Bana gülüp durmayı kes. Hayalarım da el atmaya kalktılar! Onları uzaklaştırmak zorunda kaldım, yoksa oradaki tüyleri de alacaklardı. Böyle bir tacize asla izin vermem.”

Joseph dudağını ısırды, gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Yani kadınların yılanı çalılıkların arasında aramalarını istedin, öyle mi?”

“Yılanım yeterince büyük zaten, kadınların onu aramalarına gerek yok.” Connor zevzeklik yapacak havada değildi. “Of, Joseph, Tanrı aşkına, zevzekliği kes. Başımıza gelecekleri engellemek için bir şeyler düşündün mü?”

Ancak Joseph yanıt vermeden Connor düşüncelere daldı.

Katakwa’nın kız kardeşleri Leydi Sarah’nın canını da böy-

le mi yakmışlardı? Büyükanne Berrak Su'nun kızları kendisine yapmaya çalıştıklarını ona da mı yapmışlardı? Kadının mahrem bölgesindeki tüyleri teker teker almışlar mıydı?

Bu düşünce kasıklarında çılgın bir şehvet duymasına neden oldu, öyle ki kasıldığını hissetti. Düşündüklerinin etkisiyle aklı başından gitmiş olduğundan Joseph'in konuşmaya başladığını fark etmesi birkaç saniye aldı.

“Öğleden sonra, Katakwa kendine eş olacak bir kadın kaçırma fikrine kafayı takmadan önce onun sevgilisi olduğunu söyleyen hoş bir kadınla birlikteydim. Adı Kaplumbağa Yumurtası. Bana bu gece etrafta fazladan nöbetçi bulundurulacağını söyledi. Eğer kaçmaya çalışırken yakalanırsak, – anlaşılan bunu yapacağımızı düşünüyorlar – ikimiz kazığa bağlanıp diri diri yakılacağız, Sarah da Katakwa'ya teslim edilecek.”

Connor tek başına olsaydı, bu riske girebilirdi, fakat Leydi Sarah ne savaşılabildi ne de ormanda hızlı hareket edebilirdi. O yanındayken Kızılderili nöbetçileri atlatması imkansızdı. Buna kalkışmak bile delilik olurdu.

“Şu ebe mevzusu ne durumda?” Connor, Büyükanne Berrak Su'yu zaten stresli geçecek düğün gecelerinde odalarında bir de ebe bulundurmamaya ikna etmek istediye de yaşlı kadın bu konu hakkında konuşmak bile istememişti.

“Ebenin adı Karga Ana. Kaplumbağa Yumurtası onun Büyükanne Berrak Su'nun kız kardeşi olduğunu söyledi. Onu ayartamayız.”

“Rom seviyor mu? Romuna ilaç katıp uyutabilir miyiz?”

“Deneyebiliriz.” Joseph omuz silkti, ardından kaşlarını çattı. “Fakat uyanıp ne yaptığımızı anlamadan önce buradan uzaklaşmış olmamız şart.”

“Yaşlı kadının gitmemize ne zaman izin vereceğine de

emin olamayız, bu nedenle riske giremeyiz.” Seçenekleri yavaş yavaş azalıyordu. “Belki de kadına zarar vermeden onunla ilişkiye giriyormuş gibi gösterebilirim.”

“Ne yani onun içine girmeden sanki onunla birlikte olmuşsun gibi mi yapacaksın?” Joseph başını iki yana salladı. “Bir ebeyi kandırabileceğini mi sanıyorsun sen? Peki ya Karga Ana, Sarah’nın bekaretinin bozulduğundan ve tohumlarının kadının içine serpiildiğinden emin olmak için onu kontrol etmeye kalkarsa? Bu çok tehlikeli bir oyun, kardeşim. Ayrıca onları kandırdığını anlarılarsa hepimizi yakmayacaklarından ya da onu yarım kalan işini tamamlamak üzere Katakwa’ya vermeyeceklerinden nasıl emin olabiliriz?”

“Of, Tanrım!” Connor gözlerini sımsıkı yumdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

İnsanların hayatlarının kendisine bağlı olduğunu hissetmeye alışkındı. İlk kez savaşa Iain’ın teğmeni, sonrakine de Morgan’ın komutanı olarak katılmış, daha sonra da Koman-doları yönetmişti – yaklaşık iki yüz adamın eğitiminden, idaresinden ve hayatından o sorumluydu. Fakat bütün bunlar şu an taşıdığı yükün yanında hiçbir şeydi.

Gözlerini açtı, Joseph’in onu çok iyi anladığı bakışlarından belli oluyordu. “Tanrı şahidimdir ki şimdiye kadar hiçbir kadına zorla sahip olmadım. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmez. Eğer yaparsam, kadın bunu sonsuza kadar unutamayacak. Kocasına her dokunduğunda, onunla seviştiğinde, hep bu geceyi hatırlayacak ve benden nefret edecek.”

“Evet, ama o bu şekilde hayatta kalacak ve özgürlüğüne kavuşacak. Ayrıca kaçırıldığında onu bulabilmemiz için geride iz bırakacak kadar cesur ve zeki bir kadının *senin* buna mecbur

kaldığını anlayacağını düşünüyorum. Ama söyle bana – bunu yapabileceğine emin misin? Seni baştan çıkarabilecek mi?”

Tanrı'nın işine bak ki kadın Wentworth'ün yeğeniydi! Sırf bu düşünceyle bile kasıklarına bir kova buzlu su atılmış gibi olması gerekirdi, fakat öyle olmuyordu işte.

“Evet.” Connor bunu itiraf ederken utaniyor olsa da gerçek buydu. “Her yönden öyle güzel, öyle hoş ki... Beni baştan çıkaracağına eminim. İçine girdiğimde zevkten öleceğimi biliyorum, fakat kalbim ve zihnim hiç rahat olamayacak. Joseph, Tanrı aşkına ne yapmalıyım?”

“Neden ona sormuyorsun? Bırakalım o karar versin.”

Sarah kulübenin karanlığında, ağaç duvarların diğer tarafından onları dinledi. Hepsini duymuş, gözyaşlarına hakim olamamıştı.

Adamın içeri girdiğini duyduğunda hâlâ uzanıyordu, arkası kapıya dönüktü. Kımıldamadan öylece durdu, tıpkı küçük bir çocuk gibi uyuyor numarası yapıyordu, sanki gözlerini açınca, pusuda bekleyen dünya tüm korkunçluklarıyla onu köşeye sıkıştıracaktı. Binbaşı MacKinnon yavaşça seslendi. “Leydim?”

Aptal bir kız gibi davranma, Sarah. Nerede kaldı senin cesaretin?

Yanaklarındaki yaşları sildi, yatağında doğruldu, içindeki korku çok ağır geliyordu. “Binbaşı MacKinnon.”

“Uykunu böldüğüm için özür dilerim, fakat seninle konuşmam gerekiyor.”

Ayağa kalktı, yüzünü adama döndü, onu görünce bir an için ne söyleyeceğini unuttu. Yüzü sinekkaydı tıraş edilmişti ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Şömine ateşi kaslarının yükselip alçaldığı noktaları iyice ortaya çıkarıyor, yağlarla

ovulmuş cildinin cilalanmış bronz gibi parlamasını sağlıyordu, kadının daha önce gördüğü kıvrıkcık tüyler de yok olmuştu. Saçları ıslaktı, örgülerinden birinin ucuna çizgili, kahverengi bir kuş tüyü bağlanmıştı. Mor deniz kabuklarından yapılmış şeritler hâlâ kollarında takılıydı, deri pantolonu üzerinden düştü düşecek gibi duruyordu. Vücudunun yan tarafında, kınında duran bıçak ve savaş sırasında aldığı yaralar ona tehlikeli bir görünüm veriyordu.

Fakat kadının en çok ilgisini çeken şey adamın gözlerindeki kederdi. Dışarıda Joseph'le konuşurken adamın sesinde duyduğu kederin gözlerine yansımış haliydi sanki bu.

"Lütfen... Lütfen oturun, Binbaşı." Kadın oturdu ve alıştığı üzere eteklerini toplayıp düzeltmek üzere ellerini bacaklarına doğru götürdü, oysa hissettiği tek şey deriydi. "Sizden bugünkü fevri tavrımdan ötürü özür dilemek isterim. Benim için hayatınızı tehlikeye attınız. Oysa benim size o şekilde davranmam--"

"Şşş, leydim." Parmağını kadının dudaklarına bastırdı ve yüzü ona dönük biçimde oturdu. "Bildığın, tanıdığın dünyadan çok uzaktasın, öyle değil mi? Başına gelenlerden ötürü korkman ve öfkeli olman çok normal, fakat buradan hep birlikte sağ salım ayrılmamızı istiyorsan bana güvenmelisin."

Adam bir an için etrafına bakındı, söyleyeceklerini toparlamaya çalışırken yüzü tedirgin görünüyordu. Kaşlarını çatı. "Korkarım söyleyeceklerim hayal kırıklığına uğramana sebep olacak ama şu malum konu ile ilgili konuşmamız gerekiyor."

Sarah onun Joseph'e anlattıklarını şimdi de ona anlatmak için doğru sözcükleri seçmeye çalışırken soğuk terler döktüğünü fark edip onu bu zor durumdan biraz olsun kurtarmak

istedi. “Ben... Ben Joseph’le biraz evvel konuştuklarınıza kulak misafiri oldum.”

Adam başını kaldırdı, yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Kadının gözlerinin içine baktı, yüzünü inceledi. “Demek bu yüzden ağlıyordun. Yanakların hâlâ ıslak.”

Kadın ellerini yüzüne götürdü, güçsüz görünmek istemiyordu.

“Bir seçim yapmak zorunda olduğunu görüyorsun, öyle değil mi?”

Kadın başını salladı, ellerini kucağında kavuşturdu. “Ya kaçmaya çalışacağız ve başarısız olursak sonunda sizi ve Joseph’i öldürecekler ya da sizinle Kızılderili geleneklerine uygun olarak evleneceğim ve bu geceyi... eşiniz olarak geçireceğim.”

“Evet, aynen öyle. Çok zor bir seçim yapmak zorunda olduğunun farkındayım, fakat hayat her zaman adil davranmıyor.”

Sarah hayatın adil olmadığını çok iyi biliyordu.

Binbaşı MacKinnon sözlerine devam etti. “Karar vermeden önce bana sormak istediğin herhangi bir şey var mı? Kor-
karım çok az zamanın kaldı.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, efendim.”

Zaten kararını adam kulübeye girmeden önce vermişti.

Adamın gözlerine baktı, sesinin titrememesi için uğraştı. “Kazığa bağlanıp yakılmanıza müsaade edemem, Binbaşı. Zaten hayatınızı benim için bir kez tehlikeye attınız. Namusum benim için ne kadar önemli olursa olsun, iyi yürekli iki adamın hayatından daha değerli değil.”

Babasının onu gönderme kararının buna – kendini bu şekilde feda etmesine – neden olmuş olması ne büyük bir ironiy-

di! Londra'da şüphesiz pek çok insan onun iffetsiz bir kadın olduğuna inanmıştı, oysa o Londra'yı bir bakire olarak terk etmişti. Ancak oraya bakire olarak dönemeyecekti.

Adam düşünceli gözlerle onu süzdü. "Emin misin, leydim? Çünkü sana zorla sahip olamam. Tıpkı benim gibi senin de istekli olman gerekiyor – birbirimizin iyiliği için."

Sarah daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti, fakat adamın sözleriyle korkusu biraz olsun azaldı. "Evet, Binbaşı, eminim. Fakat..."

"Neden korkuyorsun?" Kocaman elini kadının ellerinin üzerine koydu ve başparmağıyla onun parmaklarının narin boğumlarını okşamaya başladı. "Sana söz veriyorum, bu gece eğer gerçek karım olsaydın ne kadar özen ve hassasiyet göstereceksem, aynı özeni ve hassasiyeti göstereceğim."

Kadının şaşkınlığı karşısında yanaklarını avucuna aldı, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı – ve onu öptü.

Kadının dudaklarını hafif hafif, küçük dokunuşlarla öptü, adamın tek bir dokunuşu bütün vücudunun titremesine neden oluyordu. Eğer adamın öpücükleri bu kadar büyüleyici olmasaydı, kendisini geri çekebilirdi. Dokunuşları yavaş yavaş daha ısrarcı olmaya başladı, dudaklarıyla kadının dudaklarını okşuyor, ufak ufak ısıırıyordu. Kadının dudakları karıncalanmaya, uyuşmaya başladı. Kendisini Connor'ın keşfine bıraktı, gözlerini istemsiz olarak yumdu. Adam dilini kadının alt dudığında gezdirmeye başladı.

Sarah soluk soluğa kaldı ve gözlerini hızla açtı.

Adam koyu mavi gözleriyle onu izliyordu, fısıldadı. "*Leydim.*"

Kadın bittiğini düşündü.

Fakat Connor tam o sırada bir elini kadının saçlarının arasına daldırarak başını nazikçe tuttu, onu çıplak göğsüne doğ-

ru çekti ve dudaklarını kendi dudaklarına dayadı. Kadın daha önce hiç hissetmediği pek çok duyguyu aynı anda yaşıyordu, yerine; bir erkek tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye aç, karmaşık ve çocuksu duyguları kulaklarında yankılanan kalp atışlarına karışıyordu. Adamın güçlü kolları vücudunu sıkıca kavıyordu. Çeşitli yağlarla ovulmuş teninin kokusu kadının içini ısıtıyordu. Ve onu öperken dudaklarıyla uyguladığı basınç ile dilini ipeksi dokunuşlarla kadının ağzının içinde yavaşça gezdirmesi inanılmaz bir his yaratıyordu.

Ardından dili kadıninkiyle buluştu, dudakları birbirine kenetlenmişti, nefesleri adeta sevişiyordu. Kadın sanki eriyordu, dizlerinin bağı çözölmüştü. Ellerini adamın pürüzsüz göğsünde gezdirdi, adamın dilini ağzının derinliklerine daldırabilmesi için dudaklarını aralardı, dilleri birbirine değdi. Avucunun altında atan kalp atışlarını hissetti, adamın kalbi de en az onunki kadar çılgınca çarpıyordu.

Nefes nefese kalan, şaşkın kadın başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.

Connor hafifçe geri çekildi, kolu hâlâ kadının belindeydi. “Artık öpücüğümün tadını biliyorsun. Bu anı unutma ve olacıklardan korkma, olur mu?”

* * *

Connor, Katakwa’nın birkaç dakika sonra gelen kız kardeşlerinin Leydi Sarah’yı götürmelerine engel olamadı. Fakat onları kendi dillerinde sert bir biçimde uyardı. “Eğer onu çimdikleyecek, ona vuracak veya herhangi bir şekilde canını yakacak olursanız, sizi oyarım.”

Kadınlara gömleğinin düğün töreni boyunca Leydi Sarah’nın

üzerinden çıkarılmayacağına dair söz verdirdikten sonra, Joseph'in peşinden, şarkıcıların devasa davulun etrafında toplandıkları köy meydanına gitti. Ve orada bekledi, beklerken köyün erkekleriyle şakalaşıyor olsa da aslında konuşulanların tek kelimesini bile duymuyordu, akli kadında kalmıştı.

Connor o gecenin kadının hayatı boyunca kederle hatırlayacağı bir gece olmasını istemiyordu. Geceleri kabuslarına giren ya da gerçek kocasının kendisine dokunmasına izin vermemesine neden olan adam olmak istemiyordu. Canını yakmak istemiyordu – fakat bakire olduğu düşünülürse bu neredeyse imkansızdı. Bu işin tek bir çözümü vardı.

Onu baştan çıkarması gerekecekti.

Fakat kadının içten içe kendisiyle sevişmek istemeyeceği düşünülürse, bunun benzersiz bir baştan çıkarma olması gerekiyordu. Aceleye getirmemeliydi. Kadını korkularının, utancının, çekingenliğinin kaybolacağı, bütün dünyayı unutup yalnızca kendisinin ve ona hissettirdiklerinin farkında olacağı bir şehvet denizinde yüzmesini sağlamalıydı. İşte, belki o zaman onun da bu işten zevk almasını sağlayabilirdi.

Onu öptüğünde bunu başarmıştı. Fakat o yalnızca bir öpücüktü – ve o zaman kadını hazırlıksız yakalamıştı. Oysa bu sefer her şey farklı olacaktı.

Karnının düğümlendiğini hissetti ve – ilginç bir şekilde – gergin olduğunu fark etti. Evet, gergindi. Hem de bir kadını yatağa atma konusunda!

Tanrı aşkına, Connor, bu içine gireceğin ilk bakire değil!

Tabii ki değildi. Bir erkeğin sıcak dokunuşlarına aç, birkaç genç Mohikan kadın ilk birlikteliklerini onunla yaşamak istemişlerdi. Elleri ve diliyle gelmelerini sağlamış, onlar zevkten kendinden geçip sırlıslam olunca da aletini içlerine sokmuş-

tu, böylece fazla acı çekmeden kadınlığa ilk adımlarını atmışlardı. Aynısını Leydi Sarah için de yapacaktı – tabii o buna izin verirse.

Joseph etrafa bakındı. “Katakwa ortalıkta yok. Adamlarını da göremiyorum.”

“Belki de buraya gelmeyerek bu birlikteliği onaylamadıklarını göstermeye çalışıyorlardır. Ya da belki sabah bize pusu kurmak için bir yer arıyorlardır.”

Joseph başıyla onayladı. “Her ikisi de olası. Ama bak – o sana doğru geliyor.”

Davullar çalmaya başladığında, başını Leydi Sarah’nın çektiği kadınlardan oluşan grup belirdi. Bir İngiliz asilzadesi olabilirdi, ince boynunu saran wampum bezeli kolye ve üzerindeki dişi geyik derisinden yapılma etekle hoş bir Şavni olmuştu. Bir tür doğurganlık şarkısı söyleyen kadınlar onu şenlik ateşinin etrafında dört kez döndürdüler. Kadının her hareketinden zarafet akıyordu. Connor’ın sabah saatlerinde kadının, iki değerli adamın hayatı için bekaretini feda edebileceği sözünden duyduğu saygı, şimdi daha da büyüyordu.

Yine de kadının korktuğunu biliyordu. Yüzünden okuyabiliyordu bunu.

Ayrıca nasıl korkmasını? Gelinler genelde düğün gecelerinde gergin olurlardı, kaldı ki bu sıradan bir düğün geces olmayacaktı. Leydi Sarah’nın etrafı daha önce öldürdüklerine, adam kaçırdıklarına şahit olduğu, kendisini döven ve şimdi de onu daha yeni tanıdığı bir adamla evlenip yatağa girmeye zorlayan yabancılarla sarılıydı.

Gözleriyle adamı arıyordu, Connor kadının haline acıdı.

Ona güven verici bir biçimde gülümsedi ve kadının bu te-bessüm karşısında biraz olsun rahatladığını gördü.

Ateşin etrafında son bir tur atan kadınlar adımlarını davu-

lun sesine göre ayarlayarak Connor'a doğru yürüdüler ve Leydi Sarah'yı adamın önüne getirdiler.

“Leydim.” Kadının elini avucuna alan adam elinin soğuk olduğunu ve titrediğini fark etti. “Sana söz veriyorum, bir daha yanımdan ayrılmayacaksın.”

“Bunu duyduğuma sevindim, Binbaşı.” Kadın birden çok genç göründü, hem de çok. “N-ne yapmam gerekiyor?”

“Korkmana gerek yok, leydim.” Kadının elini sımsıkı tuttu ve gülümsedi. “Yalnızca gözlerimin içine bak – ve benimle dans et.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Dans mı?”

“Evet, dans.” Binbaşı MacKinnon sırttı, kadının elini bıraktı ve geriye doğru birkaç adım attı.

Sarah köyün genç erkek ve kadınlarının karşılıklı olarak dizildiklerini gördü, kadınların pek çoğunun göğsü çıplaktı. Adımlarını davulun vuruşlarına uyduran insanlar önce birbirlerine doğru hareket edip ortada buluşuyorlar, sonra yeniden ayrılıyorlardı.

“Kendini bana bırak, lcydim.” Binbaşı MacKinnon önc doğru ilerledi, ayakları davulun sesiyle mükemmel bir uyum içindeydi ve erkeksi bir zarafetle hareket ediyordu.

Sarah diğer kadınların adımlarını taklit ederek adamla ortada buluştu.

“Evet, işte aynen böyle. Şimdi tekrar geriye doğru. İşte bu kadar.”

Geriye doğru dört adım. İleriye doğru dört adım. Basit bir dansı – en azından gavot* ve passacaglia** danslarından daha az karmaşıktı ve tek yapılması gereken davul vuruşlarını takip

* Gavot: Bir tür eski Fransız halk dansı. (Çev. N.)

** Passacaglia: Eski bir İspanyol dansı. (Çev. N.)

etmekti, basit 4-4'lük ritimle ilerleyen, her sekizlik vuruşla devreye senkop* giren bir danstı.

“Sizde doğuştan ritim duygusu var, leydim.” Bu durum Connor’ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

“Müziği hep sevmişimdir.” Müzik onu heyecanlandırmayı ve harekete geçirmeyi her zaman başarmıştı, böyle basit ve tekrarlamalı bir tempo bile. Adımlarını dansın ritmine kaptırıp kendisini müziğin büyüüne bıraktıkça yüreğindeki düğüm çözülmeğe başladı.

İşte o an o dansın daha önce hiç bilmediği bir yönünü fark etti – erkekler ve kadınlar ortada buluştuklarında birbirlerine sokuluyorlar, tıpkı birbirlerine kur yapar gibi fısıldaşıyorlar, birbirlerine gülümsüyorlardı. Hatta bazıları birbirlerine sıkıca sokuluyordu, kadınların çıplak göğüsleri erkeklerinkini okşuyordu. Daha önce hiç bu kadar müstehcen ya da şehvetli bir tabloyla karşı karşıya kalmamıştı.

Binbaşı onun nasıl baktığını fark etmiş olmalıydı. “İşte bu onların düğün dansı. Bütün köy bu dansla birbirine sarılır, coşup eğlenir. Şuradaki adamın dans ettiği kadına tatlı sözler söylediğini, kadının da ona karşılık verdiğini görüyor musun? Haydi biz de deneyelim.”

Adam ondan diğer kadınların yaptıklarını yapmasını mı istiyordu?

Yan tarafa baktı, kadınlardan birinin göğsünü dans ettiği adamın çıplak bağrına nasıl sürttüğünü izledi. Ellerini birbirlerinin kalçalarına koymuşlar, göğüslerini birbirlerine yaşırtmışlardı, gözleri kapalıydı. “Yo, hayır, Binbaşı, bunu asla--”

* Senkop (Müzik): Müzikte ölçü kalıplarına ait doğal vurgu yapısının geçici olarak değişmesi.

Binbaşının ağzı kulaklarına vardı. “Kastettiğim işin yalnızca sözlü kısmıydı, leydim.”

Geriye doğru çekildiler.

Yeniden birleştiklerinde, binbaşı gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Ona iyice sokuldu, kokusu kadının başını döndürüyordu. “Düşlerin ötesinde bir güzelliğin var, leydim.”

Sesindeki ve gözlerindeki samimiyet kadının yüzünün alev alev yanmasına neden oldu, yeniden geriye çekilirlerken tüm yapabildiği adamın yüzüne öylece bakmaktı. Peki ya kendisi ona ne söyleyecekti. Daha önce hiçbir erkekle cileleşmemişti.

Dört adım geri. Dört adım ileri.

Yüzüne baktı – sözcükler bir anda akıverdi. “Şimdiye dek gördüğüm en cesur adamsınız, Binbaşı.”

Bu, gerçeğin ta kendisiydi.

Dört adım geri. Dört adım ileri.

Kadının yanağını okşadı. “Gözlerinde insan kendini kaybediyor.”

Oysa asıl kaybolan Sarah idi, adamın ihtiras dolu bakışları karşısında yüreği ağzından fırlayacak gibi oluyordu. “Ben... ben daha önce hiç sizin gibi bir erkekle tanışmadım.”

Adam güldü, keyiflenmiş görünüyordu. “Ona şüphe yok, leydim.”

Dört adım geri. Dört adım ileri.

Adamın bakışları içini delip geçiyordu. “Dudakların öpülme için yaratılmış, leydim. Dürüst olacağım. Bugün seni öpmekten çok zevk aldım.”

Kalbi o an duracak gibi oldu – yer sanki ayaklarının altından kayıp gidiyordu. “Ge-gerçekten mi?”

“Evet. Ayrıca seni tekrar öpmek istiyorum.” Kolunu ka-

dının beline sardı, onu kendisine doğru çekti ve dudaklarını kavradı.

Dudaklarını kadıninkilere sımsıkı yapıştırmış, sıcacık öpüyordu. Dili bu sefer kadının dilini bulma konusunda daha ısrarcıydı, onu kadifemsi darbelerle ağzına davet ediyordu. Sarah dizlerinin tutmamaya başladığını hissetti, kendisini hafifçe inlerken buldu. Elleri adamın kaslı omuzlarında ve saçlarında gezinirken korkularını anlık da olsa unutmuş gibiydi. Nabız atışlarını duyuyordu.

Dudaklarını birbirlerinden ayırdıklarında, Sarah'ın dansın bitmiş olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü, Binbaşı MacKinnon'ın gözlerine kilitlendi. Dudakları karıncalanıyor, acıyordu.

Adam baş parmağını kadının alt dudağında gezdirerek kalın sesiyle "Yanılıyorsam beni düzelt leydim, fakat anladığım kadarıyla sen de benimle öpüşmekten büyük keyif alıyorsun," dedi.

"Evet." Bu, Sarah'ın memleketi Londra'da katiyen edemeyeceği türden bir itiraftı.

Kaldı ki Londra'da olsaydı, ne bir erkeği öpebilir, ne de bir erkekle baş başa kalabilirdi. Ama ayrıca bir Kızılderi düğününe katlanmak ve zorla gerdeğe girmek zorunda da kalmazdı. Adamın öpücüğüyle silinen bütün korkular yeniden belirmeye başlamıştı.

Çevresine bakındı. Artık davullar çalmıyordu, köy halkı yavaş yavaş ana kulübeye doğru yürümeye başlamıştı. "Sırada ne var?"

Binbaşı gülümsedi ve kadının elini tuttu. "Ziyafet."

Onu ana kulübeye yönlendirdi ve gündüz de oturduğu yere - kabile reisinin karşısına, ateşin başına oturdular. Önlerindeki kaselerde şerit halinde kesilmiş, kurutulmuş et parçaları,

mısır ekmeği, çerez ve kurutulmuş meyveler vardı. Bütün salon sustu.

Yaşlı kabile reisi bir şeyler söyledi ve hemen ardından bütün gözler Sarah ve binbaşıya çevrildi.

“Gelecek yıllarda birbirimize sahip çıkacağımızı göstermek için önce sen benim elimden yiyeceksin, sonra da ben senin elinden yiyeceğim.” Kaseden ince bir parça geyik eti aldı ve eti kadının ağzına götürdü.”

Kadın eti dişleriyle tuttu, ağzına aldı ve çiğnedi. Et pamuk gibi yumuşak ve çok lezzetliydi.

“Şimdi de sıra sende.”

Kadın kasedeki et şeritlerinden birini aldı, adamın ağzına götürdü.

“Mmm.” Kadının bileğini tuttu, eti ağzına aldı ve çiğnemeye başladı. Kadın parmaklarında kalan yağı yaladı. “Teşekkür ederim, leydim.”

Etraflarında toplanmış kalabalık coşkuyla tezahürat ediyordu.

“Artık evliyiz, leydim.”

Connor karınlarını doyuran köy halkının küçük gruplar halinde ayağa kalkıp ana kulübeden ayrılışlarını izledi, ta ki bütün salon boşalıncaya kadar. Dışarıda bekleyen kalabalık onu ve Sarah’yı kutlayıp kulübelerine kadar eşlik etmek için bekliyordu.

“Yanıma gel, leydim.” Adam ayağa kalktı, oturmakta olan Leydi Sarah’ya elini uzattı. “Vakit geldi.”

Kadın yukarı, ona doğru baktı. Bütün ziyafet boyunca yüzünde taşıdığı o cesaret maskesi düşmüştü ve korkusu bütün çıplaklığıyla görülebiliyordu. Adamın elini tutup ayağa kalktı. “Şimdi kulübeye mi geçiyoruz?”

“Evet. Elimi tutun ve yanımda yürüyün.” Kadını ortada yanan ateşin etrafından dolandırarak kapıdan çıkardı, onları gören kalabalık alkış tuttu, bağırdı, tezahürat etti.

Leydi Sarah nefesini tuttu ve adama iyice sokuldu, elini sımsıkı tutuyordu.

Connor kolunu kadının omzuna attı ve kendisini duyabilmesi için yüksek sesle konuştu. “Korkacak bir şey yok, leydim. Bize yalnızca mutluluk diliyorlar.”

“Böyle korkak görünmek istemem. Yalnızca... Çıkardıkları bu ses... Bana, bize nehir kenarında saldırdıklarındaki çığlıkları hatırlattı.”

“Açıklama yapmak zorunda değilsin, leydim. Anlıyorum.” Kadını şenlik ateşinin etrafından ve kulübelere dönüşen labirentin içinden geçirdi. Köylüler hemen birkaç adım arkalarında neredeyse ölüyü diriltecek bir ses tonuyla sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Kulübenin kapısına vardıklarındaysa yaşlı bir kadının kapının hemen yanında dikildiğini gördüler. Yaşlı kadın Büyük-anne Berrak Su’ya öyle çok benziyordu ki ancak kız kardeşi olabilirdi. Nemrut yüzlü kadın kendisine doğru yaklaştıklarını gördüğünde hemen kulübenin içine kaçtı.

Gördükleri Karga Ana’ydı – yani ebe dedikleri kadın.

Bu onur kırıcı hareket karşısında Connor’ın öfkesi yine başına sıçramıştı. Fakat öfkelenmesinin Leydi Sarah’ya hiçbir faydası olmayacaktı. Kulübenin kapısında durdu, yüzünü kalabalığa döndü ve yüzünde zoraki bir tebessümle Şavnice konuşmaya başladı. “Dualarınız ve iyi dilekleriniz için çok teşekkür ederiz. Şimdi herkes yataklarına çekilsin, bir güzel uyku çekelim.”

Köylüler kahkahalar attılar. Kalabalığın içinden birkaç

adam bağırarak, Connor'a gece yatakta neler yapması gerektiğiyle ilgili nezaketsiz tavsiyelerde bulundu.

"Onu baltanla ortadan ikiye ayır!"

"Kadını emekler pozisyona geçir ve azgın bir boğa gibi onu becer."

"Onun tatlı kovanını balınla doldur – ya da istersen senin yerine ben halledeyim."

Connor adamların kaba tavsiyelerini duymazdan geldi. Ardından Sarah'yı kucağına alarak onu şaşırttı; oldukça hafifti ve kolay taşınıyordu. "Bu her ne kadar yalnızca kağıt üzerinde bir evlilik olsa da bu gece paylaşacağımız her şey gerçek olacak, leydim. Gerçek karıma nasıl sevgi ve saygıyla yaklaşacaksam, sana da aynı şekilde yaklaşacağımı söylediğimde, bunu laf olsun diye söylemedim. Eğer bu eşikten tek başınıza yürüyüp geçmene izin verirsem, kendimi gerçek bir İskoç olarak göremem."

Örölmüş hasırlardan yapılma kapıyı omzuyla açtı. Kucağında Sarah ile içeri girdiğinde Karga Ana'nın ateşin başına oturduğunu gördü. Leydi Sarah'yı yere bıraktı. "Ben ateşi körüklerken sen de dinlenmene bak, leydim."

Odun yığınının yanına gidip birkaç büyük odun kütüğüyle bir avuç da çıra aldı. Arkasını dönüp ateşe doğru yaklaştığında Karga Ana'nın Leydi Sarah'nın gömleğinin – kendi gömleğinin – düğmelerine uzandığını gördü. Elindeki odunları yere düşürüp ileriye doğru bir hamle yaptı.

Fakat o daha müdahale edemeden, Leydi Sarah, Karga Ana'nın ellerine vurdu. "Dokunma bana!"

Karga Ana elini çekip Sarah'ya vurmaya yeltendi, fakat Connor yaşlı kadını bileğinden yakaladı, ona iyice yaklaştı ve Şavnice konuşmaya başladı. "Şu andan itibaren ona yalnızca ben dokunabilirim. Sen yalnızca bizi izlemek üzere buradasın

ve daha fazlasına izin vermeyeceğim. Yerine otur ve gıcını çıkarma. Bize burada olduğunu hatırlatacak herhangi bir şey yapayım deme.”

Connor, kabile reisinin kız kardeşiyle böyle saygısızca konuşarak büyük bir risk aldığının farkındaydı, fakat kendini tutamamıştı. Yaşlı kadının kulübede bulunması tamamen bir kötü niyete dayanıyordu, Connor onun kendisine verilen bu fırsatı istismar etmesine ya da Leydi Sarah’yı daha fazla korkutmasına izin veremezdi.

Karga Ana adama baktı, fakat akıllıca davranıp hiçbir şey demedi ve gidip onlara en uzak duvara dayalı yatağın üstüne oturdu.

Kulübenin dışından gelen bağırış çağırışlar ve kahkahalar kesildiğinde, Connor da yere düşürdüğü odunları topladı ve ateşin yanına bağdaş kurup oturdu. Önce elindeki çıralarla ateşi harladı, ardından sönmeye yüz tutmuş alevler tekrar canlanıncaya kadar ateşe odun atıp durdu. Kendisini hâlâ gergin hisseden adam, başını kaldırıp yatağın üzerinde oturan Leydi Sarah’ya baktı. “Buraya, ateşin yanına gel, leydim. Isınırsın.”

Kadın sırtüstü yattı, hiç kımıldamadan, kaskatı uzanıyordu, yumruk yaptığı elleri vücudunun iki yanında öylece duruyordu. “Lü-lütfen, Binbaşı, ne yapılması gerekiyorsa yapalım. Yapalım ki şu gece bitsin artık.”

Kendisini adama teslim ediyor, cesur olmaya çalışıyordu.

Zavallı kadın!

O gece yaşayacaklarının kadının hayatı boyunca erkeklere dair algısını şekillendireceğinin üzülerək farkında olan Connor, kadının yanına gidip yatağın üzerine oturdu, zavallının haline için için acıyordu. Elini tuttu ve onu kollarına doğru çekti. Bir süre öylece sarıldılar.

“Korktuğünü biliyorum, leydim, fakat bana güvenmek zo-

rundasın. Bu işi öyle üzerine çıkararak halledecek filan değilim. Öylece uzanıp kendini bana sunman cesaret gerektiren bir iş, ancak yalnızca bir hayvan dişisiyle o şekilde birlikte olur. Ne olursam olayım, hayvan değilim. Gel ve benimle birlikte ateşin başında otur.”

Vücudunun kaskatı kesildiğini hisseden Sarah binbaşının peşinden gitti ve sazlardan yapılmış kilimin üzerine oturdu. Ebe onları izliyordu.

Binbaşı kadının yanağını tuttu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. “O yaşlı kargaya aldırış etme. Onun burada olduğunu unut. Gözlerinizi benden ayırma, leydim.”

Connor giysilerinin içinden deri kaplı bir matara ve bir de teneke bardak çıkardı, bardağa biraz rom koydu ve kadının eline tutuşturdu. “Lütfen iç. Bu seni sakinleştirecektir.”

Sarah söyleneni yapıp biraz içti ve içkinin sert tadı karşısında titredi. “Nedir bu?”

Adam güldü. “Rom – bir asker içkisi.”

Bir kez daha, bu sefer daha büyük bir yudum aldı, boğazını yakıp geçerek midesine inen içki nedeniyle yüzünü ekşitti.

“Önce şu örgülerinden bir kurtulalım, sanırım onlardan pek hoşlanmıyorsun. Bir sefer onları çekiştirerek çözdüğünü görmüştüm.”

“Çok sıkılar. Canımı acıtıyorlar.” Connor’ın, örgülerinin uçlarındaki deri sıırımları çözmesine izin verdi. Adamın nasıl olup da örgülerin onu rahatsız ettiğini anlayabilmiş olduğuna hâlâ aklı ermiyordu. Gerçi karşılaştıkları bütün zorluklar göz önünde tutulduğunda, bu pek de önemli bir şey gibi gözükmüyordu.

Romundan bir yudum daha aldı, ürperdi, içi şimdiden ısınmıştı.

Adam, kadının arkasına geçip oturmak üzere kaydı, sesi yumuşak fakat toktu. “Söylesene, leydim, cinsellik hakkında ne biliyorsunuz?”

Bu beklenmedik soru kadının yanaklarının bir anda kıpkırmızı olmasına neden oldu, kekeleydi. “Ben... Şey... An-annem bana kocamın bu konuda bilmem gereken her şeyi düğün gecemizde bana anlatacağını söylemişti.”

“Yani bu görev bana düşüyor, öyle mi?” Kadının örgülerini yavaşça çözerek onu rahatlattı. “Biraz evvel de söylediğim üzere, bu yalnızca kağıt üzerinde bir evlilik olsa da bu gece paylaşacağımız her şey gerçek olacak. Tek isteğim biraz sakinleşmen. Senin de yaşayacaklarımızın tadına varman istiyorum.”

Bu sözler kadının karnında kelebeklerin uçuşmasına neden oldu, ve ona cinsellik hakkında aslında pek çok şeyi bildiğini söyleyip söyleyemeyeceğinden emin olamadı. Margaret düğün gecesini gece yaşadıklarını onunla paylaşmıştı, hatta Sarah’ının kadın ve erkeğin nasıl birleştikleriyle ilgili sorularını yanıtlamak için ona seyahattheyken çizdiği antik Yunan heykellerini resmeden eskizleri bile göstermişti.

“Annemin dileği hem zihnen hem de bedenen iffetli olmamdı, fakat... Leydi Margaret bana dedi ki... Yani erkek karısının üstüne çıkarmış ve... ve *membrum virile*’ini kadının—”

“Neyini, neyini?” Connor kahkaha attı. “Bunu daha önce hiç duymamıştım.”

“Latince bir sözcük ve... erkeğin cinsel organı anlamına geliyor.”

“Ne anlama geldiğini biliyorum. Bir Komando olabilirim, ailenle kıyaslandığımda basit de kalabilirim, fakat on iki yaşına kadar dedemin himayesinde yetiştirildim ve hem Fran-

sızca hem de Latince okuyabiliyor ve konuşabiliyorum. Her neyse, leydim. Bana Leydi Margaret'ın sana daha neler anlattığından bahset.”

Sarah konudan öyle rahatsız olmuştu ki adamın son söylediklerini duymamıştı bile. “ Erkek, cinsel organını... kadının içine... tekrar tekrar sokup çıkarıyormuş, ta ki dölü akmaya başlayana kadar. Margaret bunun erkeğe çok zevk verdiğini, fakat kadının canının yanmasına neden olduğunu söylemişti.”

Utançtan yüzü alev alev yanan Sarah, romdan bir yudum daha aldı.

“Saçların öyle güzel ki – ipek gibi yumuşacıklar ve güneş ışığında bal rengine dönüyorlar.” Binbaşı ellerini yavaşça yuvarları doğru kaldırdı, ipleri kadının dolaşmış saçlarından usulca çıkardı. “Leydi Margaret kim?”

“Bir arkadaşım... *dı*. Geçen yaz... öldü.” Sarah binbaşıya Margaret'ın intihar ettiğini söyleyemedi, çünkü adam kesinlikle bunun nedenini öğrenmek isteyecekti. Sarah'nın durumu kendini katmadan anlatması mümkün değildi.

“Zavallı Leydi Margaret evli miydi?” Binbaşının parmakları kadının kafa derisinde gezinmeye başlamıştı.

Sarah içinde bulunduğu duruma rağmen, binbaşının, ense sine değen parmak uçlarının yaşattığı hoş duyguyla gözlerini yumdu. “Evet, kocası düğünlerinden kısa bir süre sonra attan düştü ve geride bir evlat bile bırakamadan öldü.”

“Hmm, bu işlerden hiç anlamadığı belli, karı kocanın cinselliği Leydi Margaret'ın anlattığı gibi bir angarya değildir.” Binbaşının parmakları kadının saçlarının arasında mekik dokuyordu. Dokunuşu – söyledikleri – Sarah'nın tepeden tırnağa titremesine neden oluyordu. “Yatakta onun sana anlattıklarından çok daha fazlası olur. Önce öpüşeceğiz.”

Kadının saçlarını geriye atarak boynunun tüm zarafetiyle

ortaya çıkmasını sağladıktan sonra kulağının hemen altında bulunan hassas bölgeyi hafif hafif öpmeye başladı. Sıcak nefesi ve ondan daha sıcak dudaklarıyla kadının boynunda, yanağında, şakağında izler bırakırken onu delirtiyor, vücudundaki bütün tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. “Şimdi vücudunda elimin ve dilimin değmediği tek bir nokta bile kalmayacak.”

Tek bir nokta bile mi?

İçi ürpermişti.

“İstersen, sen de aynısını yapabilirsin.” Kadının kulak memesini ağzına alarak emdi, nefesinin kesilmesine neden oldu. “Birbirimizi baştan çıkaracağız.”

Binbaşı MacKinnon’ın elleri kadının bütün vücudunu sarmıştı. Binbaşı, teninin sıcaklığı, kokusu ve dokunuşlarıyla kadının başını döndürüyordu. Boynuna hafif ısırıklar atıyor, güçlü koluyla bir yandan belini kavrarken, parmaklarıyla da gömleğinin düğmelerini çözüp göğüslerinin arasındaki çıplak bölgeyi okşuyordu.

Kadının karnında kelebekler uçuşmaya devam ediyordu, göğüs uçları üşüdüğünde olduğu gibi dimdik olmuştu. Vücuduna sıcacık bir zevk dalgası yayıldı, nefes alış verişleri hızlandı, kalbi çılgınlar gibi atıyordu.

Adam onun kulak memesini yeniden ağzına aldı. “Birazdan, vücudun hazır olduğunda beni delicesine içine almak isteyeceksin ve ben de içine girip ikimizi de hazza ulaştıracam.”

Margaret bundan hiç bahsetmemişti.

“P-peki canım yanacak mı?”

“İlk birkaç sefer kadın için biraz ağrılı olabilir, fakat kocası acele etmez ve nazik davranırsa, canı yanmaz. İşte ben de bu yüzden işleri yavaştan alıyorum, leydim. Canını yakmak iste-

miyorum. Bunun bir kadın için ne kadar zevkli olabileceğini görmeni istiyorum.”

Binbaşı kocaman eliyle kadının sol göğsünü avuçladı.

Sarah derin bir nefes aldı, bu arsız dokunuş karşısında kas-katı kesildi. İçgüdüsel olarak verdiği ilk tepki adamın elini itmek oldu. Fakat onunla kendi rızasıyla birlikte olacağına söz vermişti.

Birbirimizin iyiliği için.

Dudağını ısırdı ve tekrar ona teslim olmaya çalıştı.

Adam kadının göğüslerini yeniden kavradı ve hafifçe sıkarak okşamaya başladı. “Böyle yapınca acıyor mu, leydim?”

“Hayır.” Acıımıyordu, ancak tuhaftı; daha önce hiç tatmadığı duyguları uyandırıyordu içinde.

“Hoşuna gidiyor mu?” Kadının zaten dikleşmiş olan göğüs ucunu nasırlı başparmağıyla ovalamaya başladı.

Bu defa karnında adeta martılar kanat çırpıyordu – sarsı-cıydı ancak bir o kadar da hoştu.

Başparmağıyla o narin göğüs ucunu tekrar tekrar okşadı, kadının nefesi kesilir gibi oldu. “Hoşuna gidip gitmediğini sordum?”

“Evet.” Adama iyice sokulup gözlerini yumdu, başıyla da adamın omzuna yaslandı. Adamın kaya gibi sert göğsü o an için dünyanın en güvenilir limanıydı.

Binbaşı, kadının kulağına doğru yavaşça inledi, yanağına çarpan nefesi sıcacıktı, elini önce bir göğsünde gezdirdi, sonra diğerine doğru uzattı, göğüs başlarından uçlarına doğru küçülen daireler çizdi, göğüs uçlarını okşadı. “Şimdi de şurayı öpeceğim, bakalım tadı nasıl?”

Adamın ağzını göğüslerinde hissedecek olmanın verdiği düşünceyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Binbaşı MacKinnon, ben... Ah.” Adam, göğüs uçlarını her emip bırakışında, kadının karnının içinde inanılmaz bir heyecan dalgası yayılıyor, tepeden tırnağa tir tir titriyordu. Sanki vücudu kocaman bir arptı ve göğüslerinden vajinasına uzanan telleri zevkten tınlıyordu.

Kadının boynunu yeniden hafifçe ısırdı, dişleri tatlı tatlı boynunu gıdıklıyordu. “Bana Connor de, leydim, bu gece birbirimizi Adem ile Havva kadar iyi tanıyacağız.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Onu öpüp koklamak öyle güzeldi ki!

Connor, Sarah'nın bir yandan emdiği tenini, bir yandan da yalıyor, titremesine neden oluyordu. Avucunun içine aldığı sol göğsü ağır ve dolgundu, göğsünün sert ucu avucunun içini tırmalıyor, kalbi kafesinden kaçıp uzaklara gitmek isteyen bir kuş gibi çırpınıyordu. Adam daha şimdiden tahrik olmaya başlamıştı, kadının kokusu ve pürüzsüz vücudu, içinde bulundukları duruma rağmen onu baştan çıkarıyordu.

“Binbaşı, namusumu korumak için savaşıyor oluşum gözünüzde değerimi yitirmeme mi neden oluyor?”

“Hayır, leydim. Asıl, yalnızca bekaretini korumak için özgürlüğünden veya hayatından vazgeçmen utanç verici olurdu. Eninde sonunda vücudumuz sadece bir et parçası. Üstelik insanın namusu yüreğindedir, iki bacağının arasında değil.”

Dudaklarını kadının dudaklarına götürmeye hazırlandığı sırada, Karga Ana'nın kulak tırmalayan sesiyle irkildi.

“Onu bir an önce düzüp şu evliliği tamamına erdirmeni izlemek üzere buradayım, Komando, kur yapmanı değil. Boşuna zaman harcıyorsunuz.”

Sarah aniden irkildi ve adamın kollarından sıyrılıp doğruldu.

Connor Karga Ana'ya baktı ve Şavnice yanıt verdi. Sarah'yı korkutmamak için sakın bir ses tonuyla konuştu. "Buraya ona zarar vermemi görmek üzere geldin, fakat istediğin olmayacak. Eğer acelen varsa, kulübeyi hemen şu an terk edebilirsin. Ama ne yaparsan yap, çenenin kapalı tutmaya bak. Abenakiler ağabeylerimin ve benim chi bai – baş belaları – olduğumuzu söylerler."

Karga Ana'nın beti benzi attı.

"Bakıyorum da bu sözcüğün anlamını biliyorsun. Sıkıyor-
sa bir daha konuşmaya kalk da sana nasıl bir baş belası olduğumu göstereyim."

"N-ne oldu? Ne dedi?" diye sordu Leydi Sarah, adama omzunun üzerinden bakarak.

Connor kadını kendine doğru çekti ve başını omzuna koymasını sağladı. "Ne yapmam gerektiğini bilip bilmediğimi sordu ve ben de ona yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Yani bunu daha önce de yaptınız." Kadının ses tonunda belli belirsiz bir suçlama da var gibiydi.

"Evet." Connor gerçeği itiraf etmekten çekinmiyordu. Mohikanlar arasında zevk için cinsel ilişkiye girmek günah değildi. Bu durum misyonerleri endişelendirmiş olsa da Connor'ın başı hiç derde girmemişti. Joseph'in köyündeki kara gözlü Mohikan kadınları, onunla sevişmekten çok zevk almışlardı – tıpkı onun da onlarla sevişmekten büyük keyif aldığı gibi.

Leydi Sarah, Connor'ın dediklerini düşündüğünden kısa bir süre için sessiz kaldı. "Evinizde sizi bekleyen biri var mı – karınız?"

"Hayır, leydim." Dudaklarını kadının şakağında gezdirdi, onu Karga Ana rahatsız etmeden önceki kayıtsız haline döndürmeye çalışıyordu. "Seni böyle öperken birini aldatmış oluyorum."

“En azından bunu duyduğuma sevindim.” Vücudu hâlâ gergindi, kollarını kavuşturmuş, karşıdaki duvarın önünde oturan Karga Ana’yı izliyordu.

Kahretsin!

Connor’ın o yaşlı cadı karşılarında kana susamış bir akba-ba gibi tünemiş otururken kadını baştan çıkarabileceğini nasıl düşünmüşlerdi?

Connor bunun kolay olmayacağını biliyordu. Onunla yatmaya rıza göstermiş olsa bile, bu ilk seferden kadının da zevk alacağını garanti edemezdi. Üstelik seks hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve vücudunu çok az tanıyordu. İşin en kötü yanı da son birkaç gündür başına korkunç şeyler gelmiş olmasıydı. Keder, korku, bitkinlik sarmıştı dört bir yanını. Ve şimdi bir de karşılarna oturmuş onları izleyen bir kocakarı vardı...

Connor belki kadınla mükemmel bir cinsel birleşme yaşayamayacaktı, fakat en azından ona bir erkeğin nazik dokunuşlarını hissettirmiş olacaktı.

“Yanıma gel, leydim. Seni onun göremeyeceği şekilde saklayacağım.” Sarah’yı kollarına aldı, ayağa kaldırdı ardından yatağa boylu boyunca yatırdı ve kendisi de kadının yanına Karga Ana’nın görüşünü engelleyecek şekilde uzandı. “Artık seni göremez.”

Sarah’nın bakışları huzursuzdu, ellerini yeniden yumruk yaptı, saçları altındaki ayı postunun üzerine yayılmıştı. “Şimdi... Şimdi biz...?”

Kadının gözlerinin içine baktı, baş parmağını onun dolgun alt dudağında gezdirdi ve gülümsedi. Onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. “Şimdi seni tekrar öpeceğim.”

Yeniden başladı – dudaklarını kadının dudaklarına bastırıyor, onu nazikçe öpüyor, ardından da diliyle dudaklarını aralamaya çalışıyordu. Kadın yeniden ve yavaşça yanıt vermeye

başladı. Gözleri kapandı, vücudu yeni baştan gevşedi ve nefes alış veriş sıklığı azaldı. Dilini ürkekçe adamın diline değdirdi, kendisini yavaş yavaş onun dokunuşlarına teslim ederken, bir elini de kasları çıkıntı yapmış çıplak kolunun üzerine koydu.

Ve yeniden kendini kaybetmeye başladı, adam da öyle.

Cesaret bulan adam kadının gömleğinin düğmelerini açtı, uzun ve derin öpücüklerle onu bütün kaygılarından kurtarmaya çalışıyordu. Her öpücüğü kadını inletiyor, kendisi de gide-rek sertleşiyor, canı yanıyordu. Son düğmenin de açılmasıyla birlikte dudaklarını kadının dudaklarından çekti, gömleğini aralayarak göğüslerine baktı. Kasıkları alev alev yanmaya başlamıştı. Kadının rahatsızlığı her halinden belli olsa da adam gözlerini ondan ayıramıyordu.

“Tha thu cruinn bóidheach, a ribhinn.” Bir anda fırlamıştı sözcükler ağzından.

Kadının göğüs uçları adamın bakışlarını göğsünde hissetmiş gibi sertleşti. “Ne-neden bana öyle bakıyorsunuz? Ve ne dediniz?”

“Bana Connor de, leydim. Adımı bizzat ağzından duymak istiyorum.”

Bir an için tereddüt eden kadın, gözlerini adamın gözlerine dikti. “Connor.”

“Bir kez daha.”

“Connor.”

Adı kadının saf İngiliz aksanıyla kulağa nedendir bilinmez egzotik geliyordu.

“Bu daha iyi. Sana bakıyorum çünkü çok hoşuma gidiyorsun.” Arzularına teslim oldu ve kadının göğsünü yeniden

* *Tha thu cruinn bóidheach, a ribhinn* (Galce): Dolgun ve güzelsin, meleğim. (Çev. N.)

avuçladı, başparmağıyla göğsünün pembemsi, narin ucunda daireler çizdi. “Dolgun ve güzel olduğunu söyledim. Göğüslerinin bir erkeğin avucunu doldurmak üzere yaratıldığının farkında mısın? Bak. Göğüs uçların” – derin bir nefes aldı – “dokunduğum an kızarıp sertleşiveriyorlar.”

Kadın bakışlarını kaçırdı, adam göğüs uçlarından birini almış parmaklarıyla yuvarlarken bütün vücudunu bir titreme aldı. “Ah.”

Adam daha fazla bekleyemedi. Başını kadının göğsüne gömdü, diliyle göğüs ucunu yalamaya başladı ve emdi.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı, nefes nefese kaldı, vücudu istemsiz olarak titredi, adamın başını tuttu ve itmek istediye de yapamadı.

Fakat Connor onu bütün bunları yapacağına dair uyarmıştı. Dokunuşlarının onu korkutacağı kadar tahrik edeceğini de söylemişti. Bu yüzden durmadı, kadının göğüs uçlarından birini dişleriyle yakalayıp dilini hızla hareket ettirip gıdıklamaya başladı.

Kadının vücudu yeniden kasıldı. İnmeye başlamıştı, gözlerini sımsıkı yumdu, elleriyle adamın saçlarını okşamaya başladı, Connor göğüsleri arasında mekik dokurken vücudu yay gibi gerildi. Yanakları kızardı, adamın avuçlarının arasındaki göğüsleri şişti, göğüs uçları sertleşti, ıslanıyordu.

Evet, tahrik olmuştu.

Adam da olmuştu tabii.

Karga Ana’nın varlığına rağmen – kadının nefret dolu bakışlarının sırtını delip geçtiğini hissedebiliyordu – aleti taş gibi sertleşmiş, işin kendine düşen kısmını yapmak için can atıyordu. Çok kısa bir süre içinde Leydi Sarah’ya sahip olacak olma düşüncesi şehvetle yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Joseph'e gece kadınla yaşayacaklarından kalben ve zihnen asla zevk almayacağına dair söz vermişti, oysa hissettikleri şimdi onu yalancı çıkarıyordu.

Bunu yaşamayı istemeyen, *kendisini* istemeyen bir kadının içinde bulunduğu bu zor duruma aldırış etmemek, onun için böylesine yanıp tutuşuyor olmak da neydi böyle? Nasıl bir adam olup çıkmıştı?

Sen hayvan herifin tekisin, olay bundan ibaret. Gerçek bir pisliksin.

Ama kendisini nasıl tutabilirdi ki? Kadın, neredeyse bir rahibi baştan çıkarabilecek kadar hoştu, doğal tavırları adamın kanını tahmin edebileceğinden çok daha fazla kaynatıyordu. Sessiz inlemeleri. Titremeleri. Göğüslerini içgüdüsel olarak adama doğru kaldırması.

Kadını baştan çıkardığını bilmek Connor'ı daha fena azdırtıyordu.

Bir yandan arzularının yarattığı hızlı hareket etme dürtüsüyle başa çıkmaya çalışırken, bir yandan da kadının ipeksi vücudunu öpüyor, göğüs uçlarını çılgınca emiyor, dolgun göğüslerinin her tarafını yalıyordu; ta ki kadın kalçalarını doğal bir tempoyla ileri geri hareket ettirip kasıklarını adama doğru bastırıncaya kadar.

Adamın beklediği işaret buydu – kadının da onu istediğine dair bir kanıt.

Eliyle kadının ipeksi karnında yavaş yavaş daireler çizerek daha aşağılara ulaştı, yumuşacık geyik derisi eteğini yukarı doğru kaldırdı, taytını sıvadı ve çıplak kalçalarına ulaştı.

"Connor." Adını fısıldadı, sesinde tuhaf bir belirsizlik vardı.

Adam başını kaldırdı, kadının kendisini izlediğini gördü ve dudaklarını dudaklarına bastırdı sıkıca. "En çok nerenin yanıp kavrulduğunu biliyorum, sevgilim. Orana dokunacağım."

Sarah onu dikkatle izledi.

Adam konuşmasını sürdürdü. “Beni içine alabilmen için seni hazırlamam gerek.”

Bakışlarını kadından ayırmadan eteğini daha da yukarı kaldırdı, sol bacağına tutup kendi kalçasının üzerine doğru çekti, böylece kadının bacaklarını iyice ayırmış oldu. Elini kadının bacaklarının arasına doğru kaydırıp parmak uçlarıyla o bölgedeki hassas kısmı gıcıklamaya başladı. Bir yandan da kadının yaşadığı duygu karmaşasının gözlerindeki yansımalarını izliyordu – endişe, belirsizlik ve evet, istek.

“Böyle yapınca hoşuna gidiyor mu, Sarah?”

Yüzünü diğer tarafa doğru çevirdi. “Evet.”

Adam başını eğdi, dudaklarını büzüşmüş ve nemli göğüs uçlarına doğru götürürken eliyle de kadının bacaklarının arasında yavaşça daireler çiziyordu. “Peki böyle?”

Kadın yeniden dudağını ısırdı. “Evet.”

Parmakları kalçalarının vajinasına uzanan kıvrımlarını yakıp geçiyordu adeta. “Peki ya böyle?”

“Evet.”

Daha sonra elini gezdirdiği yeri avuçladı ve kadının vajinasına doğru bastırdı.

Ciğerlerini iyice boşaltıp derin bir nefes aldı, kalbi hızla atmaya başladı, eliyle dokunduğu şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken bütün vücudu alev alev yanıyordu. Kadının vajinası pürüzsüz, tüysüzdü. Tüylerini tek tek yolmuşlardı.

Aman Tanrım!

Canının kim bilir nasıl yandığını düşünerek kadına acıdı. Fakat aleti büyümüş, sertleşmişti.

Sarah adamın elinin sıcaklığını teninde hissetti. İçinde bulundukları yakın temas nedeniyle serseme dönmüş kadın, bacaklarını birleştirmeyi, adamın dokunuşlarından kurtulmayı denediyse de hareketleriyle adamın elinin daha derinlere ulaşabilmesini sağladı.

“Yavaş, leydim.” Kadına şehvet dolu gözlerle baktı. Elini ağır ağır hareket ettirmeye ve kadının vücudunda derin daireler çizmeye başladı. “Bu hoşuna gidiyor mu?”

Adamın, dokunuşlarıyla bu kadar tahrik edici hisler yaratıp onu zevkten dört köşe etmesi Sarah’yı şaşkına çeviriyordu. “Evet.”

Eliyle kadının vajinasına bastırarak uyguladığı ritmik hareketler, öpücüklerinin uyandırdığı açlığı biraz olsun gideriyordu – fakat giderdiği kadar da körüklüyordu. Adam ona merhamet etmedi, aksine eğilip göğüslerini bir kez daha emdi, ta ki vajinası istekle kasılıp gevşemeye başlayıncaya kadar. İçinde bulunduğu karmaşık duygular, en az adamın kendisi kadar baştan çıkarıcıydı – vücuduna değen kuvvetli vücudu, baharat kokulu teni, gergin kasları. Sonunda Sarah’nın içindeki istek dayanılmaz boyutlara vardı, bu sanki becerikli ve sıcacık dokunuşlarının bile doyurmakta yetersiz kaldığı korkunç bir histi, içinde adeta doymak bilmez bir hayvan vardı. Bu...

Bir yangındı.

Sarah adam için zevkten yanıyordu.

Margaret neden kendisine bundan hiç bahsetmemişti?

Sarah kendini inerken buldu, kalçaları içinde bulunduğu ritme ayak uydurmuştu, kendisini rahatlatan tek şey adamın okşamalarıydı.

“Evet, leydim, kendini benim dokunuşlarıma bırak.” Kadının vajinasının dudaklarını parmaklarıyla ayırdı ve parmak ucunu, ortada bulunan, Sarah’nın adını dahi bilmediği küçük,

hassas noktaya hafifçe vurmaya başladı. “Bu küçük tomurcuk – ne olduğunu biliyor musun?” Yaşadığı hislerin yoğunluğuyla ürperen kadın, başını iki yana salladı.

“İşte bu tomurcuk bir kadının zevk almasını sağlayan merkezdir. Kimileri buna *amor Veneris* der, kimileri de klitoris.”

Venüs tepesi? Klitoris? İki sözcüğü de daha önce hiç duymamıştı.

Adam tomurcuğa birkaç kez hafifçe vurarak kadının vajinasının kasılmasını sağladı. “İşte böyle şişer ve sertleşir, tıpkı penis gibi.”

Kasıklarını kadının kalçalarına doğru bastırdı ve kadın, kalçalarının altından sert bir şeyin varlığını hissetti – aleti kalkmış, taş gibi sertleşmişti, tıpkı Margaret’ın anlattığı gibi. O aletin bir kısmının birazdan içinde olacağını düşününce Sarah’nın vücudu titredi.

“Bu dudaklar da...” Parmaklarını vajinanın kıvrımlarının arasına doğru kaydırarak ve iç kısımda bulunan hassas dudakları tutup nazikçe uzattı. “Onlara *nymphae* dendiğini duydum.”

Sarah güçlükle konuştu. “Bil... bilmiyordum.”

Fakat adam hemen sonra yeniden şişmiş tomurcuğa hafif hafif vurmaya başladı, parmaklarıyla yeni bir ritim tutturmaya çalışıyordu, kadın daha önce hiç böyle hissetmemişti, duyduğu istek dayanılmaz boyutlardaydı, canı yanıyordu. Oysa adamın yorulmaya pek niyeti yoktu, sıcak ağzını kadının göğüslerinden ayırmıyor, eli bacaklarının arasında gidip geliyordu.

Sarah kalçalarını yataktan yukarı doğru kaldırdığını fark etti, vücudu... *bir şey* arıyordu.

Connor parmaklarından birini kadının vajinasının içine doğru daldırdı. “Ve işte bu da vajinan.”

Kadın yaşadığı tatlı şokla inledi, adamın eli derinlerine

iyice yerleşebilsin diye kalçalarını bilinçsizce araladı, adamın parmaklarını sararak içeri açılan geçit sımsıkı kasılmıştı.

Adam inledi, burnunu kadının boynuna sürttü. “Çok ıslak-sın, şimdiden hazır--”

Yakından bir yerden o tanıdık öksürtük geldi.

Karga Ana.

Sarah dondu kaldı, gözlerini açtı, yaşlı kadının onlarla birlikte odada olduğunu, onları izlediğini ve dinlediğini hatırlamasıyla birlikte vücudu buz kesti.

“Şşş. Unut onu, meleğim.” Connor dudaklarını kadının dudaklarına götürdü ve eliyle de bacaklarının arasını nazikçe okşadı. “Seni göremez.”

Ama artık çok geçti. Sarah’nın daha birkaç saniye öncesinde ihtirastan alev alev yanan yerleri artık buz gibiydi.

“Dur.” Aşağı doğru uzanıp Connor’ı bileğinden yakaladı. “Lütfen, dur! Buna daha fazla katlanamayacağım.”

Kadına endişeli gözlerle baktı, elini kadının vajinasından çekti, ıslanmış parmaklarını artık bacaklarının arasında iz bırakarak gezdiriyordu, dudakları kadını öpmekten dolgunlaşmış, ıslanmıştı. “Alev alev yanıyorsun, Sarah. Hissedebiliyorum. Sen de hissetmiştin. Kocakarının bu zevki elinden almasına izin verme. Müsaade et, seni rahatlatayım. Sen--”

Sarah adamı susturmak üzere parmağını dudaklarına bastırdı. “Lütfen, Connor, bu geceyi sona erdirmek için ne gerekiyorsa yap.”

Adam bir an için kadının yüzünü inceledi, koyu renk kaşlarını çattı. Kadın adamın ondan istediği şeyi yapmayacağından korkuyordu. “Nasıl istersen, leydim.”

Sarah başını duvara çevirdi ve gözlerini sımsıkı yumdu, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Fakat adam çenesini tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. “Gözlerini aç, sevgilim ve bana bak.”

Kadın kendisinden isteneni yaptı, gözyaşları şakaklarından aşağı süzülüyordu.

“Gözyaşlarına katlanmak zorundaysam katlanırım, fakat yüzüme bakmaya bile tenezzül etmiyorsan...” Yüzü asılmış, gözlerini umutsuzluk kaplamıştı. “Ben hayvan değilim.”

Kadın, o an bunu yapmaya zorlananın yalnızca kendisi olmadığını hatırladı.

Birbirimizin iyiliği için.

Avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve gözlerinin içine baktı. Adam pantolonunun düğmelerini çözüp kadının eteklerini iyice yukarı sıvadığında ve bacaklarını kendi bacaklarıyla iyice ayırdığında gözlerini ondan ayırmadı. Kalçalarının arasına yerleşerek vajinasını iyice ayırıp aletin ucunu vajinasına yaklaştırdığında da hâlâ ona bakıyordu.

Connor uzun bir süre altında yatan kadına baktı, hiç hareket etmedi, kollarıyla yataktan destek alarak kadının üzerinde öylece durdu. Yüzünde acı bir ifade vardı. “Affet beni, leydim.”

Sarah ortada affedecek bir şey olmadığını söylemek üzereydi ki adam kadının kalçalarını kendisine doğru çekerek bir hamlede derinlerine daldı. Bu istilanın verdiği acı bıçak gibi keskindi. Kadın dudağını ısırды, gözlerini sımsıkı yumdu ve çığlık atmamak için kendini zor tutarken tırnaklarını adamın sırtına geçirdi.

“Üzgünüm, Prensesim.” Connor kadının acısını biraz olsun hafifletebilmek için dudaklarını, yanaklarını ve alnını öptü. Sesi gergindi. “Çok üzgünüm.”

Ve birkaç saniyeliğine kadının içinde kımıldamadan durdu. Kadının duyduğu acı rahatsız edici, keskin bir zonklamaya dönüşmüştü. Adamın aleti büyük ve sertti, vajinanın girişini

çoktan geçip içini doldurmuştu. Adam kasıklarını kadının kalçalarının arasında öne arkaya hareket ettirmeye başladı.

Kadın gözlerini açtığında, adamın yüzüyle kendi yüzü arasındaki mesafenin yalnızca birkaç santim olduğunu gördü, adamın alnı gerilmişti. Böyle tek vücut oldukları bir anda onun gözlerinin içine bakmak kadına tarifi güç duygular yaşatmıştı. Biraz sonra, Connor'ın Joseph'e söylediği ve onun da kulak misafiri olduğu o sözü hatırladı.

Bir erkek ona her dokunduğunda, kocası onunla her seviştiğinde, hep bu geceyi hatırlayacak ve benden nefret edecek.

Adama onu suçlamadığını göstermek isteyen Sarah, ona doğru uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Senden nefret etmiyorum, Connor."

Adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, göz bebekleri büyüdü.

Ardından hareket etmeye başladı, kadının içinden yalnızca bir kez daha girmek için çıkıp, bir kez daha girdi ve bir kez daha. Kadının canı hâlâ yanıyor olsa da, duyduğu acı hafiflemişti. Adamın vuruşları yumuşak, ritmi dengeliydi.

Yüzündeki kasılma belirginleşmiş, daha hızlı nefes alıp vermeye ve titremeye başlamıştı. "Bırak seni öpeyim, sevgili. Sana... dokunayım. Sana... dokunmaya ihtiyacım var."

Adamın bütün bunları söylerkenki tavrı – aynı ses tonuyla fakat boğuk fısıldamalar, gözlerindeki özlem – kadının onun öpücüklerini ve dokunuşlarını daha fazla arzulamasını sağlıyordu. Adam, onun aklından geçenleri okumuş gibi dudaklarını kadınınkilere yaklaştırdı ve üzerinden sertçe bastırdı, dili kadının aralık dudaklarından içeri dalmaya çalışıyordu. Tek eliyle kadının sağ göğsünü avuçluyor, onu adeta hamur gibi yoğuruyordu. Vücuduna yayılan titremeyle kendinden geçen Connor, Sarah'ya dokunmanın zevkine varmıştı.

İnlemeye başlayan Connor, daha hızlı ve daha sert bir şekilde hareket etmeye başladı. Nefesleri birbirine karışmıştı. Adamın vahşi bir hayvan gibi kadının üzerine abanmış vücudu, ter içinde kalmıştı. *“Sarah.”*

Kadın dudağını ısıyor, duyduğu acıyı belli etmemeye çalışıyordu. Ancak adam daha hızlı ve sert biçimde içine girip çıktıkça, acısı artıyordu. Adamın hareketleri gitgide sertleşmişti. Kadın ve erkeğin birleşmesi Sarah’nın hiç hayal edemediği kadar vahşi ve hayvaniydi.

Daha hızlı, daha sert.

Adam düzensiz biçimde nefes alıp veriyor, vücudundaki bütün kaslar geriliyordu.

Bakışları bir anlığına kadının bakışlarıyla buluştu, ancak gözleri hemen kapandı, başı arkaya doğru gitti; kadının derinlerinde kaybolurken bütün vücudu çılgınca titriyordu – ve sonra yavaşça sakinleşti. Kadının içinde hareketsizce durdu, nefes almakta zorlanıyor, kalbi büyük bir gürültüyle çarpıyordu.

Tanrım sana şükürler olsun.

Bitmişti.

Connor başını kaldırdı ve gözlerini açtı, yaşadığı orgazmın etkisiyle kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu, son zevk dalgaları da vücuduna yayılıyordu. Leydi Sarah adamın altında kımıldamadan yatıyordu, gözleri kapalıydı. Bağırmmamak için kendini zor tuttuğundan alt dudağı dış izleriyle dolmuş, şakaklarında ise gözyaşı izleri vardı.

Kadın öyle güzel, öyle masumdu ki adam kalbinin sıkıştığını hissetti, içinde farklı duyguların yarattığı bir girdap oluşmuştu. Hangisini daha yoğun olarak hissettiğini kestiremiyor – ona karşı hissettiği acıma duygusu mu, kendisine karşı duyduğu nefret mi?

Kadın istemediği halde ona sahip olmuştu, üstelik bundan zevk almıştı. Oysa o istemediği halde, yine de tatmin etmişti adamı, bir kadının bir erkeği tatmin etmek için yapabileceği her şeyi yaparak. Kadına hayvan olmadığını söylemişti, ama öyleydi. Evet, kesinlikle hayvanın tekiydi.

Fakat, Tanrı şahidiydi ki onu incitmek istememişti. Aletinin her bir darbesinin onun canını yaktığını bildiğinden çabuk gelmeye çalışmış – oysa daha önce bu kadar çabuk geldiği olmamıştı.

Kadının kendisinden iğrendiğinden ve üzerinden mümkün olduğunca çabuk kalkmasını istediğinden emin olan adam hafifçe doğruldu ve kadının içinden yavaşça çıktı, aleti hâlâ yarı sertti.

Ayı postunu kadının üzerine doğru çekti. “Burada kal, seni sıcak tutar. Ben de sana yıkanman için sıcak su ve bez getireyim.”

Daha sonra yataktan kalktı ve Karga Ana ile göz göze geldi. Yaşlı kadın pantolonunun düğmeleri hâlâ açık olduğundan aletini görebiliyordu. Aletini kökünden kavradı ve dipten uca doğru tutarak çekti ve hafifçe sıkarak biraz evvel yaşadıklarından geriye ne kalmışsa eline bulaşmasını sağladı. Sonra da avucunu kadının görebileceği biçimde açtı. “Onun kanı. Benim dölüm. İstedğin bu mu, kocakarı?”

Yaşlı kadın adamın avucuna baktı, boz bulanık beyazlığın içinden parlak kırmızı hatlar geçiyordu. Adamın yüzüne baktı. “Katakwa’nın karısı benim kızımdı. Şimdi intikamı kan ve acıyla alınmış oldu.”

Connor buz gibi bir öfke hissetti içinde. “Defol buradan. Hemen.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Artık bakire değilim.

Derin ve deliksiz bir uykudan sonra Sarah'nın aklından geçen ilk düşünce bu oldu. Gözlerini açtığında çatıdaki bir havalandırma kapağından, ağaran gökyüzünün pembeliğiyle karşılaştı. Dışarıda köylüler güne çoktan başlamıştı – kadınların konuşmaları, bebek ağlamaları, ayak sesleri geliyordu kulağına.

“Uyanmışsın, leydim.” Connor gece yanında uyuduğu şömine ateşinin başında oturmuş, ateşi harlıyordu. Yüzü ateşten gelen altın rengi parıltılarla aydınlanmıştı. Üzerinde bir gömlek vardı, çenesi yeni çıkmaya başlamış bir kirli sakal tabakasıyla kaplıydı, saçlarını deri bir sırimla arkadan bağlamıştı. “Umarım iyi bir uyku çekmişsindir.”

Konuşurken kadına bakıyordu, ses tonunda herhangi bir tuhaflık yoktu, sanki önceki gece aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Fakat Sarah için hiçbir şey o kadar kolay değildi.

Utançtan yanaklarının alev alev olduğunu hissediyordu, fakat rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu. Adam onun kimsenin öpmediği yerlerinden öpmüş, kimsenin dokunmadığı yerlerine dokunmuş, hatta içine bile girmişti.

Ayı postunu göğsünde sımsıkı tutarak doğruldu, vajinasın-

da hissettiği beklenmedik hassasiyet karşısında yüzünü buruşturdu. “E-evet.”

Kafasını çevirip kadına baktı, yüz ifadesinden ne hissettiği anlaşılmıyordu. “Bayağı bir su ısıttım. Ağrıları hafifletmekte işe yaradığını duymuştum.”

Kadının yüzü giderek daha çok yanıyordu, fakat yine de kendisini adamın yüzüne bakmaya zorladı, bakışları buluştuğunda içini garip bir his kapladı. “Çok düşüncelisiniz, Binbaşı.”

Ufak bir güğümünden tahta bir kaseye biraz su koydu, arkasındaki bohçadan birkaç tane temiz bez çıkardı; sonra da aniden ayağa kalkıp elinde tuttuğu bir şeyi kadına uzattı. “Joseph bunu sana gönderdi.”

Kemikten veya boynuzdan oyma bir taraktı bu. “Peki, ona benim yerime teşekkür eder misin?”

“Birazdan kahvaltıyla birlikte dönerim.” Arkasını dönüp başını hafifçe öne eğerek kapıdan dışarı çıkmış, onu yalnız bırakmıştı.

Sarah elindeki tarağı yatağın üzerine, üzerindeki ayı postunu da yere bıraktıktan sonra ateşin başına çömeldi ve önce ellerini ve yüzünü sıcak suyla yıkadı, daha sonra da üzerindeki geyik derisi eteği yukarıya doğru iyice sıvayıp kalçalarını ayırarak, sıcak ve ıslak bezi hassas bölgesine bastırdı.

Ve hafifçe inledi. Ne büyük bir rahatlamaydı!

Çömeldiği yerde dengesini sağlayabilmek için sırtını yatağa dayadı ve bezi tenine sürmeye başladı; sıcak tutmak için durulayıp yeniden ıslatıyordu.

Önceki gece adamın menisinin içinde kan görmüştü. Gördüğü bu görüntü karşısında kendini tutamamış, bütün gece gözyaşları sel olup akmıştı. Onu ağlatan gördüğü kan lekesi değil, o kanın neyi temsil ettiğiydi.

Masumiyetini kaybetmişti.

Çok fazla olmasa da bu sabah da kan gelmişti – beyaz beze bulaşan belli belirsiz birkaç çizgi. Ama artık ağlayacak gücü kalmamıştı. Beze baktıkça kendini tuhaf hissediyordu.

Değişmişti.

Mesele yalnızca kan veya bacaklarının arasında hissettiği yanma değildi. Connor'ın onu öpmesi, ona dokunması, hatta içinde gidip gelmesiyle ilgili hatırladıkları da değildi. Bekaretini kaybetmiş olması da değildi sadece Mesele bütün bunların hepsiydi – ve daha fazlası.

Bir şey değişmişti.

Son iki gün içinde akla hayale sığmayacak pek çok dehşete tanık olmuş, en kötü kabuslarının ötesinde güçlülere katlanmıştı. Masum erkeklerin, kadınların ve çocukların katledilmesi. Kafa derilerinin yüzülmesi. Hiç tanımadığı insanlar tarafından dövülmesi, çırılçıplak soyulması ve her yerine dokunulması. Göğüsleri çıplak halde insanların önüne çıkmaya zorlanması. Ve önceki gece de bir adamla yatmaya mecbur bırakılması.

Ama olanla ölene çare yoktu. Yaşananların hiçbirini değiştiremezdi.

Ailesi ne derdi? Babası artık ona nasıl koca bulacaktı?

Yıkıl karşımdan, yüzünü görmeye bile katlanamıyorum!

Babasının kendisine son söyledikleri aklına geldi, içinde acı bir boşluk oluştu. Margaret'in Londra'dan gelen günlüğü ellerine ulaştığında, hem annesi hem de babasından dayak yemişti. Hatta babası onu öldürmekle bile tehdit etmişti. Şimdi bunu öğrenirseler, onu kesin evlatlıktan reddederlerdi, böylece kendisini gerçekten seven bir adamla evlenme ve çocukluğa karışma hayalleri de sonsuza dek suya düşerdi.

Dokuz koca ay boyunca, bu rezalete katlanmış, anlamadığı bir suçun yükünü omuzlarında taşıymıştı. Ailesinden ayrı,

müziğinden ayrı, yalnız, utanarak ve korkarak yaşamış, belki şansı yaver gider de kendisine uygun biri onu bu acıdan kurtarır diye ummuştı.

Daha önce kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bir yanı hep, zamanı geriye sarıp yaşamının yalnızca İncil okumak, dikiş nakış işleriyle uğraşmak ve dört kız kardeşiyle birlikte bahçede gezinmekten ibaret olduğu günlere dönmek istiyordu. Gerçi o zamanlar annesinin ona klavsen çalması için tanıdığı yarım saatlik sürenin dışına çıkmak, konserlere gidip yeni müzikal performanslar dinlemek ve Majesteleri'nin emrinde çalışan müzisyenlerle çalışmak istediğinden kendini her zaman baskı altında hissediyordu.

Oysa şimdi geriye dönüp baktığında onların ne kadar saf ve mutlu günler olduğunu görüyordu. Keşke zamanında kıymetini bilseydi onların...

Hepsi senin hatan; kendin ettin, kendin buldun. Annenin sözünü dinlemiş olsaydın, şu anda Londra'da ve hâlâ bakire olurdun.

Durum buydu...

Binbaşı MacKinnon'la yatmak ise korktuğu kadar korkunç bir sıkıntıya dönüşmemişti. Evet, canı yanmıştı, özellikle ilk başta. Fakat zevk de almıştı, adamın öpücükleri, dokunuşları ona daha önce hiç hissetmediği duyguları hissettirmişti – karında hissettiği o titreme, o derin sancı. İstemedi, kendini, adamın öpücüklerinin tadını, göğüs uçlarını emerken hissettirdiklerini, parmaklarının dokunuşunu hatırlarken buldu.

Sana söz veriyorum, bu gece sana gerçek karım olsaydın ne kadar özen ve hassasiyet göstereceksem, aynı özeni ve hassasiyeti göstereceğim.

Gerçekten de öyle yapmıştı, kadını büyük bir özveriyle kucaklamış, rahatlatmaya çalışmış, ona şefkatle dokunmuş

ve başka bir seçeneği olmadığına da istemeden canını yakmıştı...

Affet beni, leydim.

Mavi gözlerinde gerçek bir pişmanlık vardı.

Fakat Sarah adamın onunla sevişmekten zevk aldığını biliyordu. İnemeleri, kadının adını sayıklamaları, vücudunda ki her bir kasın iyice gerilmesi. Kadının içine hızla ve büyük bir iştahla girerken gözlerindeki o alev. Orgazma ulaştığında, vücudunda uyanan farklı hislerin kontrolünü kaybetmesiyle kafasını arkaya doğru atması ve bütün vücudunun tepeden tırnağa titremesi...

Bir an için Connor'la baş başa kalsaydı ve Connor'ın gerçek karısı olmuş olsaydı neler olurdu merak etti. Connor'ın bir kadının hakkı olduğunu söylediği hazzı ve keyfi bulabilir miydi?

Bunu asla bilemeyecekti.

Connor, Joseph'i köy meydanının ortasında yakılmış küçük bir ateşin başında otururken buldu. Hemen yanında kamıştan yapılma bir hasırın üzerinde yapraklardan oluşan küçük bir yığın vardı, demir bir tencerenin içinde su kaynıyordu, bir başkasında tuzlanmış domuz eti pişiyordu, cızır cızır ve ateşin üstünde de mısır ekmeği kızarıyordu. Birbirine karışmış kokular Connor'ın midesinin guruldamasına neden oldu.

Joseph başını kaldırıp baktı. "*Aquai.*" Günaydın. "Düğün gecen nasıldı?"

Zaten öfkeli olan Connor'ın tepesi attı. "Tanrı aşkına, Joseph! Benimle alay etmeyi kes. Bunun gerçek bir evlilik olmadığını gayet iyi biliyorsun. Bu konudan söz etmek bile istemiyorum."

Joseph kaşlarını çatı. "Sana karşı koydu demek."

Connor bu konuda konuşmak istemediğini söylememiş miydi? Mohikan kardeşinin yanına oturdu. “Hayır, aksine kendisini adeta bir hediye gibi sundu bana.”

“Yani isteyerek teslim oldu sana.” Joseph’in kuşkulu olduğu ses tonundan belli oluyordu. “Yüzündeki o bakışın ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum, Aslan Parçası. Belli ki bir konuda kendini suçluyorsun. Kendini kaybedip canını acıtmadın, öyle değil mi?”

“Hayır! Benim vahşi bir mağara adamı olduğumu mu düşünüyorsun?” Connor’ın öfkesi dinmişti. “Kontrolümü kaybetmedim – ama canını acıtmış olabilirim.”

Connor, Joseph’e Sarah’nın kendini stres altında hissetmesi için Karga Ana’nın başlarında dikildiğini ve her fırsatta orada olduğunu belli ettiğini, bu nedenle de kadının girdiği zorunlu ilişkiden hiç zevk alamadığını söyledi.

“Kadın bağırmmamak için dudaklarını o kadar çok ısırıldı ki her yerinde ısırık izleri oluştu.” İçinde dayanılmaz bir pişmanlık vardı. “Hem canını acıttım hem de...”

Cümlelerin gerisini getiremedi. Buna hiç gerek yoktu.

“Bundan zevk aldın.”

“Onu acı içinde görmekten zevk almadım. Kendisini bana isteyerek vermediğini bildiğim için ona sahip olmaktan zevk almadım. Ama, evet, lanet olsun – onunla birlikte olmaktan çok zevk aldım.”

Elinde değildi. Kadın öyle ıslaktı ve aletini öyle sıkıca kavramıştı ki tatlı vajinasının derinliklerinde boğulmak adamı delirtmişti. Orgazma ulaştığında, sanki zevkten göklere çıkmıştı.

“Sen bir erkeksin ve gençliğinin baharındasın, Connor.” Joseph önündeki tuzlu domuz etinden bir parça kesti ve ağzına attı, eti çiğnerken bir yandan da konuşuyordu. “Onun içinde olup da zevk almaman mümkün değildi. Kendini suçladığının

farkındayım, fakat onu evliliğe zorlayan sen değilsin. Senin yerinde Katakwa olsaydı, sence ona bu kadar nazik davranırmıydı?”

O pisliğin Sarah’ya ellerini sürme düşüncesi bile Connor’ın vücudundaki bütün tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. “Hayır.”

“O zaman bir savaşçı ve bir erkek olarak onun için elinden ne geliyorsa yaptığını bil ve can sıkıcı düşüncelerinden uzaklaş.”

Keşke bu o kadar kolay olsaydı.

“Suratındaki acıyı görmedin, kasıklarında onun kanıyla kalkmadın o yataktan ya da o yıkanırken kulübenin dışında dikilip onun nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığını duymadın.”

“Doğru, hiçbirini yaşamadım. Ama yaşasaydım da önüne geçemediğim veya değiştiremediğim acılara değil, onu nasıl büyük sıkıntılardan kurtardığıma bakardım.”

Connor kayıtsız bir ifadeyle “Hıh!” diye mırıldandı.

“Düşünmemiz gereken daha ciddi şeyler var.” Joseph avucuna yanında bulunan küçük yaprak yığınının içinden bir avuç kurumuş yaprak aldı, eliyle onları ufalayıp bakır bir fincanın içine koydu ve üzerine kaynar su döktü. “Bence Katakwa’nın adamları köyden ayrıldığımız an peşimize düşüp bize pusuyu kurmaya çalışacaklar.”

“Aynısı benim de aklıma geldi. İşaretlerini takip etmemiz ve köy nöbetçilerinden kurtulduğumuz an onları atlatmamız gerekecek.”

Bu pek de kolay olmayacaktı. Katakwa’nın düşünmek için koskoca bir gecesi vardı. Araziyi, orası hem evleri hem de avlanma alanları olduğu için Connor ve Joseph’ten daha iyi biliyorlardı. Connor ve Joseph’in kendilerinden şüphelen-

diklerini anlayacaklar ve ne yaptıklarını gizlemek için büyük çaba harcayacaklardı.

Joseph külleri eşeledi, mısır ekmeğinin pişip pişmediğini kontrol ediyordu. “Eğer gün batımına kadar gölün kuzeydoğusuna ulaşmış olursak, onları atlatabiliriz.”

Fakat göle ulaşınca kadar katedecekleri yol uzun ve yorucuydu.

“Bu, yanımızda bir kadınla pek kolay olmayacak.”

“Öyleyse onu hazırlaman gerekecek. Adamları atlata kadar kadını özgürlüğüne kavuşturmamız pek mümkün değil.” Joseph bakır fincanı eline alıp Connor’a uzattı. “Hazır.”

Connor sıcak suyun üzerinde yüzen yapraklara baktı. “Bunun doğru bir karışım olduğuna eminsin, değil mi? Hastalanmasını istemem.”

“Kaynar suyun içine bir avuç kurumuş, ufalanmış itboğan otu yaprağı.” Joseph tabağına birkaç dilim kızarmış, tuzlu domuz eti ve dört parça sıcak mısır ekmeği koydu. “Rebecca köydeki kadınlara hep bu karışımdan içmelerini söyler – cinsel ilişkiye her girdiklerinde bir fincan itboğan otu çayı.”

Rebecca, Joseph’in kız kardeşiydi ve becerikli bir ebeydi. Iain’in eşi Annie’ye iki doğumunda, Amalie’ye de ikizlerin doğumunda yardımcı olmuştu. Morgan, Amalie’nin ve oğullarının hayatını kurtardığı için minnettardı.

“Leydi Sarah’nın bu yaprakları yemesi gerekmez mi?”

“Hayır, çayı içse yeter.” Joseph tabağı ona uzattı ve bir başka tabak hazırlamaya başladı. “Kahvaltın soğumadan gitsen iyi olur. Ben de benim yavruyla ilgileneyim.”

Connor, Joseph’in önceki gün ctrafta fazladan nöbetçi bulundurulacağını söyleyen Kaplumbağa Yumurtası’nı kastettiğini biliyordu. “Ona güvenebileceğimize inanıyor musun?”

Joseph sırttı. “Bir kadın bir erkeğe dün onun bana kendini

açtığı gibi açarsa, o erkek de kadının kalbinin derinliklerini görür. Evet, ona güvenebiliriz.”

Joseph’in yönteminin ne kadar güvenilir olabileceği konusunda ciddi şüpheleri olan Connor kaşlarını çattı. “Dün gece onu baştan çıkarmak için ona sırlarımızdan bahsetmediğine eminsen, değil mi? Ona ne anlattın?”

Joseph çok eğleniyordu. “Bir kadınla birlikteyken dilimi nasıl ve ne zaman kullanmam gerektiğini iyi bilirim – ne zaman tutmam gerektiğini de.”

Connor adamın yüzüne baktı. “Hayret, senin dilini tutabildiğin zamanlar da var mı?”

Joseph elindeki tabakla ayağa kalktı. “Sarah’nın o bardakta bir damla bile bırakmadığına emin ol. Ve sonra da, kardeşim, konuşmamız gerek.”

* * *

Connor, Sarah’ya kapının önünden seslendiğinde, genç kadın saçlarını taramayı yeni bitirmişti. “İçeri girebilir miyim, leydim?”

Bir an için ne yapması gerektiğini bilemeyen kadın, yatağı üzerine oturdu ve ellerini kucağına koydu. “Evet.”

Kapıyı omzuyla kenara iten adam, bir elinde bakır bir fincan, diğerinde de bir tabakla, tuzlu domuz eti kokusu eşliğinde içeri girdi. Fincanı kadına uzattı. “İç bunu. Ama dikkat et, biraz sıcak.”

Sarah, fincanı dikkatlice tuttu ve içine baktığında yeşilimsi suyun üzerinde yüzen yapraklar gördü. Kokusu da pek hoşuna gitmemişti.

“Bu, Joseph’in köyündeki kadınların hamile kalmak istemediklerinde içtikleri bir çay.”

Sarah, başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissetti, başı dönmeye başladı. Tekrar içmeden önce bardağa, sonra Connor'a baktı. "Hamile kalmak mı?"

Connor elindeki yiyecek dolu tabağı kenara bıraktı ve kadına doğru yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Kadının hamile kalmasını sağlayan şeyin, erkeğin boşalma anında onu içine akıttığı meni olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Karnın şişmeye başlarsa, dün gece burada olan biteni bir sır olarak saklamamız mümkün olmaz."

Bu korkunç olasılık daha önce Sarah'nın aklına bile gelmemişti.

"Biliyorum, Binbaşı. Ben sadece... unutmuştum." Çünkü kadının aklında aynı anda kırk tane tilki vardı ve kırkının da kuyruğu birbirine değmesin diye uğraşıyordu. "Ayrıca hamileliği bu şekilde engellemenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Elbette ki böyle bir yöntemle başvurmak Tanrı'nın isteğine karşı hareket etmektir. Öte yandan, Yüce Tanrı bir kadının ırzına geçilmesini ve kadının rızası dışında evlendirilmesini de onaylamıyordu.

"İçinde ne var?"

"İtboğan otu. Sana zarar vermez. İç hadi."

Connor onu izlerken, o da fincanı ağzına doğru götürdü ve içmeye başladı. Acımsı sıvıyı dili yanmasın diye yudum yudum içiyordu. Sarah hepsini içip bitirdikten sonra adam elindeki fincanı aldı, ateşin önüne oturdu ve tabağa uzandı.

"Gel de yemek yiyelim." Oturması için kendi yanını gösterdi. "Acıkmışsındır. Dün gece neredeyse hiçbir şey yemedin."

Gerçekten de hiçbir şey yememişti. Adamın yanına oturdu ve etrafta çatal veya bıçak olup olmadığına baktı, fakat görmedi.

“Ellerimizle yiyeceğiz, leydim. Sonra elimizi yüzümüzü iyice yıkarız.”

Adamı taklit ederek külle kaplı mısır ekmeğine doğru uzandı, ekmeğin hâlâ sıcaktı. Ekmeğin üzerindeki külleri eliyle temizlemeye çalıştı, fakat Connor’ın elindeki ekmeği külleri ne aldırış etmeden yediğini görünce, o da vazgeçti ve ekmeğten bir ısırık aldı. Ne kadar aç olduğunu ancak o zaman anladı. Esir alındığı günkü sabah kahvaltısından bu yana boğazından doğru düzgün bir lokma geçmemişti, bu nedenle şimdi ekmeği büyük bir iştahla yiyor, lokmalarını mümkün olduğunca hızlı bir şekilde götürüyordu ağzına.

“Sakin ol, leydim. Bu kadar hızlı yersen, hasta olursun. Ayrıca bunu getirdiğim yerde daha çok ekmeğin var. Doymazsan, yine getiririm.”

Görgüsüzce davrandığını anlayan Sarah, eğildiği yerden doğrulup dudağında kalan ekmeğin kırıntılarını yağlı parmaklarıyla sildi ve daha yavaş çiğnemeye başladı.

“Şimdi de sana kendini kötü hissettirdim.” Kıkırdadı. “Amacım hareketlerinde kusur bulmak değil. Sadece kahvaltının midende kalmasını istiyorum.”

Sarah, kulübeyi dolduran ağır sessizlik eşliğinde daha yavaş yemeye başladı. Önceki günkü gibi bir gece geçiren biri nasıl davranmalıydı? Tek bildiği Connor’ı daha önce hiç kimseyi gözlemlemediği kadar dikkatli gözlemlediği idi – adamın her hareketi, sesinin tınısı ve şimdi de teninin tanıdık kokusu.

Yemeği bittiğinde Connor ona biraz daha isteyip istemediğini sordu. Kadın doyduğunu söyleyince, Connor ona kırbasından buz gibi su ikram etti. Adamın kırbayı onun ağzına götürüp suyu yavaş yavaş akıtmaya başladığı ve kadının da başını arkaya atıp kana kana su içtiği o an, tuhaf bir şekilde yakınlaşma yaşanmıştı.

Adamın onun çenesinden akan su damlacıklarını başparmağıyla silmesi, Sarah'nın vücudunun onun tanıdık sıcaklığına beklenmedik bir tepki vermesine ve garip bir biçimde ürpermesine neden oldu.

Kendi verdiği tepkiye şaşırان kadın geri çekildi ve adamlar göz göze geldiler.

Connor, kadının yüzünü inceledi, adamın derin mavi gözlerinden ne hissettiğini anlaşılmıyordu. Ardından ayağa kalktı, kulübenin diğer tarafında bulunan yatağa oturdu ve konuşmaya başladı. "Konuşmamız lazım, leydim. Köyden ayrılmadan önce sana anlatmak istediğim çok şey var."

Sarah dikkatle dinlemeye başladı, fakat köyden ayrıldıktan sonra Katakwa'nın adamlarının kendilerine pusu kurmak için fırsat kolluyor olacağını duyduğunda yaşadığı şaşkınlık biraz sonra yerini öfkeye bıraktı. "Ama reislerinin istediği her şeyi yaptık. Eminim--"

Connor, kadını susturmak için elini yukarı kaldırdı. "Büyükanne Berrak Su herhangi bir saldırıya karışmayacak. Bizi sofrasında ağırladı, bizimle barış çubuğu tüttürdü ve düğün ziyafetimize katılıp bizlerle yiyip içti. Fakat Katakwa'nın savaşçıları özgür adamlar ve istediklerini yapabilirler. Savaş liderlerinin intikamını almak isteyeceklerdir."

Bu, Sarah'ya hiç mantıklı gelmemişti. Onca ıstırap çektikten sonra, neden artık şu köyden huzurla ayrılamıyorlardı? "Sen savaşçı kazandın. Üstelik hayatın pahasına savaşmışsın."

"Savaş, ben ve Katakwa arasındaydı. Adamları herhangi bir yemin etmediler, leydim. Buna emin olabilirsiniz. Köyün dışına adımımızı attığımız an, ciddi bir tehlike altında olacağız. Senden söylediklerimi sorgusuz sualsiz yerine getirmeni istiyorum. Joseph ve ben seni korumak için elimizden geleni yapacağız, ama senin de güçlü olman gerekiyor, anlaştık mı?"

Sarah başını kaldırdı. Adam onun zayıf olduğunu mu düşünüyordu? “Bir erkek kadar güçlü ve cesur olmayabilirim, Binbaşı, fakat dün gecedен sonra eve varmak için elimden ne geliyorsa yapacağımı, her türlü güçlüğe katlanacağımı bilmeni istiyorum.”

Bir an için adamın gözleri doldu – fakat kendini tuttu. Ayağa kalktı, yüzü ifadesizleşmişti. “O halde yolculuk için hazırlanabiliriz.”

ONUNCU BÖLÜM

Connor taytının ve mokasenlerinin bağcıklarının sağlam olup olmadığını kontrol etti. Köyün dışına çıktıklarında, kopmuş bir bağcığın nelere mal olabileceğini biliyordu. Ardından, yere çömelmiş, kurutulmuş geyik etini deri keseye yerleştiren Leydi Sarah'nın bulunduğu tarafa baktı ve Joseph'e dönüp Mohikan dilinde bir şeyler söyledi. "Senden kadına yakın durmanı istiyorum. Benim yakınımda olmak onu huzursuz ediyor."

Sabah kadının çenesinden akan su damlacıklarını sildiği an geldi aklına. Kadın, adamın elleri sanki yüzünü yakıyormuş gibi geri çekilmişti. Ve sonra ona çıkacakları yolculukta başlarına gelebilecekleri anlattığındaysa...

Dün gecedен sonra eve varmak için elimden ne geliyorsa yapacağımı, her türlü güçlüğü katlanacağımı bilmeni istiyorum.

Hissettiklerinden ötürü onu suçlayamazdı. Evet, onu Katakwa'nın işkencelerinden kurtarmış, üstelik kendisinden beklenmeyecek şekilde nazik davranmıştı ona, fakat kadın bunu istemediği halde onunla birlikte olan da yine kendisiydi. Kadın ondan nefret etmeyeceğini söylemişti, ancak bu onun yanında kendini çok rahat hissedeceği anlamına gelmiyordu.

Joseph temizlemeyi yeni bitirdiği tüfekten kafasını kaldırıp

ona baktı. “Seni daha iyi tanıyor. Sana güveniyor. Fakat eğer istediğin buysa—”

“Bu.” Connor çantasından birkaç ufak şey aldı – yedek bir av bıçağı, biraz çikolata, küçük bir çanak sülügen – ve kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Joseph arkasından.

“Kadın için elimdekilerle takas edebileceğim bir tunik ayarlamaya. Yolculuk sırasında üşümek için benim gömleğimden daha fazlasına ihtiyacı olacak.”

Öğle vaktinden önce yola çıktılar. Büyükanne Berrak Su onları köyün güneyine, Katakwa’nın Sarah’ı köye ilk getirdiği yola yönlendirmeye çalıştı. Fakat Connor’la Joseph’in iyi hazırlanmış bir pusuya düşmek gibi bir niyetleri yoktu. Onun yerine doğuya yöneldiler, Connor, Büyükanne Berrak Su’nun gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordu.

“Neden bu yoldan gidiyoruz?” diye sordu Leydi Sarah, etraflarındaki köylülerin şaşkın bakışlarını fark etmişti.

Joseph, Connor’ın ricasını yerine getirerek kadına yanıt verdi. “Çünkü güneyde itinayla kurulmuş bir pusu bizi bekliyor. Güneye, Albany’e yönelmek yerine önce doğuya, daha sonra da kuzeye, Edward Kalesi’ne doğru giderek hem tuzağı atlatmış, hem de zaman kazanmış olacağız. Katakwa’nın adamları da geri dönüp peşimize düşecekler, fakat o zamana kadar onlarla arayı bayağı açmış olacağımızı düşünüyoruz.”

Kusursuz bir plan değildi. Katakwa’nın adamları bölgeyi Connor ve Joseph’ten çok daha iyi biliyorlardı. Edward Kalesi, Komando birliklerinin genel merkezi olduğu için hangi yöne gittiklerini tahmin edebilirlerdi ya da onlara Connor’ın tahmin ettiğinden daha önce yetişebilirlerdi. Olaylar nasıl gelişirse gelişsin, alternatifleri sınırlıydı.

Keşke sihirli güçlerim olsaydı, ahbap.

Hepsine birer kanat bahşederdi, böylece kuşlar gibi özgürce uçabilirlerdi. Ama Tanrı onlara kanat yerine bacak vermeyi uygun görmüştü; üstelik hedefledikleri yer ile bulundukları yer arasında kilometrelerce uzunlukta buz gibi ve karanlık bir orman vardı.

Ormanın derinliklerine doğru hareket ettiler, köyden gelen sesler yavaş yavaş kayboluyordu. Birkaç küçük çocuk etraflarında koşturuyor, gülüşüyorlardı. Aralarından bir tanesi savaş liderlerini yenen Connor'a dokunarak ne kadar cesur olduğunu gösteriyordu yanındakine. Biraz sonra, yanakları kızaran ve nefes nefese kalan bu çocuklar köye geri döndüler.

Connor, omzunun üzerinden geride kalan Leydi Sarah'ya baktı. "Ormanda bir taşla iki kuş vurmasınlar diye yan yana yürürüz. Joseph'le benim aramda yürü ki seni daha iyi koruyabilelim."

Artık ormanın derinliklerindeydiler.

Connor hislerinin keskinleştiğini hissetti. Gözleriyle ağaçları taradı, herhangi bir hareket var mı diye kontrol ediyordu – rüzgarın etkisiyle aşağı yukarı sallanan bir ağaç dalı, ormanda göze çarpan farklı bir renk, aslında gölge değil, kamufl olmuş adamların alacalı gölgeler gibi hafifçe hareket ediyor olup olmadıkları... Kulakları sıradan olmayan her türlü sese karşı tetikteydi – tünelerinde irkilmiş kuşların uyarı çığlıkları, ince bir dalın çatırdayarak kırılması, yaklaşan bir okun havada çıkardığı ıslık ve tuhaf bir sessizlik... Koku hissi bile artık ormanda olduklarından çok daha keskindi, çünkü böyle durumlarda kokular genellikle etrafta bir tehlike olup olmadığına dair işaret verirdi – etrafta gizlenmiş bir ayının pis kokusu, ateş yakıp yemeğini pişiren düşmanın yemek kokusu...

Ya da bir erkeğin tenine ve kıyafetlerine sinmiş, kolay kolay da çıkmayan odun kokusu.

Karşılaştıkları ilk nöbetçi askeri ele veren de bu kokuydu. Adam belli ki evindeki ateşin başında yemeğini yedikten sonra doğruca ormana gelmişti. Sol taraflarında bulunan sık bir çalılığın arasına saklanmıştı.

“Doğuya gitmek için hangi yolu tercih etmeliyiz sizce?” diye sordu Joseph adama. Belli ki adamdan gelen odun kokusunu o da almıştı.

Ormanda belli olmamak için yüzünü siyaha ve beyaza boyamış, ancak bu kadar erken yakalandığı için gözleri ateş saçan genç adam, yavaşça ayağa kalktı. “Doğuya gitmek iste-yeceğinizi sanmıyorum. Bence güneye gitmeniz gerek.”

Gözünün kenarıyla Leydi Sarah’ya bakan Connor, genç kadının kendisine doğru sokulduğunu fark etti. “Sana zarar vermesine müsaade etmeyeceğiz, leydim.”

Başıyla doğuyu işaret eden bir hareket yapan Joseph, nöbetçiye Şavnice yanıt verdi. “Nehrin doğusuna doğru gidip, orada bir kano yapacağız ve nehir üzerinden güneye doğru gideceğiz.”

Delikanlı başka hiçbir şey söylemedi, ters ters yüzlerine baktıktan sonra görevine dönmek üzere geriye doğru bir adım attı. Ancak Connor’ın balta darbesiyle bir anda yere yığıldı.

Connor biraz sonra sırtını Leydi Sarah’ya dönerek yürümeye devam etti. “Geride asla arkandan saldıracak bir düşman bırakma.”

Nefes nefese kalan Sarah baldırları ağrıyla ve kalbi yerinden fırlayacak gibi çarparak Joseph’e yetişmeye çalıştı. Joseph, tek kelime bile etmeden ona elini uzattı ve devrilmiş bir ağacın gövdesinin üzerinden geçmesine yardımcı oldu. Bir

yandan da kadını süzüyor, üzerinde herhangi bir yorgunluk belirtisi arıyordu. Oysa kadın ne kadar yorgun veya bitkin olursa olsun, ona durmayı ya da yavaşlamayı teklif etmeyecekti.

Ormanın derinliklerinde bir yerde Katakwa'nın adamları peşlerindeydi.

Nöbetçiyle karşılaşmalarının üzerinden saatler geçmişti ve ondan beri kimsecikleri görmemişlerdi, fakat Connor ve Joseph savaş çetesinin peşlerinde olduğuna emindi. Connor kuzeye yönelmelerinden kısa bir süre sonra keşfe çıkmıştı ve Sarah adamı o zamandan beri görmemişti. Artık güneş batmak üzereydi, etraflarındaki gölgeler koyulaşıyordu. Hava da oldukça serinlemişti.

Sarah üşümüyordu. Geyik derisi tuniği ile altındaki etek ve taytı, onu soğuğa karşı elbisesi ve iç eteğinden daha iyi koruyordu, üstelik bu sefer elbisesinin kenar kıvrımlarının ayaklarına dolanması veya eteklerinin çalılara ve dallara takılması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Kürk kaplı mokasenlerinin bağcıkları sımsıkı bağlanmıştı ve mokasenler ayaklarında içi su dolu kabarcıklara rağmen hızlı bir şekilde yürütmesine imkan verecek kadar rahattı.

Yine de bu kadar çok yürümeye alışkın değildi. İki gün öncesinde ormanda yürümek zorunda kaldığından iyice sertleşmiş baldırları çok ağrıyor, midesi açlıktan kazanıyordu. Fakat iki gün önce, aynı ormanda, onu esir alan bir adam tarafından bileklerine bağlanan deri iplerle sürüklenmeye dayanmıştı. Buna da dayanırdı.

Arazi giderek dikleşiyordu.

Daha iki gün öncesinde askerin onu bulması umuduyla yerde iz bırakmak için elinden geleni yaparken, bu defa en ufak bir iz bırakmamak için çırpınması, adımlarını Joseph'in

adımlarına uydurmak için gözlerini yerden ayırmaması ve mümkün olduğunca hafif, hızlı ve sessiz bir şekilde yürümesi ne kadar da ilginçti! Söz konusu dans dersleri olduğunda kardeşleri arasında her zaman en iyisi o olmuş, dans öğretmeninden zarafeti ve letafeti konusunda hep övgüler almıştı. Oysa şimdi kendisini sakar, beceriksiz ve yavaş hissediyordu.

Başını kaldırıp gözleriyle ağaçların arasını taradı, fakat çevrede Connor'a dair en ufak bir işaret yoktu. Kalın ağaç gövdeleri görüşünü engelliyor, gizli tepeler ve ağaç kovukları olası bir düşmandan saklanmak için sayısız fırsat sunuyordu. Dağın eteği o kadar sarptı ki önündeki yokuşa uzansa dokunabilirdi, ıslak yapraklar ayaklarının altında adeta bir halı oluşturmuştu. Fidanlar ve çalılar her yerdeydi, dalları tomurcuklanmış baharı bekliyordı.

Ayağının altında bir şeyin hareket ettiğini hissetti ve dengesini kaybetti.

Ancak güçlü bir çift kol onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

“Burada biraz dinlenelim.” Joseph onu devrilmiş bir kütüğe doğru götürdü.

Sarah başını iki yana sallayarak geriye doğru çekildi, güçlkle soluyordu. “Dinlenmeme... gerek yok.”

“Saçmalama. Çok yorulup da ayak bileğini burkarsan, seni biz taşımak zorunda kalırız. Otur. Bir şeyler ye, iç. Güç topla.”

Kadm oturdu, nefesinin yeniden düzenli hale gelmesini bekliyordu. Bu kadar zayıf olmasından ötürü kendine kızıyordu. “Üzgünüm. Yalnızca... ayak uydurmaya çalışıyorum. Benim... pısrırığın teki olduğumu düşünüyor olmalısın.”

Kadına, onun hazırladığı keseden bir parça mısır ekmeği ve bir dilim kurutulmuş geyik eti verdi, o esnada göz göze geldiler. Adamın bakışları gizemliydi. “Hayır, öyle olduğunu

düşünmüyorum, Sarah. Birkaç gündür evinden, alıştığı topraklardan uzakta bir kadın için güçlü bile sayılırsın.”

Adamın söyledikleriyle biraz olsun rahatlamış olan Sarah, tuzlu eti çiğnemeye başladı, gözleri ağaçların arasında Connor’a dair bir iz arıyordu.

Connor elindeki baltayla karşılarına çıkan o ilk nöbetçiyi etkisiz hale getirdiğinden beri onunla hiç doğrudan konuşmamıştı, bilmesi gereken her şeyi ona söylemek üzere Joseph’i görevlendirmişti. Kadın olması gerekenin bu olduğunu düşünüyordu. Nihayetinde Connor, Joseph’in komutanıydı. Liderliği ele almak hakkıydı. Fakat yine de, adamın ondan resmen kaçtığı düşüncesini kafasından bir türlü atamıyordu.

Uyduruyorsun, Sarah.

Ona adamın bu şekilde davrandığını düşündüren yalnızca kendi uydurmasıydı. Connor elbette ki kafasını kadının bozulmuş bekaretinden çok daha önemli şeylere yormak zorundaydı – hepsinin güvenle oradan kurtulmasını sağlamak gibi. Kadın ona kendisini işine bu kadar çok verdiği için minnet duymalıydı.

Fakat bir yanı adamın kendisine verdiği o güven duygusunu, kendisine edeceği bir çift tatlı sözü arıyordu, bunu inkar edecek değildi. Üstelik neden böyle hissettiğini kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği, önceki geceden beri duygularının karman çorman olduğu, kendini çıplak ve korunmasız hissettiği ve kafasında sözcüklere dökemediği milyonlarca soru işaretinin dönüp durduğuydı. Sanki öteden beri derinliklerinde sakladığı mahrem bir parça artık adamın gözlerinin önündeydi ve bir yanı artık geri dönülemez biçimde savunmasızdı.

“Şu bayırın ardında,” dedi Joseph başıyla ileriye göstererek. “Endişelenme. Bizden fazla uzakta değil. Hadi ye.”

Joseph onun Connor'ı düşündüğünü nereden anlamıştı? Ayrıca Connor'ın nerede olduğunu nasıl biliyordu? Kendisi Connor'a dair en ufak bir ize rastlamamıştı.

Bir yandan elindekileri yiyip bitirirken bir yandan da Joseph'i izledi, adamın yeteneğine hayran olmuştu. Joseph kadının yanında durmuş, bir ayağı kütüğün üzerinde, koyu renk gözleriyle ormanı inceliyordu. Saçındaki tek örgünün ucundan çizgili bir kuş tüyü sarkıyordu, neredeyse beline kadar uzanan saçları dümdüz ve simsiyahtı. Tıpkı Connor gibi, o da ekoseli bir gömlek ve boncuklu bir tayt giymişti. Ancak Connor pantolonu tercih etmişken, o, taytın üzerine bir göğüs-lük sarmıştı. Sırtına taktığı çantanın boncuklu kayışı göğsünde çaprazlama biçimde uzanıyordu, belinde kınında duran bir bıçak, sol elinde de bir tüfek vardı.

Adam Mohikan, Connor ise İskoç olmasına rağmen birbirlerine kardeş kadar yakın gibiydiler. Birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlar; bir diğerinin ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini kestirebiliyorlardı. Kadın hayatında hiç kimseyle bu kadar yakın olmamıştı – belki Margaret hariç.

Elbette Margaret'ın düşüncelerini bilmiyordu, ta ki kendisi onları ortaya dökene kadar. Eğer bilseydi...

Bilseydin, ne yapacaktın ki?

Kendisine yönelttiği bu soruya verecek cevabı yoktu.

Joseph kadını kendisine bakarken yakaladı. “Şimdi daha iyi misin?”

Elindeki su dolu kırıbayı ona uzattı.

“Evet, teşekkür ederim.” Biraz içti ve kırıbayı yeniden adama uzattı.

“Birazdan hava kararır. Sonra kamp kuracağız, böylece sen de rahatça dinlenebileceksin.” Kadını elinden tutarak ayağa kaldırdı.

“Keşke bütün Kızılderililer senin gibi olsa, Joseph.”

Adam hafifçe güldü, kadını kaldırırken dengesini sağlayabilirdi diye onu belinden tuttu. “Beni daha iyi tanısaydın, bu şekilde konuşmayabilirdin.”

Bir anda burnundan solumaya başlayan Connor, küçük bir kulübe inşa etmek üzere, kamp ateşinin sağladığı ışıktan mahrum, bu karanlık ormanda çam ağacı dallarını birbirine çakıyordu. Bir yandan da Leydi Sarah ile Joseph’in fısıldaşmalarını dinliyordu.

“Daha önce hiç kafa derisi yüzdün mü?”

Tabii ki yüzdü, aptal! O bir savaşçı. Ve ortada bir savaş var.

“Yüzlercesini.”

Connor, Joseph’in sesinden eğleniyor olabileceğini düşündü – öfkesi bir kat daha artmıştı.

“Kadınlarınkini de mi?” Leydi Sarah bu soruyu, cevabından korktuğu için çekinerek sordu.

Şimdi ne diye bu soruyu soruyorsun, seni aptal?

“Hayır, kadınlar ve çocuklarınınkini değil. Ben yalnızca erkeklerle savaşırım.”

Connor kadının bir sonraki sorusuyla gafil avlanmıştı.

“Peki Binbaşı MacKinnon hiçbirinin kafa derisini yüzdü mü?”

Connor bir an için kaskatı kesildi, elleri hareketsiz kaldı.

“O ve ağabeyleri onlara emredilse bile kimsenin kafa derisini yüzmemeye yemin ettiler. Aynı zamanda kadınlara ya da çocuklara zarar vermemeye de yeminliler.”

Joseph’in söyledikleri doğrudu ama hepsi bu değildi. Connor o yemini etmişti – fakat sonra bozmuştu. Evet, yemini

bozmuştu ve Ticonderoga Kalesi'nin çevresinde uzanan ormanları kana bulamıştı.

“Elbette, dayım adamlarına kadınlara zarar vermelerini emretmez.” Leydi Sarah kesin bir ses tonuyla, kendinden emin bir şekilde konuşuyordu, dayısının böyle korkunç şeyler yapmayacağına dair sarsılmaz bir güven duyuyordu.

O pislik hakkında ne kadar da az şey biliyorsun!

Connor dalları barınağın tahta çerçevelerine dayadı ve yüzünü kadının olduğu tarafa çevirdi. “*Dayın* Fransız olsun, Kızılderili olsun, İngiliz olsun insanların hayatını zerre kadar önemsemezdi. Ağabeyime sırf bir kadını Abenaki Kızılderililerinin elinden kurtararak tecavüze uğramasına ve hunharca katledilmesine engel olduğu için yüz kırbaç cezası verdi. Kadının hayatının kurtarılmaya değer olduğunu düşünmüyordu bile.”

Connor ona o sıralar onun da Iain'ın Annie'yi kurtarmayı kafaya taktığını düşünmüş olduğundan bahsetmedi. Üç yüz Fransız askeri yakınlarda kamp kurmuşlardı. Iain'ın tüfeğini ateşlemesiyle Komando birliklerinin üzerine intikam peşindeki iblisler gibi saldırmış, William Henry Kalesi'nin güneyine kadar peşlerinden ayrılmamışlardı. İyi savaşçıların hepsi Iain'ın yüzünden ölmüştü. Fakat sonunda, o uğursuz günün sabahında yaptıkları – veya yapmadıkları – nedeniyle kendini mahcup hisseden Iain değil, Connor olmuştu. Eğer ona kalsaydı, şimdi yengesi olan tatlı Annie, korkunç bir şekilde öldürülmüş olacaktı.

MacKinnon adını taşıyanlar arasında bu adı en az hak eden Connor'dı.

Ama bütün bunların şu an bir önemi yoktu. Önemli olan Wentworth'ün Iain'ı Annie'yi kurtardığı için kırbaçlatırken, kendi yeğeninin başı belada olduğunda onu kurtarmak üzere

adam göndermesiydi. Connor, Leydi Sarah'nın neyi demek istediğini kolayca anlayacak kadar zeki olduğunu düşünüyordu.

Nitekim kadın onu yanıltmadı. Bakışlarını ellerine doğru kaydırды. "Beni kurtarmaya seni yolladığı göz önünde bulundurulursa, bu yaptığı hiç adil değil."

Joseph, Connor'a bakarak Mohikan dilinde bir şeyler fısıldadı. "Şimdi onu böyle bir yük altına sokmaya ne gerek vardı?"

Connor, Joseph'in yerinde çıkışıyla öfkesinin azaldığını fark etti. Onu kadınla böyle konuşmaya itenin ne olduğunu bilmesede Joseph haklıydı. O bunu hak etmemişti. Wentworth'ün yaptıklarından ötürü Sarah'yı suçlamanın bir anlamı yoktu. Connor o piç kurusundan ne kadar nefret ediyor olursa olsun, Leydi Sarah belli ki dayısını seviyordu. "Uyku vakti. İlk nöbeti ben tutarım."

Joseph, Leydi Sarah'yı çam dallarından yapılmış, yumuşak bir ot minderin bulunduğu barınağa doğru götürürken, Connor da silahlarını kontrol etti.

"Burada mı uyuyacağız? Bu şekilde mi?"

Alıştığınız kuş tüyü yataklara benzemiyor, öyle değil mi, Prensesim?

"Yanıma uzan, ısınmak için ayı postunu paylaşırız. Korkacak bir şey yok. Sana zarar verecek değilim." Sarah, Joseph'in yanına sokulurken çam dallarından ufak bir çıtırdama sesi geldi. "Haydi uyu şimdi."

Connor dişlerini sıktı.

Hey, derdin ne senin, ahbab?

Yalnızca yıldızların aydınlattığı yolda tepeye tırmandı ve yaklaşan birini veya bir şeyi hemen fark etmesini sağlayacak biçimde, bütün araziye gören dışarıya doğru çıkıntı yapmış büyükçe bir kayaya doğru yürüdü. Kayanın tepesine çıkıp yer-

leşti. Tüfeği dolu, ateşlenmeye hazırdı ve altında kışını taşın soğuğundan koruyacak bir ayı postu vardı.

Derin bir nefes aldı ve bir tane daha. Gözleriyle ormanı bir uçtan diğer uca kadar taradı. Kalın sis tabakası tepeleri bir battaniye gibi örtmüştü. Uzaklarda bir yerde bir kurt uludu. Baykuşun teki sessiz kanat çırpışlarıyla avını arıyor, kararmış gökyüzünde simsiyah bir gölge gibi süzülüyordu. Fakat kamp alanına yaklaşan ne bir kimse, ne de bir şey vardı.

Connor çenesinin yavaşça gevşediğini fark etti.

Gün boyunca dışarı belli etmese de öfkeden kudurmuştu. Kuzeye yöneldiklerinde, barut gibiydi. Huysuzluğunu her ne kadar içinde bulundukları tehlikeye bağlasa da öfkesinin Şavnilerin peşlerinde olmasından çok Leydi Sarah ile ilgili olduğunu biliyordu.

Kadm onun dokunuşlarından kaçıyor ama Joseph'ten çekinmiyordu. Onunla konuşurken zorlukla göz göze gelirken, Joseph'le rahat bir tavırla muhabbet edebiliyordu. Ve şimdi de yanına uzanıp ayı postunun sıcaklığını paylaştığı Connor olabileceksen o gidip Joseph'in yanında yatıyordu. İkisini zihninde canlandırdı, Sarah başını Joseph'in göğsüne dayamış, Joseph de kollarıyla kadını sarıyordu.

Kıskandın mı yoksa?

Evet, Tanrı şahidi olsun kıskanmıştı! Onun için savaşan, canını ortaya koyan, ona sahip olan kendisiydi, Joseph değil. Eğer birisi onunla konuşacaksa, ona rehberlik edecekse, yanında yatacaksa, bu Connor olmalıydı.

Joseph'e ona göz kulak olmasını söylemek kimin fikriydi?

Tabii ki kendi fikriydi – ne yazık ki.

Fakat kendisini kadından sırf onun iyiliği için uzak tutuyordu. Ya da belki de bunu tamamen vicdanını rahatlatmak

için yapıyordu. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kadını aklından bir an olsun atması mümkün olmuyordu – altında öylece uzanırken burnuna gelen kokusu, teninin pürüzsüzlüğü, baş döndürücülüğü. Önceki gece aklına geldikçe kadına duyduğu arzular kabarıyordu.

Evet, onu istiyordu, daha fazlasını da.

Ancak içinde kabaran arzulara keskin bir suçluluk duygusu eşlik ediyordu – kadına daha adil bir şekilde ve onun da özgür iradesiyle sahip olamadığı, onu incittiği ve kadın acı çekerken kendisi zevk aldığı için duyduğu suçluluk duygusu. Yine de onu deli gibi istiyordu.

Kadını dağın sarp eteğini tırmanırken izlemişti; sırtından beline doğru sarkan bal sarısı örgüsü, soğuktan pembeleşmiş yanakları, Katakwa'nın adamlarının ağaçların arkasına saklanıp pusuya yatmış olabileceği korkusuyla gözleriyle ağaçların arkasını denetlemesi gözünün önünden gitmiyordu. Aralarındaki mesafeye rağmen, hızla kadına doğru çekildiğini hissetmişti.

Kendisine neler olduğuna anlam veremiyordu. Bunun nedeni çok uzun süredir bir kadının koynuna girmemiş olması olabilir miydi?

Birden bir parıltı gördüğünü sandı. Karanlığın içinden güneye doğru tekrar dikkatle baktı, fakat hiçbir şey göremedi. Bunun bir hayal olduğunu düşünmeye başladığı sırada, aynı parıltıyı tekrar gördü, bu sefer her şey çok daha netti – gördüğü uzağa kurulmuş bir kamp ateşinin aleviydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Uyan, leydim.”

Sarah deliksiz uykusunu bölen sesi duyduğunda, sanki daha gözlerini yeni kapamıştı. Yorgunluktan serseme dönmüş olduğundan, sesi duymazdan gelip yan tarafındaki huzur veren sıcaklığa doğru iyice sokuldu.

Ancak çok geçmeden nasırlı bir elin yanağını okşadığını hissetti ve ses – Connor’ın sesi – bu defa öncekinden çok daha ısrarlıydı. “Leydi Sarah, uyanmak zorundasın. Katakwa’nın adamları yakındalar.”

Katakwa.

Katakwa’nın adamları yakındalar.

Katakwa’nın adamları.

Sarah’nın kalbi hızla çarpmaya başladı ve uyanıp kendine geldiğinde başını adamın göğsüne yaslamış, kollarıyla da onun yeşil ekoseli gömleğine sarılmış olduğunu fark etti.

“Connor?”

“Evet, leydim.” Kendini biraz geri çekti, fısıltıyla konuşuyordu. “İki saat önce biraz uyuyabilmek için Joseph’in yerine yattım, fakat artık gitme zamanı geldi.”

Kendine gelmişti.

Isınmak için Joseph’le bir ayı postunu paylaşmak, adama

iyice sokulmak zorunda kalmıştı. Joseph'le birlikte uyumak üzere yatmış, Connor'la uyanmıştı. Düşündükleri onu rahatsız etti, yanakları kızardı. Yine de hiçbir, esir alındığı o korkunç gece Katakwa'nın koynunda yatacağının söylendiğinde hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Ayrıca hiç değilse ısınmıştı.

Connor, ayı postunu kenara savurdu ve ayağa kalktı, sonra da kadına doğru uzanıp onun da kalkmasına yardımcı oldu, eli sıcaktı. Sarah tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı, ufukta şafağın sökmekte olduğunu gösteren en ufak bir kızılık yoktu. Yağmur çiseliyordu. Hava, ayı postunun altıyla kıyaslanırsa hayli soğuktu. Sarah etrafa bakındı ve arkalarında bulunan ağaçların arasında duran Joseph'i gördü, adam gözünü ayırmadan güneye doğru bakıyordu. "Katakwa'nın adamları buradalar mı?"

"Yalnızca bir buçuk kilometre güneyimizde kamp kurmuşlar." Connor'ın yüzündeki gerginlik karanlıkta bile seçiliyordu ve durumun epey ciddi olduğu belli oluyordu.

"Üzgünüm. Benim yüzümden geride kaldınız. Yeterince hızlı—"

Connor parmağını kadının dudağına bastırdı. "Kendini suçlama, leydim. Şavniler bu toprakları Joseph ve benden çok daha iyi biliyorlar. Biz de onlar gibi bu toprakların inceliklerini bilseydik, onları atlatma şansımız daha fazla olurdu. Şimdi hazırlıklarını bir an evvel yapmaya bak, güneş doğduğunda peşimize düşecekler. Onlar uyanmadan arayı bayağı bir açmış olmamız gerekiyor."

Kasları sertleşen, ağrıyan Sarah kendisinden isteneni yerine getirdi ve hazırlıklarını yapıp döndüğünde, iki adamı sırtlarına çantalarını geçirmiş halde buldu. Connor, önceki gün yaptığı gibi daha önden hızlıca yürüyüp ormanın derinliklerine karışırken, Joseph kadına eşlik ederek onun karanlık or-

manda yolunu bulmasını sağlıyordu. Adama sormak istediği milyonlarca soru vardı, fakat gıkını çıkaramıyordu. Çekinmeden, rahatça konuşabilecek durumda olsalardı, zaten kadına bilmesi gereken her şeyi anlatırdı.

Sessizce kadını hızlandırıyor, ayakları soğuk, nemli yapıtların üzerinde yürürken kaydığında ona yardım ediyor, devrilmiş kütüklerin üzerinden geçerken kucaklıyor ve geride kaldığıdaysa elinden tutarak çekiyordu. Önceki güne oranla çok daha hızlı hareket ediyordı. Ve Sarah hayatlarını kurtarmak için kaçtıklarını biliyordu.

Akciğerlerindeki yanma hissine, vücudunun yan kısmındaki dikişe, kalçalarındaki ağrıya aldırmadan koştu. Onun iyiliği için kendilerini tehlikeye atan Connor ve Joseph'in onun yüzünden acı çektiğini görmeye de, kendisini Şavnilere yakalatmaya da hiç niyeti yoktu. Yeniden o köye götürölüp tecavüze uğramayacak, onların kölesi olmayacaktı. Şavniler onu yeniden ele geçirmeye çalışırsa, onlarla savaşacaktı.

Joseph'in beline asılı kının içindeki bıçağı gördü. "Bıçak."

Adam kadının beline baktığını gördü ve ona sorgular bir ifadeyle baktı.

"Bana bir bıçak lazım."

Joseph sırtı ve taytının içinden bir şey çıkarmak üzere durdu – küçük, parlayan bir hançer. Hançeri kadına uzattı ve taytının içine yerleştirmesini işaret eden bir hareket yaptı.

Bu hayatı boyunca eline aldığı ilk silahtı ve tahmin ettiğinden çok daha ağırdı. Elindeki hançerin daha önce kanla tanıştığına şüphe yoktu ve Joseph'in bunu insanları öldürmek için kullanmış olduğunu bilmek onu rahatsız etmiyordu. Hançeri dikkatlice taytının içine yerleştirdi, çelik kısmı Joseph'in vücut ısısından ötürü sıcacıktı. Sarah kararlıydı. Daha önce karıncaya bile zarar vermemişti, fakat hayatını ve iki kurta-

ricısının hayatlarını kurtarmak zorunda kalırsa, savaşıacaktı. Gerekirse adam öldürecekti.

İlerlemeye devam ettiler, bir dağın tepesine ulaşmış, bayır aşağı inerlerken doğuda, ufuk çizgisinde incecik bir kızılık oluşmaya başladı. Bayır aşağı inmek daha kolay olsa da Sarah çok geçmeden bunun bir o kadar da alengirli olduğunu fark etti. Arazi aldatıcı, toprak kaygan ve ıslaktı. Joseph'in elini sımsıkı tuttu ve kaymamak için elinden geleni yaptı.

Connor'a dair en ufak bir işaret yoktu.

Dağdan aşağıya, düzlüğe inerek bir nehre ulaştılar. Üstü hafifçe buz tutmuş nehrin suları aşağı doğru yavaş yavaş süzülüyordu. Nehir yatağı zamanla aşınmış taşlarla doluydu. Joseph'in kadının dik toprak setten aşağı inmesine yardımcı olduğu ve iki dağ bıçak gibi kesen nehri takip ederek yollarına devam ettiler. Sarah, Joseph'e neden bu yolu tercih ettiğini sormadı bile, çünkü her şey çok açıktı. Hem daha hızlı hareket edebilecekler, hem de suyun içinden yürümedikleri sürece geride iz bırakmayacaklardı.

Güneş doğarken kuş cıvıltıları sardı etrafı, başta sadece birkaç kuşun sesi duyulurken, biraz sonra aralarında adeta bir koro oluşturmuşlardı. Karanlık yerini gri, puslu bir sabaha bırakırken neşeli notalar gölgeleri kovalıyordu. Mutlu koro Sarah'ya umut vermişti.

Az ileride nehir keskin bir şekilde sola doğru kıvrılıyordu, karşı kıyıda önceki yılın kuvvetli yağmurlarının, taşkınlarının taşıdığı devrilmiş kütükler, ölü ağaç dalları yığın halindeydi. Dağın üst kısımlarında kalan, her dem taze ağaçların yeşilliklerini bu kuvvetli yağmurlara borçlu oldukları belli oluyordu.

Sarah'nın daha önce sesini hiç duymadığı bir kuş şakıdı dağlardan ve sesi yankılandı. Daha kuşun şarkısı sonra ermeden Joseph eliyle kadının ağzını kapatıp güçlü koluyla da beli-

ni sararak, onu olduğu yerden havaya kaldırarak toprak setten çıkardı ve ağaçların içine doğru çekti. Fakat artık çok geçti.

Katakwa'nın adamları nehrin dönemecinden onlara doğru geliyordu.

Olan biteni dağlardan izleyen Connor, Joseph Leydi Sarah'yı istemeden de olsa titizlikle kurulmuş bir tuzağın içine doğru ittiğinden ve kendi uyarı ısılgı da hiçbir işe yaramadığından içinden bir ağız dolusu küfür etti. O kamp ateşini yakan Katakwa'nın adamlarıydı, Connor ve Joseph'in ateşi göreceğini ve vadinin kuzeyine yöneleceklerini biliyorlardı.

Evet, oyuna gelmişler, bir sığır sürüsü gibi güdülmüşlerdi.

Şavni savaşçılar vakit kaybetmeden, dört koldan Joseph'e saldırıp ellerindeki tüfekleri başına dayadılar ve Sarah'yı kollarından sertçe çekiştirmeye başladılar. Fakat Joseph teslim olsa da Sarah yerinde durmuyordu. Adamlar kollarını çekiştirdikçe onlarla savaşıyor, tekmeler, tırmıklar savuruyordu. Umutsuz çığlıkları Connor'ın içini dağlıyordu.

Onlarla savaşma, meleğim! Dur artık!

Şavniler kadının çaresiz çırpınışları karşısında kahkahalar atıyorlardı – ta ki kadın adamın hayalarına bir tekme savurup onun dizlerinin üstüne düşmesine neden olana kadar.

Off, olamaz!

Cezası hemen geldi. Connor olan biteni sessiz bir çaresizlik içinde izliyordu, adını Chilosee olarak hatırladığı bir adam kadının yanağına sert bir tokat atınca ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Dengesini kaybeden Sarah savrularak nehir yatağına düştü ve olduğu yerde kaldı, son çığlığı hâlâ ağaçların arasında yankılanıyordu.

“Connor!”

Sarah'nın başı ve yanağı zonkluyordu, arkasında bir sertlik vardı ve bileklerine bağlanan kordonlar canını acıtıyordu. Bir kadının inlediğini duydu ve bunun kendisi olduğunu fark etti. Sonunda kendine geldi – nehrin kıvrılışı, kuş şakıması, Katakwa'nın adamları.

"Sarah?" Joseph yakınlarda bir yerden ona fısıldadı.

Zihni allak bullak olan Sarah gözlerini açtığı anda kendisini kamp alanına benzer bir yerde buldu. Kolları arkasında kavuşturularak bir ağaca bağlanmıştı, ağacın kabukları bileğinin iç kısımlarını acıtıyor, elleri kan gitmediği için uyuşuyordu. Joseph yakındaydı. Yontulmuş bir kazığa bağlanan Joseph kadını izliyordu, bakışları keskindi. Gömleği yırtılmış, saçına taktığı tüy çekilerek koparılmış, üzerinde yalnızca göğüslüğü ve taytı kalmıştı.

Fakat yalnız değillerdi.

Kampın ortasında yanan ateşin başında dört adam oturuyordu. Biri, yüzü boyalı, diğerlerine göre yaşça daha büyük olan bir savaşçıydı. Çömelmiş, Joseph'in eşyalarını karıştırıyordu. Sarah onun daha önce ona vuran adam olduğunu hatırladı – ve küçük Thomas'ı esir alıp onu öldüren adam. Grubun lideri olduğu her halinden belli olan savaşçı, Joseph'in çantasından çıkardığı her şeyi dikkatlice inceledikten sonra yanındaki genç savaşçılara uzatıyordu. İğne ve iplik. Teneke bir fincan ve kaşık. Bir barut mahfazası. Bir kese kurutulmuş geyik eti. Teneke bir matara.

Genç savaşçılardan biri mataranın kapağını açtı ve kokladı, aldığı koku karşısında yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. Ve aralarında tartışmaya başladılar.

Joseph adamların dikkatinin dağılmış olmasından yararlanarak "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

“İyiyim.” Başı biraz ağrıyordu, ama bundan bahsetmeye gerek bile olmadığını düşünüyordu. “Connor nerede?”

“Connor orada, bir yerlerde.” Joseph ormana doğru baktı. “Onu bulamadılar – en azından şimdilik.”

Bunu duymak Sarah’ın içini rahatlattı. Connor özgür olduğu ve yaralanmadığı sürece umut vardı. “Sence bize ne yapmayı planlıyorlar?”

“Seni Katakwa’ya götürecekler ve sana ne yapacağına o karar verecek.”

Sarah korkudan yutkundu. “Peki sana ne yapacaklar?”

“Beni yakacaklar.”

Kadının kalbi korkudan hızla çarpmaya başladı ve derin bir nefes aldı. Ancak o an adamın ayaklarının dibine yığılmış odunları fark etti. “Olamaz!”

Kadının çığlığını duyan savaşı kafasını kaldırıp baktı ve kadının kendine geldiğini görünce ona doğru yürüdü. Joseph’e bir şeyler söyledi. Elinde bir bıçak vardı.

“Chilosee söylediklerini sana çevirmemi istiyor,” dedi Joseph kadına. “Ama onun söylediklerinin bir önemi yok, o yüzden sen beni dinle.”

Chilosee kadına doğru eğildi ve konuşmaya başladı, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

Joseph hızlı bir şekilde konuşmaya başladı. “Eğer Connor bizi kurtaramadan beni yakarlarsa, gözlerini kapat ve sakın izleme. Yalnızca kendi hayatını düşün. Onlara korktuğunu hissettirme ve onları kışkırtacak bir şey yapma. Connor, başarabilirse seni köye varmadan önce kurtaracaktır. Fakat eğer beni yakıp Connor’ı katledilerse, Şavnilerle birlikte yaşamaktan başka bir seçeneğin kalmayacak. Daha önce Katakwa’nın karısı olma şansın vardı, korkarım artık ancak kölesi olabi-

leceksin. Onu her konuda memnun etmek için elinden geleni yaparsan, seni serbest bırakabilir. Dayın bir süre sonra bizim başarısızlığa uğradığımızı görüp başkalarını yollayacak. Ama seni ne zaman bulurlar ya da bulabilirler mi bilemiyorum.”

Chilosee suratındaki pis gülümsemeyle konuşmaya devam etti, kadının konuştuğu dili anlamıyor olması hoşuna gidiyordu. Bıçağının soğuk ucunu kadının yanağında gezdirdiyordu. Kadını yüzünü kesecek kadar bastırmıyordu, fakat hareketi öyle tehdit ediciydi ki Sarah’ın sırtındaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Joseph’in kendisine söylediklerini düşünüp başını dik tutarak kendisini adamın gözlerine korkusuzca bakmaya zorladı.

Connor, neredesin?

Chilosee ayağa kalkıp tekrar ateşin başına doğru yürüdü. Diğer üç savaşçı orada durmuş sırayla mataradan içki içiyorlardı, aralarındaki sorun çözülmüştü. Chilosee matarayı aniden ellerinden çekip aldı, kapağını kapattı ve göğüslüğüne tutan kuşağın içine soktu. Ya adamların alkol alıyor olmalarından rahatsız olmuştu ya da mataranın içindekini kendisine saklama niyetindeydi.

Sarah başını kaldırıp Joseph’e baktı ve adamın ne kadar rahat olduğunu görünce şaşırdı. “Connor’ın kısa bir süre içinde bizi kurtaracağını düşünüyorsun.”

“Evet.” Joseph hafifçe gülümsedi. “Beni yakmak için odun toplamaya giden iki adam henüz dönmediler. Ayrıca dönecekleri konusunda da ciddi şüphelerim var. Connor’ı yakalamaya gönderilen diğer beşi de dönmeyecekler. Geriye yalnızca üç nöbetçi kalıyor ve onlar da şu an karşımızda duranlar. Şu matarayı görüyor musun?”

Kadın başını sallayarak onayladı.

“İçindeki rom zehirli.” Üç genç savaşçıya doğru baktı.
 “Onu içen herkes yakında ölecek.”

Connor nöbetçiyi arkasından yakaladı ve ani bir hamleyle boğazını keserek adamın oracıkta can verip yere yığılmasına neden oldu. Cesedi kolay bulunamasın diye kayalıklardan çalılıkların içine doğru sürüdü ve bıçağını adamın tayına sildi. Sürünerek geri döndü ve dürbününü çıkardı.

Kurşuni gökyüzünden süzülen yağmur damlacıkları dürbünün camını buğulandırıyordu. Connor, camını silip clini dürbünün üzerine tutarak onu yağmur damlacıklarına siper ettikten sonra, gözlerini dürbüne yaklaştırdı. Vadinin aşağı kısmındaki Şavni kampını gördü.

Joseph’i bulması zor olmadı. Üzerinde yalnızca iki parça giysisi kalan Joseph, bir kazığa bağlanmıştı ve ayaklarının dibinde de koca bir odun yığını vardı. Yani onu yakmayı planlıyorlardı, öyle mi?

Cesedimi çiğnemeniz gerek.

Gözleriyle Leydi Sarah’yı aradı. Kadın Joseph’e yakın biçimde yerde oturuyordu, bilekleri birbirine ve kolları da arkasından ağaca bağlanmıştı. Baygın gibiydi, gözleri kapalıydı ve yüzünü yana çevirmişti. O pislik herif kim bilir ona nasıl vurmuştu da kadın hâlâ kendine gelememişti?

Zavallı!

Connor dürbünü biraz kaydırды, kamp alanındaki nöbetçileri saymaya çalışıyordu, böylece Sarah ve Joseph’le aralarında kaç kişi olduğunu anlayacaktı. Öldürdüklerini saydı, kendisini yakalamak üzere gönderilen kişiyi ve odun toplayan iki kişiyi – o odunları şüphesiz Joseph’i yakmak üzere topluyorlardı – öldürmüştü. Yani toplamda sekiz kişi öldürmüştü.

Fakat nehir yatağında on dört nöbetçi görmüştü. Demek ki altısı hâlâ hayattaydı.

Kampın ortasında, ateşin hemen yanında üç adam yerde kıvranıyordu. Chilosee de üzerlerine doğru eğilmiş olup biteni anlamaya çalışıyordu. Hasta mı olmuşlardı, yoksa...

Zehir.

Joseph'in matarasındaki, içine baldıran otu katılmış romdan içmişlerdi ve kısa süre içinde öleceklerdi. Zavallı piç kuruları! Oysa Connor'ın bıçak darbesiyle çok daha hızlı ve acısız biçimde ölebilirlerdi. Chilosee de içmiş miydi? Diğerleri gibi yerlerde kıvranmadığına bakılırsa, belli ki içmemişti.

Sekizi ölmüştü. Üçü ölüyordu. Biri – Chilosee – hayattaydı ve o kamptaydı. Geriye iki kişi kalmıştı. Muhtemelen bir yerlere saklanmış bekliyorlar, etrafı arıyorlar, Connor kendilerini bulmadan önce onu bulup öldürmeyi umuyorlardı.

İstese Chilosee'ye ateş edip onu anında öldürebilirdi ve belki de böylece nöbetçileri saklandıkları yerden çıkarmayı başarabilirdi. Fakat o menzilden Chilosee'yi iskalama ya da sakatlama riski vardı ki bu da adama esirleri öldürme şansı verebilirdi. Geçen her saniyeyle birlikte Joseph'in yakılma – ve Connor'ın da bulunup öldürülme – ihtimali artıyordu. Ve eğer ölürse, Mohikan erkek kardeşiyle Leydi Sarah'nın kurtulması da hayal olurdu.

Connor elindeki dürbünü kenara koydu, tüfeğini eline aldı ve gözlerini Chilosee'ye dikti. Hemen sonra arkasından gelen sesi duydu – ıslak yaprakların üzerinde mokasenle atılan adımlar.

Sarah gözlerini sımsıkı yummuş, başını yerde kıvranan insanların aksi yönünde çevirmişti. Acıklı inlemeler ve hıçkırık-

lar içini burkuyordu. Aralarında volta atan ve ortada bir sıkıntı olduğunu anlasa da sorunun ne olduğunu çözemeyen Chilosee'nin sesinin ne kadar çaresiz olduğunu duyuyordu.

“Onlara sakın acıma, Sarah.” Joseph'in sesi duygusuzdu. “Seni öldürebilirlerdi, üstelik öldürüldükten sonra akıllarına bile gelmezdin.”

Sarah, Joseph'in haklı olduğunu biliyordu, fakat ölümü hak ediyor olsalar bile yerde çaresizce çırpınan adamların görüntüsünden rahatsız olmuştu. İnleyişlerine bile katlanamıyordu. Birden ünlü bestekar Handel'in Su Müziği adlı yapıtının 1 numaralı E Minör Süiti çalmaya başladı zihninde. Ruhunun derinliklerinde uçuşan yavaş, melodik notalar adamların ahenksiz ölüm çılgınlıklarını bastırıyordu.

Chilosee'nin öfkeli haykırışlarıyla kendine geldi, müzik kesilmişti. Gözlerini açtı ve Chilosee'nin, içinde rom olan matarayla birlikte Joseph'e doğru yaklaştığını gördü. Söylediklerinden tek kelime anlamıyor olsa da, adamın savaşçıların rahatsızlanmalarına neden olanın rom olduğunu anladığını fark etti. Matarayı Joseph'in yüzüne doğru salladı. Joseph korkmuşa benzemiyordu, Chilosee'nin gözlerine korkusuzca bakıyordu ve adama yanıt verirken ses tonu tehditkardı. Sarah, Joseph'in konuşmalarından tek bir sözcük seçebildi – *MacKinnon*.

Baaaam.

Uzakta bir tüfek ateşlendi.

Connor!

Sarah'nın kalbi korkudan hızla çarpmaya başladı. Ateş eden mi Connor'dı, yoksa vurulan mı? Ölmüş müydü yoksa can mı çekişiyordu?

Chilosee etrafa bakındı, tek başına kaldığının farkına varmış gibiydi, romdan içmiş üç adam yerde cansız yatıyordu. Joseph'in eşyalarının bulunduğu yere doğru koştu ve tüfeğini

kaptı, çömelerek hareket ediyordu. Ardından bakışlarını kendisini ve iki esirini çevreleyen ormanda gezdirdi – gözlerini en son Sarah'ya dikti.

Sarah, adamın gözlerinde ölümü gördü.

Eğildi, ateşin içinden yanmakta olan bir odun parçası alıp Joseph'in ayaklarının dibine yığılmış odunların içine attı ve bir elinde tüfek diğerinde bıçakla Sarah'ya doğru koştu.

"Joseph!"

Chilosee gelmişti bile. Kadını ağaca bağlayan kordonları kesti. Fakat adam onu yakalayamadan yana doğru yuvarlanan Sarah, giysisinin içine sakladığı bıçağı bulup çekti. Adamın kendisini öldürmeyi planladığına dair en ufak bir şüphesi yoktu. Onu yakalamak üzere uzanan ellere bıçakla saldırdı, Chilosee'nin homurdandığını ve elindeki tüfeğin yere düştüğünü fark etti. Derken adam kocaman eliyle onu bileklerinden yakaladı ve bıçağı tutan elini başının üstünden yere bastırdı, diğer eli de kadının boğazının etrafındaydı. Bütün ağırlığıyla kadının üzerine çıkmış Chilosee'nin gözlerinde korkunç bir öfke vardı. Sarah'nın anlayamadığı bir şeyler söylüyor, gözlerinin içine büyük bir öfkeyle bakıyordu. Sarah bir an için adamın kendisini boğarak öldüreceğini düşündü.

Fakat adam ayağa kalktı, kadını da saçlarından tutarak kaldırdı ve kampın içinden ormana doğru sürüklemeye başladı.

Ancak bir anda donakaldılar.

Connor.

Önlerinde bir intikam meleği gibi durmuş, yollarını kesmişti. Kılıcını havaya kaldırmıştı. Kılıcın üzerinde, ellerinde, gömleğinde ve yüzünde kan vardı. Mavi gözleri buz kesmişti, nefretle ve acımasızca bakıyordu. Bir süre kadına baktıktan

sonra, gözlerini Chilosee'ye dikti. Ardından Chilosee'nin dilinde konuşmaya başladı, bitkin bir sesle konuşuyordu.

Chilosce yanıt verdi, kolunu Sarah'nın boğazına, kadının neredeyse nefesini kesecek kadar sıkıca sarmış, bıçağını çenesinin altına dayamıştı. Kadını Connor'a karşı kullanıyor, onu Sarah ile Joseph arasında bir tercih yapmaya zorluyordu. Hain, korkunç bir tercih.

Öfkelenen ve içi nefretle dolan Sarah kendisine hakim olmadı. Joseph'in ona verdiği ve elinde sımsıkı tuttuğu bıçağı omzunun üzerinden, arkasını görmeden Chilosee'nin yüzüne doğru savurdu.

Adam tuhaf bir ses çıkardı, geri çekildi ve kadını bıraktı.

Elleri ve dizlerinin üzerine düşen Sarah bıçağı elinden bıraktı, nefessiz kalmış ciğerlerine temiz hava göndermeye çalıştı.

Joseph.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve adama doğru döndü, fakat o sırada kadının güvende olduğunu gören Connor, Joseph'e doğru koştu. Joseph'i kazığa bağlayan iplerin hepsini bir hamlede kesti ve Joseph diz seviyesindeki alevlerin üzerinden sıçradı, elleriyle üzerindeki alevleri söndürmeye çalıştı.

Sarah, her iki adamın da sağlıklı olduğunu görmenin rahatlığıyla dizlerinin üzerine çöktü ve boğazını ovuşturarak acısını hafifletmeye çalıştı.

Tam o sırada gördü.

Chilosee hemen yanında, yerde cansız halde yatıyordu, bıçak sol gözüne saplanmıştı.

O korkunç manzarayı görmemek için başını diğer tarafa çevirmeye çalıştıysa da başaramadı, vücudu titremeye başlamıştı. Connor'ın ona seslendiğini duymadı, Connor ve Joseph'in

bakışmalarını görmedi. Joseph yanına yaklaşp çenesini tutarak gözlerinin içine baktı, başparmağını kadının yanağında, Chilosee'nin vurarak kızarttığı bölgede gezdirdi.

Omzunun üzerinden Connor'a bir şeyler söyledi, sonra tekrar kadının gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. "İyi iş çıkardın, kız kardeşim."

Joseph onu ellerinden tutup ayağa kaldırırken, kadın yaptığı şeyin ağırlığı altında eziliyordu.

Birini öldürmüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Connor kendini cezalandıran bir hızla yürüyor, omzundaki yaranın acısına aldırış bile etmiyordu. Yalnızca ellerindeki ve yüzündeki kanı yıkamak ve kılıcını temizlemek üzere durmuştu. Yakınlarda kamp kuran herhangi biri, genç Şavni'nin tüfek sesini duymuş olabilirdi ve savaşmak ya da yağmalamak maksadıyla olayların cereyan ettiği o bölgeye gelebilirdi. Connor gece çökmeden oralardan uzaklaşmış olmayı istiyordu.

Sarah ve Joseph'i kuzeye, Mohikanların Uzun Sazlık Gölü olarak adlandırdıkları göle doğru yönlendirdi. Su, izlerini sürmek üzere peşlerinden yollananları atlatmalarını kolaylaştırmakla kalmayacak, yanlarında kadın olan bu yolculuğu da kolaylaştıracaktı. Sarah, Joseph'in hızına ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor, sızlanmıyor, şikayet etmiyordu. Yine de Connor, Joseph'in kendisine fırlattığı sert bakışlardan onun kendisinin Sarah'yı fazla zorladığını düşündüğünü anlayabiliyordu. Fakat yeniden Şavnilerle karşı karşıya gelip savaşmaya kalkmaktansa – ya da kadını onlara kaptırmaktansa – böylesi çok daha iyiydi.

Dünya üzerinde hiçbir kadın o gün Sarah'nın yaptığını yapmak zorunda kalmamalıydı.

Connor ilk kez adam öldürdüğü günü hâlâ çok net bir şekilde hatırlıyordu. Wyandot kabilesinden uzun boylu bir sa-

vaşçı ona ve Morgan'a puslu kurduğunda ve avladıkları geyiği çalmaya çalıştığında on yedi yaşına daha yeni basmıştı ve savaşçı olduğuna dair vücuduna vurulan damgalar yeni yeni iyileşiyordu. Wyandot savaşçı, Connor'ın tüfeğini elinden almış, av bıçağını da göğsüne dayamışken, Connor kılıcını kınından çıkarıp adamın elindeki bıçağı kenara doğru iterek bir hamlede kafasını uçurmuştu. Bütün köy Connor'ın zaferini kutlasa da Connor, adama kılıcını çektiği anda onun yüzünde oluşan şaşkınlığı ve öleceğini fark ettiği anı hiç unutamamıştı.

Connor o zamandan beri kim bilir kaç adam öldürmüştü? Bilmiyordu. Ama o zaten savaşçı olarak yetiştirilmişti. Oysa Leydi Sarah öyle değildi.

Joseph'i alevlerden kurtardığı an kadının yanına koşup ona sarılamamak tahmin ettiğinden çok daha güç olmuştu. Onu kollarına alıp avutmak, rahatlatmak ve iyi olduğunu bir de kendi gözleriyle görmek istemişti. Fakat dokunuşlarının, ellerindeki ve kıyafetlerindeki kanın kadını daha büyük bir sıkıntıya sokacağından korkmuştu. Bu yüzden kenarda durup onu avutma işini Joseph'e bırakmıştı.

Omzunun üzerinden geriye, aşağıya doğru uzanan yamaca baktı. Kadının yüzündeki gerginlik uzaktan dahi belli oluyordu. Çok az uyumuş, doğru düzgün bir şey yememiş olsa da azimle yürüyordu. Azmi belki damarlarında taşıdığı asil kandan, belki de kendi gücünden geliyordu. Evet, fazlasıyla dirençliydi ve görüldüğünden çok daha cesurdu.

Joseph'e bir şeyler dedi ve o da yanıt verdi. Kadının elini sımsıkı tutup dik yokuşu tırmanmasına yardım etti.

Connor çenesini sıkı.

Tanrı aşkına, MacKinnon! Kadını aklından çıkar ve yolculuğa odaklan! Bugünkü pusuyu zar zor atlattınız, unutma!

Evet, aynısı bir daha yaşanmayacaktı.

Yeniden yola odaklandı; bu, bir tepedeydi ve dağ, bulunduğu noktadan aşağı doğru eğimleniyor, ağaçların arasından göl görünüyordu. Eğer yeterince şanslılarsa, kıyıya yakın, içine yüklenmiş taşlar nedeniyle suyun dibine çökmüş bir kano bulabilirlerdi. Eğer bulamazlarsa da değerli saatlerini bir kano yapmaya harcamaktan başka seçenekleri yoktu. En azından orman huş, sedir ve çam ağaçları bakımından zengindi – küçük bir kano yapmak için bütün gerekenler de bunlardı zaten.

Fakat zamanları olacak mıydı?

Connor'ın, Şavnilerin yeniden karşılırlarına çıkabileceğine dair şüpheleri vardı. Şavniler daha önce en güçlü, en nitelikli adamlarını boş bir hırs uğruna Connor'ı öldürmeye, Sarah'yı yeniden ele geçirmeye ve böylece Katakwa'nın onurunu kurtarmaya göndermişti. Herhalde daha fazla adamı riske atamazlardı. Mevcut haliyle köyün gücünü geri kazanması yıllar alırdı. Fakat bu topraklar Şavnilerden çok daha fazlasına ev sahipliği yapmıştı ve buralarda yaşayan ulusların çoğunun Fransızlarla güçlü bağları vardı. Fransızların Connor'ı bulana ödöl verecekleri düşünülürse...

İlerideki çalılıkların arasında bir şey hareket etti.

Connor olduğu yerde kaldı, nefesini tuttu.

Ağaçların arasından ince bacaklı bir dişi geyik çıktı. Yakında yavrulayacağı belli olan karnıyla, kulaklarını oynatıyor, başını Connor'a doğru çevirip gelebilecek bir tehlikeye karşı tetikte olduğunu belli ediyordu. Adamın çok yakınında olduğunu anlayan geyik, susuzluğunu gidereceği göle giden yolda aniden öne doğru atıldı.

Connor, geyiğin geçmesini bekledikten sonra dağın eteklerinden aşağıya doğru yürümeye başladı. Gölü panoramik olarak görebileceği bir çıkıntının üzerinde durdu ve dürbününü

çıkardı. Göle adını veren sazlıklar soğuk rüzgarda hışırdıyorlardı. Kazlar suyun üzerinde aheste aheste yüzüyor, sazlıkların arasına saklanmış ala kanatlı karatavuklar baharın gelmesini bekliyorlardı. Uzaklarda bir Kanada geyiği kıyı şeridi boyunca uzanan körpe huş ağaçlarının arasında otlanıyordu, büyümekte olan boynuzları hâlâ kalın bir kadife tabakasıyla kaplıydı.

Ancak iki ayaklılara dair en ufak bir iz yoktu.

Connor dürbünü çantasına koydu ve batıya, güneşe doğru baktı. Bulutların arkasına saklanan güneş yavaş yavaş batıyordu. Kıyı şeridine doğru yürüdü ve kamp kurabilecekleri korunaklı bir yer aramaya koyuldu.

“Connor sana ‘kardeşim’ diyor. Birlikte mi büyüdünüz?” Konuşmak Sarah’ya iyi geliyordu. Konuşmaya ve hareket etmeye devam ettiği sürece neler olduğunu – ne yaptığını – düşünmek zorunda kalmıyordu.

“Babam ve ben ailesiyle tanıştığımızda Connor on iki yaşında bir erkek çocuğuydu. Mohikan topraklarında küçük bir tahta kulübe inşa etmişler, çiftçilikle uğraşıyorlardı. Onları bir süre izledik. Sonbahar geldiğinde açlıktan kıvranacaklarını biliyorduk. Aramızdan bazıları onları topraklarımızdan sürmemizi ya da kaderlerine terk etmemizi söyledilerse de babam ve ben onlara mısır ve geyik eti götürdük, onlarla arkadaş olduk. Babam Connor’a ve ağabeylerine hayatı – nasıl avlanacaklarını, nasıl savaşıacaklarını ve nasıl hayatta kalacaklarını – öğretti.”

Sarah, Connor’ın İskoçlara benzediği kadar Kızılderililere de benzemesinin nedenini anlıyordu artık. “Demek birlikte büyüdünüz.”

“Birlikte adam olduk.” Joseph kadının elini tutarak büyükçe bir kayanın üzerine tırmanmasına yardım etti. “Anneleri

öldükten sonra bütün köy halkı olarak onları evlat edindik. Babam onları Ayı Klanı olarak bilinen *Muchquauh* Klanı'nın bir parçası haline getirdi.

"Connor'ın kaç kardeşi var?"

"Connor hakkında öğrenmek istediğin ne çok şey var!" Joseph sırtıttı. "Ben hariç iki – Iain en büyükleri, Morgan da ortanca."

"Connor en küçükleri yani." Sarah da ailenin en küçüğüydü.

"Biz ona 'Aslan Parçası' deriz." Joseph kıkır kıkır güldü, belli ki bayağı eğleniyordu.

"Iain ve Morgan şimdi neredeler?"

"Eşleri ve çocuklarıyla birlikte MacKinnon Çiftliği'nde yaşıyorlar. Her ikisi de Komando Birliği'ndeydiler. Iain Komandoları yönetiyordu, ta ki dayın onu özgür bırakana kadar. Ardından bu görevi Morgan devraldı, fakat o da Fransız bir subayın kızıyla evlendiği için sürüldü."

Joseph'in verdiği yanıtlar Sarah'nın kafasında daha çok soru işaretinin oluşmasına neden oluyordu. Dayısı Lord William'ın Iain'ı "özgür bıraktığını" söylerken neyi kastetmişti? Dayısı Connor'ın hangi ağabeyine kırbaç cezası vermişti? Çiftlik neredeydi? Joseph de mi Komandoydu? Fakat bazı sorularının uygunsuz olabileceğini düşündüğünden sormadı. Ayrıca bir yandan dağa tırmanırken, bir yandan konuşmaktan nefes nefese kalmıştı.

Joseph ileride duran devrilmiş bir kütüğü işaret etti. "Dinlenmelisin."

Sarah oturdu ve her zamanki alışkanlığıyla eteklerini düzeltti.

Joseph su kırbasını boynundan çıkardı ve ona uzattı. "İç."

Su kırbasına uzanırken aklına Chilosee'nin adamlarının içinde zehirli rom olan mataradan içtikleri, matarayı birbi-

rine uzattıkları sahne geldi ve bunu başka sahneler izledi. Joseph'in kazığa bağlanmış, ayaklarının dibine odunlar yığılmış hali. Adamların can vermeden önce yerde acıdan kıvrılmaları. Connor'ın üzerindeki kanlı kıyafetler ve elinde kılıcıyla Joseph'i alevlerden kurtarmak üzere koşuşu. Chilosee'nin yerde, tek gözüne bıçak saplanmış halde cansız yatışı.

Joseph kırbayı kadının eline tutuşturarak içinde bulundukları ana dönmesini sağladı. "Bu sabahki yaptığın – Chilosee'yi öldürmek – bir savaşçıya yakışacak türdendi. Onu öldürdüğün için pişmanlık duyma."

Joseph ne düşündüğünü nereden anlamıştı?

Kırbadan kana kana su içti ve onu yeniden Joseph'e uzattı. "O öldüğü için üzgün değilim. Onu öylece yerde yatarken gördüğüm anı unutmak oldukça zor olsa da onu öldürdüğüm için de üzgün değilim aslında. Aksine beni sıkıntıya sokan şey, bir insan öldürmüş olmama rağmen bu konuda en ufak bir pişmanlık duymamam."

İşte her şeyi söylemişti.

Joseph, mokasenli ayağını kaldırıp kadının yanındaki kütüğün üzerine koydu ve ona baktı. Koyu renk gözleriyle onu inceledi. "Savaş patlak vermeden önce Jonathan Edwards isimli beyaz bir adam insanlarıma günah kavramını öğretmek üzere Stockbridge'e geldi, fakat inanır mısın o bile senin bu yaptığına günah demezdi bence. Sen yalnızca seni ve arkadaşlarını öldürmek isteyen bir adama karşı kendini savundun. Belki de pişmanlık duymamanın nedeni ruhunun içten içe doğru olanı yaptığını biliyor olmasıdır."

Sarah, Joseph'in gözlerinin içine baktı, adamın söylediklerini yüreğinin yükünü biraz olsun hafifletmişti. "Sen çok bilge bir adamsın, Joseph."

Joseph'in söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştı.

Londra'da pek çok insanın yalnızca cahil bir barbar olarak nitelendireceği bu adam, kadının daha önce o tür insanlarda hiç rastlamadığı türden bir bilgeliğe sahipti.

Adam sırtıttı. "Üstelik güçlüsün de, kardeşim."

Başını kaldırdı, kadının arkasında uzanan ormana doğru baktı, tüfeğini sıkıca tuttu. Gülümsedi.

O sırada Connor geldi. Sarah ile tek bir kelime konuşmayıp Joseph'e doğru yöneldi. "Leydi Sarah'yı şımartman bittiyse, yakınlarda kamp kurabileceğimiz iyi bir yer var."

Kadınla bir anlığına göz göze geldikten sonra arkasını döndü ve yürüdü.

Sarah, daha sonra bunu neden yaptığına bir türlü anlam veremeyeceği bir soru sordu. Belki Joseph'e güvenmişti, belki de düşüncelerini kendine saklamaktan çok yorulmuştu. "Connor benimle hiç konuşmayacak mı? Onu sinirlendirecek bir şey mi yaptım?"

Joseph ona doğru döndü. "Neden ona sormuyorsun?"

Connor kamp yerinden ayrıldığında, Joseph çam reçinesi hazırlıyordu ve Sarah da kanonun huş kabuğundan teknesini ayrılmış ladin kökleri ile birbirine tutturuyordu. Sırtında çantasıyla gölün kenarından yürüdü, yıkanmak, omzundaki sıyrığı temizlemek – ve tabii ki öfkesini dindirmek – için sazlıkların arasında korunaklı bir yer arıyordu. Nasıl olmuştu da Sarah ona değil de Joseph'e gülümsemişti? Üstelik Joseph'le gayet doğal ve rahat bir şekilde sohbet ederken, Connor'a tedirgin bakışlar atıyordu.

Kendini kandırma, MacKinnon! Nedenini gayet iyi biliyorsun.

Evet, biliyordu, ama bu, yaşadığı suçluluk duygusunu hafifletmiyordu.

Henüz pek fazla yol alamamışken, şistten oluşan yüksek bir duvarın suya doğru uzandığı bir yere vardı, duvarın bir tarafındaki ağaçların dalları yere kadar uzanıyordu. Duvarın diğer tarafından denize doğru ilerledi, üzerindeki çıkardı, silahlarını yere, mokasenlerinin yanına koydu ve kanlı gömleğini yakınlardaki bir ağacın dalına astı. Ayaklarının altındaki kaygan şist hayli soğuktu. Elinde kullanmaktan incelmış bir sabunla göle doğru yürüdü.

Su buz gibiydi. Ani bir nefes aldı, soğuk suyun içinde su beline gelinceye kadar yürüdü. Aleti soğğun etkisiyle iyice küçülmüştü. Gölün dibindeki, ayak parmaklarının arasına kaçan kum tabakası soğuktu. Göğsünü sabunlamaya başladı – bir an için teninin kadınsı pürüzsüzlüğü karşısında şaşırđı.

Aksi şeytan!

Bunu tamamen unutmuştu.

Vücudundaki kanı suyla temizledi. Kanın bir kısmı öldürdüğü adamlara aitti, bir kısmı ise alnındaki kesik, kollarındaki sıyrıklar ve tüfek mermisinin sıyırdığı sol omzundan akan kanlardı. Mermi birkaç santim daha sağa gelseydi, şu anda hayatta olmayacaktı. Fakat yaklaşan savaşçının ayak sesleri kendisi için uyarı niteliğinde olmuş, tam zamanında sağa yuvarlanarak ölümcül darbeden kurtulmayı başarmış, bıçağını adama doğru fırlatarak onu bir el daha ateş edemeden ya da elindeki baltayla Connor'ın üzerine koşmadan, oracıkta öldürmüştü.

Evet, günü kurtarmıştı, hak yerini bulmuştu. Bazen Connor'a bu adam öldürme işinin sonu hiç gelmeyecekmiş gibi geliyordu.

Önce vücudunu, sonra da saçlarını sabunladı. Daha sonra da vücudundaki sabunu durulamak için suya daldı. Su öyle

berraktı ki sazlıkların arkasına saklanmış küçük balıkları görebiliyordu. Ve suyun sessizliğinde, bir şey arıyordu...

Bir anlık dinginlik mi? Yeniden vaftiz edilmeyi mi? Günahlarının bağışlanmasını mı?

Aradığını burada bulamazsın, ahbap.

Fakat yine de bir süre suyun altında kaldı, gölün soğuk suyu kaslarındaki ağırları yatıştırıyor, öfkesini dindiriyordu. Nefesi tükendiğinde suyun yüzeyinde sırtüstü uzandı. Daha sakın ve arınmış bir şekilde kıyıya çıktığında, gömleğinin bıraktığı yerde olmadığını fark etti. Kendi gömleğinin yerinde Joseph'e ait olduğunu bildiği temiz, sade bir gömlek asılıydı.

Gömleği oraya bırakanın Joseph olduğunu düşünerek çıplak halde çantasının olduğu yere gitti ve çantadan bir tarak çıkarıp dolaşmış saçlarını taradı, pantolonunu giymeden önce vücudunun biraz kuruması için de beklemeye koyuldu. Ancak sudan gelen sesle irkildi. Sesi çıkaran bir hayvan olmalıydı – tüylerini yıkayan bir ördek ya da karnını doyurmak isteyen bir rakun. Ancak ses gelmeye devam ettikçe, Connor bunun *bir* şey tarafından değil, *biri* tarafından çıkarıldığını anladı.

Yavaşça hareket ederek av bıçağını aldı ve sesin geldiği yöne doğru yalın ayak yürüdü. Elli metre ötede Sarah'yı gördü, gölün kenarında çömelmiş suyun içinde bir şey çitiliyordu.

Onun kanlı gömleğini.

Sarah gömleği yıkıyordu.

Vücuduna bir sıcaklık yayıldı. "Zahmet etmeseydin, leydim."

Sarah kendini yaptığı işe o kadar kaptırmıştı ki Connor'ın yaklaştığını duymadı. Birden adamın sesiyle irkildi, ayağa fırladı ve dengesini kaybetti – az kalsın göle düşüyordu. "Ay!"

Güçlü bir kolun onu belinden kavradığını hissetti ve bir

anda kendisini Connor'ın çıplak, kaslı göğsüne yapışmış halde buldu. Gömlek ayağının dibinde, suda yüzüyordu.

“Seni korkutmak istememiştim.” Connor kadına yüzünde hafif bir gülümsemeyle baktı, kolları sıcak, bakışı yumuşaktı. Islak saçları kalın bukleler halinde göğsüne ve omuzlarına dökülüyordu. Sabun, çam ve deri kokan teni – öyle hoş, öyle erkeksi kokuyordu ki – kadının başını döndürmüştü.

“Ge-geldiğini duymadım.” Diğer tarafa baktı, adamın gözlerine doğrudan bakamıyordu. Teni soğuk ve yakınlığı rahatsız edici olsa da dokunuşları kadının içini ısıtıyordu. “Benim için çok şey yaptın. Be-ben sana olan borcumu bir şekilde ödemek için gömleğini yıkamak istedim. Ancak çamaşır yıkama konusunda pek becerikli değilim sanırım.”

Connor onu bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. “Hmm, kan lekesi pek kolay çıkmaz.”

Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu, fakat sesindeki sıcaklık gitmişti.

Sarah kafasını kaldırıp ona baktı, dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu, yüz ifadesinden ne hissettiği pek anlaşılmıyordu, bakışlarını çözmek güçtü. Onu sinirlendirecek bir şey mi yapmıştı?

Belli ki yapmıştı. Ama ne?

Neden ona sormuyorsun?

Joseph'in tavsiyesine uymayı geçirdi aklından, zaten adamın yanına gelme amacı da buydu. Ancak bir türlü cesaret edemiyor, alacağı yanıtı biliyor olmaktan korkuyordu.

Kendine olan güveni, adamı gizlice gölde yıkanırken izlediği birkaç dakika öncesine göre çok azalmıştı. Sırılsıklam olan gömleği sudan çıkararak yukarıya doğru kaldırdı. Gömleğin kanın kumaşa iyice işlediği yerlerinde koyu renk lekeler

ve birkaç yerinde de sökükler vardı. “Belki sökükleri onara —”

“Gerek yok.” Gömleği kadının elinden aldı ve burarak suyunu sıktı. “Joseph’e yardımcı olsan daha iyi olur. Onun, senin dikişlerine benim gömleğimden daha çok ihtiyacı var.”

Sarah o sırada fark etti. “Yine yaralanmışsın.”

Adam, aşağıya doğru bakmış, sanki yaranın orada olduğunu unutmuştu. “Basit bir sıyrık.”

Sol omzunda derin bir sıyrık vardı, Kızılderili dövmelerinin tam üzerindeydi. Hâlâ kanıyordu ve oldukça ısırap verici görünüyordu. Ayrıca alnında taze bir kesik ve kollarında da birkaç derin sıyrık vardı. Sarah’nın önceki gün diktiği yarayla birlikte tamamı onu kurtarmak için vücuduna işlenen izlerdi.

Adamın omzuna hafifçe dokundu ve yakından bakmak için iyice yaklaştı. “Dikilmesi gerek, aksi takdirde mikrop kapacak. Ben dike—”

“Senin yardımına ihtiyacım yok.” Geri çekildi, gömleğin suyunu bir kez daha sıktı.

Adamın onu bu şekilde terslemesi canını sıktı. “Ben... benim yüzümden başına gelenlere çok üzgünüm.”

“Bu bir savaş.” Sesi buz gibiydi. “Ben de bir askerim.”

Alttan alarak bile onu yumuşatamayacak mıydı?

“Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm.” Yeniden kamp alanına doğru yürümek üzere arkasını döndü, ardından olduğu yerde kaldı. Yumruklarını sıkarak kendisini konuşmaya zorladı. “Buraya seninle konuşmak için geldim. Canını sıkacak bir şey yaptığımı düşünüyorum. Eğer neye kızdığını söylersen, belki hatamı telafi edebilirim ve işleri yoluna koyabilirim.”

Bir an için sessizlik oldu.

Ardından Connor, Sarah’nın Galce olduğunu düşündüğü bir dilde bir ağız dolusu küfür etti. En sonunda konuşmaya

başladı. “Senin bir hatan yok, leydim. Asil bir yüreğin var. Sen pek çok insanın korkup kaçacağı sıkıntılara göğüs gerdin.”

“Öyleyse neden benimle konuşmuyorsun? Sana uzattığım yardım elini neden kabul etmiyorsun ve gösterdiğim şefkati neden görmezden geliyorsun?” Adamın gözlerinin içine bakmak için yüzünü ona döndü ve gizli korkusunu dile getirdi. “Namusumu gözden çıkarırsam, senin gözündeki yerimi ve değerimi kaybetmeyeceğimi söylemiştin bana, ama belki de şimdi beni lekelenmiş olarak görüyorsundur ve...”

Adamın yüzündeki öfke nedeniyle susmak zorunda kaldı.

Connor iki büyük adımla kadının yanındaydı. “Sen de o gece bana yapılması gerekenin yapılacağını ve bu yüzden beni suçlamayacağını söylemiştin. Oysa şimdi gözlerini benden kaçırıyorsun, benimle en ufak bir fiziksel temas bile seni rahatsız ediyor.”

“Bu doğru değil!” Bu suçlamaya hayret eden kadın, başını kaldırıp ters ters adama baktı.

“Yanılıyor muyum yani?” Connor, kadının yüzünü avucuna aldı, baş parmağını dudaklarında gezdirdi.

Onun bu beklenmedik tavrı karşısında, Sarah geriye doğru bir adım attı ve parmaklarını adamın dokunuşuyla arzudan yanmaya başlayan dudaklarına götürdü.

“Eğer dokunuşlarım seni rahatsız etmiyorsa, neden benden kaçırıyorsun?”

Kendi ani hareketiyle tuzağa düşen kadın, adamın gözlerinin içine baktı ve içindeki öfke ile daha derinlerdeki kederi gördü. Bu yüzden mi kadını görmezden geliyordu? Gerçekten kadının onu suçladığını, onun dokunuşlarına bile katlanamadığını mı düşünüyordu? “Dokunuşlarından iğrenmiyorum. Sadece...”

Of, ona bundan nasıl bahsedebilirdi ki? Hiçbir şey söyle-

medi, böylece konunun kaynayacağını düşünüyordu. Fakat adamın buna niyeti yoktu, gözlerini kesin bir ısrarla kadının gözlerine dikmiş, başka hiçbir şey görmüyordu.

“Sadece... tuhaf hissediyorum.” Yanakları kızarmıştı. “Bana baktığımda... kendimi çıplak hissediyorum. Nefes almakta güçlük çekiyorum. Ve bana dokunduğunda... hava soğuk bile olsa sıcacık hissediyorum ve buna rağmen titriyorum.” Bu söylediklerinden utanan Sarah, başka bir tarafa bakmaya çalışmış, ancak adam çenesini tutup onu gözlerine bakmaya zorlamıştı.

Adam bir süre onun yüzünü incelemiş, gözlerindeki keder yavaş yavaş yok olmuştu. Sesi şefkatli ve sıcacıktı. “Hissettiklerinin bir adı var, Sarah. Ne olduğunu biliyor musun?”

Sarah başını iki yana salladı. Bilmek istediğine emin değildi. “Connor, ben—”

“Bu hissettiğin, arzu.”

Sarah başını hayır anlamında sallayarak geriye doğru bir adım attı. “Hayır, ben—”

“İspatlamamı ister misin?” Yavaş adımlarla kadına doğru yaklaştı, onu kollarına aldı.

Ve onu öptü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Connor, dudakları kadının dudaklarına değdiği an son iki gündür canını fena halde sıkan pişmanlığını ve-öfkesini unuttu. Kollarındaki Sarah'nın güzelliği düşüncelerini dağıtıyordu. Sarah artık ondan kaçmıyor, kendini geri çekmiyordu. Aksine kollarında eriyordu. Dudakları sıcak ve uysaldı. Parmaklarını adamın kaslı kollarında gezdiriyordu. Öpücükleri utangaçtı, fakat ürkek değildi. Dudakların adamın dilinin rahatlıkla içeri girebilmesi için araladı, diliyle adamın dudaklarına tatlı darbeler kondurmaya başladı.

Connor kadının dudaklarını hafifçe ısırarak onun tepeden tırnağa titremesine neden oldu. Kadını sıkıca tuttu ve vücudunu vücuduna iyice bastırdı. Parmaklarını sırtında gezdirerek inlemesine neden oldu.

Evet, Sarah da Connor'ı, Connor'ın onu arzuladığı kadar arzuluyordu.

Connor bu sarhoş edici gerçeğin etkisiyle direncinin tamamen kırıldığını hissetti. Parmaklarını kadının saçlarına daldırdı ve dudaklarına daha büyük bir şevkle yapıştı. Aralarındaki temas Connor'ın çoktandır unuttuğu bazı duyguların hayat bulmasını sağlıyor, yüreğindeki boşluğu dolduruyor, kanla, suçla ve yalnız geçirdiği uzun gecelerle ilgili anıları yok edi-

yordu. Vücudunun yumuşak dokunuşları adamın aklına kadının çıplak güzelliğini getirdi – pembe uçlu ipeksi göğüsleri, yuvarlak kalçaları, kadınsı hatları.

Connor aletinin büyüdüğünü ve sertleştiğini hissetti.

Sarah adamın kollarında titriyor, parmaklarıyla ensesindeki tüyleri kıvırıyor, diliyle adamın istilasına karşılık veriyordu. Göğüs uçları gömleğin altında kabardı. Sertleşmiş uçlar adamın soğuk tenine değen ve kadının ne kadar uyarılmış olduğunu dışa vuran sıcak çakıl taşları gibiydi. Bu sessiz davete daha fazla karşı koyamayan Connor eğildi, kadının dolgun göğüslerinden birini avuçladı. Avucunun içindeki göğsün ipeksiliği karnından kasıklarına doğru bir sıcaklık dalgasının yayılmasına neden oluyordu. Başparmağıyla göğsünün sert ucunda daireler çizdi.

Kadın başını arkaya atarak inledi ve adını fısıldadı. “*Connor.*”

Connor inledi, kadının pürüzsüz, baş döndürücü boynunu hafifçe dişledi, ısırdı, öptü. Nabızı dudaklarının altında çılgınca atıyordu.

Derken bir yerlerden Joseph’in ıslığı duyuldu.

Of, kahretsin!

Sarah kollarında kaskatı kesilmişti. Dudaklarını kadının boynundan çekti, fakat vücuduna sardığı kollarını hemen gevşetmedi. “Her şey yolunda, leydim. Joseph nerede olduğumuza merak edip bizi aramaya çıkmış.”

Nefesinin düzene girmesini bekledi ve ardından bir ısıklık da o çaldı. Sarah hâlâ kollarındaydı. Kadının kalbi de en az onunki kadar hızlı atıyordu, her ikisi de titriyordu. Ona güven vermek ya da kendi titremesini durdurmak üzere – kendi de nedenini bilmiyordu – dudaklarını kadının saçlarına bastırdı. Daha sonra da onu gönülsüzce kollarından bıraktı. “Kampa

dönmemiz gerek. Güneş batmadan önce yapılması gereken bir sürü iş var.”

Kadın yüzünde şaşkınlıkla ona baktı, yanakları kızarmış, dudakları şişmişti. Öyle hassas, öyle genç görünüyordu ki... Aralarında olup bitenlerle ilgili zihninden geçen sorulara bakışlarıyla yanıt bekler gibiydi.

Oysa kalbi güm güm atan Connor’ın verecek bir yanıtı yoktu.

Güçlkle nefes alan Sarah, Joseph ve Connor’ın göle sürdükleri küçük kanonun yanlarına sımsıkı tutunmuştu. Kanonun dibe çökmemesi ona imkansız gibi geliyordu. Şimdiye kadar neden su alıp da dibe çökmediğini anlayamamıştı – üç kişinin ağırlığını nasıl taşıyacağını da. “Ben... ben yüzme bilmiyorum.”

Ardından Connor’ın sesi geldi. “Boğulmana izin vermeyiz, merak etme.”

Joseph diz seviyesine gelen suyun içinden büyük bir maharetle kanonun üzerine atladı ve kadının tam önüne oturdu. Kanonun şiddetle sarsılmasına neden olmuştu.

Sarah nefesini tuttu ve kanonun yanlarından daha sıkı tutundu.

Connor kıkırdadı. “Sakin ol, leydim.” Bir sıçrayışta o da kanonun üzerine çıktı ve kadının arkasına yerleşti. Kano yenden sallandı.

İki adam daha sonra kendilerinin yaptığı ilkel kürekleri ellerine aldılar ve kürek çekmeye başladılar. Nasıl oluyorsa kano suyun üstünde batmadan kalabiliyor, koyu renk suda süzülerek uzaklaşıyordu. Arkalarında bıraktıkları kıyı şeridi giderek bulanıklaşıyordu. Kadın yavaş yavaş sakinleşti ve ellerini gevşetti.

Ne ulaşmaya çalıştıkları karşı kıyıyı görebiliyordu, ne de

gölün çevresini saran sık sazlıkları. Kıyıdaki ağaçlar gecenin etkisiyle uzaktan gördükleri siyah bir hattı yalnızca. Sarah doğru düzgün bir şey görmese de sesleri net bir şekilde duyabiliyordu. Suya girip çıkan küreklerin sesi. Kabına sığamayan bir ördeğin ahenksiz vaklaması. Uzaktaki kurtların hüzünlü ulumaları. Ve hepsinin de ötesinde, bu alabildiğine uzanan engin ve bakir doğayı sarıp sarmalayan rüzgarın melodisi.

Sarah yukarı doğru baktı ve şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Milyonlarca yıldız kömür karası gök kubbeye tutturulmuş milyonlarca elmas gibi parlıyordu. Muhtemelen Londra’da gökyüzü böyle değildi. Ne önceki gece ne de esirliği boyunca herhangi bir gece bu kadar muhteşem bir gökyüzüne rastlamıştı. Belki hava bulutluydu. Belki de gökyüzüne dikkat edemeyecek kadar korkmuştu.

“Daha önce hiç yıldız görmemiş gibisin?” diye fısıldadı Connor kadına. Adamın sıcak nefesini yanağında hissetmiş, çam ve deri kokusuyla başı dönmüştü.

“Böylesini görmemiştim.” Keşke gördüklerini parmaklarını gökyüzünde gezdirerek notalara dökebilseydi! Ama bu mümkün değildi. Yapacağı hiçbir beste, üzerinde uzanan gökyüzünün güzelliği ve heybetiyle boy ölçüşemezdi.

Birden kendini küçücük hissetti – sayısız yıldızla kaplı gökyüzünün altında, uçsuz bucaksız ormanın ortasında bir kaddın. Bu his huzurunu bozmuyor, aksine onu teselli ediyordu. O küçücükse eğer, üzüntüleri de sandığı kadar büyük değildi. Yolculuktan sağ çıkıp İngiltere’ye geri dönsün veya ormanın derinliklerinde yok olsun, babası ona iyi bir koca bulsun ya da hayatının geri kalanını yalnız ve utanç içinde geçirsün, bu yıldızlar hep böyle parlayacak ve insanların üzüntüleri onların gümüşü ışığını solduramayacaktı.

“Karşı kıyıya birkaç saatten önce varmamız mümkün değil.” Connor’ın sesiyle daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. Onun sıcak sesi ruhunu okşadı. “İstersen başını çantamın üzerine koyup uyu biraz.”

Sarah uyumak istemiyordu. Kendini son derece canlı hissediyordu. Sıradan bir fani olduğunun farkına varmak – ve hemen arkasındaki adam – geceyi güzelleştiriyordu.

Hissettiklerinin bir adı var, Sarah. Ne olduğunu biliyor musun? Bu hissettiğin, arzu.

Adamın söylediklerini – ve hemen ardından gelen öpücüğü – hatırlayınca midesinde kelebeklerin uçtuğunu hissetti. Dudaklarını kadının dudaklarına bastırdığı an. Dilinin ipeksi okşayışları. Vücudunun erkeksi sertliği. Boynunu hafifçe dişleyişi. Göğsünü avuçlamasıyla birlikte kadının vücudunun her yerine yayılan o sıcaklık.

Evet, adamı arzuluyordu.

Bu düşünceleri yüzünden utanması gerektiğini düşündü. Annesi ona hep tutkularının onu ölüme götüreceğini söyleyip dururdu. Oysa Connor’la öpüşmek, ona kendini kötü hissettirmiyordu. Aksine üzerine uzanan gökyüzü kadar harikulade ve heyecan verici bir şeydi onun için. Evlilikleri yalnızca kağıt üzerinde olsa da, birlikte oldukları o düşün gecesi, kadının içinde daha önce hiç tatmadığı, var olduğunu bile bilmediği pek çok duyguyu uyandırmıştı. Connor ona gerçek karısı gibi davranarak nasıl olduysa bir kadının kocasına olan arzularını mı açığa çıkarmıştı?

Arzularınızı yalnızca kocanıza saklayın.

Annesinin İncil’den sürekli olarak sesli okuttuğu o cümle geldi aklına. Cümlelerin ne anlama geldiğini düşündü yeniden, arzunun ne olduğunu ilk defa gerçekten anlıyordu – hem değerli hem de tatlı bir istek, ağrı, açlıktı.

Fakat Connor onun gerçekten kocası değildi, öyle değil mi?

Sırtüstü uzandı ve başını Connor'ın çantasının üzerine koydu, adamın ayakları arasından o kürek çekerken ona bakıyordu, kafası soru işaretleriyle doluydu.

Adam aşağı, kadına doğru baktı. “Uyu, meleğim. Seni koruyup kolluyor olacağım.”

Bir süreliğine adamı izledi. Fakat kanonun aheste aheste sallanması nedeniyle bir süre sonra gözlerini açık tutması imkansız hale geldi. Kendisini yavaş yavaş uykunun kollarına bıraktı.

Başının üstündeki yıldızlar dönmeye başladı.

Connor karanlığa doğru kürek çekiyor, yorgunluğuna ve omuzlarındaki ağrıya rağmen Joseph'le eşzamanlı bir şekilde hareket etmeye çalışıyordu. Bakışları zaman zaman saçları çantasının üzerine yayılmış kadına kayıyordu. Joseph alçak bir ses tonuyla Mohikan dilinde konuştu. “O, Wentworth'ün ablasının kızı.”

Adamın o lanet sırtında gözü mü vardı?

“Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum.” Joseph hiçbir şey söylemeden kürek çekmeye devam etti.

Neredeydiler?

William, Binbaşı MacKinnon'ı ve Yüzbaşı Joseph'i Sarah'yı kurtarmaya göndereli üç gün olmuştu. Üç koca gün – ve onlara dair en ufak bir iz yoktu.

Yeğenin ertesi sabah döneceğini düşünmüştü. Beklediği gibi olmayınca, bu sefer de onun o günün akşamı döneceğini düşünmüş, bu yüzden aşçısına onun sevdiğini düşündüğü yemekleri hazırlatmıştı. Hazırlattığı bütün yemekleri de oturup tek başına yemek zorunda kalmıştı.

Hayal aleminde yaşayan biri değildi, ancak her şeyin hep en kötüsünü düşünmekten de alıkoyamıyordu kendini. Onu belki de hâlâ bulamamışlardı. Belki de kadını esir alanlar, Connor ve Joseph'i çoktan atlatmışlardı. Ya da belki MacKinnon çoktan öldürülmüş, Sarah'nın bulunup getirilme ihtimali de tamamen ortadan kalkmıştı.

William bertaraf edemediği türden endişeler duymaya alışkın değildi. Ama bu defa zihnini boşaltamıyordu. Korkuları gece gündüz peşindeydi.

Baba olmak böyle bir şey miydi?

Aman Tanrım!

Eğer öyleyse William'ın çocuğu olmaması isabet olmuştu.

William elbette Sarah'nın babasına durumla ilgili bir mektup göndermemişti. Ablasına en küçük çocuğunun Kızılderililer tarafından kaçırıldığını haber vermeyi pek mantıklı bulmamıştı – Sarah kurtarılıp kendisine getirilmeden önce de bunu yapmaya pek niyeti yoktu. Onları telaşa düşürmemek için, ancak işler yoluna girdikten sonra bilgilendirmeliydi.

Fakat Sarah geri dönemezse, o zaman ablasına ne diyecekti?

Sarah'yı deliksiz uykusundan uyandıran Connor oldu. Adam onu kucağına alıp kanodan çıkardı, diz seviyesindeki suyun içinden kayalık kıyıya kadar taşıdı ve yavaşça yere bıraktı. Hava hâlâ karanlıktı, ağaçların tepeleri kalın bir sis tabakasıyla kaplıydı. Connor ve Joseph giysilerini çıkarıp suya girdiler ve kanoyla derinlere doğru yüzüp izlerini süren bir düşman olursa diye kanoyu suyun dibine batırdılar. Hâlâ uyku sersemi olan Sarah da bu sırada ağaçların altına girip onları bekledi. Sarah, Connor soyunurken bakışlarını kaçırmak istese de kendisini onu izlerken buldu, hatta havanın karanlık olması nedeniyle cinsel organını göremediği için hayıflanıyordu.

Kendinden utanmalısın, Sarah! Annen işte bu yüzden gereğinden fazla meraklı olduğunu söyleyip duruyordu.

Öte yandan merak etmesi çok doğal değil miydi? Sonuçta adamın o organını derinlerine davet etmiş, içine almıştı ve buna rağmen onu hâlâ görememişti.

Connor'ın kadının olduğu tarafa dönmesiyle, Sarah'nın başını başka bir yöne çevirmesi bir oldu.

Fakat Connor onun kendisine baktığını fark etmiş olsa dahi, bu konudan hiç bahsetmedi. İki adam hızlıca giyinip kamp kurmaya başladılar, büyük ağaç dalları ve ayı postundan battaniyeyle daha önce inşa ettikleri kulübenin bir benzerini inşa ettiler. Yapının yan kısmına destek amaçlı iki tüfek koydular, tüfeklerin namlularında tıkaç adını verdikleri özel olarak oyulmuş tahta parçaları vardı. Connor'ın kılıcı da kulübenin yan tarafına dayalı duruyordu. Joseph'in sağ, Connor'ın sol omzuna attığı saçları hâlâ ıslaktı.

Connor kadını aralarına gelip uzanması için çağırdı. “Gel hadi. Biraz dinlenelim. Önümüzde hâlâ uzun bir yol var.”

Sarah sürünerek iki adamın arasına uzandı. Connor ayı postunu onun çenesine kadar çekti, sonra kadını kollarıyla sardı ve başını omzuna yaslamasını sağladı. İki adamın arasına kıvrılan Sarah, Connor'ın kendisini kucaklayan kolları arasında bir kez daha kendini uykuya teslim etti. Rüyalar alemine yolculuk etmeden önce en son hatırladığı iki adamın – biri Kızılderili, diğeri ise bir Komando – arasında yattığıydı ve bu konuda zihnini fazla yormasına gerek olmadığına karar verdi.

Ertesi sabah, Connor Joseph'in etrafı kolaçan etme işini yapmasına izin verdi. Kampı sabah erkenden terk ettiler. Gerçi Connor'ın istediği kadar erken bir saatte yola çıkamadılar,

çünkü Sarah gölden ayrılmadan bir kez daha yıkanmakta ısrar etmişti. Bu, Connor için ne büyük bir işkence olmuştu. Kadın soyunup suya girerken arkasını dönüp onu izleyemeden beklemek. Kendi kendine omzunun üzerinden bakmayacağına dair söz vermişti. Ama sözünü tutamayıp ona gizlice baktığında kadının beline kadar suyun içinde olduğunu, tenine çarpan ıslak saçlarını, çıplak göğüslerini ve soğuktan sertleşen göğüs uçlarını gördü. Bunun bedeli de ağrıyan, taş gibi bir alet ve hafif bir suçluluk duygusu oldu.

Suçluluk duygusu hemen uçup gitse de, aletindeki ağrı bir türlü gitmiyordu.

Bir şeyler yedikten sonra, kuzeydoğuya, Edward Kalesi'ne doğru yola çıktılar. Sabah öyle güzeldi ki hâlâ devam eden saldırı tehlikesini bile gölgeliyordu. Gökyüzü masmaviydi, havada bahar kokusu vardı, yavaş yavaş eriyen karlar tepelerin arasından coşkuyla kıvrılarak akan nehirlerle karışıyordu. Ancak Connor'ın neşesinin tek nedeni bu güzel hava değildi.

Tek bir öpücükle omuzlarından büyük bir yük gitmişti. Sarah'nın çekingenliğinin ondan tiksинmesinden değil, aksine ona karşı büyük bir arzu duymasından kaynaklandığını öğrenmek ona ilaç gibi gelmişti. Yüreği hayatı boyunca işlediği günahlar nedeniyle zaten yeterince ağırken, bir de onun tarafından nefret edilmeye katlanamazdı.

Hep birlikte kâh sohbet ederek, kâh hoş bir sessizliğin içinde yürümeye devam ediyorlar, Connor kadını en sağlam ve güvenilir yerlerden geçiriyor, ihtiyacı oldukça da ona yardım ediyordu. Üzerinde hâlâ Connor'ın gömleği ve altında da taytı ve geyik derisi eteğiyle Pagan inanışındaki orman perilerine benziyordu. Yanakları yoğun gayret sarf ettiğinden pembeleşmişti, saçları dağınık bukleler halinde neredeyse beline kadar

iniyordu. Kadına her baktığında içi içine sığmıyordu, sanki göğüs kafesi kalbine dar geliyordu.

“Neden evli değilsin?” diye sordu Sarah su içmek üzere mola verdiklerinde.

“Evli olduğumu sanıyordum – seninle, leydim.” Kadının alev alev olan yanaklarını görünce gülümsedi, ve kırbayı ağzına götürüp kana kana su içti.

“Ciddiyim ben, dalga geçme hemen.” Kadın sinirlenmiş gibi yaptı, fakat pek ikna edici değildi. “Biz evlenmeye zorlandık, hepsi bu. Kaldı ki aramızdaki evliliğin şu ormanın dışına çıktığımız an hiçbir geçerliliği olmayacak.”

Kırbayı kadının eline tutuşturdu. “Yanılıyorsun, Sarah. Erkeklerin kadınlardan sayıca daha fazla olduğu ve doğru düzgün kilisenin bulunmadığı bu topraklarda bir erkeğin Kızılde-rili bir kadınla evlendiğimiz şekilde evlenmesi ya da yalnızca bir kulübe inşa edip kadınla orada yaşamaya başlayarak onu kendine eş olarak alması oldukça yaygındır. Eğer bir erkek bir kadını kendine eş olarak alıyorsa, buradaki insanlar bunu sorgulamazlar.”

Sarah suyu içti ve kırbayı yeniden adama uzattı. “Bu, burada bizi gerçekten evli olarak gördükleri anlamına mı geliyor?”

Connor kırbayı boynuna astı. “Evet, kesinlikle.”

Sarah belli belirsiz bir “hmm” sesi çıkardı.

Yola devam ettiler.

“Peki böyle bir evliliği sona erdirmek için ne yapmak gerekiyor?”

Connor kadının sorusu karşısında yaşadığı moral bozukluğunu belli etmemeye çalıştı. Sonuçta gayet doğal bir soruydu bu. Ne Sarah Connor’la isteyerek evlenmişti, ne de Connor Sarah ile. “Pek çok kabilede kadın kocasının eşyalarını kulübenin dışına koyar ve ona onu boşadığını ve gitmesini istediğini söyler.”

Sarah kahkaha attı. “Yine şaka yapıyorsun.”

Adam söylediğinin kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyordu. Boşanma Protestanlar arasında bile pek hafife alınacak bir konu değildi. “Hayır, doğru söylüyorum.”

“Yani ben seni boşadığımı söyleyene kadar ikimiz karı koca sayılıyoruz, öyle mi?”

“Evet, sanırım o şekilde düşünebilirsin.” Kadını rahatlatmaya çalıştı. “Ama sözünde durman için sana ısrar etmeyeceğim, bunu biliyorsun, lcydim.”

Başını kaldırıp adama baktığında, o güzel mavi gözlerindeki pırıltılar, Connor’ı o sırada ne düşündüğü konusunda meraklandırdı.

“İskoçya’yı özlüyor musun?”

“Hayatımın yarısını bu topraklarda geçirdim. Burası benim evim.” Connor sıcacık eliyle Sarah’nın elini tutmuş, gevşek bir kayanın üzerinden inmeye çalışırken dengesini korumasına yardımcı oluyordu. “Skye Adası’nı yarım yamalak hatırlıyorum.”

“Sen ve ağabeylerin orada mı dünyaya geldiniz – Skye Adası’nda?” Sarah, İskoçya’ya hiç gitmemişti.

“Evet. MacKinnon Klanı o topraklarda yaşar.”

Sarah dağın yamacından geçerlerken adamı süzdü ve onun içindeki İskoç’u gördü, Komandoyu değil. Boyu ve geniş omuzları, asil duruşu, şakaklarındaki savaşçı örgüleri, kabilelerinin renklerini taşıyan tartan parçasını bağladığı kılıcı – bunların her biri onun köklerini temsil ediyordu ve kollarındaki Kızılderili dövmeleri kadar onlar da adamın bir parçasıydı. “Ailen neden buraya gelmiş?”

“Adımına dikkat et. Taş ıslak ve kaygan.” Kadının elini daha sıkı tuttu. “Dedem Iain Og MacKinnon’dı.”

Sarah'nın Ian Og MacKinnon'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. "Onu tanıyor olmam mı gerekirdi?"

Connor güldü. "Klanımızın şefiydi."

Demek ki Connor doğuştan soyluydu – en azından Kuzey İskoçya'da.

Connor anlatmaya devam etti. "Dedem, Cullogen Savaşı'ndan sonra Yakışıklı Prens Charlie'nin gemilerinden biriyle kaçmasına yardım etti ve bu nedenden hapse atıldı. En büyük oğlu ve vârisi olan babam da sürgüne gönderildi, tabii yanında annem, ağabeylerim ve ben de vardım."

Sarah olayı çözmişti. "Kral II. James'i destekleyen Jakobitlerdensiniz."

Connor bunu inkar edecek değildi. "Evet, leydim, aynen öyle."

Bulunduğu ortamlarda Jakobitlerden pek çok kez küçüm-senerek bahsedildiğine şahit olmuştu ve onlardan biriyle bilfiil tanışmıştı. Fakat Connor'a karşı düşmanlık beslemiyordu, dedesi kendi büyük-büyük dedesini zorla tahttan indirmiş olsa da. "Ailelerimiz yıllardır savaşıyor. Ortada böyle bir savaş varken kaderin bizi bir araya getirmiş olması ne garip, değil mi?"

Başını kaldırdığında adamın onu izlediğini fark etti. Bakışlarındaki gizem kadının kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Evet, öyle. Peki seni bu kıyılara getiren nedir, leydim?"

Sarah bu beklenmedik soru karşısında sendeler gibi oldu, dengesini yeniden sağlamak için adamın koluna sınıksız tutundu. Hızla bir yanıt bulmaya çalıştı. "Ben... ben valiyi ziyaret etmek üzere geldim. Kendisi Winchester Markisi olan babamın yakın bir arkadaşı olur."

"Baban evlenmemiş kızını tek başına koloni bölgesine yol-

ladığı için aklını peynir ekmekle yemiş olmalı.” Connor’ın sesinden aşağılayıcı bir tavır içinde olduğu belli oluyordu.

“Yalnız değildim, Binbaşı.”

Düzlüğe çıkmışlardı. Connor onu durdurdu, kılıbayı boy-nundan çıkarıp kadına uzattı. “Bana yine ‘Binbaşı’ demeye başladın. Keyfini kaçırdım sanırım.”

“Hiç tanımadığın bir insan hakkında kötü konuşuyorsun.” Biraz su içti ve kılıbayı tekrar adama verdi. “Okyanus yolcu-luğu esnasında Bayan Price bana eşlik etti ve Bayan Price ile Jane Albany’den bu yana da yanımdalardı, ancak...”

Cümlelerin devamını getiremedi. “Başın sağ olsun.” Connor biraz su içti, kılıbanın tıkağını taktı, kadına yeniden arkasını döndü ve aşağıda uzanan araziye baktı. “Yine de bir marki na-sıl olur da kızını yanında onu gözetecek bir kadınla Albany’e gönderir anlayamıyorum. Şu an bir savaş var ve düşmanları-mız dibimizde.”

“O... o New York’tan ayrıldığımı bilmiyor.” Sarah o sıra-da etrafı yapraklarla kaplı bir kütüğü gözüne kestirdi ve biraz dinlenmek üzere gidip üzerine oturdu.

“Öyle mi?” Fakat Connor pek şaşırması benzemiyordu.

“Yalnızca Lord William’ı görmek istedim, çünkü...” Bir-den durdu.

Diline sahip ol, Sarah, yoksa söylemen gerekenden de faz-lasını söyleyeceksin.

“Valinin evinde biri seni tehdit mi etti ya da sana kötü mü davrandı?” Connor’ın ses tonundan öfkeli olduğu belli olu-yordu.

Sarah kekeleyerek yarı gerçeklerden oluşan bir açıklama yapmaya çalıştı. “Hayır. Ben... ben valinin evindeki hayatı çok sıkıcı buldum ve dayımı görmek istedim. Onu çok uzun

süredir görmemiştim. Ona bir mektup yazdım ve yazın yapılacak askeri operasyonlar başlamadan kendisini görüp göremeyeceğimi sordum ve—”

“Valiyi ziyaret etmek için onca yol katettin, ve valinin evindeki hayat sana sıkıcı geldi, öyle mi? Sonra da babandan izin almadan New York’u terk edip dayının yanına gitmek istedin.” Connor kadının yüzüne baktı. “Bence çok daha iyi bir hikaye uydurabilirdin, Sarah. Hiçbir marki belli bir olgunluğa erişmiş kızını kendisi de yanında olmadan bu topraklara yollamaz — başka hiçbir seçeneği kalmadığını düşünmediği sürece.”

Sarah, Connor’ın gözlerinin içine baktı ve kolonilere gelmesinin altında başka bir neden olduğunu çoktan anladığını fark etti.

“Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?” Bakışları delip geçiyordu. “Sırlarını ifşa edecek değilim, ayrıca kimse- nin sana kötü davranmasına, hakkında kötü konuşmasına izin vermem. Kaldı ki babanın seni buraya göndermesi için nasıl bir skandala imza atmış olursan ol, ben çok kötü bir şey yaptığına inanmıyorum. Ayrıca unutma, ben senin ne kadar masum olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. İngiltere’den bakire olarak ayrılmış birisin sen.”

Kalbi çılgınca atan Sarah telaşını bastırmaya çalıştı. Sür- gününü hak etmek için ne yaptığını kendisi de tam olarak anla- yamamış olsa da bunun toplumun gözünde korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Ailesini bu korkunç hadisenin detaylarını anlatarak daha fazla utandıramazdı — ayrıca gerçeği öğrenirse, Connor’ın tepkisinin ne olacağını düşünmek dahi istemiyor- du. Kendi babası bile onu dövmüş, öldürmekle tehdit etmiş- ken Connor nasıl tepki verirdi acaba?

Yutkundu ve doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. “İlgi- lendiğin için teşekkür ederim, Binbaşı, ama sırrım filan yok.”

Yakından bir yerden tuhaf bir tıslama sesi geldi.

“Sarah, kıpırdama sakın!”

Nefes almaya bile cesaret edemeyen ve nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilemeyen kadın, donmuş vaziyette Connor’ın kılıcını çektiğini gördü. Ardından adam kılıcı havaya kaldırıp yanındaki kütüğe indirirken gözlerini sımsıkı yumdu. Daha sonra kadına uzandı, onun elini tuttu ve yanına doğru çekti, gözlerini kütükten ayırmıyordu.

Ne olduğunu anlamak için arkasına dönen Sarah, orada, birkaç dakika önce üzerinde oturduğu kütüğün hemen yanında öylece yatan bir yılan ölüsü gördü. Yılanın rengi yere düşmüş yaprakların rengine karışmış, başı vücudundan ayrılmıştı.

“Çingiraklı yılan.” Connor kılıcının ucunu ölü yılanı batırdı ve kıvrılarak uzanan vücudunu yaprakların arasından çekip çıkardı. Yılanın bu hali bile Sarah’nın tüylerini ürpertiyordu.

“Isırığı yetişkin bir adamı öldürür, fakat derisi yüzülerek hakiki deri pek çok şey üretilebilir ve eti kızartıldığında oldukça lezzetlidir.”

Sarah kusacak gibi oldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Connor, Sarah'nın, gözünü adımlarından ayırmadan, çok dikkatli bir şekilde yürüdüğünü fark etti, yüzü hâlâ solgundu. Bil-diği kadarıyla kadınlar yılanlardan hoşlanmazlardı, fakat anlaşılan Leydi Sarah onlardan korkuyordu. “Gözünü dört açmak iyidir, fakat korkmaya gerek yok. İnsanlar çingiraklı yılanlarla pek sık karşılaşmazlar. Üstelik onlar bizden, bizim onlardan korktuğumuzdan daha çok korkar.”

Ancak Sarah'nın yüz ifadesinden – en azından bu son olayda – söylediklerinde yanıldığını görebiliyordu.

“Gel buraya.” Onu kollarına aldı, sımsıkı sardı, alnını öptü, başının arkasını okşadı. Saçları ipek gibiydi. “Korktuğunu biliyorum, fakat kılına bile zarar gelmesine izin vermem, bana güven.”

Gerginliği biraz olsun hafiflemişti. “Bugüne kadar hayatımda hiç yılan görmemiştim.”

“Hiç mi?” Connor buna inanmakta güçlük çekiyordu. “İngiltere’de hiç yılan yok mu?”

Kollarını kadının üzerinden çekti, elini tuttu ve yürümeye devam ettiler.

“Annemin gül bahçelerindeki yürüyüşlerin dışında kapıdan dışarıya çıkmamıza bile izin verilmedi.”

Connor kendi dünyasının bir gül bahçesiyle sınırlı olduğunu ve ötesine geçemediğini hayal etmeye çalıştı, başaramadı. İnsanın kızını dışarıya bu kadar kapatmasının neye faydası olurdu ki? Dünya hakkında hiçbir şey bilmeden büyümüş olacaktı. Gerçi belki de amaç buydu. “Bana evinden bahset.”

Kadın kafasını kaldırdı, dudaklarında mahcup bir gülümseme vardı. “Hayatımın pek ilginçi çekeceğini zannetmiyorum.”

“Hayır, yanlışsın. Ben hiç öyle büyük bahçelerde dolaşmadım.” Doğru söylüyordu, fakat bu soruyu sormasının asıl amacı kadına yılanı unutturmaktı.

Kadın dört kız kardeşiyle – isimleri Alexandra, Sophia, Janet ve Mary idi – birlikte babasının topraklarında büyüdüklerini ve günlerini dikiş nakış işleriyle uğraşarak, özel mürebbiyelerden dersler alarak, sıkı bir şekilde İncil okumaları yaparak ve dua ederek geçirdiklerini anlattı. Alexandra dikiş nakış konusunda aralarında en maharetli olandı, Sophia İncil’deki ayetleri kız kardeşlerinden daha iyi ezberleyebiliyordu ve bu yüzden de annesinin en sevdiği çocuğuydu. Janet sessizdi, Latince biliyordu ve babasının biricik kızıydı, kendisinden yalnızca bir yaş küçük olan Mary ise annesine ev işlerinde yardımcı oluyordu.

Connor kadını dinledikçe, onun yalnız bir hayat geçirmiş olduğunu düşünmeden edemedi. Zira ailesinden bahsederken kadının gözleri sevinçten ıslıl ıslıl olmuyor, aksine hüzünleniyordu. Bu onu sürgüne gönderdiklerinden miydi, yoksa ailede hiç sevgi görmediğinden mi? Sürekli derslerden ve işlerden bahsetse de, bebeklerle oynamaktan, babasının dizine oturmaktan ya da kız kardeşleriyle yaşadığı maceralardan hiç bahsetmiyordu. Belli ki yalnız başına hiç zaman geçirmemiş, her gününü

bir hizmet günü olarak görmüş, her anını da annesinin tetikte bakışları altında kardeşleriyle geçirmişti. Babasının evinin ötesinde dış dünyayla kurmaya çalıştığı her türlü temas, sıkı bir şekilde denetlenmişti. Belli ki ebeveynlerinin tek bir amacı vardı – kızlarını evlilik piyasasına en iyi şekilde hazırlamak.

Ayrıca, onu her an göz hapsinde tutan annesine rağmen, Sarah'nın nasıl olup da bir skandala karışmış olabileceğini bir türlü anlayamıyordu.

“Bütün kız kardeşlerim evlendiler, çocukları oldu, Mary hariç.” Ses tonundaki melankoli Connor'ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Bana hep kız kardeşlerinden bahsettin, peki senin yeteneklerin hangi alanlarda, leydim?”

Sarah bir an için tereddüt etti. “İyi dans ettiğim söylenir, ve... ben bir müzisyenim.”

“Bir müzisyen?”

Yüzünde gergin bir ifade vardı, sözcükler ağzından öyle hızlı bir biçimde dökülmüştü ki ne demek istediğini açıklaması gerekti. “Ben... ben klavsen çalıyorum ve flüt. Keman ve viyolonsel çalabiliyorum. Ayrıca sesim pek güzel sayılmasa da şarkı söylemeyi çok seviyorum.”

Bunları anlatarak sanki bir günah işlemiş gibiydi, adamın tepkisini ölçmek için kaçamak bakışlarla onu süzüyordu.

“Ebeveynlerin böyle yetenekli bir kızları olduğu için gurur duyuyorlardır.”

Sarah'nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Annem müziğin erkeklere göre olduğunu düşünürdü. Bana zamanımı daha çok dua ve dikiş nakış işleri ile geçirmem ve klavsene daha az vakit ayırmam gerektiğini söyleyip dururdu. Klavsen çalmama günde yalnızca yarım saat izin verir, hatta bazen bunun sözünü bile ettirmezdi. En azından buraya gön-

derilene kadar durum böyleydi. Bundan sonra klavsene dokunmamı bile yasaklayabilir.”

Anlaşılan annesi geri kafalı ve sevimsiz biriydi.

Bu her şeyi açıklıyordu.

“Evinden uzaktasın Sarah ve artık çocuk değilsin. Annen ve baban sana Londra’dayken hükmedebilirler ama burada benimleyken istediğin gibi davranmakta özgürsün. Kaleye ulaştığımızda, benim için Dougie’nin eski kemanını çalmanı çok isterim.”

Sarah başını kaldırıp adama doğru baktı, güzel bir armağan gibi duyulan bu sözleriyle yüzü şaşkınlık ve minnetle aydınlanmıştı.

Sarah bulutların üstünde yürüyordu adeta. Connor’ın onu böyle kolay ve olduğu gibi kabullenmesi kalbine bir çift kanat takmış gibiydi. Öte yandan, okyanusun diğer tarafındaki annesinin azarlayan sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Müziyenlik de neyin nesi? Sarah, sen bir kadınsın! Senin görevin iyi bir evlilik yapmak ve çocuk doğurmak!

Onun müzik sevgisini tek destekleyenler dayısı Lord William ve Margaret olmuştu. Lord William hem onu sevindirmek hem de annesini sinir etmek için ona müzik teorisi hakkında kitaplar hediye etmiş, onu gizlice konserlere götürmüştü. Margaret da ona dilediğince enstrüman çalabileceği, Avrupa’nın en büyük bestekarlarının – Lully, Purcell ve Majesteleri’nin en sevdiği, önceki Nisan ayında hayatını kaybeden Handel – kağıda basılı bestelerini keşfedebileceği, evden uzak, gizli bir mabet öğretmişti.

Yanında yürüyen Connor’a baktı, adam gizli tehlikelere karşı gözleriyle ağaçların arasını tarıyordu. Çenesindeki kirli sakal tabakası yoğunlaşmıştı, uzun saçları ve alnındaki kesik

ona işe yaramaz biriymiş havası veriyordu. Oysa işe yaramazlıkla alakası yoktu. Gözlerindeki zeka pırıltısı ve kadına karşı nezaketi bunun en büyük kanıtıydı.

Sarah, babasını defalarca İngiltere'nin, Amerika kıtasına göçen ayak takımından – fakirler, hükümlüler, vatan hainleri, kafirler, yobazlar – kurtulduğunu söylerken duymuştu. Ama ona göre bu topraklarda olağandışı güç ve cesarete sahip, sert oldukları kadar da nazik adamlar yetişiyordu.

Joseph'in ona daha önce söylediği bir şey geldi aklına.

Bu topraklarda, soyluluk aileden gelmez veya bir unvan ya da toprak sahibi olmak insanı soylu yapmaz, insan yaptıkları sayesinde soylu olur. MacKinnon kardeşler sınırda yaşayanlar arasında en soylu kişilerdir – onlar nasıl savaşacaklarını ve hayatta kalacaklarını bilen, diğerleri için kendi hayatlarını düşünmeden tehlikeye atan gerçek savaşçılardır.

Sarah Joseph'in ne demek istediğini yeni anlıyordu. Connor ve Joseph her ne kadar babasının topraklarında işe yaramaz, sıradan birer adam gibi görülseler de, aslında pek çok yeteneği bünyelerinde barındıran ve pek çok İngiliz centilmenin sahip olamadığı bir onura sahip olan soylu insanlardı. Babasını ormanın içinde dağları inip çıkarken, Kızılderililerle savaşırken, ateşin üzerinde kendi yiyeceğini pişirirken hayal etmeye çalıştı... fakat olmadı. Babası ara sıra avlansa da dışarıya çıkmaktan pek hoşlanmazdı. En az kızının şimdi hissettiği kadar çaresiz hissedirdi kendini – belki çok daha fazla.

Ve Sarah son üç gündür başına gelen onca kötü şeyi katlanıp bu duruma kadar gelebildiği için kendisiyle gurur duydu. Evet, belki Connor ve Joseph'in yardımları olmasaydı, ne esaretten kurtulmuş olurdu ne de sağ kalabilirdi, ama yine de geldikleri onca yol boyunca Sarah'yı kucaklarında

taşımaları gerekmemişti. Sarah hep su toplamış ayaklarıyla yürümüşü.

Bir süre için ormanda konuşmadan yürüdüler. Kuşlar şarkılar söyleyip şakıyor, gökyüzünü cıvıltılarıyla dolduruyorlardı. Gökyüzü hâlâ maviydi, insanın içini ısıtan güneş ışığı her dem taze ağaçların ve tomurcuklanan dalların arasından sızarak önceki yaz saltanatını sürüp şimdi yerlerde yalnızca solgun bir halı gibi uzanan ıslak yaprak tabakasının üzerine düşüyordu. Ilık esen rüzgar kadının saçlarını savuruyor, burunlarına temiz havaya karışmış ıslak toprak kokusunu taşıyordu. Etraflarında alabildiğine dağlar, vadiler uzanıyordu.

Margaret bu manzarayı görse resmini yapmayı ne çok isterdi! Üstelik her türlü detayı yakalayan bir göze ve inanılmaz bir resim yeteneğine sahip Margaret bile böyle bir güzelliği tuvalin üzerine resmederken zorluk çekerti. Hangi sanat böyle vahşi ve engin bir güzelliği betimlemeye yeterdi ki?

Güneş iyice yükselmişti, ormandan gelen sesler bir araya geldiğinde adeta neşeli bir senfoni oluşuyordu. Rüzgarın uğultusu. Uzaklarda akan bir nehrin çağıltısı. Bir kuşun gıkılaması, bir diğerinin melodik şakıması. Derken kadının hemen yanından kırmızı bir tüy yumağı geçti hızla.

Cik-cik-cik-cik!

Sarah durdu ve parlak kırmızı tüylü kuşun daldan dala şarkılar söyleyerek atlamasını büyülenmiş gözlerle izledi, kuşun tiz sesi diğer kuşlardan oluşan koronun sesine karışıyordu. Kuşun kafasında sevimli bir ibiği vardı, gözlerinin etrafı ve gagası siyahla çerçevelenmişti. Kuş başını sola doğru çevirip Sarah'ya baktı, sonra başını yeniden sağa çevirdi ve şarkısına devam etti.

Kadın kendini tutamayıp güldü.

Yeniden Connor'ı takip etmek üzere arkasını döndüğünde

adaman da kendisini izlediğini fark etti, dudaklarındaki muzip gülümseme yüzünün erkeksi hatlarını yumuşatıyordu.

Uzanıp kadının yanağına dokundu, sesi derin ve gür çıkıyordu. “Görüyorsun işte, Sarah, bu topraklar çetin ve tehlike dolu olsalar da, içlerinde pek çok güzellik barındırırlar.”

Kadın nefesini tuttu, sanki adaman mavi gözleri o parlak kırmızı tüylü kuştan, ağaçlardan ya da dağlardan değil de ondan bahsediyordu.

Akşam karanlığı çökünceye kadar yollarına devam ettiler, sonra da dar vadinin ağzındaki küçük bir derenin kenarında korunaklı bir yer bulup kamp kurdular. Soğuk geyik eti ve mısır ekmeğinden oluşan akşam yemeğinden sonra Connor ve Joseph derme çatma bir kulübe inşa etmeye başladılar, Sarah da boş durmayıp su kırbalarını doldurmuş, bıçaklarını yıkamıştı. Derken uyku vakti gelip çatı.

Joseph Sarah’nın iyiliği için ilk nöbeti tutabileceğini söyledi. “Sen yanındayken uykuya dalarsa kendini daha iyi ve güvende hissedecektir.”

Connor Joseph’in bunu söylerken bir imada bulunup bulunmadığını anlamak için yüzüne baktı ve Mohikan erkek kardeşinin söylediğinde samimi olduğunu gördü. Çam dallarının üzerine ayı postunu serdi, tüfeğini kulübeye dayadı ve av bıçağını başının yakınına, yere sapladı. Sarah dolu su kırbalarını kenara yığıldığında, yatakları hazır.

Adam ayı postunun altına girdi, yan yattı ve Sarah’yı kollarına doğru çekti. Kadının arkası ona dönüktü ve başı da adaman kolunun üzerindeydi. “İyi uykular, leydin.”

“Sana da Connor.”

Fakat Connor, Sarah pürüzsüz teni ve sıcaklığıyla kollarında yatarken bir türlü uyuyamıyordu. Kadının bu kadar yakı-

nında olması vücudunu yakıp kavuruyordu. Kadının biçimli, yuvarlak kalçaları kasıklarına değiyor, ipeksi saçları çenesini gıdıklıyor, teninin tatlı kokusu başını döndürüyordu.

Ve kanı kaynamaya başladı.

Of, gecenin tadını çıkarıp onunla sevişmeyi nasıl da istiyordu! Onu öpmek, vücuduna dokunmak, göğüslerini avuçlamak için can atıyordu. Kalçalarını ayırmak, aradaki tatlı nektarın tadına bakmak, aletini içine yerleştirmek için çıldırıyordu. İlk gecelerinde tattıramadığı zevki bu defa ona tattırmak, bir erkekle kadının nasıl arzusun doruklarına çıkabileceklerini göstermek için yanıp tutuşuyordu.

Ama bu düpedüz bir delilik olurdu. Birkaç gün içinde Edward Kalesi'ne ulaşacaklardı ve Sarah yeniden Wentworth'ün yeğeni, markinin kızı, Connor da dayısının emrinde çalışan bir asker parçası olacaktı. Eğer onu hamile bırakırsa...

Bazen açlığını gidermektense onu bastırmak daha iyidir, ahbap.

Tam gözlerini kapamıştı ki kadının kendisine fısıldadığını duydu.

“Connor?”

“Efendim, Prensesim?”

Kadın çekinerek sordu. “En azından bazılarının gözünde hâlâ evli olduğumuzu hesaba katarsak, senden beni... beni tekrar öpmeni istesem bu yanlış olur mu?”

Connor'ın fikri anında değişti.

İniltiyle kadını kendisine doğru çevirdi, gözlerinin içine baktı ve dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı. Kadının kendi diline dolanmış dili ateş gibiydi. Nasıl olmuştu da kollarında böyle bir güzellik varken kendini ondan alıkoymayı düşünmüştü? Kadın hafifçe inleyerek adama doğru iyice so-

kuldu, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı, diliyle onun diline cesur darbeler indirmeye başladı. Adam yerinde duramıyordu.

Kadına duyduğu açlık duygusuyla elini yavaşça aşağıya, kadının kalçasına doğru kaydırıp avuçlamaya başladı, bir yandan da onu kendi aletine bastırıyordu.

Tam o sırada bir ses duydu.

Savaş tamtamları.

Sarah Connor'a sımsıkı sarıldı, öyle çok korkmuştu ki kalbi çalan davullardan bile daha hızlı atıyordu. "Ne-neredeler?"

Ses kuzeydeki ağaçların az ötesinden geliyordu sanki.

"Sakin ol, leydim." Kadının elini tuttu ve onu teselli etmeye çalıştı. "Sesler sandığın kadar yakından gelmiyor. Nerede olduğumuzu bildiklerini zannetmiyorum. Yine de temkinli olmakta fayda var."

O sırada Joseph yanlarına geldi. "Vadide kamp kuran en az yüz tane Delaware savaşçısı var."

Sarah dizlerinin üzerinde doğruldu ve ayı postunu katlamaya başladı, belli ki zayıf olmadığını göstermek istiyordu. Eğer yolculuğa gece de devam edeceklerse, hiç şikayet etmeyecekti. Adamların ikisi de yola çıktıklarından bu yana sırayla nöbet tuttukları için iyi bir gece uykusundan mahrum kalmışlardı. Önceki gece de aralıksız kürek çekmişlerdi. Bu nedenle her ikisinin de ondan çok daha yorgun ve bitkin oldukları kesindi, fakat yine de Sarah bir kez olsun şikayet ettiklerini duymamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp Connor'a baktı. "Gitmiyor muyuz buradan?"

Connor kadının önünde diz çöktü, elini omzuna koydu. "Güneş doğmadan önce yola çıkacağız, evet, ama şimdi uyuman gerek."

“Peki ya sen?”

“Ben bizi gözetlemediklerinden emin olmak için Joseph’le birlikte nöbet tutacağım.” Kadının katladığı ayı postunu geri açtı. “Uzan, leydim. Biraz dinlen. Seni göremeyecek kadar uzağa gitmiyorum zaten.”

Sarah yumuşak dalların üzerine uzandı, Connor’ın ayı postunu üzerine yaymasına ve çenesine kadar çekmesine izin verdi. “Seninle birlikte ben de nöbet tutmak istiyorum.”

“Hemen dönerim.” Hafifçe kadına doğru eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Daha sonra bıçağını ve tüfeğini alıp Joseph’in beklediği yere doğru yürüdü; iki adam birbirinin tersi yönde ormanın içinde gözden kaybolmadan önce alçak sesle Joseph’e bir şeyler söylediler.

Sarah aşağıya doğru uzanıp taytının içindeki bıçağı çıkardı ve sımsıkı tuttu.

Çok geçmeden Connor kadının yanına döndü ve onu bıçağı elinde sımsıkı tutmuş, rahatsız bir halde uyurken buldu. Uykusunda hadım edilmeyi istemediğinden bıçağı kadının elinden yavaşça aldı, toprağa sapladı, sonra da ayı postunun altına girip kadını yeniden kollarına aldı.

Tamtam sesleri hâlâ devam ediyordu.

* * *

Sarah şafak sökmeden kısa bir süre önce uyandı ve seslerin kesilmiş olduğunu fark etti, sessizlik yine de garip bir şekilde sinir bozucuydu. Kendini hiç uyumamış gibi hisseden Sarah, ağır adımlarla, görünmeyen ağaç köklerine ve kayalara çarpmamaya çalışarak Connor’ın peşinden güçlükle yürüyordu.

Uykulu hali havanın karanlığını dahi bastırıyordu. Karanlık gökyüzünden yağmur çiseliyordu, ağaçların tepeleri belli belirsiz bir sis tabakasıyla kaplıydı. Önünde ilerleyen iki adamın nasıl bu kadar hızlı hareket ettiklerine anlam veremiyordu. Belli ki karanlıkta da görmeyi öğrenmişlerdi.

Şafak söktükten kısa bir süre sonra bir şeyler yemek üzere durdular. Joseph küçük bir ateş yaktı ve üzerine bir tencere koydu. Tencerenin içine su koyup içine siyah tahıl tanelerine benzeyen bir şeyler attı.

“Emin misin?” diye sordu Connor. “Pek fazla yolumuz kalmadı biliyorsun.”

Joseph başıyla Sarah’yı işaret etti. “Evet, ama onun ihtiyacı var.”

Bununla neyi kastetmişti?

Yere diz çöküp önceki günden kalan son mısır ekmeğini paylaştılar, sarı ekmek kurumuş ve sertleşmişti ama Sarah’nın açlığını bastırmaya yetiyordu. Joseph tencereyi ateşin üzerinden aldı, siyah sıvıyı iki fincana paylaştırdı ve birini Sarah’ya uzattı.

Sarah fincanı alıp içindekini kokladı, tuhaf kokuyordu. Of, ne kadar uzun zamandır şöyle demli bir fincan çaya hasretti!

Connor şaşkın halde kadını izledi. “Daha önce hiç kahve içmedin mi?”

Demek ki fincanın içindeki kahveydi.

Sarah başını iki yana salladı ve fincanı ona uzattı. “Annem bizim evde kahve içilmesine izin vermez. Kadınları kısırlaştırdığını söyler.”

Connor güldü ve o sırada sırtıtmakta olan Joseph’le göz göze geldiler.

“Kız kardeşlerim her gün içer.” Joseph kahvesinden bir yudum aldı. “Dört kız kardeşimin toplam on dokuz çocuğu var.

Sarah hâlâ kararsızdı.

Connor fincanı onun eline tutuşturdu, bakışları yumuşaktı. “İç, leydim. Sana güç verecek ve açlığını giderecek. Sana zarar vereceğini düşünseydim, içirmezdim zaten.”

Sarah kahveden bir yudum aldı, kekremsi tadıyla irkildi. Kahve sıcak olmasına rağmen üşümüştü ve hâlâ çok açtı. Bu yüzden mümkün olduğunca hızlı ve büyük yudumlarla içti. Sonra da fincanını Connor’a verdi. Boş fincanı yeniden dolduran Connor da kahvesini büyük yudumlarla içip bitirdi. İşleri bittiğinde, ateşi söndürdüler ve külleri, nemli yosunların altına gömerek geride iz bırakmamış oldular. —

Yürümeye devam ettiler. Yağmur kısa süre sonra kesildi. Sis tabakası incelmişti. Güneş ışığıyla canlanıp yuvalarından çıkan kuşlar şarkılar söylemeye başladılar.

Ormanın canlanmasıyla birlikte Sarah da canlandı, kahve miskinliğini atmasını sağlamış, açlığını bastırmıştı. Artık ayakta durması daha kolaydı. Damarlarına kan pompalandığını hissediyordu ve kalp atışları artık daha düzenliydi. Connor dik bir kayanın üzerine tırmanmasına yardım etmek için arkasını dönüp ona uzandığında adamdan hiç yardım almadan tırmanıp onun önüne geçmeyi başardı. Bunda kahvenin payı oldukça büyüktü.

Connor yeniden öne geçtiği sırada gülümsedi ve gözlerindeki sıcaklık kadının kalbinin göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atmasına neden oldu.

Birdenbire, aklına önceki geceki öpüşmeleri geldi. Dudaklarını kadının dudaklarına bastırırkenki inleyişi. Delip geçen bakışları. Kadının kalçasını okşarken elinde hissettiği sıcaklık. Dokunuşları hem vahşi hem de öyle nazikti ki kadının içinde pervasız, vahşi hisler uyandırıyordu. Ve Sarah bir kez daha ka-

rısı olarak onunla yatmanın ve birlikte birbirlerinin tutkularının sınırlarını keşfetmenin nasıl olabileceğini geçirdi aklından.

Sadece düşüncesiyle bile karnında kelekler uçuştı. Ama bu büyük bir günah olurdu. Fakat yine de bazılarının gözünde evli sayıldıklarını söylemişti adam.

Böyle bir şeyi nasıl aklından geçirirsin, Sarah?

Kendisini içten içe azarlarsa da düşünmeden edemiyordu, bakışları tekrar tekrar Connor'a kayıyordu. Her şeyi – kokusu, gücü, sesinin tınısı – kadına baş döndürücü geliyordu. Adam yine bir tepeden geçmesine yardımcı olmak üzere ona elini uzattığında, elini ona verdi, yerine; gücü, dokunuşunun sıcaklığı ve ellerinin adamın avucunda kaybolması karşısında mest oldu.

Ve Connor'ın önceki gün söyledikleri geldi aklına.

Eviden uzaktasın, Sarah, ve artık çocuk değilsin. Annen ve baban sana Londra'dayken hükmedebilirler ama burada benimleyken istediğin gibi davranmakta özgürsün.

Adamın ağzından çıkan bu büyümlü sözcükler Sarah'nın içindeki asi ruhu uyandırmıştı. Zihninin içinden bir ses ona, ebeveynleri onu berbat bir hayata mahkum etmeden ya da sırf babasının ondan kurtulmak için dökeceği paraların büyümlüne kapılıp kendisiyle evlenmeyi kabul edecek bir adamla evlendirmeden önce özgür kararlar alması gerektiğini söylüyordu.

Dilediği gibi davranmakta özgürdü.

Peki ya Şavniler tarafından evlenmeye zorlandığı bir adamla yatmayı tercih ederse? Connor bir gece bile olsa onu karısı olarak kabul eder miydi?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra geç saatlerde terk edilmiş bir çiftlikle karşılaştılar. Connor ve Sarah ormanda kendilerine konaklı bir yer bulmuş beklerlerken Joseph önce çiftliğin etrafındaki araziye, sonra tahıl ambarını ve müştemilatı ve en son da kulübeyi dikkatle gözden geçirdi.

“Sence burası neden terk edilmiş?” diye fısıldadı Sarah ağaçların arasından çiftliğe bakarak.

Connor omuz silkti. “Pek çok nedeni olabilir. Burada yaşayanlardan bazıları yalnızlığa, diğerleri de sınırdaki yoğun çalışma temposuna ve hayatın belirsizliğine katlanamadıklarını fark ediyorlar. At arabalarına biniyorlar ve arkalarını dönüp kendilerini daha güvende hissedecekleri kasabalara ve şehirlere göç ediyorlar. Bu topraklar güzel olduğu kadar da acımasız.”

Joseph yanlarına hemen döndü. “Buranın terk edilmeden önce kullanıldığına dair izlere rastladım ama izler pek yeni gözüküyor. Üstelik daha kötüsü de var.”

“Daha kötüsü mü?” diye sordu Sarah.

Connor burada güvende olduklarını biliyordu, en azından bir süreliğine. Kızılderililerin çoğu, ruhlardan korktukları gibi mezarlıklardan da korkarlardı ve onlardan kurtulmak için bu-

rayı terk etmişlerdi. Belki de bu, çiftliğin neden yanmamış olduğunu açıklıyordu.

Sarah kulübeye girmeden önce saygısını göstermek için önündeki üç mezarın başında durdu, sonra da elini en küçük mezarın başındaki tahta hacın üzerinde gezdirdi. “Bir çocuk mezarı. Çok yazık. Üzerlerine isim dahi yazılmamış.”

“Burada yaşamış insanların okuma yazma bildikleri konusunda kuşkuluyum.”

Connor kadını soğuk, karanlık kulübeye doğru götürdü. Kapıyı açtıklarında içeri güneş ışığının sızmasıyla birlikte bir köşede duran, somyası halatla örülmüş karyolayı ve üzerinde duran, içi samanla dolu şilteyi gördüler. Şöminenin önünde bir masa, dört de sandalye vardı. Büyük bakır bir leğen duvara dayalı duruyordu. Geride yiyecek hiçbir şey bırakmamış olsalar da Joseph bahçeye çıktığında yoğun bir yaprak tabakasının altında büyümekte olan yeşil sebzeleri, kuru soğanları, havuçları ve buruş buruş olmuş patatesleri gördü.

Joseph keşfettiği çamurlu güzellikleri toplayıp masanın üzerine yığıldığında Connor, “Ziyafet zamanı,” dedi. “Daha önce hiç patates soydun mu, Sarah?”

Kadının yüzünde oluşan şaşkın ifade karşısında kendini gülmekten alıkoyamamıştı.

Kadın başını dik tuttu. “Hayır, Binbaşı, hiç soymadım ama bu öğrenemeyeceğim anlamına gelmez.”

Yine “Binbaşı” diye hitap etmeye başlamıştı.

Connor sırtıttı ve teneke kovayı kadının eline tutuşturdu. “Önce git de su getir.”

Joseph yahni yapmak için bir tavşan veya sülün avlamaya gittiği sırada Sarah yakındaki bir dereден su getirmek için yola çıktı, Connor ise topladığı odunları kulübeye getirdi. Daha sonra da çakısını yıkadı ve Sarah’ya patatesin kabuğunu

nasıl ince soyacağını gösterdi. Çakıyı ona verdi ve ateş yakmaya koyuldu. Kadının tatlı sesini duyduğunda son odunları da ateşe atmıştı.

Sarah bir şeyler mırıldanıyordu.

Ayağa kalktı, göz ucuyla kadına baktı ve göğsünde bir kuş kanat çırpıtı.

Alevler yemeğe girmesin diye arkada ördüğü saçlarını altın rengine boyuyor, teninin ılık ılık parlamasını sağlıyordu. Yüzünde bir hoşnutluk ifadesi vardı. Parmaklarını kıpırdatıyor, başını da müziğin ritmine uygun olarak hafifçe aşağı yukarı sallıyordu. Adam melodiyi daha önce hiç duymamış olsa da çok beğenmişti. En güzeli de insanın içine işleyen, kadife sesiydi.

Yuva sıcaklığını anımsatan bir görüntüydü bu – patates soyup yemek hazırlayan bir kadın. Ve içinde adlandıramadığı bir özlem oluştu.

Connor geleceği düşünerek zaman harcamamıştı hiç. Çiftliğe dönüp yuva kurmak için can atan ağabeyi Iain'ın aksine, bir sonraki yemekten, bir sonraki keşiften, bir sonraki savaştan sonrasını hiç düşünmemişti. Ağabeyleri ve ailesi güvende olduğu sürece karın tokluğundan ve çeyrek pint viskiden fazlasında gözü olmamıştı – ve tabii bir de arada bir yatağını ısıtacak bir kadın.

Ama Sarah'yı izlerken yüreğinin derinliklerinde sızlayan bir boşluk hissetti.

Sarah kafasını kaldırıp adamın bulunduğu yöne doğru şöyle bir baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Birden sessizleşti, yüzündeki rahatlık ifadesi gerginliğe dönüştü. "Mırıldanıyordum, değil mi? Özür dilerim. Bu berbat bir huy. Annem zamanında beni bu huyumdan vazgeçirmek için bayağı uğraştı ama..."

Ses tonu giderek alçaldı ve bakışlarını masaya kaydırıldı. Yine yüzünde o ifade vardı – Connor’a müzisyen olduğundan bahsettiği zamanki kederli ifade.

“Neden özür diliyorsun, leydim?” Connor odanın karşı tarafına geçti, bıçağı kadının elinden aldı ve onu ayağa kaldırdı. “Kötü bir şey yapmadın.”

Sarah bakışlarını kaçırdı. “An-annem bunun aylaklığın bir işareti olduğunu söyler hep.”

Connor, Sarah’nın annesiyle ilgili şeyler duydukça, kadına olan nefreti artıyordu. “Annen sana kahvenin kadınları kısırlaştırdığını da söylemişti.”

Adamın söylediği Sarah’nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yaratsa da yine de ona doğru bakmadı. “Kadınların kilise haricindeki yerlerde şarkı söylemelerinin yakışksız olduğuna inanıyor.”

Connor, Sarah’yı çenesinden tuttu ve gözlerine bakmaya zorladı. Başparmağını kadının alt dudağının dolgun kavisinde gezdirdi. “Eğer kalbinde bir şarkı varsa, onu paylaşmalısın. Melckler bile şarkı söyler.”

Kadın kafasını kaldırıp adamın yüzüne baktı, gözlerinde bir umut ışığı doğmuştu. “Benim hakkımda kötü düşünmez misin?”

“Küçük bir melodi mırıldandın diye mi?” Kadının yüzünü avucunun içine aldı, teni ipek gibiydi. “Elbette hayır, leydim. Müziğe yeteneğin olduğu ortada – üstelik seni temin ederim ki bu konuda Tanrı vergisi bir yeteneğin var.”

Kadın gülümsedi. Öyle hoş, öyle kadınsı görünüyordu ki Connor onu hemen oracıkta öpmemek için kendini zor tuttu. Kadını bıraktı ve geriye doğru bir adım attı.

Sarah oturdu, bıçağı yeniden eline aldı ve güvenlik açısından adamla arasında biraz mesafe bıraktığından emin olarak

işine devam etti. “Sen de enstrüman çalıyor musun – keman ya da İskoç gaydası filan?”

“Hayır.” Adam eline ufak bir kütük alarak ateşi körükledi. “Uzun yıllar önce İskoçya’dayken bir kere gayda çalmayı öğrenmeye çalışmışım, fakat dedem sesine katlanamayıp bağırıp çağırıyordu. Yaşlı adam beni gaydayı denize atmakla tehdit etti ve yaptı da. Ben sadece bir askerim.”

“Askerlik de Tanrı vergisi bir yetenek sayılmaz mı? Bazıları savaşı bir sanat olarak görür.”

Adam bu gülünç düşünce karşısında kendini tutamayıp kahkahalarla güldü. “Öldürmek mi? Bir sanat mı? Adamların vücudunu yarıp kanlarını akıtmanın, iç organlarını yerlere boşaltmanın pek güzel bir yanı olduğunu söyleyemeyeceğim.”

“Cesaretini, ormanların pusulası olmanı, her türlü silahı kullanma konusundaki yeteneklerini düşünüyordum.” Kadının ses tonundan, söylediklerini adamın kasten anlamazlıktan geldiğini düşündüğü belli oluyordu. “Bütün bu yetenekler soylu bir amaca hizmet ediyor olamaz mı? Bugün hayattaysam ve özgürsem, hepsi senin sayende.”

Connor başını iki yana salladı. Kadının içindeki çirkinliği görmesini, onun gerçek yüzünü bilmesini istiyordu. Onunla yüzleşecekti. “Anlamıyorsun. Joseph’in sana bahsettiği yemin var ya, işte ben o yemini geçen sene bozdum. Morgan geçtiğimiz yıl vuruldu ve Fransızlar tarafından esir alındı. Komutanları bize Morgan’ın yaraları nedeniyle öldüğünü belirten bir mektup yolladı. Kendimi suçlayıp durdum ve çektiğim korkunç ıstırap beni tam bir canavara dönüştürdü. Öldürebildiğim her Fransız’ı öldürdüm – yalnızca askerleri de değil üstelik, arabacıları, çiftçileri, tüccarları, evet ve küçük çocukları da, yaşı Thomas’tan fazla büyük olmayan çocukları. Yüzlerindeki korkuyu gördüm, canlarını bağış-

lamam için yalvarmalarını dinledim – ve onları gözlerinin yaşına bakmadan öldürdüm. Öfkemi dizginlemek için ellerinden geleni yapan adamlarım olmasaydı, kadınları da katlederdim. Ben lanetlenmiş bir adamım.”

Connor diğer tarafa döndü. Çenesini sıkıyordu, güçlükle nefes alıp veriyordu. Korkmuş yüzleri, masum insanların yerde yatan her tarafı kana bulanmış cesetleri gözünün önünden geçtikçe karnı düğüm düğüm oluyordu. Kalp atışları öyle hızlıydı ki Sarah’ın ayağa kalkıp arkadan kendisine doğru yaklaştığını duymadı. Kadın ince kollarını adamın beline sarıp yanağını sırtına bastırdı.

“Hiç duymadın mı, Connor? Melekler bile öldürür.”

Sarah şömineye doğru eğilmiş tavşan yahnisini karıştırırken aklı Connor’da ve adamın ona itiraf ettiklerindeydi. Onun için üzülüyordu. İnsanın böylesine ağır bir yükün altına girmesinin, masum insanların kanını ellerine bulaştırmasının nasıl bir şey olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Ayrıca onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmış bir adamın lanetlenmiş olabileceğine de inanamıyordu. Tanrı herkesin yüreğini görebilirdi ve Connor’ın bütün bunları çektiği ıstırabın ağırlığı nedeniyle yaptığını biliyor olmalıydı. Fakat mesele Tanrı’nın Connor’ı affetmeyecek olması değil, Connor’ın kendini affedemiyor olmasıydı.

Kadın düşünceler içinde kaybolmuşken Connor ve Joseph içeri girdiler, eşyaları karıştırıp ellerine bakır fincanlar ve kovalar aldılar ve kadına kendilerini takip etmesini söylediler. “Nereye gidiyoruz?”

Gülerek birbirlerine baktılar ama kadının sorusuna yanıt vermediler.

Kulübeden çıkıp kısa bir mesafe yürüdüler, küçük dereyi

geçtiler ve iki adam Sarah'ya durması için işaret etti. Connor işaret parmağını dudaklarına götürerek "Şşş" dedi. Joseph ile riyi işaret etti.

Ve Sarah ağaçların arasında kocaman, siyah bir ayı gördü.

Nefesini tuttu ve istemsizce geriye doğru bir adım attı.

Connor eğildi ve kadının kulağına fısıldadı. "Sana zarar vermeyecek. İzle."

Bir insanın boyundan daha uzun olan ayı arka ayaklarının üzerinde durmuş uzun patilerini bir ağaca doğru sallıyor, ağacın kabuğunu yalamak üzere duruyor, sonra tekrar patilerini sallıyordu. Onları fark etmemiş gibiydi.

"Ne yapmaya çalışıyor?"

"Hiç akçaağaç şekerlemesi yedin mi, Sarah?"

Sarah daha önce bunu duymamıştı bile. "Hayır."

"Gel hadi." Joseph bağırdı, elindeki fincanla kovayı birbirine vurarak çalmaya başladı. Ayı, çıkan tiz çınlama sesi yüzünden zıplıyor, dönüp duruyor, koşturuyor, haykırıyordu. O kadar büyük bir yaratığın bir adamdan kaçtığını görmek kadını kahkahalara boğmuştu.

"Ayı kendi payını aldı," dedi Connor kadına bakıp sırtarak. "Şimdi sıra bizde."

Sarah adamları ağaca kadar takip etti ve Joseph'in av bıçağını çıkarışını, ağacın kabuğuna saplayışını ve gövdesinde koca bir yarık açışını izledi. Yarılan kısımdan şeffaf bir sıvı sızdı ve damlamaya başladı.

Joseph parmak uçlarını sıvıya sürüp ağzına götürerek tadına baktı, sonra da gülümsedi.

Connor, Sarah'nın elini ağaca yaklaştırıp damlayan sıvının bir parmağının üzerine akmasını sağladı ve sonra da ona Joseph'in yaptığını yapmasını işaret etti. "Sen de tat," dedi, "Bu öz tatlıdır."

Cidden de tatlıydı. “Tadı pek ağaca benzemiyor.”

Joseph güldü. “Şimdiye kadar kaç kez ağaç yedin, kardeşim?”

Sarah da onlarla birlikte gülme krizine girdi. Connor ve Joseph tatlı özü kadınla da paylaşarak fincanlarını o değerli damlalarla doldurdular. Sarah tuhaf giysiler içinde, soğuk iliklerine kadar işlemişken, vücudu sayısız yara berelerle dolu orada öylece dikilip çocukluğu boyunca kendisini son iki gündür olduğu kadar özgür ve canlı hissetmediğini düşündü.

“İçeri girme zamanı.” Connor kolunu kadının omzuna attı ve hep beraber kulübeye doğru yürümeye başladılar.

Sarah ancak o zaman güneşin batmış olduğunu, gökyüzüne serpiştirilmiş pambelikleri ve başının üzerinde parıldayan birkaç yıldızı gördü.

“Peki şimdi ne yapacağız bu özle?” Hızla yürüyorlardı.

“Onu önce kaynatıp sonra soğumaya bırakacağız.” Connor kulübenin kapısını omzuyla iterek açtı ve arkasından kadın girdi.

“Ben kaynatırım,” dedi Joseph. İçeri en son giren oydu ve kapıyı arkalarından itip kapadı.

Connor, Joseph’e baktı. “Diyelim ki saldırıya uğradık! Abenakilere ne dememi isterdin? ‘Şu an hiç savaşmam. Şekerleme hazırlamakla meşgulüm. Siz de tadına bakmak ister miydiniz?’”

Sarah, Connor’ın söylediklerinin saçmalığına güldü, bir yandan da kovaları ateşin üzerine koyan Joseph’i izliyordu.

Ve yemek vakti gelip çattı.

Connor bakır tabaklara elindeki kaşıkla malzemesi zengin yahniden koydu, kendi tabağındakini Sarah ile paylaştı.

Sarah yahniden bir lokma aldı ve lezzeti karşısında ba-

yılmamak için kendini zor tuttu. Hırsla kaşıklamaya başladı, fakat adabımuaşeret kurallarına uygun davranması gerektiği geldi aklına.

Utanıp başını öne eğdi, kaldırdığında Connor'ın suratında kocaman bir gülümsemeye kendisini izlediğini gördü. "Yemeği beğendiğine sevindim."

Yemekten sonra iki adam kimin daha iyi bir lakros* oyuncusu olduğu üzerine bahse tutuştular – bu tatlı tartışma daha pek çok kez yaşanmıştı. Yaptıkları şakalar ve birbirlerine takılmaları Sarah'yı çok eğlendiriyordu.

Joseph, Connor'a baktı. "Sopayı iyi sallamayı öğrendin ama bunun nedeni o koca kılıcı sallayarak büyümen."

"Iain ve Morgan da öyle büyüdü." Connor gözlerini kıstı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki ben lakrosu ikisinden de daha iyi oynuyorum."

"Eğer 'daha iyi'den kastın 'daha tehlikeli' ise, haklısın." Joseph, Sarah'ya döndü ve şakağındaki yara izini gösterdi. "Görüyor musun? İşte bunu Connor yaptı."

Connor gözlerini devirdi. "Kocakarı gibi sızlanıp duruyorsun. Kafasını elimdeki sopaya gömen sensin!"

Fakat adamlar birbirleriyle şakalaştıkları sırada Sarah içinde bir melankolinin oluştuğunu ve giderek büyüdüğünü hissetti. O kız kardeşleriyle hiç bu kadar yakın olamamıştı. Her biri annelerinin dikkatini üzerine çekmek ve övgüsünü kazanmak için diğerleriyle çekişirdi ve bu çekişmeler zaman zaman oldukça ciddi olabilirdi. Sarah sırları annesinin kulağına gider diye onları kız kardeşleriyle paylaşmamayı erken yaşta öğren-

* Lakros (Lacrosse): Kızılderililer tarafından geliştirilen, her oyuncunun ufak ve sert plastikten yapılmış topu taşıyabilecekleri ve ucunda bir ağ olan sopalarla (crosse) oynadığı, amacı topu karşı takımın kalesine sokmak olan bir takım sporu. (Çev. N.)

mişti. Margaret ile tanışana dek bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Connor ve Joseph, birbirlerine sahip oldukları, ömür boyu her türlü maceraya birlikte dalıp sonunda anlatmaya değer bir dolu mükemmel anıyı paylaştıkları, birbirlerine tam olarak güvendikleri ve birinin başı belaya girdiğinde diğerinin onu kurtaracağını bildikleri için çok şanslıydılar. Kendisi soylu olarak doğmuş ve varlıklı bir aileden geliyor olsa da Connor ve Joseph hayal gücünün ötesinde zenginlikler paylaşıyorlardı.

Connor elindeki kovanın dibinden biraz soğumuş akçaağaç şekerlemesi keserek çıkardı ve Sarah'nın dudaklarına doğru götürdü. "Anişinabeler buna *Ziinzibaakwad* derler."

Kadın öne doğru eğildi, şekerlemeyi ağzına aldı, gözlerini yumdu ve inledi, çıkardığı bu ses ve soğuk dudaklarının adamın parmaklarına değışı Connor'ın kasıklarına bir zevk dalgası gitmesine neden oldu. "Çok lezzetli! Dilimde eriyor."

Joseph'in dışarıdaki ateşle ilgilenmesine ve Sarah ile biraz yalnız zaman geçirmesine minnettar olan Connor kendisi için de bir parça kesti, pütürlü şekerlemeyi emdi ve ardından Sarah'ya bir parça daha uzattı. Kadın yine inleyerek yedi şeker ve gülümsedi.

Sonra da kahkaha attı. "Bugün kaynatılmış ağaç özü ve vahşi tavşan, kuru soğan, buruş buruş olmuş patatesler, odunsu havuçlar ve kurumuş yeşil sebzelerden oluşan bir güveç yedim, tam bir ziyafetti."

"Babanın sofrasında böyle lezzetler yok muydu?"

Sarah bir kahkaha daha patlattı. "Ne yazık ki hayır."

"Öyleyse arı kovanından bal, taze somon balığı ve yazın olgunlaşan yaban mersinlerinden yiyene kadar bekle." Kadın için şekerlemeden bir parça daha kesti, ona uzattı ve kadının

elinden yiyişini izledi. “Bu topraklar her ne kadar zorlu olsa da güzelliklerle dolu.”

Kadın yine inledi. Belli ki i ekiişlerinin ve tatlı inlemele-
rinin adam için ne ifade ettiğinin farkında değildi, düşünceleri
şekerlemeden cinsel zevklere doğru kayıyordu. Ve Connor da
kendisini onu  pmemek için zor tutarken buldu.

*Eğer onu şimdi  persen, bunun bedelini bütün gece aleti-
nin sızlaması ve uykusuzlukla  dersin.*

Kadının ağzına bir parça daha şeker verdi, gözlerindeki
keyfi izledi sonra da ona doğru uzandı ve alt dudağında şeker-
den kalan altın renkli kırıntıyı aldı.

Kadın adamın dokunuşu karşısında gözlerini kocaman açtı
ve bakışlarını adamın gözlerine kilitledi. Mavi gözlerinde tut-
ku vardı. “ p beni, Connor.”

Connor kadına sokuldu, dudaklarını kadının dudaklarına
bastırdı. Aralarındaki temas kanını kaynatıyordu. “Ah, Sarah,
dudakların şekerlemeden bile daha tatlı.”

Kadın inledi, avuçlarını adamın göğsüne dayadı.

Adam da parmaklarını kadının saçlarına daldırdı, onu daha
yakına çekti, ve—

Kapı açıldı, Joseph içeri girdi ve Connor’la Mohikan di-
linde konuşmaya başladı. “Gelip bana yardım edecek misin
yoksa orada öylece oturup onunla flört m  edeceksin?”

Sarah hemen geri çekildi, yanakları utançtan kıpkırmızı ol-
muştu.

Connor onu rahatlatmak için elini sıktı, Mohikan kardeşi-
ne s vmemek için kendisini zor tutuyordu. “Ben de gelmek
 zereydim.”

Joseph inanmadığını belirten bir “hıh” sesi çıkardı, ardın-
dan kulübeden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Connor isteksiz bir şekilde ayağa kalktı. “Gidip Joseph’e yardım etmem lazım. Eğer geceyi üşümeden geçirmek istiyorsak, daha fazla oduna ihtiyacımız var.”

Sarah başını salladı, yanakları hâlâ pembeydi.

“Kendini yorma, leydim.” Ona doğru uzandı, çenesini tuttu, kadın da ona bakmak için başını kaldırdı. “Joseph seni yargılamaz. Gördüklerinden kimseye bahsetmeyecek.”

Eğildi, onu alnından öptü ve Joseph’in peşinden gitti.

Adamlar dışarıda çalışırken, Sarah da bulaşıkları yıkadı. Neyle uğraşıyorlarsa, uzun süreceğe benziyordu. O sırada kendini Connor’ı düşünürken buldu. Gözlerindeki o mavi derinlik. Dudaklarının dolgunluğu. Dokunuşunun sıcaklığı.

Adam ona bakınca, nabızı tekliyordu. Onu öpünce, vücudunun her yanı alev alev yanıyordu. Ve göğsüne dokununca...

Bunları düşünmek bile tepeden tırnağa titremesine neden oluyordu.

Ona neler oluyordu böyle? Bir önceki hafta iki kez esir alınmış, dövülmüş, hırpalanmış, evliliğe zorlanmış ve kurtarılmıştı. Bekaretini kaybetmiş, bir adam öldürmüş ve zehirli bir yılan tarafından sokulma tehlikesi geçirmişti. Ve şimdi evlenmeye zorlandığı adamdan – sıradan bir Komando – kendisiyle sevişmesini istiyordu.

Burada benimleyken istediğin gibi davranmakta özgürsün.

İstediği gibi davranmakta özgür olmak...

Bir keresinde Margaret’la özgürlüğü kucaklamak istemişti ve bu büyük bir felakete, utanca ve sürgün edilmesine neden olmuştu. Şimdi de Connor’la yatarsa ve gerçek ortaya çıkarsa, affedilme ve günahlarından arınma şansını sonsuza kadar kaybederdi. Ama eğer yatmazsa...

Hangisi daha kötüydü – erdemli olan yolu tercih edip ömrünü evde kalmış veya mutsuz bir evlilik yapmış bir kadın olarak geçirip Connor’ın ona tattıracağına söz verdiği zevkleri tadamamış olmak mı, yoksa bir geceyi Connor’ın kollarında geçirmek pahasına insanlar tarafından karalanmayı göze almak mı? Sarah koloni bölgesinde sıradan bir insan olarak dünyaya gelseydi, hayatının nasıl olacağını merak etti. Connor’la tanışmış olurlar mıydı? Connor ona aşık olur muydu? Kendisini daha mutlu hisseder miydi?

Belki de...

Fakat o zaman da elini şimdiye kadar ne klavsene, ne flüte, ne kemana, ne de viyolonsele sürmüştü olurdu. Kraliyet Tiyatrosu’na hiç ayak basmamış olurdu. Hiç oda müziği dinleyememiş olacağı gibi Müziğin Ustası Handel’ı – Tanrı’nın rahmeti üzerinde olsun – koro kısımları Sarah’nın yanaklarından aşağı yaşlar süzülmesine neden olan ünlü oratoryosu Messiah’ı yönetirken izleyememiş olurdu.

Bu düşüncelerle bir yere varamazsın, Sarah.

Bulaşıkları yıkamayı bitirmiş, adamlar onları yeniden çantalarına koyabilsinler diye dizmişti. Tam şömineye odun attığı sırada kapı açıldı. Arkasını döndüğünde Connor ve Joseph’i içinde kaynar su olan koca bir kazanın asılı olduğu ağır bir sopayı birer ucundan tutmuş taşırlarken gördü.

“Şunu çevirsene.” Connor başıyla ilerideki leğeni gösterdi, sesi kısık, kasları gergindi.

Sarah adamın kendisinden istediğini yaptı. O ve Joseph suyu bakır leğenin içine dikkatlice boşaltırlarken geri çekildi, dışarı bir damla bile sıçratmıyorlardı.

“Sıcak bir banyo yapmak isteyebileceğini düşündük.”

Sarah ikisine baktı. Nezaketleri karşısında afallamış, yaşa-

dığı duygu yoğunluğu nedeniyle boğazına bir hıçkırık takılmıştı. “Çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz.”

Connor ve Joseph gülümsediler ve boş kazanla gözden kayboldular.

Dışarı çıkmalı daha bir dakika bile olmamıştı ki Connor kolları odunla dolu vaziyette tekrar içeri girdi. Odunları şömineye attı ve ateşi körükledi. Sonra da çantasına uzanıp gölde kullandığı sabunu ve Joseph’in kadına verdiği tarağı çıkardı. Onları leğenin yanına bıraktı. Ayı postunu aldı ve kadın için yatağın üzerine serdi. “Alışkın olduğun lüksün yanında bu fazla ilkel oldu, farkındayım ama inan kendini ferahlamış hissedeceksin, vücudun gevşeyecek, ağrıların hafifleyecek.”

Adam gerçekten kadının bu umulmadık keyfe kusur bulacağını filan mı düşünüyordu?

Arkasından ona doğru yürüdü, elini adamın kolunda gezdirdi ve onun bir anda gerildiğini hissetti. “Her şey mükemmel. Hakikaten, Connor, sana minnettarım.”

“Hadi, suyu soğutma.” Dışarı doğru yöneldi. “Kimse seni rahatsız etmeyecek. Ben dışarıda nöbet tutuyor olacağım. Eğer ihtiyacın olan bir şey olursa—”

“Connor...” Kadın kendine engel olamamıştı. “Yanımda kal.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Connor kalbinin çılgınca atmaya başladığını fark etti. Olduğu yerde kaldı, kadının yüzüne bakmak üzere arkasını döndü, yanlış anladığına emindi. “Burada kalmamı mı istiyorsun? Sen yıkanırken?”

Kadın orada öylece durup cesur bir şekilde adamın gözlerinin içine baktı. Sonra da ona arkasını döndü. “Ör-örgüm. Korkunç şekilde karışmış durumda. Çözmeme yardımcı olur musun?”

İçinden ona saçını yardım almadan, bundan önceki altı gün boyunca nasıl çözdüyse yine aynı şekilde çözebileceğini söylemek geçtiyse de ayakları kadına doğru gitmeye başlamıştı bile. Elleri o uzun bukleleri ayırmak için can atıyordu. Örgünün ucundaki deri sırmı çözüp örgüyü alttan başlayarak açmaya başladı, yavaş ve nazik bir şekilde yukarı doğru çıkıyordu. Parmaklarının arasındaki saç telleri yumuşacık, kadınsıydı. Kısa süre sonra kadının saçları açılmış, kalın dalgalar halinde ve bal sarısı bir ışıltıyla sırtına dökülüyordu.

İşte adam o an durabilirdi, fakat yapamadı. Parmaklarını buklelerin arasına daldırarak kadının nazik ensesini ve kafa derisini okşadı. Sarah da kafasını arkaya doğru attı, gözlerini yumdu, dudaklarını hafifçe aralamıştı. Connor onun titredi-

ğini hissetti, kendisi gibi onun da içinde yanardağlar patlıyor olmalıydı. O an çok yanlış sularda yüzdüğünü hissetti.

Ellerini yavaşça ve gönülsüzce çekti. Sonunda dili çözüldü.

“Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Kadın döndü, en yakındaki sandalyeye oturdu, ince bacaklarından birini havaya kaldırıp gösterdi, altındaki geyik derisi etek aralanmış, kaymak gibi teninin görünmesini sağlıyordu.

“Taytımı çıkarmama yardımcı olur musun?”

Oyun mu oynuyordu. Kendi taytını nasıl çıkaracağını gayet iyi biliyordu. Daha önce bunu yaptığını görmüştü. Küçük haspa! Niyeti adama işkence mi etmekti?

Kadının isteğini geri çeviremeyen adam, onun önünde çömeldi, önce ayaklarındaki mokasenleri çıkardı ve kadının küçük ayağını bacağının üst kısmına dayadı. Taytın yan kısmındaki bağcıkları çözdü, onları çıkarırken eliyle kadının sert baldırının pürüzsüzlüğünü hissetti, ardından diğer bacağındaki bağcıkları da çözdü. Kadının teninin güzelliği aklını başından alıyordu. “Sanırım beni hizmetçin sandın, Sarah.”

“Ha-hayır.” Sesi yumuşaktı, heyecandan zor nefes alıyor gibiydi ve titremeye başlamıştı. “Hizmetçim değilsin. Sen... sen benim kocamsın – en azından şimdilik.”

Connor’ın kalbi kadının kendisini böyle sahiplenmesi karşısında göğüs kafesinden dışarı fırlayacak gibi çarptı. Başını kaldırıp ona baktı, şaka yaptığına emindi. Derken o ana dek hiç fark etmediği şeyleri fark etti. Kadının gözlerini başını utangaç bir şekilde yana yatırarak ondan kaçırması. Neredeyse boynuna bakılınca belli olan hızlı kalp atışları. Ve elleri – ellerini kucağında öyle sıkı bir biçimde kavuşturmuştu ki eklemeleri neredeyse bembeyaz olmuştu.

Utaniyor muydu? Korkuyor muydu?

Derken Connor neler olduğunu anladı.

Kadın onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Ona onu istediğini söylemek istiyor, fakat bunu sözcüklere dökmekten korkuyordu.

Bir anda değişik bir duygu karmaşası yaşadı – koruma isteği, neşe, şefkat, endişe, arzu. Kadının ayağını yere indirdi ve ellerini tuttu. “Sarah, bana bak.”

Kadın ona baktığında, gözlerinde gördüğü arzu ve korkuydu.

“Bunu neden yapıyorsun? Benden istediğin tam olarak nedir? Korkma, anlat bana.”

Gözlerini bir kez daha kaçırdı. “Söylersem benim ahlaksız bir kadın olduğumu düşünürsün.”

“Ahlaksızlıkla uzaktan yakından ilgin yok senin, leydim.” Kadının ellerini güven verecek şekilde sıktı.

“Ben...” Tereddüt etti. “Bu gece yeniden düğün gecemizmiş gibi davranmak istiyorum.”

Belli ki Connor’ın onunla sevişmesini istiyordu – ancak bu sefer aynı acıyı yaşamadan ve cadaloz yaşlı ebenin müdahaleleri olmadan.

Connor’ın kalbi özgürlüğüne kavuşmak isteyen bir kuş gibi hızla çarptı.

Adama farkında olmadan kurtuluş fırsatı vermişti – ya da lanetlenme. Dünyada hiçbir şeyi onu memnun etmekten, ona o gece tattıramadığı zevki tattırmaktan, kendisini bunaltan suçluluk duygusu olmadan onun derinliklerinde kaybolmaktan daha çok istemiyordu.

Şeytan bile onu baştan çıkarmak için bundan daha cazip bir teklif bulamazdı.

Fakat bu dünyada yalnız değillerdi ve ormanda yaşadıklarının bedelini Edward Kalesi’ne ulaştıklarında ödemek zorunda kalabilirlerdi.

İlkel dürtülerini bastırıp kadın için en iyisini yapmak isteyen Connor onu elinden tutarak ayağa kaldırdı. “Seni deli gibi arzuladığımı inkar edemem, Prensesim. Fakat benimle birlikte olursan, bu ormandan güvenle ayrıldıktan sonra buna pişman olmandan korkuyorum. Namusuna leke sürmek, seni keşke hiç yaşamasaydım diyeceğin anılarla baş başa bırakmak ya da evleneceğin adamın kollarında tadacağın o ilk cinsel zevki senden çalmak istemiyorum.”

“Ben hiçbir zaman evlenmeyeceğim.” Gözlerinde salt umutsuzluk vardı.

“Öyle deme.” Neden böyle bir şey söylüyordu? “Senin kadar güzel ve zeki bir kadının bir sürü talibi olsa gerek. Baban bir marki. Soylu bir aileden geliyorsunuz. Londra’da ne yaşanmış olursa olsun, baban sana ailenize uygun, seni mutlu edecek birini bulacaktır–”

Kadın parmaklarını adamın dudaklarına götürerek onu susturdu.

Adam ise elini ağzından çekerek tuttu. “Hayır, Sarah, beni dinle. Yakında – en fazla üç gün içinde – Edward Kalesi’ne varmış olacağız. Sonunda dayına kavuşacaksın ve ben de Komando Adası’na geri döneceğim. Burada, vahşi doğayla iç içeyken birbirimizi tanıdık, evet, ve birbirimizden hoşlandık. Benim için önemlisin, leydim. Fakat ayrı dünyaların insanlarıyız. Bu ormanın dışına çıktığımızda, seninle birlikte olmak veya karım olman şöyle dursun, yanına yaklaşp seninle konuşmam bile imkansız olacak.”

Kadının elini sımsıkı tuttu, sonra bıraktı, geriye doğru bir adım attı. Eğer hemen o an oradan ayrılmazsa, sanki hiç ayırlamayacakmış gibi hissetti. “Bence su sıcakken banyonu yap-san iyi olacak. Kapının önünde olacağım. İşin bitince kapının mandalını tutan ipi çekersin.”

Kadına dokunmamak için ellerini yumruk yapan adam, arkasını döndü ve kapıyı arkasından çekerek gecenin içine doğru yürüdü.

* * *

Gözyaşlarını zor tutan Sarah kapanan kapıya bakakaldı.

Ne ayıp, Sarah? Ne yaptın böyle? Bu cesareti sana ne veriyor? Şimdi Connor senin hakkında ne düşünecek?

Kendisi bir hanımefendiye uygun şekilde hareket etmese de adama bir beyefendiye uygun hareket ettiği için minnettar olmalıydı. Ama minnet duymuyordu. Kadını anladığını söylemişti ama gerçekleri bilmeden onu nasıl anlayabilirdi ki? Connor onun evleneceğine ve başka bir adamın kollarında mutluluğu bulacağını inanıyordu. Oysa Londra'nın yaşını başını almış, evli ve saygıdeğer kadınlarının onun evlenilebilecek bir kadın olmadığını duyurduklarını veya Daily Courant adlı gazetenin babasına onu bir geneleve yollama fikrini sunduğunu ya da ailenin özel rahibinin onu herkesin önünde kınadığını bilmiyordu.

Evet, en fazla üç gün içerisinde kendisini karşılayıp bağına basacak – ve sonra da ebeveynleri onu geri çağirtana kadar kendisine kınayan gözlerle bakan Vali DeLancey'in yanına New York'a gönderecek – olan dayısı Lord William'a kavuşacaktı. Sonra da yaşlı ve suratsız dul bir kadının yanına yerleştirilmek ve onu değil babasının paralarını isteyen bir yabancıyla evlendirilmek üzere Londra'ya geri dönecekti. Böylece hiçbir zaman kendisini içten ve derinden seven bir adamın kollarında aşkı ve mutluluğu tadamayacaktı.

Birden aklına Connor ve Joseph'in kendisini Katakwa ile

evlendirilmek zorunda kalmaması için kurtarıp farkında bile olmadan onu bir başkasıyla evlenmeye zorlayacak ailesinin kollarına atmak için hayatlarını tehlikeye atmış ve bu uğurda kan dökmüş oldukları geldi ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Şavnilerin arasında nasıl çaresizse ve tek kelime etme hakkı bile yoksa, ailesinin yanına döndüğünde de aynısı olacaktı.

Vücudunu külçe gibi hisseden kadın yürüdü, kapının mandalını tutan ipe dokundu ve Connor'ın kapının diğer tarafında olduğunu fark etti. Bir yanı kapıyı açıp adama, onun kendi seçimiyle hayatına girecek tek erkek olduğunu söylemek istiyordu, fakat bunu her şeyi en ufak detayına kadar anlatmadan nasıl yapacaktı? Ayrıca bu ona yalvarmak olurdu.

Leğene doğru yürüdü, soyundu – dantelli çorapları, iç eteği ve korsesi olmadan soyunmak çok hızlı ve kolaydı – leğenin içine ayağını soktu ve kendisini sıcak suyun içine bıraktı.

Kendine hakim olamayıp inledi, suyun sıcaklığı tenini rahatlatıyor, kaslarındaki şişliği ve gerginliği azaltıyor, üşümelerini önliyordu. Yıkanırken Connor'la bu kulübede yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal etti. Şöminede yemek pişirirdi, bu koca leğenin içinde yıkanır ve çamaşırlarını yıkardı, adamın çocuklarını doğururdu.

Ve onları dışarıdaki buz gibi toprağa gömerdi.

Sarah ormandan gelebilecek tehlikelerle çevrili bu ıssız ve vahşi yerde yaşamak için yeterli cesarete sahip olup olmadığına emin değildi. Burada daha önce yaşamış olan kadın yoksunluk ve korkunun, meşakkat ve kederin yanında, aslında Sarah'nın babasının evinin rahat ve konforlu evinde hiç tadmadığı bir duyguyu da tatmıştı – özgürlük.

Sarah yıkandıktan sonra suda biraz bekledi, kulübede ate-

şin çitirtisından başka bir ses yoktu. Birden geçirdiği o lanetli haftanın yorgunluğu çöktü üzerine. Her yeri ağrır vaziyette leğenden çıktı, kurulanıp üzerini giyindi. Saçlarını tararken gözlerini zar zor açık tutuyordu. Yatağa girmeden önce kapının mandalını tutan ipi çekti ve ayı postunun üzerine uzandığı an uykuya daldı.

Connor içeri girdiğinde kadını öylece uyurken buldu – yatar yatmaz uykuya dalmış, ellerini başına yastık yapmıştı. Islak bal sarısı saçları siyah kürkün üzerine yayılmıştı ve ince bacakları adamın görebileceği şekilde açıktaydı. Adam kadının üşüteceğinden korkarak ayı postunu üzerine örttü. Sonra da günün teri ve kirini ılık suda atmak üzere çabucak ve sessizce soyundu. Yıkandıktan sonra kapıyı açtı ve sessizce Joseph'i çağırdı. Connor silahlarını temizleyip kontrol ederken Joseph de banyo yaptı. Ilık su reddedemeyecekleri bir nimetti.

Connor temizleyip ağızotu koyduğu tüfeğini masaya dayadı. “Ateş başında uyumayacağına emin misin?”

Joseph misyonerler tarafından vaftiz edilmiş olmasına karşın Mohikan kökeni daha ağır basıyordu. Connor sahipleri dışarıda gömülmüş bir evde uyumaktan rahatsızlık duyduğunu biliyordu.

“Tavan arası hem sıcak hem de yerden yüksekte.” Joseph leğenden çıktı ve çıplak ayağıyla yere bastı. “Yalnızca kadınlar ve çocuklar gece ateşin başında uyuma ihtiyacı duyarlar. Yumuşak bir herif oldun çıktın, Aslan Parçası.”

Connor ona baktı. “Yarın sabah gece yalnız yattığın için ne kadar korktuğunla ilgili sızlanıp durma sakın. Ufak bir velet gibi ağlayıp durduğunda sana uyuz oluyorum.”

Joseph kurulanıp üzerini giyindikten sonra ağır leğeni tahta zeminde sessizce sürüklediler ve içindeki suyu dışarı döktüler.

Connor leğeni, buldukları duvara dayadı, sonra da Joseph'in eşyalarını yanına almasını izledi. "İyi uykular, kardeşim."

Fakat Joseph'in gözleri Sarah'ya takılmıştı. "Onu senin kadar iyi tanımıyorum, fakat yolculuğun başından bu yana sürekli bir aradayız, hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiğini gördüm ve o uyurken her gece ona sarıldım. İster istemez sevdim onu."

Connor o an birden Joseph'in tavan arasında yatmayı tercih ettiğine sevindi.

Connor kapıyı Joseph'in arkasından kapadı, sürgüledi ve kapı kolunun altına bir sandalye yerleştirdi – sandalyeyi, kullanmaya ihtiyaç duymayacaklarını umduğu ilave bir yöntem olarak oraya yerleştirmişti. Ayı postundan paltosunu ateşin hemen önüne, yere koydu ve silahlarını da yanına bıraktı. Fakat yere uzanmak yerine yatağa doğru yürüdü ve Sarah'nın yanına oturdu. Ateşe karşı duramayan pervane gibi ona karşı duramadığını fark etti.

Yere yaptığı ot yatağı unutup kadının yanına yatmak ve onu kollarına almak keşke kolay olsaydı. O ve Joseph her gece yer değiştirdiklerinde yaptığı gibi kendisine rahatlıkla yaklaşıp sokularak uyuyacağını biliyordu. Fakat artık başını sokabildiği bir çatı ve şöminede harıl harıl yanan ateş varken adamın vücudunun sıcaklığına ihtiyacı yoktu. Connor da kendisine, ona bu kadar yakın olacak kadar güvenmiyordu zaten.

Önceki gün kadının cazibesine karşı koyabilmişti. Bu sefer bunu yapabileceğini pek sanmıyordu.

Bu gece yeniden düğün gecemizmiş gibi davranmak istiyorum.

Of, onu hemen o an, oracıkta kollarına almamış olduğu için kendisini salak gibi hissediyordu. Eğer bunu yapmış olsaydı,

şimdi pürüzsüz kalçalarının arasına yerleşmiş, aletini derinliklerine daldırmış olurdu. Ve Connor onu orgazma taşıırken, kadının kesik inlemeleri kulübeyi dolduruyor olurdu. Ama, hayır. Kadın gücünü fazlasıyla harcamıştı ve Connor tarafından becerilmeye değil, bol bol dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Eğildi, kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi uykular, Sarah.”

Sonunda kalktı ve ateşin önüne, kendine yaptığı yatağa gitti.

Sarah kapının açıldığını duydu ve dikişten başını kaldırıp baktığında babasının içeri girdiğini gördü. Adam odanın ucundan Sarah'nın bulunduğu yere ayakkabılarının topuklarını cilalı tahta zemine vurarak, hızlıca geldi. Adımları telaşlı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Dişlerini sıkıyordu ve gözleri kızının üzerindeydi. Elinde deri bir kırbaç vardı. “Mary, hemen çık bu odadan – ve çıkarken de kapıyı arkandan kapat.”

Sarah korkudan karnının burulduğunu hissetti. Babası kırbacı tek bir şey için kullanırdı – ceza. Ama yanlış bir şey yapmamıştı ki.

Mary odadan eteklerini savurarak çıktı, sonra da kapıyı arkasından yavaşça çekti.

Sarah ayağa kalktı, el işini bir kenara bıraktı ve babasına reverans yaptı. “Baba.”

Babasının elinin tersiyle yanağına indirdiği tokat karşısında beyninde adeta şimşekler çaktı ve kendini bir anda yerde buldu.

Adam yere düşen kızına baktı. “Seni aşağılık zevk düşküni. Sen ailemizin yüz karası!”

Genç kadın avucunu yanağına bastırdı, serseme dönmüştü. “Baba, ben ne yaptım ki?”

“Sen ne halılar yediğini gayet iyi biliyorsun, bütün Londra

senin dedikodunla çalkalanıyor.” Kızın yüzüne nefret ve tiksintiyle bakıyordu. “Ailemizin onurunu iki paralık ettin! Bu, zavallı yaşamını sona erdirmem ve böylece ailemize sürdüğün lekeyi temizlemem için yeterli mi? Bize nasıl bir zarar verdiğinin farkında mısın?”

Hayatını sona erdirmek? Leke?

Babası kafayı mı yemişti?

Adam kırbacı havaya doğru kaldırdı.

Sarah'nın kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibiydi, boğazında koca bir düğüm oluşmuştu. “Hayır, baba! Lütfen bana neden—”

İlk darbe koluna ve omzuna indi, duyduğu acıdan nefesi kesildi.

“Biz de Leydi Margaret'in seni adam ettiğini sanıyorduk, meğer seni yoldan çıkarıyormuş.”

Ardından bir darbe daha geldi. Bir darbe daha. Ve bir darbe daha.

“Baba, ne olursun dur!”

Başını kaldırdığında karşısında babası değil, ellerinde sopalar tutan Katakwa'yi ve adamlarını gördü. Sopaları kadının sırtına sırtına indiriyorlardı.

Çığlık attı.

“Sarah! Sarah, leydim, uyan!”

Kadın soluk soluğa uyandı – ve Londra'da ya da Şavni köyünde olmadığını fark etti. “C-Connor?”

“Sakin ol, Prensesim. Bak ben yanıdayım.” Connor kademini kendisine doğru çekti, bir eliyle saçlarını okşayarak onu rahatlatmaya ve korkularını dindirmeye çalışıyordu. “Yalnızca bir rüyaydı.”

Tir tir titreyen ve yanakları gözyaşlarıyla sıırıslık olan kadın, adama sımsıkı sarıldı. Deri kırbacın darbelerini hâlâ te-

ninde hissediyor, babasının çığlıklarını duyuyor, dünyasının başına yıkıldığı o korkunç anları hâlâ tüm netliğiyle hatırlıyordu.

Bu, zavallı yaşamını sona erdirmem ve böylece ailemize sürdüğün lekeyi temizlemem için yeterli mi?

Babası ona ailenin yüz karası olduğunu söylemişti.

Ah, baba!

Sonunda kabusun etkisi geçti ve ayılmaya başladı. Connor'ın onu güçlü kollarıyla kucaklaması. Adamın hızla çarpan kalbi. Tenindeki sabun kokusu. Ve titremesi azalmaya başladı.

İlk konuşan Connor'dı. "Seni rahatlatıcaksın bu konuda konuşmak ister misin?"

"Ha-hayır." Kabusu ona anlatmak için hayatının bütün sırlarını ifşa etmesi gerekiyordu. Adam kabusun nedenini bilirse, gözlerindeki şefkat ve sevecenlik, nefret ve tiksinnmeye dönüşürdü ve kadın buna dayanamazdı.

Connor kadının yanağına düşen nemli bir tutam saç okşamaya başladı. "Bana güveniyor musun, Sarah?"

"E-eyet."

"Öyleyse bana Londra'da neler olduğunu anlat. Baban seni neden gönderdi?"

Sarah'nın kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlayacak gibiydi ve adamın suratına sessizce baktı, hazırlıksız yakalanmıştı. "Ben... ben yapamam."

Connor kadının yanına oturup ellerini avucunun içine aldı. "Ben zaten senin en büyük sırlarını dahi bilen sırdaşın değil miyim? Kimse senin hakkında benim bildiklerimi bilmiyor."

Adamın başlarına gelen zoraki evlilikten ve cinsel birleşmelerinden bahsettiğini biliyordu.

Birleştirdiği ellerine baktı ve konuştu: "Neden bilmek istiyorsun?"

Adamın sesi yumuşak ve güven vericiydi. “Çünkü bir yükü tek başına sırtlanmak hep daha ağır gelir insana. Benim omuzlarım geniş, leydim, sırtım kuvvetli. Bırak da bu yükü birlikte taşıyalım.”

Keşke o kadar kolay olsaydı, diye geçirdi içinden Sarah. Fakat gerçeği bilen herkes ona sırt çevirmişti. “Bunu ifşa ederek babamı daha fazla utandıra—”

“Seni inciten baban mıydı? Daha biraz evvel rüyada ona durması için yalvarıyordun.” Kadının elini sıkıca tuttu. “Sarah, bana bak. Bana bak.”

Kadın söyleneni yaptı.

“Senin için yaralandım. Senin için adam öldürdüm. Seni kollarıma alıp seninle canını yakmadan sevişmek için elimden geleni yaptım. Seni kurtarmak için canımı veririm. Şimdi yanında oturuyorum ve senden bana güvenmeni istiyorum. Londra’da neler oldu?”

Sarah adamın bakışları karşısında kendisini kapana kısılmış hissetti. “A-ama benden nefret edeceksin.”

Adam başını hayır anlamında salladı, kadının parmaklarını dudaklarına götürüp her bir parmağını tek tek öptü. “Senden nefret etmem mümkün değil.”

“Şu an öyle söylüyorsun.”

Adam yavaşça iç geçirdi, kaşlarını düşünceli bir biçimde çattı. “Birini mi öldürdün?”

“Öldürmek mi?” Sarah’nın ağzı bir karış açık kalmıştı. “Hayır!”

“İçkiyi fazla kaçırıp bir kontun yatak odasına çınlıçplak mı daldın?”

Kadın başını iki yana salladı, gözünün önünde oluşan görüntü karşısında gülmek için kendini zor tutuyordu. “Hayır. Ben asla içki—”

“Öyleyse ne çaldın?”

“Hiçbir şey. Ben hırsızlık—”

“Pekala. Sen çalmazsın, kimseyi öldürmezsin, içki de içmezsin, anladık ve benimle beraber olmadan önce bakire olduğunu ikimiz de biliyoruz. Peki o zaman neden gönderildin?” Kadın yanıt vermediyse de adam directti. “Sen iyi ve erdemli bir kadınsın, Sarah. Senin şeytani bir ruhun olduğuna inanmıyorum. Güven bana. Sana yardım etmeme izin ver. Seni yüzüstü bırakmayacağıma söz veriyorum.”

Sarah, Connor’ın gözlerinin içine baktı, bir yanı ona her şeyi anlatmak, anlatabileceğine inanmak ve yine de onun gözünde değerini kaybetmemek istiyordu. Bir anda yükü çok ağır geldi – yalnızlıkla geçen uzun aylar, ne olduğunu bilmediği bir suçun bedelini ödemek ve kederini saklamak.

Yeniden titreyerek derin bir nefes aldı, isteksiz dilini konuşmaya zorladı. “Her şey Leydi Margaret’la tanıştığım akşam başladı.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Connor, Sarah'nın korkularını hissedebiliyordu. Adama ne anlatacak olursa olsun, onun kendisinden nefret edeceğini düşünüyordu. Fakat Connor bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünüyordu. Sarah nasıl olmuştu da toplumu ve ailesini bu kadar öfkeliendirecek bir şey yapmıştı? Adam parmaklarını kadının parmaklarına kenetledi, elini sımsıkı tuttu ve devam etmesini bekledi.

Bakışlarını kaçırarak Sarah güç toplamak için derin bir nefes aldı ve sözlerine devam etti. "Bundan iki sene önce Ekim ayında Majesteleri sarayında düzenlenecek doğum günü kutlamalarına katılmamızı emretti. Babam Lordlar Kamarası'nın diğer üyeleriyle siyaset konuşmaktan keyif alsada annem saray ortamını pek sevmez, orayı Sodom ve Gomora'ya benzetir."

Connor buna pek şaşırılmamıştı. "Peki sen sarayı sever misin?"

Kadının yüzü aydınlandı. "Çok heyecan vericiydi. Büyük büyükbabamın o güzel sarayının salonları göz kamaştırıcıdır ve insan ne yöne giderse gitsin hep en mükemmel müzikleri duyar, akşam yemeği sırasında, sarayın bahçelerinde dolaşırken. Kensington Sarayı'nda kaldığımızda annem bizi odadan

* Sodom ve Gomora: Lut Gölü'nün güneyinde ahlaksızlıkları nedeniyle yok olduğuna inanılan şehirler. (Çev. N.)

dışarı adım attırmamaya çalışır, fakat büyükannem yemeklere inmemizi, bahçedeki yürüyüşlere katılmamızı ve Londra'nın merkezine yapılan gezilere katılmamızı emrederdi.”

Sarah'nın Connor'ın bütün ömrünü nefret ederek geçirdiği Alman kafirden “Büyük büyükbabası” olarak söz etmesi – ya da büyükannesinin Wentworth denen o şerefsizi dünyaya getirmiş olması tuhaf ve can sıkıcı geliyordu. Connor, Sarah'nın damarlarında onların kanının aktığına inanamıyordu.

Siz ayrı dünyaların insanlarısınız, ahbap, bunu sakın unutma.

“Bir gece büyükannem Müziğin Ustası Handel'in Messiah adlı kutsal oratoryosunu dinlememiz için Covent Garden'daki Kraliyet Tiyatrosu'nda kendisine katılmamızı istedi. Daha önce o oratoryoyu hiç duydun mu?” Sarah, Connor'a büyük bir beklentiyle baktı.

“Hayır, duyduğumu söyleyemeyeceğim.” Müziğin Ustası Handel'i da hiç duymamıştı.

“Şimdiye kadar duyduğun en güzel müziği düşün, işte bu o aklından geçenden bile daha güzeldir.”

Buna inanmak Connor için pek güç değildi, çünkü Dougie'nin kemanyıyla çaldığı neşeli parçaların veya McHugh'nun da gaydasıyla çaldığı eski, yasaklı melodilerin ortaya çıkardığı müziğin pek hoş olduğunu söyleyemezdi – en azından karınlarını viskiyle doldurmadan.

“Annemin kilisedeki ayinlerden tanıdığı bir baronetle evliyken dul kalan Leydi Margaret, o gece oturduğumuz locaya gelerek bize katıldı.” Sarah gülümsedi, belli ki anısı bile onun için eğlendiriciydi. “Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, son derece ciddi, sert ve inatçı bir görünüşü vardı. Ona pek dikkat etmedim. Oysa müzik...”

Sarah gözlerini kapadı, yüzünde müthiş bir mutluluk vardı ve Connor kadının müziği zihninde duyduğunu biliyordu. “Öylesini daha önce hiç duymamıştım. Sanki uçuyordum... sanki o melodi ruhumu almış cennete götürüyordu. Kendime hakim olamayıp ağladım, kalbim neşeyle taşacak gibi olmuştu.”

Gözlerini açtı, yüzündeki mutluluk da silinip gitti. “Annem davranışından ötürü çok utanmıştı ve Leydi Margaret’a bendeki müzik aşkının ölçsüz olduğundan ve onun bu konudaki düşüncelerine karşı çıktığımdan yakındı, bunun üzerine Leydi Margaret da ekstra eğitimle davranışlarımın düzeltilebileceğini söyledi. Yüzümdeki korku dolu ifadeyi gören annem ikna oldu ve benim ertesi gün öğleden sonra Leydi Margaret’ın evine gitmeme karar verildi.”

İnsanlar birinin mutsuz görünmeden de erdemli bir insan olabileceğine neden inanmak istemiyorlardı, Connor bunu anlayamıyordu. “Leydi Margaret seni eğitti mi bari?”

“Ah, evet.” Sarah gülümsedi, gözlerinde muziplik vardı. “Ama annemin umduğu şekilde değil. Evine gittiğimde, karşımda tiyatrodan karşılaştığım asık yüzlü, sert kadını değil, beni bir arkadaş gibi gülümseyerek karşılayan bir kadın buldum. Beni bir koridordan geçirerek tablolar ve heykellerle dolu bir salona götürdü. Ve tam karşımda hayatımda gördüğüm en güzel klavsen duruyordu.”

“Benden çalmamı istedi, ben de çaldım. Bitirdiğimde yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Yanıma oturdu ve bunu ebeveynlerimin asla anlayamayacağını söyledi. ‘Bugün eve gittiğinde, inatçı davrandığın için özür dile,’ dedi ve devam etti: ‘Onun karşısında görmek istediği kız çocuğu gibi görünmeye çalış. İçindeki gerçek seni, seni yürekten sevmeyenlere asla gösterme.’”

“Ve Leydi Margaret’ın da yıllardır bana söylediği şeyi yap-

tığını anladım – siyahlara bürünüp dini bütün dula oynuyordu. Oysa özünde gerçek bir sanatçı olmasına ve fırça ve yağlı boyayla şaheserler yaratmasına karşın, soylu bir kadın olduğu için tablolarını satamıyordu, sergileyemiyordu.”

“Peki sana yapmanı söylediği şeyi yaptın mı?” Connor sorduğu sorunun yanıtını bildiğine emindi.

“Evet. Annem geliştigimi düşünerek onun evine ziyaretlerimi teşvik etti.” Sarah küçük bir kahkaha attı. “Leydi Margaret bana Avrupa’da ün yapmış müzisyenlerin son çıkan eserlerini aldı. Bana klavsen konusunda pek bir şey öğretemeyeceğini söyleyen, fakat onun yerine flüt, keman ve viyolonsel çalmayı öğreten bir özel öğretmen tuttu. Ben çalacaktım, Margaret da resim yapacaktı. Ya da romanları ve şiirleri okuyup günün haberlerini tartışacaktık. Müziğin Ustası Handel öldüğünde, annemden beni yine evine göndermesini rica etti, bunu yapmasının asıl amacı beni gizlice Handel’in cenazesine katılabilmemiz için Westminster Manastır Kilisesi’ne götürmekti. Bana koskocaman bir dünyanın kapılarını açtı ve öyle çok şey öğretti ki...”

Connor dayanamadı. “Evet, aynı zamanda aklını cinsellik ile ilgili korkunç hikayelerle de doldurdu. Bana söylediğin o Latince sözcük neydi? Hah, hatırladım – *membrum virile*. Bunun yerine neden sana ‘penis’ demeyi öğretmemiş ki? Herkes erkeğin cinsel organına penis der.”

Sarah’nın yanakları kızardı. “Penis?”

Connor o ana kadar bir yerden sürülmenin bu kadar berbat bir nedeni olabileceğini hiç duymamıştı, düşünmemişti. “Yani anneni kandırdın.”

“Evet, kandırdım.” Sarah bakışlarını yere doğru kaydırды, yüzü daha birkaç saniye önce al alken şimdi beti benzi atmıştı. “Pişman değilim. Leydi Margaret benim arkadaşımды.”

Connor kadının ses tonundaki üzüntüyü kaçırmadığı gibi

Leydi Margaret'ın öldüğünü de unutmamıştı. "Leydi Margaret'a ne oldu?"

Sarah ayağa kalktı ve ateşe doğru yürüdü, sırtı adama dönüktü.

Ve Connor keskin bir viraja girdiklerini biliyordu.

Sarah alevlere baktı, birden titremeye başladı, karnının içinde sanki yılan balıkları kıvrıla kıvrıla yüzüyorlardı. Daha önce bütün bunlardan kimseye bahsetmemişti, bunları ne vali biliyordu, ne Bayan Price, ne de zavallı Jane. Of, Sarah bütün bunları anlatmaya neden başlamıştı ki. Şimdi sonunu getirmesi gerekiyordu ve Connor'ın kadına olan sevgisi nefrete, ilgisi de kayıtsızlığa dönüşecekti.

Üç gün içinde Edward Kalesi'nde olacaksın ve onu hayatının sonuna kadar bir daha hiç görmeyeceksin. Senin hakkında ne düşündüğünün de hiçbir önemi kalmayacak.

Bu düşünce bile her nedense içini rahatlatmıyordu.

Ellerini birleştirdi, hâlâ deli gibi titriyordu. "Bir gün öğleden sonra, kız kardeşim Mary ile oturmuş, annem için hazırladığımız bir minderin üzerine yerleştireceğimizi düşündüğüm kare şeklindeki bir ipek parçasının üzerine çiçekler dikiyorduk. Tam o sırada babam öfkeyle odaya girdi, elinde de bizi cezalandırmak için kullandığı deri kırbacı vardı. Mary'e odayı derhal terk etmesini ve kapıyı da arkasından kapatmasını söyledi. Suratıma sert bir tokat attı ve benim aşağılık bir zevk düşkününü ve ailenin yüz karası olduğumu söyledi. Hayatımı sona erdirmek istediğini anlattı."

"Ondan, onu bu kadar kızdıracak ne yaptığımı söylemesini istedim. Leydi Margaret'ın beni yoldan çıkardığını söyledi bağırarak. Sonra da beni dövdü."

Sarah titreyerek nefes aldı, bunları anlatmak, zannettiğinden de zor olmuştu. “Durduğunda, güçlkle ayakta duruyordum. Hizmetçiler beni aç, susuz bırakıldığı odama götürdüler, Leydi Margaret’a yaptığım ziyaretler hakkında her şeyi öğrendiklerini düşünüyordum. Annem o akşam geç saatlerde odama geldi. Onun da ağlamış olduğu belli oluyordu. Beni affetmesi için yalvardım. Elbisemin eteklerini ve iç eteğimi kaldırıp yatağımın üzerine uzanmamı istedi. Önce bana lanet okuyup sonra da kalamı kırbaçladı, ta ki tenim su topalayana kadar...”

“Günlerce ne oturabildim ne de rahatça yürüyebildim. Sürekli karnımın üzerine yatıyordum ve yalnızca hizmetçiler yemeğimi getirdiklerinde kalkıyordum. Hizmetçiler de bana aşağılayıcı bir şekilde bakıyorlardı, ne tenim için merhem ne de su yerine sıcak çay getirmeleri konusundaki ricalarıma alıdırıyorlardı.”

“Bir aydan uzun bir süre odamda tek başıma kaldım, çoğunlukla ekmek yiyip su içiyordum. Ebeveynlerime onlardan af dilediğimi, onlara yalvardığımı belirten, beni daha ne kadar süre odamda kilitli tutacaklarını sorduğum bir dolu mektup yazdım, fakat hizmetçiler mektupları onlara ulaştırmayı hep reddettiler.”

Sarah onlara çok öfkelenmişti, yalnızlık ve belirsizlik umudunu her geçen gün biraz daha kırmıştı. “Derken bir akşam babam geldi. Bana, kendisi benim için bir koca ya da beni evine almayı kabul eden saygın, hiç evlenmemiş ya da dul bir kadın bulana kadar New York’a Vali DeLancey’in evine gönderileceğimi söyledi. Durum ne olursa olsun dünyanın parasını dökmesi gerekecekti, çünkü günahlarım bütün Londra’nın ağzına sakız olmuştu ve öncesinde benimle evlenmek isteyen saygın taliplerimin hepsi benden vazgeçmişti.”

“Babama bunun nasıl olduğunu sordum. Leydi Margaret’in evine ziyaretlerim ya da aldığım müzik dersleri nasıl olurdu da taliplerimin benden vazgeçmelerine neden olurdu? Böyle ufak meseleler Londra’da nasıl dedikodu malzemesi haline gelebiliyordu. Öyle olunca yatağımın üzerine bir şey fırlattı – bir günlük. Bütün Londra’nın her şeyi bildiğini ve milleti susturmak için şimdiden bir servet döktüğünü anlattı.”

Sarah o an yere yığılacak gibi oldu, midesi ağzına geldi. Kollarını karnına sararak bulantısını bastırmaya çalıştı.

Connor’ın ayağa kalkıp ona yürümesiyle arkasındaki yatağın somyasında gıcırtılı bir ses çıktı. “Günlükte ne yazıyordu, Sarah?”

Kadın başını iki yana salladı, bundan bahsedemezdi.

İki koca el ona arkasından sarılıp omuzlarını okşadı. “Sana seni yüzüstü bırakmayacağıma söz vermiştim. Hadi anlat bana ve rahatla.”

“Günlük... Leydi Margaret’ındı. Biri onu çalmıştı. Margaret günlüğünde benim evine ziyaretlerimden, bana tuttuğu özel öğretmenden ve müzik yeteneğimden bahsetmişti. Fakat içinde birtakım çizimler de vardı – çizimlerdeki bendim... *çıplaktım*.” Sarah ağzından çıkan o son sözcüğü yalnızca fısılda-yabilmişti.

“Leydi Margaret’a çıplak poz verdin ve çizimler Londra’da sergilendi.” Bu bir soru değil, durumu özetleyen bir iddiaydı, Connor’ın ses tonu imalıydı.

Ne yani, kadından nefret etmeye mi başlıyordu.

“Hayır! Yapmadım! Evet beni çizmiş, resimlerimi yapmış ama üstüm hep giyinikti. Babama çizimlerdeki yüzün bana ait olduğunu, fakat vücudun olmadığını anlatmaya çalıştım. Ama beni dinlemedi bile.” Sarah babasının ona bir yalancı olduğunu söylerken yüzündeki o nefret dolu bakışı hatırla-

dı. “Günlüğün içinde Margaret’in bana ithaf ettiği şiirler de vardı – aşk şiirleri, şehvet dolu şiirler. Bütün Londra’nın o çizimleri gördüğünü ve Margaret’in mahrem fantezilerini okuduğunu düşündüğümünden dehşete düşmüştüm, fakat kafam da karıştı. Leydi Margaret’in hiç görmediğim, benden bile gizlediği bir yönünü görmüştüm ve bir türlü anlayamıyordum...”

Kadın hâlâ da tam olarak anlayamıyordu. “Babam günlüğü ellerimden alıp ateşe fırlattı. Bana Londra’nın yaşını başını almış, evli ve saygıdeğer kadınlarının benim evlenilecek bir kadın olmadığımı ilan ettiklerini ve ünlü gazetelerden birinin ona beni erkekler tarafından sürekli olarak kullanılırsam bunun bana iyi bir ders olacağı bir geneleve yollama fikrini sunduğundan bahsetti. Sonra bana yüzümü görmeye bile katlanamadığından bahsetti ve bana... bana... fahişe ve lezbiyen dedi. Bu son söylediğimin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Connor boğazını temizledi. “Biliyorsun kadınlar erkeklerle beraber olur, doğanın kanunu budur. Lezbiyen ise kadınlarla birlikte olan kadınlara denir.”

“Ne?” Sarah adama boş boş baktı, duyduklarına inanamıyor, inanmak istemiyordu. “Yani Margaret ve benim, bizim öyle olduğumuzu mu...? Ama iki kadın nasıl olur da-?”

Connor sözünü kesti. “Leydi Margaret’a ne oldu?”

Dokuz koca ay boyunca içinde taşıdığı ve biriktirdiği yoğun ve içini yakan duygular nedeniyle Sarah’nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı, boğazı düğümlendi.

“Limana gitmek üzere yola çıkmadan önceki sabah annem odama geldi. Margaret’in canına kıydığını söyledi. Bunu duyduğuma çok üzölmüş olsam da belli edecek cesaretim yoktu.

İster istemez annemin ve babamın benim Margaret'ın kendine yaptığını yapmamı istediklerini düşündüm – kendimi öldürüp onları daha fazla yükten ve sıkıntıdan kurtarmamı...”

Yüreği acıyla dolan Sarah hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Connor bir yandan öfkesine hakim olmaya çalışıyor, bir yandan da Sarah'yı yatağına taşıyordu. Kadın yüzünü adamın göğsüne bastırdı, adamın gömleğini sımsıkı tutmuş vücudu titreyerek ve hıçkırarak ağlıyordu. Adam onu sımsıkı sardı, saçlarını öptü, içinden ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi istedi. Ama bu kocaman bir yalan olurdu.

Kadının hayatı hiçbir zaman aynı olmayacaktı.

Bir erkek evlilik dışı çocuk peydahlayabiliyor, evlilik bağlarını hiçe sayabiliyor ve üç kuruşluk zevklerini para karşılığında fahişelere karşılayabiliyor olsa da, dünya kadınların bu tarz günahlarını kolay kolay affetmiyordu. Ve zina, eşini aldatma ve fahişelik, Sarah'nın ailesinin ve bütün Londra'nın Sarah'nın işlediğine inandıkları günahın yanında hiçbir şeydi. Connor, Londra halkı hakkında pek bir şey bilmiyordu, fakat erkeklerle birlikte oldukları ortaya çıkan erkeklerin bu yüzden asıldıklarını biliyordu. Londra'nın evli ve saygıdeğer kadınları haklılardı. Babası kızına onu eş olarak almayı kabul eden soylu birini bulabilirse – ki bu neredeyse imkansızdı – adam, para konusundaki açgözlülüğü saygıdeğer bir eş arzusuna üstün gelen zavallının teki olacaktı.

Sarah gibi güzel, ihtiraslı ve zeki bir kadının yalnız ve çocuksuz bir hayat sürmek zorunda bırakılması veya yalnızca babasının parası için onunla evlenecek aciz bir adamla, mutsuz bir evliliğe sürüklenmesi ihtimallerini düşünen Connor'ın öfkesi, kini ve nefreti arttı. O iyi bir adamla evlenmeyi, çoluk çocuk sahibi olmanın mutluluğunu yaşamayı sonuna kadar

hak ediyordu. Zavallı kadın hiçbir günahı olmadığı halde suçlu ilan edilmişti, öte yandan Leydi Margaret...

Connor ona acıdı. Kadın, Sarah'ya aşık olmuştu ve Sarah'nın hislerine karşılık vermeyeceğini bildiğinden arzularını kendine saklamıştı. Fakat en mahrem düşünceleri ve arzuları herkese ifşa edilmiş, Sarah da bundan nasibini almıştı.

Kadının intihar etmesi pek şaşırtıcı değildi.

Fakat günlüğü kim çalmıştı? Kadın ya da erkek olsun, fark etmezdi, Connor bütün yüreğiyle o kişinin cehennemin dibini boylamasını istiyordu.

Sarah'nın tek yanılsı ebeveynlerini kandırmak olmuştu ki Connor bu konuda onu suçlayamazdı. Babası öz kızını nasıl koruyacağını bilmeyen, aciz bir adamdı. Annesi ise işe yaramaz, kendini erdemli sanan bir kadındı. Her ikisi de kızlarının işlenebilecek en korkunç günahı işlediğine inanmışlardı. Kızcağızın ailenin şerefine leke sürdüğü düşüncesi gözlerini kör etmiş, onun masum olduğunu görememişlerdi.

Ah, Connor eline deri bir kırbaç alıp kıçlarını şişinceye kadar kırbaçlamayı ne çok isterdi.

Sarah lezbiyen değildi. Olsaydı bile, Connor onu azarlamazdı. Fakat Sarah'nın tek olağandışı tutkusu müzikti. Bu kadar acı çekmesine neden olan da içindeki müzik aşkı olmuştu – ailesinin hor görmeleri, dayaklar, sürgün. Makus talihi burarlarda da peşini bırakmamıştı. Şavniler tarafından esir alınmış, tekrar dövülmüş, özgürlüğünü kazanabilmek için bekaretini kaybetmek zorunda kalmıştı.

Connor bütün bunları silebilmeyi ne çok isterdi.

Sarah adamın kollarında sakinleşti, hıçkırıkları burun çekmelere dönüştü. Adam dudaklarını kadının saçlarına bastırıp kanının kaynamasına aldırış etmeyerek saçlarının temiz, hoş kokusunu içine çekti.

“Sen... Sen benden nefret etmiyor musun?” Başını kaldırıp adama baktı. Yanakları ıslaktı ve ışıldayan gözlerinde şüphe vardı.

“Hayır, Prensesim.” Adam kadının yanaklarından aşağı doğru süzülen yaşları başparmağıyla sildi. “Bütün bu acıları çektiğin için üzülüyorum – ve Leydi Margaret için de...”

“Yani bana inanıyorsun? Yemin ederim çıplak poz vermedim, ayrıca şey de değilim, hani o olduğumu söyledikleri şey.”

“Evet, sana inanıyorum.” Daha önce kadınla birlikte olmuş olan bir kadın, kendi vücudunu Sarah’nın vücudunu tanıdığından daha iyi tanır ve adam onu öptüğünde Sarah’nın tutkusu gerçektir, içtendi. “Sen de, Margaret da ihanete uğradınız – o, günlüğünü çalan kişi tarafından ve sen ise ailen tarafından.”

Sarah’nın gözlerinde öfke şimşekleri çaktı. “Annem ve babam aslında iyi insanlardır.”

“Senin gibi bir kız çocuğuna sahip olmayı hak etmiyorlar, Sarah. Baban bir marki. İnsanların düşüncelerini şekillendirme gücüne sahip olan biri. Eğer cesareti olsaydı, bütün Londra’nın önünde masum olduğunu ispatlayarak ve o saygıdeğer, evli kadınlar olarak nitelendirdiğin kokuşmuşlara kızının dürüstlüğü ve zekası nedeniyle kadınların bile onu arzuladığını söyleyerek sana arka çıkardı. Böylece kapıda taliplerin birikirdi. Ayrıca annene gelince...” Connor burnunu tiksintiyle kıvırdı. “Onu kızlarını bu kadar kontrol altında tutmaya iten dürüstlüğü değil, kibiri; seni dini bütün bir insan haline getirmesinin tek nedeni sonrasında senin üzerinden hava atmak istemesi.”

Sarah fal taşı gibi açılmış gözleriyle adama baktı, şaşkına döndüğü her halinden belli oluyordu. Ayağa fırladı, birkaç hızlı adım attı. “Onları yargılamak haddin değil, Binbaşı.”

Yine o meşhur “*Binbaşı*”.

Connor ayağa kalktı ve odayı arşınlayarak aralarındaki kısa

mesafeyi kapadı. “Geldim ve seni rahatlatmayı ümit ederken kızdırdım. Ah, Sarah.”

Kadını kendi yüzüne doğru döndürdü ve yeniden kollarına aldı. Fakat onu umduğu gibi rahatlatmak yerine öpmeye başladı. Şefkat dolu bir öpücüktü, dudaklarını kadının dudaklarına kuştüyü dokunuşlarla değdirdi, dilinin ucunu dudaklarının köşelerinde gezdirdi.

Kadın erimeye başladı ve kollarını adamın boynuna doladı. “Şimdi bunun neden yeniden düğün gecemiz olmasını istediğimi anladın mı? Geri döndüğümüzde, bir daha kimseyle olabileceğimi sanmıyorum.”

Connor’ın yüreği burkuldu, dediğini çok iyi anlıyordu.

“Kaderine baş kaldırmak istiyorsun.” Adam, kendisinin belirleyemediği bir kaderi yaşamak zorunda kalmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Hem de çok iyi. “Eğer istediğin gerçekten buysa, Sarah...”

Kadın geriye çekildi ve başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. “Bana seninle olduğum sürece, istediğimi seçmekte özgür olduğumu söylemiştin. Seni seçiyorum.”

Connor’ın kalbi heyecanla çarptı. “Öyle olsun.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sarah, Connor'ın tutkuyla kararan gözlerine baktı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

“Ah, Sarah.” Dudaklarıyla kadının dudaklarını okşadı, öpücükleri bir fısıltı kadar yumuşaktı. “Bu gece sana bir erkeğin bir kadını ne kadar çok sevebileceğini göstereceğim. Londra'yı ve seni kendilerine eş olarak almaktan vazgeçen o taliplerini unutmanı sağlayacağım. Bu gecenin bir ömür gibi gelmesi için elimden geleni yapacağım. İleride, tek başına yattarken ve gece bir türlü bitmez gibi olduğunda seni tuttuğum, öptüğüm, benim olduğum zaman hissettiklerini hatırla.”

“Bu geceyi hatırla. Beni hatırla.”

Ardından dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı ve onu öyle yavaş yavaş, baştan çıkarıcı bir biçimde öptü ki kadının düşünceleri dağılmaya, kanı kaynamaya başladı. Sarah nefessiz kaldığını ve vücudunun titrediğini hissetti. Sonunda dudaklarını çektiğinde kadın kendisine engel olamayıp inledi.

Dudaklarıyla kadının alnını öptü. “Korkacak bir şey yok, Sarah. Geçen seferki gibi olmayacak.”

“Kork – korkmuyorum.”

“Öyleyse neden titriyorsun?” Parmaklarıyla kadının omurgasının etrafında daireler çiziyordu.

“Sen. Sen beni titretiyorsun.”

Adamın dudaklarında oluşan şeytani gülümseme kadının kasıklarının alev alev yanmasına neden oldu. Sarah’ın gömleğinin düğmelerini yavaş yavaş açmaya başladı, ta ki gömlek omuzlarından sıyrılıp yere düşünceye kadar... “Seni ilk kez bir Şavni gelinine benzer biçimde gördüğümde, göğüslerin çıplak olarak Kızılderililerin içinde yürümeye zorlandığın için onlara kızdım. Ama yine de seni arzuladım. Göğüslerin çok güzeller, Sarah. Avuçlarımı nasıl doldurduklarını görüyor musun?”

Adamın elinin sıcaklığını hisseden kadın aşağı doğru baktı, onun göğüslerini nasıl sıktığını ve yoğurduğunu izledi, teni adamın büyük, bronz ellerinin altında bembeyazdı. Göğüs uçlarını nasırlı baş parmaklarıyla ovalıyordu ve her bir fiske kadının vajinası kasılıyordu. Adamın kendisini zevke getirişini izlemek, vücudunun tepkilerini onunla paylaşmak ve onun da tahrik olduğunu bilmek harikaydı.”

“Connor,”

Adamın elleri aşağıya doğru kaymaya başladı, belini yavaşça geçerek kalçasının kıvrımına kadar ulaştı. Geyik derisinden yapılma eteğin deri bağcıklarını tuttuğu gibi bir hamlede çekti. Etek, kadını karşısında çırılçıplak bırakarak yere düştü.

Connor derin bir nefes verdi ve karşısındaki manzarayı daha rahat görebilmek için geriye doğru bir adım attı, kadının vücudunu bakışlarıyla okşuyordu. Olduğu yerde kalıp onu biraz izledi. “Ah, Sarah, böyle bir güzelliikten sonra dünyadaki neye güzel diyebilirim ki ben?”

Bu sözcükler kadının kalbinin dörtnele koşmasına neden oldu. Elleriyle vücudunu örtmemek için kendisini zor tutarak adamın yüzünü inceledi, tam olarak ne hissettiğini anlamaya çalıştı – onaylama, arzu, erkeklere özgü o açlık. Adamda

uyandırdığı etkiyi düşününce nefes alış verişleri hızlandı, kar-nında kelebekler uçuşmaya başladı. Ama ondan kendisiyle se-vişmesini istediği için pişmanlık duymuyordu. “Şimdi de ben seni soyayım.”

Duyduklarının kendi ağzından çıktığına inanamıyordu. Ne ara böyle cesur oluvermişti?

Adam kadının gözlerine bakarak onun işini kolaylaştırmak için kollarını yanlara doğru kaldırdı. “Nasıl istiyorsan öyle yap. Seninim.”

Çıplak olduğunun ve Connor’ın bakışlarının hâlâ üzerin-de olduğunun son derece farkında olarak adamın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Fakat Connor’ın parmakları onu soyarken oldukça hünerli olmasına karşın, kendi par-makları beceriksizce hareket ediyor, elleri titriyordu. Düğ-meleri tek tek açarak oduncu gömleği adamın geniş omuz-larından sıyırdı ve yere düşmesini sağladı. Böylece adamın alçalıp yükselen belirgin kasları, koyu renk göğüs uçları ve bronzlaşmış, pürüzsüz teni bütün ihtişamıyla karşısında du-ruyordu. Kendi diktiği dikiş iyileşiyordu, ve omzundaki de öyle. Bunlar ve diğer yaraları kadının içinde şefkat duygusu uyandırıyor ve ona adamın etten kemikten bir insan olması-nın yanı sıra bir savaşçı olduğunu hatırlatıyordu. Ve ona olan arzularını kamçılıyordu.

Kendine hakim olamayan Sarah ellerini adamın alabildi-ğine geniş göğsünde ve karnında yavaşça gezdirdi, başpar-mağıyla düz göğüs uçlarını okşadı. Ellerin hemen altındaki güçlü kaslar sanki mermer gibiydi, teni yumuşak ve sıcaktı. Kadın deniz kabuklarından yapılan kol bandının deri kayışına doğru uzandı.

Adam onu durdurdu. “Wampumum kalsın. O benim bir parçam.”

Demek deniz kabuklarından yapılma o bantlara böyle diyorlardı – *wampum*.

Parmaklarını yavaşça wampumun üzerinde gezdirdi, sonra eğilip adamın mokasenlerini ve çoraplarını bir seferde çıkardı. Babasının aksine, Connor’ın baldırlarını şekilli göstermek için herhangi bir dolgu malzemesine ihtiyacı yoktu, kasları dolgun ve güçlüydü, kıllarının sertliği teninin yumuşaklığıyla büyük bir tezat oluştuyordu.

Geriye yalnızca pantolonu kalmıştı.

Hâlâ dizlerinin üstünde olan Sarah, başını kaldırıp adamı aşağıdan yukarıya doğru süzdü. Bakışlarını pantolonun ardında gizli kaslı bacaklarından, kasıklarındaki şişkinliğe, oradan çıplak karnına ve göğsüne, en son da yüzüne kaydırdı – kalbi neredeyse duracaktı. Gözlerinin mavisî gökyüzü mavisiydi, bakışlarında bir vahşilik vardı, içinde yanan ateşî kadına hissettiriyordu.

Nabzı tekleyen kadın olduğu yerde kaldı ve titreyen elleriyle pantolonun iplerine uzandı ve çekti, bu hareketiyle adamın kasiğindeki koyu renk, kıvrıkcık kılları ortaya çıktı. Tereyağı yumuşaklığındaki deri pantolon üzerine öyle bir yapışmıştı ki kadının pantolonu adamın sert kışından ve güçlü bacaklarından aşağı çekerek çıkarması gerekti, sonunda o da çıplaktı işte.

“Eğer hayal ettiğın görüntü buysa, iyice bak da gözün gönlün açılsın, leydim.”

Nefesi kesilen kadın gözlerini ayıramadan ona baktı.

Kalçalarından yukarısı Margaret’in çizdiği antik Yunan heykellerine çok benziyordu, bir heykeltıraşın elinden çıkma mükemmel bir savaşçı vücudu... Fakat bu heykel sıcak, bronz bir tenden ve soğuk, cansız olmayan mermer kaslardan yapılmıştı.

Aleti ise...

Şimdiye kadar hiçbir heykelde görmediği kadar büyüktü. Üstelik Sarah izlerken, giderek daha çok büyüyor, kalınlaşıyordu. Birbirine karışmış koyu renk kılların içinden yükselen aleti oraya pompalanan kanla deli gibi şişmişti ve rengi mora çalan ucu ise kalın bir sopanın ucuna oturtulmuş bir elma şekeline benziyordu, ortasında da küçük bir yarık vardı. Öyle bir erekte olmuştu ki aleti neredeyse karnındaki kaslara uzanıyordu. Hemen aşağıda da iyice tortop olmuş, büyümüş ve kıvrıcık tüylerle kaplı hayaları vardı.

Adamın bu ilkel, bu vahşi ve erkeksi görünüşü kadını tahmin ettiğinden çok daha fazla tahrik ediyordu. Vajinasının kasılıp açıldığını hissetti, adamın aletinin daha önceden içine girmiş olduğunu hatırladığındaysa adeta nefesi kesiliyordu. “Şimdi canımın neden o kadar çok yandığını anlayabiliyorum.”

Kadının yanağını okşadı. “Bu gece yalnızca zevk var.”

Kadın ürperdi.

Connor, Sarah’nın elini tuttu ve onu yanına, ayı postunun üzerine doğru çekti, onun ihtiyacını duyduğu adam olmaya kararlıydı. Kadının yüzüne baktı, gözlerinde endişeyle birlikte beklenti vardı. Fakat adam onu korkularından kurtarmanın tek bir yolunu biliyordu.

Başını eğdi ve dudaklarını kadının dudaklarına yapıştırdı, dilini aralanmış dudaklarının arasından içeri daldırdı ve ağzının içini diliyle kolaçan etti. Kadının alt dudağını yakalayıp ufak ufak dişlerken kadınsı vücudunun tadını çıkardı, hoş kokusunu içine çekti ve kadının hızlı ve ani şekilde nefes alışıyla kanının iyice kaynadığını hissetti.

Kadın inleyerek vücudunu adama doğru yay gibi kaldırdı, onu kendisine doğru çekmek için parmaklarını saçlarının

arasına daldırdı, dudaklarını adamın dudaklarına bastırıyor, diliyle ona meydan okuyordu. Adam kendisini kadının öpücüklerine bıraktı, ardından kontrolü ele aldı, yeniden verdi ve yeniden aldı, ta ki her şey bir diş, dudak ve dil savaşına dönene kadar. Yumuşak postun üzerinde bacakları birbirine dolanmış halde yuvarlanıyorlar, ellerini birbirlerinin pürüzsüz tenlerinde gezdiriyorlardı.

Connor kayboldu, her şeyi unutmuştu ve dünya yalnızca Sarah'dan ibaretti – savaş yoktu, Wentworth yoktu, dünya sanki içinde bulundukları kulübenin duvarlarından ibaretti.

Adam yuvarlanarak sırtüstü uzandı, bunun üzerine kadın kendisini bacaklarını iki yana açmış vaziyette üzerinde bulundu. Bu ani hareketle şaşırmış, kafası karışmıştı, adam kadının yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce güldü, sonra ellerini alıp göğüslerine bastırdı. “Artık birbirimize dokunabiliriz, birbirimizi görebiliriz.”

Adam cümlesini tamamladığında, kadının yüzündeki şaşkınlık bariz bir cinsel açlığa dönüşmüştü. Kadının kendisini rahat hissetmesini sağlamak için vücudunu keşfetmesine izin verdi. Sarah çekingenliğini giderek üzerinden atıyordu. Başparmaklarıyla adamın göğüs uçlarında daireler çizmeye başladı, avuçlarını göğüs kaslarında gezdirdi, parmaklarıyla yaralarına dokundu, savaşçı damgalarını inceledi, karnındaki baklavaları hissetti. Kadının dokunuşları vücudunu bir ateş gibi yakıp geçiyor, nefesinin kesilmesine, karnının gerilmesine neden oluyordu.

Ardından adamın sertleşmiş aletini dibinden tutarak sınıksı kavradı, baş parmağını ucunda gezdirdi. Ucundaki küçük yarığa dokundu, penisin baş kısmını okşadı, tecrübesiz dokunuşları adamı deli gibi tahrik ediyordu.

“Ah, Sarah, beni delirtiyorsun.”

Adamın cümleleri onu iyice cesaretlendirdi. Hayalarını avuçladı, onların elinin altındaki büyüklüğünü ölçüyor gibiydi. Ardından aletini kavradı ve elini kararsız biçimde dibinden ucuna doğru yukarı aşağı doğru hareket ettirmeye başladı. Kadının deneyimsiz parmaklarıyla yaptığı sallama hareketiyle adamın karnı kasıldı ve aleti bayağı sertleşti.

O kadar güzeldi ki – insanın canını yakan bir dişiliği, ma- sum ama erotik bir havası vardı. Dudakları öpüşmelerinin etkisiyle ıslaktı ve şişmişti, birbirine karışmış saçları göğüslerini örtüyordu, vajinasının tüysüz kısmı içerideki gül rengi dudakları ortaya çıkaracak biçimde biraz ayrılmıştı.

Adamın gözlerinin içine baktı, yanakları kızarmıştı. “Bana öyle bir bakıyorsun ki – kendimi, beni nasılsa kısa süre içinde yiyip bitireceğine emin olduğu için vücuduna dokunmama izin veren büyük, hırlayan bir yaratık tarafından izleniyor gibi hissediyorum.”

Connor sırtıttı. “Ah, ama seni yiyip bitirmek istediğim doğru, Sarah.”

Yukarı doğru uzandı, kadının saçlarını sırtına doğru itti ve göğüslerini avuçladı, avuçlarına değen göğüs uçları buruşmuş yaban mersini taneleri gibiydi. Onları ovaladı, yuvarladı, sık- tı, kendine doğru çekti. Sarah gözlerini yummuş, dudaklarını aralamış anın tadını çıkarıyordu. Başını inleyerek arkaya doğru attı, bu hareketiyle göğüslerini adamın avuçlarının içine iyice itmiş oldu.

Kendi içindeki çılgın ihtiyacı dizginlemeye çalışan adam, bir elini kadının vajinasına doğru kaydırdı. Parmakları kay- ganlığında gezinirken onu keşfetti, yüzünün aldığı farklı şe- killeri izledi, her nefes alış verişini, her inleyişini dinledi, vü-

cadunun her titreyişine eşlik etti. Daha önce hiçbir kadını onu mutlu etmek istediğinden daha çok mutlu etmek istememişti.

Kader ona, kadına yaşattığı acıyı tamamen silme, bir erkekle bir kadının nasıl çılgınca sevişebileceklerini gösterme ve yalnız geçireceği gecelerde rahatlamasını sağlayacak anılar bırakma fırsatı sunmuştu.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kadının vajinası adamın aletine doğru sıcak dalgalar yayıyor, ıslaklığı parmaklarının kaymasına neden oluyordu. Sarah hareket etmeye başladı, kalçalarını içgüdüsel olarak adamın eline doğru bastırıp çekiyordu, kalçalarının her hareketi şişmiş kaygan sıcaklığının adamın aletinin baş kısmına değmesine neden oluyor, aralarındaki kaygan sürtünme adamı çılgına çeviriyordu. Kadın başta her şey düğün gecelerindeki gibi olursa diye korkmuştu ama artık korkmuyordu. Gözleri kapalı, dudakları aralanmıştı. İçindeki tutku büyüdükçe hafif inlemeleri derin iç çekişlere dönüşüyor, teninden yayılan misk kokusu adamın başını döndürüyordu.

Connor kadının kendisini içine almaya hazır olduğunu anlamıştı.

Yavaşça oturdu, kadını da birbirlerinin yüzünü rahatça görebilmeleri için göğsüne doğru yaklaştırdı, gözleri artık neredeyse aynı hizadaydı, kadının elleri omuzlarındaydı, bacakları ise iki yana doğru açılmıştı. Adam hemen ardından aletini kadının ıslak kayganlığına kayacak şekilde ayarladı.

“Beni içine al, Sarah. Senin dilediğin hızda hareket edeceğiz, hızlı ya da yavaş, sen seç.”

Kadının titrediğini hissetti; duraksadığını, korktuğunu gördü.

Adamın aletinin üzerine yavaşça otururken aletin başının içine girmesiyle nefesi kesilir gibi oldu, derin nefes alışıyla

adamanın inleyişi birbirine karıştı. Kendisini hemen geri çekti, sanki onu içine biraz daha alırsa canının yanacağından korkuyordu.

Adam onun kayganlığına dalmak, derinliklerinde kaybolmamak için kendisini zor tutarak dudaklarını öptü. “Bu defa yalnızca zevk alacaksın. Söz veriyorum.”

Kadm tekrar tekrar inip yükselmeye başladı, her inişinde adamı biraz daha içine alıyordu. Onun yakıcı kayganlığına böyle milim milim girmek adam için büyük bir işkenceydi. Kendisini hızlı ve hoyrat hareket etmemek için zorlarken vücudu titriyor, göğsü boncuk boncuk terliyordu.

Yine de Connor onu izlerken hissettiği çekimi, kadının vücudunda yarattığı etkiyi görmekten çok hoşlandığını inkar edemezdi – hafif inleyişleri, vücudunun titremeleri, yüzündeki açlık ifadesi. Adam tam delireceğini düşündüğü an, kadın kalçalarını bir kez daha kaldırdı ve o kadar hızlı bir biçimde oturdu ki onun kayarak tamamen içine girmesini sağladı. Artık içindeydi, aletin ucu kadının rahmine ulaşmıştı.”

Connor kendisine engel olamayıp inledi, bu his insanın aklını başından alıyordu. Ama o gece kadınındı, önemli olan onu mutlu etmekti. Adam kendi ihtiyacını onun için bastırıyordu. “Canın yanıyor mu, Prensesim?”

Kadın inleyerek yanıt verdi, gözleri kapalıydı, hızlı hızlı nefes alırken göğüsleri inip kalkıyordu, tırnaklarını adamın sırtına geçirmişti, hem de onunu birden. Fakat tırnaklarının adamın vücudunda yarattığı acı zaten Connor’ın hissetmeyi beklediği ve istediği türden bir acıydı, çünkü kadının zevk aldığı gösteriyordu.

Kadının göz kapaklarını öptü, yüzünü avucuna aldı ve gözlerinin derinliklerine baktı. “Bu geceyi hep hatırla, Sarah. Beni unutma.”

* * *

Sarah boğazının düğümlendiğini hissetti, Connor'ın söyledikleri göğsünde tatlı bir burukluk yaratmıştı. Bu adamı, hayatını kurtarmak için kendi hayatını hiçe sayan bu savaşçıyı, onu koruyan, ona inanan ve kendi ailesi bile sırt çevirmişken ondan vazgeçmeyen bu Komandoyu nasıl unutabilirdi ki?

Sarah onun yanındayken, yaşadığını ve el üstünde tutulduğunu hissediyordu. Eğer o olmasa...

Bunu düşünme, Sarah.

Zihninden geçenleri kovdu, geceyi farazi, kötü düşüncelerle berbat etmek istemiyordu. Geceyi sonuna kadar yaşayacak, elinden geldiğince mutlu olacak, tek bir saniyenin bile çalınmasına izin vermeyecekti. Kederlenmek için önünde koskoca bir hayat vardı.

Connor'ın gözlerinin içine baktı ve içinde hissettiği karmaşık duyguların benzerlerini gördü. Daha önce kendisini kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Daha önce kimsenin yanında kendisini hem fiziksel hem de ruhsal olarak bu kadar çıplak – fakat aynı zamanda bu kadar güvende – hissetmemişti.

Adam kadının içinde hareket etmeye başladı.

“Connor!” Adamın adını fısıldadı, daha önce öylesine acı veren bir şeyin şimdi bu denli mükemmel hissettiriyor olmasına inanamıyordu, her yavaş ve ipeksi hamle derinliklerini aralıyor, daha önce hiç keşfedilmemiş, gizli bölgelerini uyarıyordu.

Adama dokunmaya aç olan kadın ellerini onun terden ıslanmış, kaygan göğsünün üzerinde gezdirdi. Omuzlarının keskin kavislerinden, sırtının kadının içine her girişinde kasılan

sert, kuvvetli kaslarından oluşan yüzeyine indi. İstikrarlı ve yavaş bir tempoyla hareket ediyordu. Güçlü kollarıyla kadının vücudunu sıkıca kavramış, boynunu ateşli öpücükleriyle damgalıyordu.

Kadının içindeki ağrı büyüdü – vücudu ateşli, ihtiraslı ve talepkardı.

Farkına bile varmadan adamın temposuna uyum sağladı, kendi ritmini bulmuş kalçalarını oynatıyor, onları yukarı doğru iterek Connor'ın daha derinlere ulaşmasını sağlıyordu.

Connor inledi, kadının içine daha sert ve hızlı bir biçimde girip çıkmaya başladı. “Ah, evet, Sarah, devam et!”

Sarah istese de sabit duramıyordu, kendisi neye ihtiyacı olduğunu tam olarak bilmiyor olsa da vücudu gayet iyi biliyordu – içgüdüsel olarak bu değerli işkenceden kurtulup bir an önce doyuma ulaşmak. Kendisini adama doğru her itişinde, içinden bir ses davranışının bir hanımefendiye yakışır bir hareket olmadığını söylese de umurunda değildi. Önemli olan yalnızca Connor'dı, onu ne kadar çok istediği ve ona ne kadar çok ihtiyaç duyduğuydu. “Connor, lütfen! Yardım et bana!”

Adam inledi, ellerini aşağı doğru uzattı ve kadının kalçalarını kavradı. Açığı değiştirmek için parmaklarını kadının etine batırmıştı, artık her hareketinde aletin kökü kadının vajinasının girişini okşuyordu. Böylece kadının nefes alış verişleri iyice düzensizleşti ve tırnaklarını zevkten adamın sırtına geçirdi.

Hızla atan kalplerin birbirine karışmış ritmi. Tek vücut olan sıcak bedenleri. Ter ve misk. Birbirine karışan bağırmalar ve inlemeler. Kesik kesik nefesler.

Çalan aşkın müziği – ateşli, içgüdüsel ve hayal gücünün alamayacağı kadar erotik.

“Beni unutma!” Başını kadının göğüslerine gömüp uçlarını deli gibi yalamaya, emmeye başladı. Adam göğüs uçlarını her tutup çektiğinde, kadının belinden aşağıya ateş dalgaları yayılıyordu adeta.

Sarah doruğa çok yaklaştığını hissetti, yaşadığı duygular taşıyamayacağı kadar yoğunlu. Vücudundaki bütün kaslar kasıldı, kasıldı, kasıldı ve olanca gücüyle adamın adını bağırdı. “Connor!”

İşte o an doruğa ulaştı, teni adeta şarkılar söylüyordu. İçinde devasa bir mutluluk ve zevk patlaması olmuş, dalgaları her tarafına yayılıyordu. Vücudu altın rengi notalarla kendi şarkısını söylüyordu, adamın kendinden emin darbeleri ikisini dünyanın ötesine, ikisinden başka kimseciklerin olmadığı diyarlara götürüyordu ve kadının vücudu sessiz yıldızların arasında yüzüyordu adeta.

Kendisine geldiğinde, adamın üzerine yığılmış olduğunu fark etti. Başını omzundaydı. Connor da kadının saçlarına, şakaklarına ve yanaklarına ufak, yumuşak öpücükler konduruyordu. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı ve hâlâ çılgınca atmakta olan kalbinin teklediğini hissetti. Gözleri gece gibi kopkoyuydu, nemli saçları yüzüne yapışmıştı, terden ıslanmış göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu, üstelik hâlâ tek vücuttular.

Hırslayan yaratık kadının içindeydi ve hâlâ çok hareketliydi. Ve çok açtı.

“Böyle... böyle güzel olabileceğini hiç tahmin etmemiştim,” Sarah yukarı doğru uzandı, adamın keskin hatlı, kirli sakallı çenesini okşadı – ve kendisini bir anda onun altında buldu.

“Ah, Sarah.” Bakışları yumuşadı, kadının bir bacağına kaldırıp beline dolarken gözlerinde sanki acı vardı. “Beni unutma.”

Bu defa kadının içine hızlı ve sert biçimde kaymaya başladı, vücudu arzuyla titriyordu, vücudundaki bütün kaslar gerindi. Bunun üzerine Sarah onun Şavni köyünde geçirdikleri o gece kendisini nasıl zor tuttuğunu, kadını incitmemek için nasıl büyük bir efor sarf ettiğini ve nazik davranmaya çalıştığını fark etti, hamleleri o zaman olduğundan çok daha sert ve güçlüydü. Bu düşünceyle boğazına bir yumruk oturdu.

“Sarah!” Adamın adını söylediğini duydu, sesinde umutsuzluk vardı ve adı bir dolu Galce sözcüğün arasında kaybolup gitti.

Fakat her şey öyle güzeldi ki adamın darbeleri onu bir kez daha doruğa çıkaracak gibiydi. Ona sımsıkı tutundu, aklını başından alan zevk bir kez daha vücudunu esir alıyordu, vücudunun her yerinde mutlu bir şarkının notaları uçuşuyordu. Adamın her yerine zevk dalgaları yayan güçlü, sert ve derin vuruşlarıyla gözlerine yaşlar doldu.

Hissettikleri açısından adamın da ondan pek farkı yoktu.

“*Beni unutma!*” İnledi ve kadının kollarıyla sımsıkı sardığı vücudu çılgınca sarsılırken tohumlarını onun içine bıraktı.

İçini kaplayan huşu duygusuyla, öpücükleriyle kadının göz yaşlarını sildi, onu mutlu ettiği için huzurluydu. Onunla sevişmekten yorgun düştüğü için sırtüstü uzandı ve kadını kendine doğru çekerek göğsüne yatırdı. Ruhu uzun zamandır yaşamadığı türden bir doyum ve huzur duygusuyla kaplanmıştı.

O kadar uzun zamandır böyle hissetmemişti ki en son ne zaman benzer şekilde hissettiğini hatırlayamıyordu bile.

“Eğer bir erkekle birleşmek bir kadın için bu kadar baş döndürücü ve mükemmel olabiliyorsa, Margaret neden bana işin yalnızca acı ve ağrı kısmından bahsetti?” Gözleri kapalıydı ve sesi huzur doluydu.

“Belki de kocası onunla sevişirken ona karşı sert olmuştur ve bu da canını çok yakmıştır. Yalnızca kendi zevkini düşünen ve kadınını mutlu etmek için çaba göstermeyen pek çok erkek var.” Duraksadı ve bir an için düşündü. “Kadınları arzuladığı düşünülürse belki de kocasının dokunuşları midesini bulandırıyor. Öte yandan kendi aşık olduklarıyla zevki tadıyordu – tutkularını... paylaşan diğer kadınlarla.”

“Umarım öyle olmuştur – onun iyiliği için.” Sarah’ın sesinde derin bir hüznün saklıydı. “Keşke... keşke intihar etmeseydi. Ona teşekkür etme, yaşananlar için onu suçlamadığımı söyleme fırsatım olmadı hiç.”

“Emin ol biliyordur, meleğim. Şu an her neredeyse, gerçeği biliyor.” Connor, Sarah’yı biraz daha sıkıca sardı, yüreğinin güzelliğinden etkilenmişti.

Onun yerinde daha bencil biri olsaydı böyle bir durumda arkadaşını bir kalemde silerdi – üstelik pek de haksız sayılmazdı. Ama Sarah öyle biri değildi. Onu koruması gerekenler bunu yapmadıklarında bile o iyiliğinden taviz vermiyordu.

“Ben... Yani sen beni...” Kadının sesinde bu defa belirsizlik vardı, kaşını havaya kaldırmıştı. “Benim ahlaksız ya da şehvet düşkününü bir kadın olduğumu düşündün mü? Yani öyle bağırınca...”

Son derece doğal olan tepkilerinden mi utanıyordu?

Kadını kollarıyla biraz yukarı doğru kaldırdı ve gözlerine bakmaya zorladı. “Sen son derece tutkulu bir kadınsın Sarah, ve, evet ateşli bir aşıksın ama ahlaksız ve şehvet düşkününü olduğunu düşünmek mi? Hayır. Asla. Seni zevkten bağırırken duymak – bu hayatımda duyduğum en güzel sestir, inan.”

Kadın gülümsedi, adama iyice sokuldu ve nefesi giderek derinleşmeye başladı.

“Sen orada bana ne dedin?” Sesi uykuluydu.

“Ne zaman, leydim?”

“Sevişirken – bilmediğim birtakım sözcükler çıktı ağzından. Sanırım Galceydi. Ne dedin?”

“Senin rüya gibi güzel ve hoş olduğunu.” Kadının saına bir öpücük daha kondurdu. “Aslına bakarsan, hatırlamıyorum.”

Ama bu kocaman bir yalandı. Ne söylediğini gayet iyi hatırlıyordu, çünkü ağzından dökülen sözcükler karşısında kendisi de hayrete düşmüştü.

Tha mran ghradh agam ort.

Sana deliler gibi aşığım.

Ona aslında ne dediğini çok iyi hatırladığını söylemesine gerek yoktu çünkü bu gerçek değildi. Ona aşık değildi. Sadece onu çok uzun zamandır arzuladığı için ağzından saıma sapan şeyler ıkıvermişti.

Kadın uykuya dalmak üzereyken ağzında bir şeyler geveledi. “Bu gece beni hiçbir yere bırakmayacağına söz ver. Eğer bu gece son gecemizse...”

Cümlenin devamını getirmeye ihtiyaç duymadı.

“Evet, leydim, söz veriyorum. Seni kollarımdan bırakmayacağım.” Onu kendine doğru iyice yaklaştırdı ve ayı postunu üzerlerine çekti.

Sarah kollarında mışıl mışıl uyurken ve kendisi de dalmak üzereyken aslında planının Sarah’nın içine boşalmamak olduğunu hatırladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Connor şafak sökmeden hemen önce uyandığında, Sarah'nın kendisine iyice sokulmuş olduğunu gördü. Kadının koyu renk kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vuruyordu, dudakları hafif aralık, çıplak vücudu yumuşak ve sıcaktı. Onu kabuslardan ve savaştan uzak, böyle huzurla uyurken görmek adamın yüreğini sanki her şey yolundaymış gibi ısıtıyordu. Dışarıda rüzgar esiyordu ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur kulübenin çatısını dövüyor, pencerelere asılı yağlı parşömen kağıtlarını ıslatıyordu. Şöminede yanan ateş çoktan sönüp kora dönmüştü bile. Fakat postun altı sıcacıktı, sevişmelerinden arda kalan hoş koku sıcacık tenlerine sinmişti.

Artık kalkıp Joseph'le o günün planını yapmak zorundaydı, fakat kadının yanından bir türlü ayrılamıyordu. Gözlerini yumdu ve onun yanında yatıyor olmasının tadını çıkardı, gece hiç bitmesin istiyordu. Biraz oyalandı, birbirine karışmış nefesleri ve yavaş, düzenli kalp atışlarının ötesinde bir dünya yoktu sanki.

Kadın kollarında hareket ederek ona biraz daha yaklaştı ve yanağını göğsüne yasladı. Connor gözlerini açtı, bakışları kadının yüzüne kaydı, gece hissettiği o korku geri dönüyordu.

Söz konusu aşk olduğunda her zaman yetenekli ve hatta özverili olduğunu zannetmişti, karşısındaki kadını mutlu etmek için ne yapması gerekiyorsa hep onu yapmıştı – tabii bu onu asılmaya kadar götürmediği sürece. Fakat Sarah ile birlikte olduktan sonra o ana dek yaşadıklarının hepsi boş, sığ görünmüştü gözüne; onun zevk alması, mutluluğu adam için nefes alıp vermekten bile önemliydi.

Sarah ile ne o ana kadarki en cesur sevişmeyi yaşadığı söylenebilirdi, ne de en ustaca olanını. Fakat şüphesiz en tatmin edici olanıydı; içindeki en karanlık köşeleri ışıkla doldurmuş, şehvetle uzaktan yakından alakası olmayan bir açlık duygusunu doyurmuştu. Birlikte geçirdikleri bu değerli gece boyunca Sarah'ya ömür boyu unutamayacağı anılar yaşatmak için elinden geleni yapmıştı, fakat şimdi kendisi de yaşananları asla unutamayacaktı. Birlikte geçirdikleri dakikalar sanki ruhuna kazınmış, kanına karışmıştı.

Ne kadar yaşarsa yaşasın, onu asla unutmayacaktı.

Başını aşağıya doğru uzattı, kadının yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Bu büyüünün bozulmasını ve kadının yanından kalkmayı hiç istemese de başka seçeneği yoktu. “Uyu, Prensesim.”

Ayağa kalkıp çabucak giyindi, gidip soğukta ve yağmurun altında Joseph'i aramadan önce ateşi yaktı. Mohikan kardeşini ambarın önündeki sundurmanın altında yaktığı küçük ateşin başına geçmiş, bir yandan ısınırken diğer yandan da mısır ekmeği pişirirken buldu.

Joseph bir an için başını kaldırıp baktı, Connor'ın yüzünü inceliyor gibiydi ve ardından bakışlarını yeniden ateşe doğru çevirdi. “İyi uyudun mu?”

Connor kendisine engel olamayıp sırtıttı. Aslında uyumuş-

tu, ama fazla değil. Öyle bile olsa kendisini yeniden doğmuş gibi, canlı hissediyordu. “Evet. Ya sen?”

“Evet, gerçi benim koynumda beni ısıtacak güzel bir kadın yoktu.” Yeniden Connor’ın gözlerinin içine baktı. “Suratındaki aptal gülümsemeye bakılırsa Sarah seni ısıtmakla kalmamış. Onu mutlu ettin mi bari?”

“Evet.” Connor neler olduğunu Joseph’ten saklayamayacağını önceden biliyor olmalıydı. “Kötü bir kabustan bağırarak uyandı, ben de onu elimden geldiğince rahatlatmaya çalıştım. Sonra da...”

Sarah’nın kendisine anlattıklarını kimseye-söyleyemezdi, Joseph’e bile...

Joseph başını onaylar biçimde salladı. “Güzel. Buna sevindim. O mutlu olmayı hak ediyor – tıpkı senin gibi, kardeşim.”

Connor, ayı postuna sıkıca sarınmış Joseph’i izledi. Soğuk bir sabahtı, karla karışık yağmur yağıyordu. “Senin de ondan hoşlandığını biliyorum, Joseph. Ben—”

“Benim onu üzerinde hiçbir iddiam yok,” dedi Joseph ayağa kalkarken. “Onun için savaşıyorsun sensin. Onunla sen *evlendin*. Eğer seni seçiyorsa, bu böyle olması gerektiği içindir.”

Connor ortada endişelenecek bir durum olduğunun önceden farkına varmamıştı, fakat Joseph’in sözlerinden sonra artık endişelenmesine gerek de yoktu.

Joseph bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi. “Bence fırtına dinene kadar burayı terk etmemeliyiz.”

“Bence de.” Connor karla karışık yağın yağmura baktı. “O buraların iklimine alışkın değil. Buna dayanamayıp ölmesinden korkuyorum.”

Hemen o gün neler yapacaklarını planladılar.

Joseph gece peşlerine birilerinin düşüp düşmediğini veya

yakınlarda konuşlanıp konuşlanmadıklarını kontrol etmek üzere çiftliği kolağan edecekti, Connor da bu sırada ateşin hep yanmasını sağlayacak ve Sarah'ya göz kulak olacaktı. Eğer bir şey olur da ayrı düşerlerse, ertesi gece bulundukları yerin kuzeybatısındaki kayalıklarda buluşmak üzere sözleştiler.

O sırada Connor'ın aklına geldi. "Rebecca'nın itboğan otu yapraklarından kaldıysa, Sarah için bir fincan hazırlamak istiyorum. Bana nasıl demleyeceğimi söyler misin?"

"Kendini kontrol etmeyi öğrenmen lazım." Joseph, Connor'a sert bir bakış fırlattı. "Ben ebe değilim. Normalde yanımda itboğan otuyla dolu bir keseyle gezmeyorum. Bunu da yalnızca Sarah'nın tecavüze uğrayabileceğinden korktugum için getirdim. Bu da son zaten."

Connor keseyi aldı. "Teşekkür ederim."

"Geri çekilip tohumlarını dışarı akıtmalısın."

Connor ona baktı. "Ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyorum."

Joseph elini onun koluna attı. "Kaleye ulaştığımızda ne yapacaksın? Ona aşık olduğun gözlerinden okunuyor."

Connor homurdandı, başını iki yana salladı, Joseph'in sözleriyle göğsünde oluşan düğüme aldırmadı. "Ondan çok hoşlanıyorum – inkar edecek değilim. Ama ona aşık olmadım. İain ya da Morgan gibi tek bir kadına bağlanıp cenneti ayaklarının önüne serecek değilim."

Arkasını döndü ve Joseph'in yay gibi kalkmış kaşına aldırmadan kulübeye doğru yürüdü.

"Günaydın, leydim."

Sarah Connor'ın ısrarlı bir şekilde şakağına, yanağına ve dudaklarına kondurduğu tatlı öpücüklerle uyandı. Gözlerini açıp yukarı, ona doğru baktı ve gülümsedi. Gecedan kalan

taze anıların etkisiyle kendisini sıcak ve uyuşuk hissediyordu. “Günaydın.”

Ardından Connor’ın çoktan giyinmiş olduğunu gördü.

Paniğe kapılan kadın yatakta hemen doğruldu, postu göğüslerinin etrafına çekti. “Fazla uyumuşum.”

“Sakin ol, Sarah. Uyumanı ben istedim.” Baş parmağını kadının alt dudağında gezdirdi ve ardından da parmağıyla tavanı işaret etti. “Sesi duyuyor musun?”

Yağmur. Rüzgar.

“Dışarısı soğuk ve ıslak.” Yeniden masaya doğru yürüdü ve teneke fincanını alarak geri döndü. “Joseph etrafı kolaçan edecek ama sen ve ben fırtına dinene dek burada kalacağız. Üşütüp hastalanmanı istemiyorum. Sana itboğan otu çayı yaptım. Dikkat et. Sıcak.”

Sarah kalbinin hafıflediğini hissetti.

Cezası ertelenmişti. Kulübede kalıyorlardı. Bu da kaleye varmadan bir gün daha demekti, artık hayatının gerçekleri haline gelen utanç ve yalnızlıktan uzak bir gün daha, Connor’la bir gün daha.

Kadın çayını yudumlarırken Connor da bir kova su ısıttı ve onu yıkanması için yalnız bıraktı. Sarah, vücudundan birlik-teliklerinin izlerini temizlerken, bacaklarının arasında bir ağrı olduğunu hissedip şaşırdı. Önceki geceki birliktelikleri Şavni köyündekinden çok daha sert ve vahşi olmuştu. Şavni köyündeki o korkunç gece ağrı ve korkuyla kuşatılmış vaziyette elinden geldiğince sakın ve sessiz durmaya çalışmıştı. Fakat önceki gece kendisi de en az Connor kadar vahşiydi. Neler yaptığı aklına geldiğinde – vücudunu yay gibi kaldırarak kendini adama doğru itmesi, tırnaklarını onun vücuduna batırması, erotik inlemeleri – yüzü kızarıyordu.

Sen son derece tutkulu bir kadınsın, Sarah, ve, evet ateşli

bir aşkınsın ama ahlaksız ve şehvet düşkününü olduğunu düşünmek mi? Hayır. Asla. Seni zevkten bağırırken duymak – bu hayatımda duyduğum en güzel sestir, inan.

Sarah için sanki bambaşka bir dünyanın kapıları aralanmıştı. Connor da kadının Londra'dan gönderilmesini anlamsız bulmuş, onu suçlamamıştı. Ona yürekten *inanmıştı* ve hayal edebileceğinden çok daha fazla anlayış ve şefkatle yaklaşmıştı.

Kadının kalbi sevinçten pır pır ediyordu.

Giyindikten sonra kapının mandalını tutan ipi çekti. Connor'la birlikte kâh sohbet ederek kâh sessiz kalarak ak-çaağaç şekerlemesiyle tatlandırılmış iri taneli mısır unu lapasından oluşan kahvaltılarını yaptılar. Sarah onun yanında kendisini hayatı boyunca kimsenin yanında hissetmediği kadar rahat ve huzurlu hissediyordu, sanki onları birbirine bağlayan altın sarısı, ışıldayan bir bağ vardı. Kendisini ona art arda sorular sorarken buldu, ağabeyleriyle birlikte sınır bölgesinde büyürlerken yaptıkları yaramazlıklarla ilgili hikayelere karnı ağrıyınca kadar güldü, dört gün boyunca yaşam mücadelesi verip sonunda savaşçı damgalarını kazandığı macerasını büyülenmiş halde dinledi, annesinin ölümünü duyduğundaysa gözyaşlarına hakim olamadı.

“Ailesini özlemekten hiç vazgeçmedi. İskoçya'yı özlemekten hiç vazgeçmedi. Dünyaya soylu bir leydi olarak gelmişti, ancak doğru düzgün bilmediği, tanımadığı topraklarda yoksul bir kadın olarak hayata gözlerini yumdu. Onu ağabeylerimle kazdığımız bir çukura defnedip mezarının başına üzerine adını kazıdığımız tahta bir haç diktik. Babam annemin ölümünden sonra bir türlü kendine gelemedi. Sonunda üzüntüsünden öldü.”

“Keşke baban suça karışmasaydı—”

“Keşke Kasap Cumberland ağabeylerimin ve benim Skyc’da kalmamıza izin verseydi.” Connor’ın gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Bizim ileride çok iyi birer savaşçı olacağımızdan korktu, bu yüzden bizi de babamla birlikte sürdü. Annem kocası ve oğullarından ayrı kalmaya dayanamayacağından bizimle geldi – ve öldü.”

Sarah büyük amcasından bahsederken Connor’ın gözlerinin nasıl öfkeyle dolduğunu gördü ve nabızı tekledi. Adamın öfkesi karşısında korkmuş görünmek istemediğinden ona doğru uzandı ve elini tuttu. “Başın sağ olsun. Klanının aile büyüklerime yaptıkları yüzünden seni sorumlu tutmuyorum, umarım sen de büyük amcamın sizlere yaşattıkları yüzünden beni sorumlu tutmuyorsundur. Unutma, o zamanlar biz daha çocuktuk.”

“Affet beni. Sana karşı sesimi yükseltmek istemezdim. Sen benim gözümde suçsuzsun.” Bakışları yumuşadı. Öne doğru eğildi, ellerini kadının ensesindeki saçların arasına daldırarak onu öptü.

Adamın dudaklarının dokunuşuyla içinde bir arzu fırtınası çıktı. Adam öpüşmeye ara vermeden ayağa kalktı ve kadını da kaldırdı. Bir hışımla üzerindekiyi çıkarıp kendilerini yatağa attılar. Fakat adam, kadının üzerine çıkmak veya yanına uzanmak yerine oturdu ve sırtını karyolanın tahta başına dayadı.

“Gel.” Kadının sırtından tutarak kendisine doğru çekti. “Sırtını göğsüme yasla. Evet, işte böyle. Şimdi gözlerini kapat ve yalnızca beni düşün.”

Zaten onun dışında bir şeyi nasıl *düşünebilirdi* ki? Adam çıplak vaziyette – 95 kiloluk, gücünün doruğundaki Komando cüssesiyle – hemen arkasındaydı. Kadını dört bir yandan

kuşatmıştı – demir gibi sert göğsü sırtına dayanmıştı, kaslı üst bacakları kadının kalçalarının altındaydı, onu ne kadar arzuladığının ispatı olarak da bütün sertliğiyle kadına alttan baskı yapıyordu. Adam, kadının o ana dek farkına varmadığı gerginliğini hafifletmek üzere omuzlarını ovalamaya başladı. Sarah neler olacağım bilmediği için merakla karışık heyecan duyuyordu içinde bekliyordu. “Mmm.”

Saçlarını öptü. “Seni mutlu etmek hoşuma gidiyor.”

Ardından nasırlı elleriyle kadının göğüslerini kavradı, yogurmaya, hassas alt kısımlarını okşamaya, uçlarını çekip bırakmaya başladı. Adamın her bir dokunuşuyla karnına ateş dalgaları gidiyor, vajinası kasılıp açılıyordu. Connor, kadının göğüs uçlarının sertleşmesiyle birlikte ellerini açıp ayasıyla göğüslerinde daireler çizmeye başladı. Elleri göğüslerine çok az temas ediyor olmasına karşın, bunun vücudunda uyandırdığı his inanılmazdı.

“Hoşuna gidiyor mu?” Sesi boğuk bir hırıltı şeklinde çıkıyordu.

Kadın cevap olarak inledi, sırtını yay gibi gerdi. Bu kadar büyük ellerin – bir sürü insan öldürmüş bu ellerin – bu kadar nazik olmalarına inanamıyordu.

“Şimdi de sen dene.”

Bununla ne demek istemişti?

Kadının ellerini aldı, birkaç saniye önce kendi ellerinin durduğu yere, kadının göğüslerinin üzerine yerleştirdi ve kadına ellerinin ayalarıyla kendi göğüs uçlarını okşatmaya başladı. “Bir kadın yanında bir erkek olmayıp da yalnız olduğunda bile, kendisini zevke getirip tatmin edebilir.”

Kadın neye – adamın ağzından çıkanlara mı yoksa kendisini göğüslerini okşarken gördüğüne mi – daha çok şaşırdığına emin değildi. Bedeni titredi, göğüs uçları iyice sertleşti, ken-

disini tahrik ederek harekete geçirdiğinin ya farkında değildi ya da farkında olsa bile pek umursamıyordu.

Arkasında inleyen Connor'ı duydu, kadını kendisini tatmin ederken görünce tahrik olmuştu. Dudaklarını kadının şa-kağına bastırarak onu öptü. Sonra da ellerini göğüslerinden çekmesini sağlayarak parmak uçlarını kadının kollarının üst kısımlarından aşağılara doğru yavaşça kaydır-
dı. Başparmaklarını kadının bileklerinde gezdirdi, Katakwa'nın onu zalimce bağlamasından ötürü oluşan, sarıya dönmüş morlukları okşadı, kadına o kötü anılarını unutturmak istiyor gibiydi. Daha sonra bir elini kaldırdı ve ayası kadının ayasıyla çakışacak şekilde onun eliyle birleştirdi.

Elleri soylu bir adamın elleri gibi yumuşak ve beyaz değil, koyu renk ve nasırlıydı. Ekmeğini gücüyle kazanan bir erkeğe ait olduklarına şüphe yoktu. "Ellerin benimkilere nazaran çok küçük – ve çok hassas."

Sesinde bir şaşkınlık vardı. Kadın ise bir bakıma araların-daki bu garip tezattan hoşlanmış, kendisini çok kadınsı hissetmişti. Adam elleriyle küçük daireler çizerek kadının karnına ve oradan daha aşağılara, vajinasının tüysüz tepeciğine ulaştı. Sarah'nın içindeki beklenti giderek artıyordu.

Fakat adamın tam o noktaya dokunacağını düşündüğü sırada, adam ellerini çekerek kalçalarını, bacaklarını okşama-ya, hünerli parmaklarıyla bacaklarının arasına dokunmaya başladı.

Kadının inlediğini duyup güldü.

"Sakin ol, leydim."

Ellerini kadın bacaklarını kendiliğinden açana kadar bacaklarının arasında gezdirip durdu. Sarah sanki bir alev in kısıklarını tutuşturduğunu hissetti. Fakat adam yine de elini o en çok yanan, en hassas bölgesine götürmemekte ısrar ediyordu.

O an adamın bunu özellikle yaptığını, kendisini baştan çıkarmaya çalıştığını hissetti.

“Neden, ahh neden, bana işkence ediyorsun?”

Evet bu bir işkenceydi canını yakan ama öte yandan da enfes, çok tatlı bir işkenceydi.

Adam güldü. “İnsanın açlığı ne kadar fazla olursa, yediği yemeğin tadını da o kadar iyi alır, öyle değil mi?”

Aşağıya doğru uzanıp kadının dizlerini arkalarından tutarak ayırabildiği kadar ayırdı ve bacaklarını kadının üst bacaklarının üzerine yerleştirdi. Her yerinin bu derece ortada olmasından daha şaşırtıcı bir şey varsa, o da adam iri elini sonunda vajinasının üzerine bastırduğunda duyduğu zevkin tarifsizliğiydi.

Sarah işkencenin daha yeni başladığını fark etti.

Connor, Sarah’nın yüzündeki şaşkınlığı görünce kendini tutamayıp güldü, daha onun tahmin etmediği ne sürprizler vardı aklında. Eliyle kadının vajinasının dış dudaklarını ayırarak, hassas iç dudaklara ulaştı, klitorisini şişmeye ve kadın kalçalarını hareket ettirmeye başlayınca dek nazikçe okşadı. Nefes alış verişleri sıklaşmıştı.

Daha sonra kadının elini alarak vajinasına doğru götürdü ve onun o şaşkınlıkla attığı tiz çığlığa aldırmandan onu kendisini tıpkı adamın okşadığı gibi okşamasını sağlayacak şekilde yönlendirdi. Kadının hayatını tek başına, bir erkeğin dokunuşlarından uzak geçirme ihtimali olduğunu bildiğinden, ileride ihtiyaç duydukça kendini rahatlatabilmesi açısından kendini tatmin etmeyi öğretmeye kararlıydı. “Nasıl güzel görüldüğünün farkında mısın, Sarah? Sana dokunduğumda ne kadar güzel şişip ıslandığını hissedebiliyor musun?”

“A – ama ben kendime dokuna–”

“Dokunabilirsin.” Kadının cılız çıkan sesini bastırdı. “Eğer bir erkeğin dokunuşlarına aç olduğunu hissedersen, kendi kendini zevklendirmekten çekinme.”

Kadının direnci giderek kırılıyordu. Connor kadının kaşlarını kırıştırarak parmaklarını yavaşça kendi parmaklarının altına yerleştirdiğini hissetti. Ne yapması gerektiği konusunda deneyimsiz olsa da adamın hareketlerini içgüdüsel olarak kontrol etmeye çalıştı ve böylece yavaş yavaş vücudunun sırlarını, tepkilerini keşfetmeye başladılar. Adam boşta kalan elini kadının girişine doğru uzattı ve önce tek parmağını, sonra da ikisini içine doğru kaydırды. İyi ve güçlü bir ritim yakalayana kadar da parmaklarını yavaşça daldırıp çıkardı.

Ah, öyle ıslaktı ki! Islak ve dar. Adamı içine almaya hazırdı.

Kadın hızla ve titreyerek orgazma ulaştı. Yay gibi gerilen vücudunu adama doğru ittirerek bağırdı. “Connor!” Vajinasının içindeki kaslar adamın parmaklarını sımsıkı kavrayıp bırakıyordu.

Kadın boşalırken adam da onun ritmine uyum sağladı, bir elinin parmakları onun içindeyken, kadının eliyle kenetlenmiş diğer elini de şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyordu. Kadının vajinasının derinliklerindeki elini ancak o tam olarak doyuma ulaştıktan sonra içinden çıkardı, ıslanmış parmaklarını onun alt dudağında gezdirdi.

“Tadına baksana.” Onun tereddüt ettiğini görünce, parmaklarını kendi ağzına götürüp emdi ve istemsiz çıkan inlemesine engel olamadı. “Tadına bayılıyorum, kokuna bayılıyorum.”

Kadına olan açlığı bir türlü dinmek bilmiyordu. Onu altına doğru çekti, her yerini öpmeye başladı, o mükemmel vücudu-

nun her milimini sonsuza kadar yalnızca kendisine ait olacakmış gibi dudaklarıyla damgalıyordu. Boynunu, göğüslerinin altlarını, göğüs uçlarını, hemen gıdıklanan göğüs kafesini, göbeğini, bacaklarının arasını...

Kadın ürperdi, kesik kesik nefes almaya başladı. Adam başını bacaklarının arasındaki o hassas noktaya gömdüğündeyse donup kaldı. “Herhalde tahmin ettiğim şeyi yapmayacaksın—”

“Yoo, yapacağım. O kadar hoşsun ki, Sarah. Bırak da tadına bakayım.”

Kadından gelecek yanıtı beklemeden başını eğdi ve onu öptü. Önce inledi, ardından diliyle vajinasının dudaklarını ayırdı ve aradaki şişmiş tomurcuğa ufak dil darbeleri indirmeye başladı. Ardından o en hassas bölgeyi dudaklarının arasına aldı ve emdi.

Kadın bağırdı, ayı postunun üzerinde kıvrandı, nefes alışverişleri sıklaştı. Oysa adam yine de bir an olsun durmuyordu, dudakları ve dili yorulmak bilmiyordu. Adamın saçlarını sıkıca kavradı, çığlıkları onun boğuk inlemelerine karıştı, doruğa ulaşmasına yine ramak kalmıştı. Adam bir parmağını kadının içine daldırdı ve hızla ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Kadın tiz bir çığlıkla adamın ağzına geldi. Connor ağzına akan tatlı nektarı içti, ta ki onun tadına ve kokusuna doyanı kadar. Ardından kendisini daha fazla tutamayarak kadının üzerine yerleşti, bacaklarını beline sarmasını sağladı ve zonklayan aletini vajinasının girişine yerleştirdi. Artık onun canını yakmak gibi bir korkusu olmadığından, tek hamlede yavaşça içine kayd.

Of, nasıl da dardı, o ıslaklığıyla adamın aletini sımsıkı kavramıştı. Connor kadının kayganlığıyla aletinin ateşler içinde yanmaya başladığını hissetti. Bakışlarını aşağı, vücutlarının bir bütün olduğu yere çevirdi, aleti kadının içine gömülmüş,

hassas iç dudaklar tarafından sımsıkı kavranmış içeri dalıp çıkıyordu, vajinasının girişi dar ve ıslaktı.

Aşağı bakmak büyük bir hataydı, bu erotik görüntü karşısında neredeyse patlayacak gibi hissediyordu. Ama boşalmayacaktı – bu kadar çabuk olmazdı, kadının içine olmazdı.

Kaslarını gevşetmek, nefes alış verişlerini yavaşlatmak için mücadele etti, vücudunu kadını zevklendirecek şekilde idare etmek istiyordu. Ona tekrar bulutların üzerine çıkabilmesi için ihtiyacı olan zamanı verecekti. Doğru tempoyu bulmaya çalışırken biraz yavaşladı. Kadının gözlerini yumduğunu ve dudaklarını aralayıp inlemeye başladığını görünce o hızda kaldı. O sırada kadının göğüs uçlarının nasıl hassas olduğunu hatırladı, ağzını göğüslerine yaklaştırdı ve emmeye başladı.

Kadın derin bir nefes aldı, inleyerek adamın adını sayıkladı, kalçalarını kaldırarak kendisini ona doğru itti, tırnaklarını omuzlarına geçirdi, bacaklarını beline sardı, tatlı vajinasıyla onu sımsıkı sararak ileri geri hareket etmeye başladı, adamın aletini içine doğru çekiyordu. Adam kendini tutmaya çalışıyordu, fakat, ah, kadın çok güzeldi, tatlı yüzündeki şehvet ifadesi aklını başından alıyordu, altındaki mükemmel vücudu direncini kırıyordu. Ve kendi vücudu ona ihanet etti, kasıkları tutuşmaya başladı, menisi gelmek üzereydi.

Kendini yavaşlatması gerektiğinin farkına vararak aletini kadının derinlerine gömdü ve hayalarını kadının vajinasının girişine bastırdı, aletinin kökü onun şişmiş, küçük tomurcukunu okşuyordu. Soluk soluğa adamın adı çıktı ağzından, Connor'ın kalçalarını her oynatışıyla derin derin inliyordu. Nefesini tuttu, bir kez daha var gücüyle inledi, kalçalarını yaktan kaldırarak kendisini ileriye doğru itti, vajinasının içindeki kaslarla adamı sımsıkı sararak doruğa ulaştı.

Artık dünya üzerindeki hiçbir güç Connor'ı tutamazdı.

Açıyı değiştirmek üzere bir elini aşağıya doğru uzatarak kadının kalçasını kavradı ve kadının içine bütün gücüyle girip çıkmaya başladı, ağzından anlamsız bir dizi Galce sözcük dökülüyordu.

Ah, nasıl güzeldi, nasıl dardı, derinliklerinde olmak cennette olmak gibiydi.

“Sarah! Ah, Tanrım!” Kontrolünü neredeyse kaybeden adam kadının içinden hemen çıktı, onun vücudunu böyle birden terk etmenin etkisiyle inledi. Eliyle avuçladıktan sonra vücuduna yayılan sarsıntılara neden olup bir türlü gerçekleşmeyen boşalma, menisini kadının göbeğine akıtarak tamamlandı.

İşleri bittiğinde birbirlerine sarılarak uyudular. Uyandıklarında Sarah'nın aklıktan gözü dönmüştü. Connor kadını alıp dışarı, yağan yağmura çıkardı ve ona topraktan nasıl patates çıkaracağını öğretti. Daha sonra iki alabalık tutup onları patateslerle birlikte kızarttı. Yemeklerini yerlerken Sarah gözlerini bir an olsun adamdan alamadığını fark etti, yakışıklı yüzündeki duygu değişimleri, çenesindeki kirli sakal, gözlerindeki ısıltı, hepsi içini, ruhunu ısıtıyordu. Sarah orada geçirecekleri değerli saatler boyunca onun karısı gibi davranacak, oranın evleri olduğunu hayal edecek, o dört duvarın ötesinde üzerlerine gelen bir dünya olduğu gerçeğini unutacaktı.

Yemek bittikten sonra Connor kovalarca su ısıttı. Birlikte yıkanmaya başladılar, sabun yumuşak, ıslak tenlerinde kayıp gidiyordu. Adam kadının saçlarını yıkadı. Kadın da adamın kafa derisini okşayarak, ensesi ve şakaklarında oyalanarak, gözleri kapalıyken uzun, koyu renk kirpiklerinin güneşten

bronzlaşmış tenine vuran gölgesini ve huzur içindeyken yumuşayan erkeksi hatlarını izleyerek saçlarını yıkadı. Ve adamın başını çıplak göğsüne bastırırken içi birden şefkat duygusuyla doldu. Her gün ölüme meydan okuyan bu savaşçı için böyle kendini sonsuz güven içinde hissettiği anlar pek sık yaşanmıyor olsa gerekti. Connor nasıl onun yükünü hafiflettiyse, şimdi kendisi de onun yükünü hafifletmek, yaralarını sarmak istiyordu.

Adamın ıslak saçlarını okşadığı sırada onu ömrünün sonuna kadar asla unutamayacağını fark etti, ona umutsuzca aşık olmuştu.

Majesteleri Kral II. George'un torununun kızı Leydi Sarah Woodville, koloni Komandosu, Jakobit bir ailenin soyundan gelen Connor MacKinnon'a aşıkta.

Taş çatlasın üç gün içinde kaleye varacakları ve böylece sonsuza kadar ayrılacakları gerçeğini hatırlayınca içi korkuyla doldu.

Hayır henüz olmaz. Şimdi olmaz!

Yaşadığı panikten kurtulmaya çalışan Sarah kendisini bütün bu düşünceleri zihninden atmaya zorladı, adamın alnına bir öpücük kondurdu. Onun çehresini, kokusunu, dokunuşlarını zihnine kazımaya çalıştı, bu son üç günü hayatının en değerli üç günü haline getirmeye kararlıydı.

Su olması gerektiğinden daha çabuk soğudu. Ayağa kalktılar, ateşin önünde kurudular ve yeniden üzerlerini giyindiler. Sarah adamın savaşçı örgülerini örmeyi daha yeni bitirmişti ki adamın kendisinin duymadığı bir ses duymuş gibi kulak kabarttığını fark etti.

Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atmaya başlayan Sarah, adamın tüfeğine uzanışını ve yavaşça kapıya doğru yürüyüşünü izledi. Kadına da yatağın yanına eğilmesini işaret

etmişti. Connor elini kapının koluna koyduğu sırada dışarıdan bir ses geldi.

“Herkese merhaba ev ahalisi!”

Sarah, Connor’ın kapıyı tedirgin bir biçimde açtığını gördü, dışarı baktığında yüzünde bir şaşkınlık oluşmuştu. “Sonunda gelebildiniz. Biz adamları çoktan temizledik bile, çocuklar.”

Dışarıdan Joseph’in sesi duyuldu. “Onları buranın birkaç saat güneyinde kurdukları kampta buldum. Dün gece bir buçuk kilometre doğumuzdan geçmişler.”

Connor omzunun üstünden geriye, Sarah’ya baktı, yüzündeki tuhaf, yapmacık ifade gözlerindeki hayal kırıklığını maskeliyordu. “Adamlarım – Komandolar – geldiler.”

Sarah hayallerinin suya düştüğünü hissetti.

Artık onunla geçireceği üç değerli gün diye bir şey yoktu. O etraflarındaki dünya onları bulmuştu işte. Birlikte geçirdikleri zamanın sonuna gelmişlerdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kendisini tokat yemiş gibi hisseden Connor, bakışlarını Sarah'nın yüzündeki kırgın ifadeden adamlarına çevirmeye çalıştı.

Komando birliğinin tamamı karşısında değildi, yalnızca hızla toparlanmayı başarabilmiş otuz kadar adam gelmişti. Mesela McHugh oradaydı ve Forbes da. Killy ve Dougie ise genç Jabez Fitch'le birlikte kenarda duruyorlardı. Brendan da gelmişti, yanında da Conall ve Angus vardı.

Hayatında ilk defa o tanıdık yüzleri gördüğüne pek de sevinmemişti, hatta bir yanı Joseph'e savaşı kulübenin kapısına kadar getirdiği için çok öfkeliydi. En azından birkaç değerli saat boyunca, Connor dış dünyayı unutmayı başarmıştı.

Ancak bunu düşünmek bile bir ihanetti. Adamları yeniden ormanın tehlikelerine atmak onları boşu boşuna ölüme yollamak olurdu. Silah arkadaşlarının çağrısı üzerine gelmişlerdi, hem de hayatlarını onun için bir kez daha tehlikeye atmayı göze alarak... Yürümekten bitkin düşmüşlerdi, üşümüşlerdi ve açlardı. Bu şekilde düşünmek haklarını yemek olurdu.

Gözlerini Sarah'dan ayırarak ayı postundan paltosunu kap-tığı gibi kapıyı arkasından çekti ve yağmur altında bekleyen arkadaşlarına katıldı. Pek çoğunu Noel'den beri görmemişti.

“McHugh, bakıyorum da kış boyunca kendine bayağı iyi bakmışsın.” Teğmenin belinde daha uzun bir kuşağın bağlı olduğunu görmüştü. Aralarında Connor’dan cüsseli olan bir tek McHugh vardı.

McHugh güldü, fakat gülüşü gür, kızıl sakallarının ardında kayboldu. Gururla göbeğine vurdu. “Karımın iyi yemek yaptığı belli oluyor, değil mi?”

Forbes ise uzun olduğu kadar inceydi de. Uzun kollarını ve bacaklarını akıl almaz bir incelikle hareket ettiriyordu. Savaş-taki soğukkanlılığı ona yüzbaşı rütbesi kazandırmıştı.

“Forbes.” Connor adamın omzunu sıvazladı. “Duyduğuma göre bir kızın daha olmuş. Tebrikler! Şimdi beş mi oldu altı mı?”

“İki.” Forbes sırıttı. “Çok şükür bizim küçük bana değil, annesine çekmiş.”

Hepsi güldüler.

Connor da güldü, fakat gülüşü sahteydi, çünkü akli kulübedeki Sarah’daydı.

Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordun.

Evet biliyordu ama kendilerine ayırdıkları zamanın bu kadar çabuk sona ereceğini tahmin etmemişti.

“Sen de bayağı kanlı canlı görünüyorsun, Killy.”

Killy ise McHugh’un aksine, kısaydı ve vücudu tamamen kemik ve kastan oluşuyordu. Ama insanların görünüşü aldatıcı olabiliyordu, tıpkı Killy ile savaşta karşılaşanların er ya da geç anladığı gibi. Bu İrlandalı adam keçi gibi inatçı olduğu kadar güçlüydü de. Bütün kışı ateşler içinde yanarak, hasta geçirmesine karşın belli ki gücüne yeniden kavuşmuştu.

Connor’ın övgüsü karşısında yaralı yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Anlaşılan o ki Azrail’in beni götürmeye pek niyeti yok. İnatla almıyor.”

Adamlar hep bir ağızdan güldüler.

Bir kedinin dokuz canı varsa, Killy'nin on canı vardı. Da-rağacında sallandırılmış, vurulmuş, kafa derisi yüzülmüş ve hatta karnı deşilmişti ama yine de yaşıyordu. Griürach – İngi-lizler buna kızamık diyorlardı – bile onu mezara göndermeye yetmezdi.

Connor devam etti. “Dougie, evlat, biraz da sen anlat ba-kalım.”

Fakat Dougie cevap vermedi, bakışlarını kulübenin kapı-sına dikmişti.

Connor arkasını döndü ve onu gördü.

Sarah kapının eşiğinde başı dik bir biçimde duruyordu. Ayaklarında mokasenler, altında tayt ve geyik derisinden ete-ği, üzerinde de Connor'ın gömleği olmasına rağmen, soylu bir İngiliz kadını olduğu her halinden belli oluyordu. Connor onun da en az kendisi kadar sıkıntı çektiğinin farkında olsa da yaşadığı sıkıntının izleri kadının yüzünden silinmişti, kederini içinde saklıyordu. Ve adamın ona olan hayranlığı bir kat daha arttı.

Kadına doğru ilerledi. Ona uzanıp dokunmaktan korktuğu için elleri yanlarındaydı. “Leydim, sizi MacKinnon Koman-doları ile tanıştırayım – en azından bir kısmıyla. Onlar iyi ve sadık adamlardır ve Edward Kalesi'ne yolculuğumuzun bun-dan sonraki kısmında bize eşlik edecekler. Sizi dünya üzerin-de tehlikelerden koruyacak birileri varsa, işte onlar da karşı-nızda.”

Sarah adamların yüzüne tek tek baktı, güzel yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “MacKinnon'ın Komandolarını bilmeyen mi var? Dayım mektuplarında sizlerden hep övgü-yle bahseder. Şahsım adına sizlere çabalarınız için müteşekki-rim. Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir.”

Kadının bütün içtenliğine rağmen bir yanıt alamadı. Connor bir an için kendini adamların yerine koydu. Sarah güzel olabilirdi, ayrıca kısa eteği ve uzun, açık bıraktığı saçlarıyla bir erkeğin gözüne hitap ettiği de bir gerçektir, fakat tavrı inkar edilemeyecek kadar aristokrattı ve kraliyet İngilizcesiyle konuşuyordu. Üstüne üstlük daha birkaç saniye evvel Komandoların dünya üzerinde tahtta oturan beş para etmez Alman beyinden bile daha çok nefret ettikleri birinden bahsetmişti – Wentworth.

Killy başını eğdi ve kadını selamladı. “Hanımefendi.”

Diğerleri de ikili, üçlü şekilde selam verdiler. “Hanımefendi.”

Connor, Sarah’nın yüzündeki şaşkınlığı gördü ve onun bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğini anladı.

Dougie kısık bir sesle Galce konuştu. “Dayısından daha iyi birine benziyor.”

Ve hepsi kahkahalara boğuldu.

Fakat Connor bu espriyi hiç de komik bulmamıştı. Yüreğinde uyanan öfkeyle karışık merhamet duygusuyla Sarah’nın kapının eşiğinden geriye doğru bir adım attığını gördü, kendisiyle alay edildiğinin farkındaydı ancak nedenini bilmiyordu.

Connor adamlarına döndü ve Galce “Ağzından çıkanı kulağın duysun, Dougie. Doğru konuşun, canınızı yakmak zorunda bırakmayın beni. Dayısının yanlışlarının bedelini ona ödecek değiliz. Zaten zor ve sıkıntılı günler geçirdi ve buna rağmen büyük cesaret gösterdi. Onun soylu bir kadın olduğunu unutmadan hareket etmeniz gerektiğini bilin – yoksa ben bildiririm.

Adamlardan bazıları yanlış hareket ettiklerinin farkına varmış, başlarını utançla öne eğmişlerdi.

Kadınlara karşı hep bir zaafı olmuş olan Killy öne doğru bir

adım attı. “Adım Killy, efendim. Tanrı’nın sevdiği kuluymuşsunuz ki bunca terbiyesiz İskoç’un arasında bir İrlandalı’ya rastladınız – bunların hepsini toplasanız bir adam etmez. Başınıza gelenlere üzgünüm. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, beni çağırmaktan çekinmeyin.”

Sarah’nın dudaklarında umut dolu bir gülümseme belirdi. “Çok naziksin, Killy.”

Connor, arkasından Mohikan dilinde konuşan Joseph’in sesini duydu. “Onunla tanışmadan önce arkasından nasıl konuşuyordun hatırlıyorsun, değil mi? Onlara biraz zaman ver. Zamanla nasıl biri olduğunu anlayacaklar, tıpkı senin anladığın gibi.”

Connor, Joseph’in haklı çıkmasını umdu. “Annie nefret edilen Campbell klanının bir üyesi olmasına rağmen ona saygıyla yaklaştılar. Amalie’ye Fransız olmasına rağmen bayıldılar.”

“Evet, Iain da, Morgan da sevdikleri kadınlarla evlenip onlara sahip çıktılar. Eğer sen de onu kendine eş olarak alırsan, onu bir MacKinnon yaparsan–”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.” Joseph çıldırmış olmalıydı.

“Onun adamlarının kalplerini kazanmasına yardımcı olacağız. Hatta bak – bazılarının ona kanı kaynamaya başladı bile.”

Connor, Dougie’nin bir adım öne çıktığını gördü.

“Kendimi tanıtmamın bir sakıncası yoksa, ben de Dougie. Killy’nin tatlı diline kanmamanızı öneririm. Kalbi öyle kara ki Azrail cehennemi bile kirleteceğini düşündüğünden gelip de canını almıyor.”

Sarah bu bayağı konuşma karşısında şaşırmış olsa da, bunu hiç belli etmiyordu.

“Seni tanıdığıma memnun oldum, Dougie.” Yüzü aydınlandı. “Sen şu kemanı olan Komando musun?”

“Evet.” Dougie göğsünü kabarttı. “Demek Connor size keman çaldığımdan bahsetti, öyle mi?”

Sarah gülümsedi. “Evet. Kemanın yanında mı?”

“Çantamı mı kastediyorsunuz?” Dougie kısık sesle güldü. “Hayır! Eğer beni çalarken dinlemek istiyorsanız, Komando Adası’na dönene kadar beklemeniz gerekecek.”

Sarah sanki o anı dört gözle bekliyormuşçasına gülümsedi, oysa Connor onun Dougie’yi keman çalarken dinlemek değil, kendisinin keman çalmak istediğini biliyordu.

Connor derin bir nefes aldı ve yüreğinden geçenleri Joseph’le paylaştı, nasılsa kimseye söylemeyeceğini biliyordu. “Korkarım işin en zor kısmı bana düşüyor, şimdi o benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmam gerekecek.”

Joseph’in elini omzuna koyduğunu hissetti.

* * *

Sarah, Connor’m Komandoların yanına gittiğini onlarla bazen İngilizce, bazen Galce konuşarak onları yüreklendirdiğini gördü. Onu uzaktan görüp de adamların başı olduğunu anlamamaya imkan yoktu – gerçek bir lider olduğu belli oluyordu. Hemen emirler yağdırdı, adamların yarısına orada nöbet tutmalarını söyledi, iki grubu ise ormana gönderdi. Bir grup odun toplayacak, diğeri ise akşam yemeği için avlanacaktı. Diğerleri ise kendilerini ambarın sundurmasının altında yanan büyük ateşin hemen yanında kuruttular, eşyalarını gözden geçirdiler ya da samanların üzerinde ayı postuna sarınıp uyudular.

Komandolar hem tavırları hem de görünüşleriyle Sarah’nm tahmin ettiğinden çok daha kabaydılar. Neden üniformalı, temiz giyimli adamlar görmeyi beklediğine kendi de akıl sır erdiremiyordu, zira Connor da üniformalı değildi. Komando-

ların bir kısmı kendinden taş çatlasın birkaç yaş büyük olmasına karşın şimdiden kendilerini salmış gibiydiler, bakımsız ve paspal görünüyorlardı. Bazıları Killy gibi yara bere içindeydi. Bazıları o kadar yoğun bir İskoç aksanıyla konuşuyordu ki dediklerinden bir kelime bile anlayamıyordu. Fakat Sarah için bunun pek de bir önemi yoktu, çünkü zaten onunla konuşmuyorlardı.

Kapıyı açtığı andan itibaren Connor'ın adamlarının kendisinden hoşlanmadıklarını anlamıştı. Onları kızdıracak ne söylediğini ya da ne yaptığını bilmiyordu, ancak Connor onları Galce, sert bir dille uyardıktan sonra – onları uyardığına emindi – ona karşı biraz daha sıcak davranmaya başlamışlardı ve onda bile gönülsüzdüler zaten. Belki hepsi İskoç iken – Killy için de kendisi İrlandalı iken – kadın Protestan ve İngiliz olduğu içindi. Belki de kadın doğuştan soylu olduğu için kendilerini rahat hissedememişlerdi. Ya da belki de Connor ve Joseph'in yanında günlerdir rahat ve resmiyetten uzak olmaya öyle alışmıştı ki saygıyla rahatlığı birbirine karıştırmaya başlamıştı.

Sebebi her ne olursa olsun, o aralarında bir yabancıydı.

Onlara yardım etmek, minnetini sunmak, aslında nasıl biri olduğunu göstermek için keşke elinden bir şeyler gelseydi, fakat hepsi ihtiyaçlarını kendileri karşılamaya alışkındı ve ne yapacaklarını kadından çok daha iyi biliyorlardı. Onlara yemek pişiremezdi. Giysilerini onaramazdı. Onlara çay bile demleyemezdi.

Daha önce kendisini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti.

İçine çöreklenen keder duygusuyla kulübeye girdi, kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslanarak kollarını vücudunun etrafına sardı, içindeki acının onu darmadağın etmesinden

korkuyordu. Gözlerine dolan gözyaşlarıyla görüşü bulandı, göğsüne bir hıçkırık oturdu. Yaşadığı üzüntünün ağırlığıyla, iki büklüm bir halde odanın karşı tarafına doğru yürüyerek ateşin önüne oturdu.

Connor'la üç günü daha olduğunu sanmıştı.

Üç gün daha.

Fakat onlara yardım etmek üzere gönderilen adamlar o üç günü ellerinden almışlardı işte. Sarah şimdi kendi dünyasına geri dönüp kaderine razı olacaktı ve Connor da savaşa geri dönecekti. Hayat sanki hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Hayır! Hayır, bu olamaz!

Sarah içinde kopan fırtınaların etkisiyle başını dik tuttu. Her şey değişmişti. Bir defa *kendisi* değişmişti.

Anne ve babası onu cezalandırmak, tanıdığı, bildiği dünyadan koparmak, ona işlemediği bir suçun bedelini onu sürgüne göndererek ödetmek ve onu yapayalnız bir hayata mahkum etmek istemişlerdi. Oysa onu çok daha büyük, daha tehlikeli ve kendilerinin uyum sağlayamayacağı kadar heyecan verici bir dünyaya göndermişlerdi. İçine düştüğü bu yeni dünya Sarah'nın yalnız gözlerini değil, kalbini de açmıştı. Bir bakıma korkunç ve dehşet verici olsa da, güzel yanları da vardı.

Ayrıca Connor vardı.

Hayatını kurtarmış, bekaretini almıştı, ancak buna karşılık ona özgürlüğünü vermişti. Cesaret kazanmasına yardım etmiş, kimse ona inanmadığında bile o inanmıştı. Kaderine meydan okumasına yardım etmiş, onu fiziksel tutkunun dehlizlerine doğru yolculuklara çıkarmıştı.

Sarah artık daha güçlüydü, daha akıllıydı ve çok daha deneyimliydi. Tehlikeyi, korkuyu ve hayal edebileceğinin ötesinde zevki tatmıştı, daha önce yapabileceğini aklından bile geçir-

mediği şeyler yapmıştı. İnsanın kanını donduracak bir şiddete tanık olmuş, kendisini adeta yutan koskoca bir orman görmüş, yıldızlarla kaplı gökyüzünün ötesinden sonsuzluğa bakmıştı. Ama hepsinden önemlisi artık aşkın ne olduğunu biliyordu.

Connor MacKinnon'a aşıkta ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

İleride, yatağında tek başına yatarken ve gece bir türlü bitmez gibi olduğunda, seni tuttuğum, öptüğüm, benim olduğun zaman hissettiklerini hatırla. Bu geceyi hatırla. Beni hatırla.

Connor'ı hep hatırlayacaktı. Onunla geçirdiği her anı hatırlayacaktı – her nefes, her öpücük, her dokunuş zihnine kazınan kıymetli bir hazineydi.

Aslında dünya onlardan üç gün çalmamıştı, onlar dünyadan çok kıymetli bir günü ve geceyi çalmışlardı. Ve bunu kimse ellerinden alamayacaktı.

Londra'ya dönecekti, fakat artık anne ve babası tarafından uzaklara gönderilen o mahcup ve ürkek kız değildi. Yasalar ona geleceği konusunda karar verme – evlenme ya da hayatını hiç evlenmemiş bir kadın olarak geçirme – hakkı tanıyordu. Fakat kalbi ve aklı artık tamamen onundu.

Ayağa kalktı, ateşin içine biraz daha odun attı ve gözlerindeki yaşları sildi.

Yağmur dindiğinde güneş neredeyse batmak üzereydi, güneş ışınları gri renkli bulutların arasından süzülüyordu. Hava serin ve nemliydi. Sundurmanın altında yakılan dört büyük ateşin üzerinde adamların avladığı geyiğin eti pişiyordu ve etrafa yayılan koku Connor'm ağzını sulandırıyordu. Adamlar etrafta koşuşturuyorlar, çantalarından bakır tabaklar ve çatalar getiriyorlardı. Üç gündür ilk defa adamakıllı bir yemek yiyeceklerdi.

“Git de seninkini getir.” Joseph kısık sesle Mohikan dilinde konuştu, böylece dediklerini yalnızca Connor anlıyordu. “Gerisini de bana bırak.”

Connor, Sarah’yı sessizce ateşin önünde otururken buldu. “Yemek hazır, leydim. Adamlarım ve ben bize katılmanı çok isteriz.”

Kadın ayağa kalktı, gözlerinde kuşku vardı. “Bunu gerçekten istediklerine emin misin? Rahatlarını kaçırmak istemem.”

Connor onun aklından geçenleri okuduğunu biliyordu. Adamları ondan kadını getirmesini istememişlerdi, üstelik çoğunun Sarah aralarına katılıp yemeği onlarla mı yemiş yoksa kulübede tek başına mı kalmış, zerre kadar umursadıklarını sanmıyordu.

Ses tonunu sadece kadının duyabileceği kadar alçalttı. “Adamlarım Culloden savaşımdan sonra sürgüne gönderilenlerin çocukları. Senden bugünkü kabalıklarını ve saygısız davranışlarını bağışlamamı istiyorum.”

Kadın önce tereddüt etti, sonra başını onaylar biçimde salladı, adamı ona duyduğu güvenle kapının dışına doğru takip etti, soğuktan korunmak için kollarıyla vücudunu sardı.”

Connor ayı postundan paltosunu çıkarıp kadının omuzlarına sardı, ellerini gerek olmadığı halde sırtında gezdirdi, uzun buklelerini okşadı. “Adamlar Edward Kalesi’nden ayrıldıktan bu yana mısır unu lapasından başka bir şey yemediler. Bu akşam hep birlikte geyik eti yiyeceğiz.”

Connor ve kadının yaklaşmakta olduğunu gören adamları tuhaf bir sessizlik sardı, hepsinin bakışları Sarah’nın üzerindeydi. Kadın Şavni köylülerinin darbeleri karşısında yaptığı gibi başını dik tuttu. Ama bunlar Connor’ın adamlarıydı ve ona böyle davranamazlardı.

Connor bakışlarını, bir saman balyasının üzerine oturup yemeye başlamış olan McHugh'a dikti.

McHugh Connor'ın öfkelenişini anlamış olmalıydı ki hemen ayağa kalkıp yerini Sarah'ya vermek istedi. "Leydim."

"Teşekkürler, çok naziksin."

Joseph, elinde taze, leziz görünen ince geyik eti parçaları, haşlanmış patates ve yeşil sebzelerle dolu bir tabakla geldi. Tabağı yanında bir de çatalla Sarah'ya uzattı. "İşte yemeğin, kardeşim."

Joseph'in bu hareketi – ve elbette ki sözleri – masada herkesin, onları izlemeyen adamların bile ilgisini çekti, belli ki Joseph'in amacı da buydu.

Kadının hemen yanındaki saman balyasının üzerine oturdu. "Sen olmasaydın, ben şimdi burada olmazdım."

Söze bu cümleyle başlayan Joseph, Connor'la birlikte nehrin kenarında buldukları iki cesetten başlayarak bütün hikayeyi başından sonuna kadar anlattı. Kelimelerini özenle seçiyordu. Onlara övgüyle Sarah'nın Connor ve Joseph kendisini bulabilsin diye nasıl arkasından iz bıraktığını, kırbaç yerken nasıl cesur davrandığını ve Katakwa ile savaşıp yaralanan Connor'ın yaralarını sardığını anlattı. Connor'la zoraki biçimde evlendirildiğinden hiç söz etmeyen Joseph, o kısmı atlayarak ormandaki yolculuklarından ve Chilosee ile adamları tarafından esir alındıklarından bahsetti. Joseph, Sarah'nın Chilosee ile nasıl korkusuzca savaştığını ve bıçağını adamın gözüne saplayıp onu öldürmesi sayesinde Connor'ın Joseph'i diri diri yanmaktan kurtardığını anlattığı sırada, masada gözü Sarah'nın üzerinde olmayan tek bir adam bile kalmamıştı.

Connor sonunda adamlarının da aynı fikirde olduklarını, onun hiçbir kadının dayanamayacağı acılara ve dehşete dayanmış bir kadın olduğunu düşündüklerini fark etti. Fakat

Joseph'in övgülerinin bir bedeli de olmuştu, Sarah o korkunç anıları yeniden hatırlamak zorunda kalmıştı. Başı önünde, yanakları solgundu ve yemeğine de hiç dokunmamıştı.

Bir sessizlik oldu.

Söze ilk giren Killy oldu. "Eminim Chilosee öldürücü darbeyi görmemiştir, ne dersiniz millet? Şu an cehennemde şeytanın yanına oturmuş 'Ben buraya nasıl geldim?' diye soruyordur."

Adamlar kahkahalara boğuldular.

Connor, Sarah'nın Joseph sayesinde adamların sevgisini olmasa bile, saygısını kazandığını gördü.

Joseph ayağa kalktı ve Connor'ın kendini bildi bileli Joseph'in taktığını bildiği wampum boncuklarından yapılma kolyeyi çıkardı. Eğildi, kadının ensesindeki saçları kenara doğru itti ve kolyeyi boynuna taktı. "Bu kadına hayatımı borçluyum, şu andan itibaren kendisi benim öz kardeşimden farksızdır."

Sarah başını kaldırıp Joseph'e baktı, şaşkın olduğu güzel yüzünden rahatlıkla okunuyordu. Parmaklarını mor ve beyaz deniz kabuklarının üzerinde gezdirdi.

Buna Connor bile şaşırmıştı, çünkü Mohikanlar arasında birine hayatını borçlu olduğunu söylemek ve birini artık akrabası olarak gördüğünü dile getirmek hafife alınacak şeyler değildi. Joseph artık hayatının sonuna kadar Sarah'nın erkek kardeşi idi ve Sarah da onun kız kardeşi. Connor bir an için içindeki imrenme duygusuyla mücadele etti.

Sarah ayağa kalktı, tabağını kenara çekti. "Asıl teşekkür etmesi gereken biri varsa, o da benim Joseph. Sen ve Binbaşı MacKinnon olmasaydınız, ben şu anda bir köle olurum."

Joseph'in yanağına bir öpücük kondurdu, ardından Connor'a

doğru yürüdü ve aynısını ona da yaptı, dudakları sıcak ve tatlıydı.

Connor onu kollarına almamak için kendini zor tuttu.

“Korkacak bir şey yok, leydim. Adamlarımın yarısı ormanda nöbet tutuyorlar, diğer yarısı ise çok yakınımızda uyuyorlar. İyi korunuyorsun.”

Sarah kapının eşiğinde duruyordu, kapıyı kapatmak ve Connor’a iyi geceler dilemek istemiyordu. “Neden ateşin önünde uyumuyorsun ki?”

Adam fısıltıyla konuştu. “İkimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz. Zevk uğruna onurunun ayaklar altına alınmasına müsaade edemem. Artık yalnız değiliz, leydim.”

Ama Sarah onun da bunu en az kendisi kadar istediğini gözlerinden anlıyordu.

“Ateşi yakabilir misin, Binbaşı. Gece üşütmekten korkuyorum.”

Connor onun ateşi kendi başına yakabileceğine emindi. Fakat ricasını geri çevirmedi. “Elbette, leydim.”

Odun yığınının yanına yürüdü, kollarını odunlarla doldurarak kadının peşinden içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattı. Odunları şöminenin yanına bıraktı, yüzünü kadına döndü. Ellerini yumruk yapmıştı. “Sarah, yapama...”

Cümlesini tamamlamamıştı, çünkü kadını öpüyordu – ya da kadın onu öpüyordu. Bu tatlı, romantik bir öpüşme değil, kalplerindeki şiddetin ve umutsuzluğun dışavurumu olan bir öpüşmeydi. Şişmiş, ağrıyan dudakları birbirine yapışmıştı. Dilleri adeta birbirini kovalıyor, birbirinin etrafında kıvrılıyordu. Dişleriyle savaşıyor gibiydiler.

Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atan Sarah, ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, adam onu kaldırıp

duvara dayamıştı. Koca eliyle kadının eteğini yukarı doğru sıvayıp pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Ve hemen sonra kadının içindeydi, içini kendinden emin, sert darbelerle dolduruyordu. Kadın hızla ve titreyerek orgazma ulaştığında dudaklarıyla onun ağzını kapatarak çığlıklarını bastırdı.

Bir an için kadının derinlerine gömülen adam sessizce inleyerek içinden çıktı, hâlâ korkunç sertti, boşalmamak için vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Bir eliyle aletini sımsıkı kavramıştı.

Yalnızca onu düşünen Sarah diz çöktü ve adamın daha önce ona yaptığını yaptı, adamın aletini elleriyle kavrayıp ağzına aldı. Connor'ın şaşkınlık içinde derin bir nefes almasıyla kalbi çok daha hızlı atmaya başladı. Ona nasıl zevk vereceğini bilmeyen ya da bir erkeğin bu şekilde orgazma ulaşp ulaşamayacağına bile pek emin olmayan Sarah, adamın aletini daha sıkı kavradı ve ağzını ve ellerini aletin uzunluğu boyunca aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Dilini aletin başında daireler çizerek gezdiriyor, adam içine girdiğindeki ritmi yakalamaya çalışıyordu.

“Ne... *Sarah!*” Kadının adı ağzından zor bastırdığı bir fısıltı olarak döküldü, parmaklarını saçlarının arasına daldırmış, ritme uyum sağlamış, kendisini kadının elleri ve ağzına doğru itiyordu.

Derken nefesi kesilir gibi oldu, kadının ellerine ve ağzına sıcacık fişkırmaya, tohumlarını saçmaya başladı.

Adamla bir daha bu kadar yakın olamayacağını düşünen Sarah, ağzına akan tohumları lezzetle yuttu, adam böyle vahşice doyuma ulaşmış olmasının tadını çıkarıyordu. Orgazm sona erdiğinde, hâlâ sert olan hayalarına, karnının görünen

kısmına öpücükler kondurdu. Kadının misk kokusu adamın terine karışmıştı.

Nefes alış verişleri yavaşladı, kadını ayağa kaldırdı, gömleğini pantolonunun içine sokup düğmelerini yeniden iliklerken onun yüzüne baktı. Onu kollarına aldı, sıkıca sarılıp dudağına küçük öpücükler kondurdu. “Ah, leydim, bunu yapamayız. Yakalanmamız an meselesi. Sana bu kadar yakın olup doku-namamak cehennem gibi, fakat ben artık bu cehenneme katlanmak zorundayım – senin iyiliğin için.”

Kadını bıraktı, eğildi ve ateşle ilgilendi. Sarah’nın gece kolayca ulaşabileceği şekilde odun istifledi. İşi bittiğinde, ayağa kalktı, buğulu gözlerle kadına baktı. “Başka bir şey var mıydı, leydim?”

Sarah’nın kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bundan sonra asla bir arada olamayacakları düşünülürse ona söylemeli miydi? Yoksa ona olan aşkı nasılsa hiçbir şeyi değiştirmeyeceği için duygularını kendine mi saklamalıydı?

Yaşadıkları andan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını anlayan Sarah, adamın elini tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü. Ardından da gözlerinin içine baktı. “Seni seviyorum, Connor MacKinnon. Seni bütün kalbimle seviyorum.”

Adam gözlerini sımsıkı yumdu, kadının elini sıkıca tuttu, çenesinde bir kas seğirdi. Gözlerini yeniden açtığında, yüzü ifadesizdi, hislerini adeta taştan bir maskenin ardında saklıyordu. “İyi geceler, leydim. Tatlı rüyalar.”

Bu sözlerle birlikte kadının elini bıraktı ve arkasını dönüp gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

29 Mart

Connor, Hudson Nehri'nin batı kıyısında durup karşıdaki Komando Adası'na ve daha ilerisindeki Edward Kalesi'ne baktı. Uzaktan bir dürbünün ışıltısını gördü, bağırımlar duydu, kalenin güneydoğu burçlarında nöbet tutan İngiliz askerleri onu ve adamlarını fark etmişlerdi. Sarah'yı o burçların yakınından geçirmeye pek niyeti yoktu, çünkü kadın oradan geçerken askerlerin onu tepeden tırnağa süzerek ıslık çalacaklarını ve laf atacaklarını biliyordu, tıpkı Annie'ye yaptıkları gibi. Bunun yerine, onu buzların erimesiyle çağlayarak, gürül gürül akan, kalenin burçlarına kadar uzanan ve Komando Adası'nın güneyinden akan nehirden geçirecekti.

"İşte!" Sarah'nın arkasından gelen heyecanlı sesini duydu.

Kendisine hakim olamayarak arkasını döndü ve kadının sık ormanın içinden çıkıp sol tarafında belirmediğini gördü, yanında da Joseph vardı. Fiziksel olarak yoğun çaba harcadığından yanakları kızarmış vaziyette nehrin karşısına doğru baktı. İçinin rahatladığı yüzünden okunuyordu, akli muhtemelen kulübeyi

terk ettikleri günden beri hasret kaldıklarındaydı – sıcak bir yemek, sıcak bir banyo, yumuşak bir yatak.

“Edward Kalesi’ne hoş geldiniz, leydim.” Bu, son üç koca gündür – Connor için, kadını istediği, ona dokunmak, onun hiç değilse yanında yürümek istediği, fakat yanına yaklaşmaya bile cesaret edemediği bitmek tükenmek bilmez üç gün olmuştu – Connor’ın ağzından çıkan ilk cümleydi.

Kadının gözleri kalenin tepesinde dalgalanan İngiliz bayrağına takıldı. Gözleri buğulandı, konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Teşekkür ederim – her ikinize de. Bana gösterdiğiniz nezaket ve cesaretiniz nedeniyle size olan borcumu ödemem mümkün değil. Bütün umutlar tükenmiş gibiydi ama kurtuldum işte.”

Onu böyle duygulanmış görmek Connor’ı da duygulandırmıştı. “Her zaman bir umut vardır.”

Sarah kafasını kaldırıp ona baktı, gözlerinde dile getiremediği bir özlem vardı.

Connor bakışlarını diğer tarafa çevirdi. “Şurada Hudson Nehrinin doğu kolu üzerinde bulunan, uzun burçları olan kalenin kendisi. Dayın orada yaşıyor. İngiliz askerlerinden oluşan taburların ordugahları kale duvarlarının dışındaki şu çalı çırpıların ötesinde. İleride, nehrin tam ortasında Komando Adası var. Biz Komandoların ordugahı da orada. Şurada, kuzeybatımızda ve nehrin batı kolu üzerinde de kraliyet kalesi. Edward Kalesi sınır bölgesi üzerindeki en iyi korunan yer. Burada güvende olacaksın.”

Connor, adada bulunan Komandoları döndükleri ve nehri geçmek istedikleri konusunda uyarmak istediğinden iki parmağını ağzının kenarlarına götürerek ıslık çaldı. Komandolar hemen adanın batı kıyısında beliriverdiler, ellerini sallayarak

selam veriyorlar ve nehrin karşı tarafına geçmek için birkaç filikayı suya indiriyorlardı.

Aralarına önceki yaz katılmış olan genç Jamie Kerr onlara doğru kürek çekmeye başladı, nehir onun süratli bir şekilde karşıya geçmesini sağladı. Kerr, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Connor'a seslendi. "*Fàilte dhachaidh!*" *Eve hoşgeldin!*

"*'S fhada bho nach fhaca mi thu!*" *Seni görmeyeli uzun zaman oldu.* Connor küçük filikanın küpeştelerini sıkıca kavradı ve Joseph, Sarah'yı filikaya bindirip onu yerine oturturken filikanın sabit durmasını sağladı. Joseph ve Sarah yerleştikten sonra Connor da arkalarına atladı, boşta kalan bir çift küreği kaptı ve küreklere asılıp Jamie'ye katıldı.

Batmakta olan güneşten yayılan kızıl ışıklar Sarah'nın açık bıraktığı saçlarını altına boyuyordu. Connor tepeden tırnağa kadını yaşıyordu. Kulübedeki o geceden beri ona hiç bu kadar yakın olmamıştı ve kaleye varmadan önceki bu birkaç günün ona olan sevgisini ve tutkusunu alıp götürceğini ümit etmişti. Ama filikanın içinde ona bu kadar yakın oturmuş, teninin kokusunu duyarken ona olan sevgisinin ve tutkusunun biteceği gibi bir ihtimalin var olabileceğini düşünmekle bile, ne kadar büyük bir salaklık ettiğini biliyordu.

Seni seviyorum, Connor MacKinnon. Seni seviyorum.

Kadının dudaklarından dökülen o sözler – onları unutmak için var gücüyle uğraşıyordu – zihninin içinde yankı yapıyor, kalbinin ortasına kocaman bir yumruğun oturmasına neden oluyordu.

Aslında kadın onu gerçekten sevmiyordu.

Evet, tabii ya. Connor kadınların kendisini hoş ve çekici bulduklarını biliyordu. Bazıları onunla yalnızca bir Komando olduğu için yatmak istiyorlardı. Vücudundaki yaraları ente-

resan buluyorlardı ve savaşa katılmış gerçek bir savaşçının kalçalarını ayırması onlar için tehlikeyle karışık bir heyecan yaratıyordu – bu da kadın aklının tuhaf gizemlerinden biriymiş işte.

Fakat Sarah sıradan bir kadın değildi. O bir markinin kızı, bir prensesin torunu ve bir kralın da torununun kızıydı. O da farklı dünyaların insanları olduklarını ve bir araya gelemeceklerini en az Connor kadar iyi biliyordu. Yalnızca kafası karışmıştı işte, aşkı tutkuyla karıştırmıştı, o güzel aklını adama dair romantik anılarla doldurmuştu – malum Connor onu kurtaran ve onunla ilk sevişen adamdı. Ama Connor yine de ona layık değildi.

Kadının kendisine aşık olmasına izin vermek onun kalbini heba etmek olurdu.

Peki senin kalbin ne olacak, ahbap?

Kadın Connor'a onu sevdiğini söylediğinde, adamın içinden bir ses ona yanıt vermişti aslında, fakat adam o sesi eliyle bir sivrisineği kovalar gibi bastırmıştı. Sarah'yı sevemezdi. Bu mümkün değildi. Burada, Edward Kalesi'nde onunla zaman geçirmek bir yana dursun, onu kendi geleneklerine uymaya asla zorlayamazdı. Onu seveceğine Tanrı'nın meleklerinden birini sevse işi çok daha kolay olurdu.

Derken Sarah'nın kollarında uyuduğu zamanki güzelliğini hatırladı – ve bir erkeğin kalbinin iradesine aykırı hareket edip edemeyeceğini merak etti.

Avuçları terleyerek kürek çekmeye devam etti.

Joseph, Sarah'yı belinden tutarak sallanan filikanın içinden çıkarıp kıyıya indirirken Sarah da onun omuzlarına sıkıca tutunmuştu. Nehir kıyısından iç kısma doğru birkaç adım attı. Yolculuklarının güvenli bir biçimde sona ermesinden ötürü

duyduğu rahatlık, Connor’la kısa süre içinde ayrılacakları gerçeğinden duyduğu korkuyla çatışıyordu.

Birlikte geçireceklerini düşündüğü o üç gün onu uzaktan izleyerek geçmişti, oysa o, kadından uzak durmayı kafasına koymuş ve bunu başarmıştı. Joseph – Tanrı onu korusun! – hep yanında olmuş, bir erkek kardeşin kız kardeşine sunabileceği her türlü yardımı sunmuştu. Ama yakında o da Sarah’nın hayatından çıkacaktı.

Gözleri dökemediği gözyaşları nedeniyle bulanmış olan kadın aklındaki düşünceleri atmaya çalıştı ve etrafa bakındı. Komando Adası nehrin neredeyse tam ortasında bulunuyordu ve boyu genişliğinden daha fazlaydı. Sarah’nın hemen önünde düzgün kümeler şeklinde istiflenmiş kütükler, ateşe atmak üzere kesilip hazırlanmış odunlar vardı ve Komandoların zamanında onları besleyecek mahsuller yetiştirdikleri, şimdilerde ise kullanılmayan tarlalar uzanıyordu. Güneyde tavuk kümesleri ve içinde domuzların ve sığırların olduğu ağıllar ve daha ötede de tek başına öylece duran büyük bir kulübe vardı.

“Çiçek hastalığı geçirenlerin kaldığı hastane.” Connor onu tutup kuzeye doğru döndürdü, adamın ellerini omuzlarında hissetmek kadın için paha biçilmezdi. “Korkma. Oraya yaklaşmayacaksın.”

“Korkmuyorum.” Omzunun gerisinden hastaneye doğru baktı, orada yatanlara, yaşam mücadelesi verenlere acıdı. “Ben aşılandım.”

Yüzünde büyük bir şaşkınlıkla kadının yüzüne baktı. “Aşılandın?”

Eğer Killy, Dougie ve diğerleri hemen arkalarında, botlarından inip kendilerini karşılayan Komandolarla bağıra çağıra selamlaşarak Connor’ın ilgisini üzerlerine çekmeselerdi, ona

babasının bütün çocuklarının aşılınması konusunda nasıl ısrar ettiğini anlatacaktı.

“Killy sen küveti benim kulübemin içine kur ve su ısıt. Dougie, sen aşçıya bir öküz kesmesini ve ziyafet hazırlığı yapmasını söyle. McHugh sen doğruca kaleye git ve nöbetçi subaya Albany'deki Wentworth'e gidip yeğenini sağ salim getirdiğimizi ilet.”

Connor ve Joseph'in arasında yürüyen Sarah onlarla birlikte kuzeye yöneldi, birkaç kümes ve büyük bir ambarı geçerek birbirine bağlı sıra halinde uzanan küçük kulübelere doğru yöneldiler.

“Askerler burada yaşıyorlar.” Connor başıyla işaret etti. “Solunda tören alanı var.”

Sarah askerlerin kulübelerinin sol tarafında açık bir alan gördü, tam ortasında bir kırbaç direği vardı, demirden kelepçeleri boştaydı. Onun da ilerisinde, adanın batı kıyısında yan yana üç küçük baraka gördü, bunlar da muhtemelen tuvaletler olmalıydı.

“Onlar askerlerin tuvaletleri. Subayların tuvaletleri doğu yakasında.” Connor ilerideki büyük kulübeleri ve arı kovanı biçimdeki fırınları işaret etti. “Ve şurada da subayların kulübeleri, hemen arkalarında da askerlere erzak ve ekipman satan bir dükkan ve mutfaklar var. Joseph ve adamları da şurada, adanın kuzey ucunda yaşıyorlar.”

Burası İngiltere'de olsa, çamur içinde, en yoksul köylerden biri olurdu, oysa burada adamların koca bir imparatorluğu korumak için savaştıkları, yeteneklerini yalnızca düşmanlarına karşı değil, aynı zamanda kaleyi, nehri ve ileride büyük, kara bir duvar gibi duran kraliyet kalesini çevreleyen ormanın tehlikelerine karşı da ortaya koydukları bir medeniyetin karako-

luydu. Kalenin surlarında parlak kırmızı üniformalar içindeki askerler nöbet tutuyorlardı. O sırada aklına geldi.

“Neden Komandolar kalede değil de burada, bu adada yaşıyorlar? Kalenin duvarları içinde daha güvende olmaz mısınız?”

Connor kaba bir şekilde hırlayarak güldü ve kadının sorusuna yanıt vermeden önce Joseph’le birbirlerine baktılar. “İngiliz askerleri biz Komandolara pek tahammül edemezler. Aralarında İngiliz ordusunun bizim desteğimize ihtiyacı olmadığını düşünen pek çok kişi var. Eğer onlarla bir arada yaşıyor olsaydık, her gece kavga çıkardı.”

“Yalnızca geceleri mi?” diye sordu Joseph kıkırdayarak.

Sarah, Komandolara yapılan haksızlığa içten içe öfkelen-di. “Ama sizden neden nefret etsinler ki? Siz de tıpkı onlar gibi egemenliğimiz için savaşmıyor musunuz?”

Connor önce Joseph’e sonra da ileriye doğru baktı. Yüzündeki gülümseme silinmişti, çenesini sıkıyordu. “Adamlarım kendi ailelerini korumak için sınırdan savaşıyorlar. Burası onlara göre İngiliz İmparatorluğu’nun uzaklarda kalan toprakları değil. Burası onların evi.”

Sarah yanlış bir şey söylemediğini düşünse de kendisini azarlanmış gibi hissetti. Yine de Connor’m öfkesini anlıyordu, çünkü İngilizlerin pek çoğu Fransa ve Saksonya’da olup bitenlerle ilgileniyorlar, Amerika kıtasındaki savaş onlara göre uzakta olduğu için de burada olup bitenlere daha az önem veriyorlardı. Fakat Connor’la birlikte sığındıkları o küçük kulübede kendilerinden önce yaşamış aile gibi aileler, burada yaşanmakta olan savaş gerçeğinin ta kendisiydi – ve Londra’da herhangi birinin hayal edebileceğinden çok daha vahşiydi. Koloni bölgesinde yaşayanlar kendilerini kim bilir nasıl terk edilmiş hissediyorlardı!

Joseph gibi giyinmiş bir grup Kızılderili Connor ve Joseph'e seslenerek onlara yaklaştı. Joseph'le Connor da onlara yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle, onların dilinde yanıt verdiler.

Joseph Sarah'ya döndü, bir veda hareketi olarak alnını kadının alnına dayadı. "Adamlarımın yanına gidiyorum. Kendine dikkat et, küçük kardeşim."

Joseph'in yürüyüşünü izledi, boğazına koca bir yumruk oturmıştu. Parmaklarını adamın kendisine verdiği wampumun üzerinde gezdirdi. Eğer akrabalık birine kan bağıyla bağlı olmaktan ziyade, o kişi için her türlü özveride bulunmakla ölçülseydi, Joseph gerçekten de onun kardeşi olurdu.

"Onu tekrar göreceksin. Gel hadi, leydim."

Connor'la birlikte küçük kulübeler sırasının içinden geçerek tek başına duran ve diğerlerini gören daha büyükçe bir kulübeye ulaştılar. Killy tahtadan yapılma büyük bir küveti sırtında taşıyarak kulübenin kapısından içeri geçirdi, bir an için gözden kaybolup sonra yeniden belirdi. Bu sefer de elinde bir kovayla koşturuyordu. Sarah onun Connor'ın kulübesi olduğunu fark etti.

Connor kadını içeri yönlendirdikten sonra çantasını küçük, kabaca yontulmuş bir masanın üzerine bıraktı ve ateşi yakmak üzere şömineye doğru eğildi. "Dinlen, leydim. Ateş seni hemen ısıtacaktır, birazdan sana sıcak bir banyo ve sıcak yemek hazırlayacağız."

Son üç gündür ilk defa baş başa kalmışlardı.

Connor'ın çok yakınında olduğunu bütün hücreleriyle hissederek kadın, etrafına bakındı. Bu duvarların arasında kendini şimdiden evinde hissediyordu, bu belki de kulübenin içinde Connor'ın kokusunu – yoğun bir yanmış odun ve orman ko-

kusuyla karışık baharat kokusu – duyduğundandı. Bu kulübe adamın görevleri arasında gelip uyuduğu, savaştan bitkin vaziyette geri döndüğü yerdı. Onun için bir sığınak ve aynı zamanda ev işlevini gören bir yer olsa da, lüks sayılabilecek neredeyse hiçbir şey yoktu içinde.

Kulübenin bir askerin evi olduğu kolayca anlaşılıyordu. Uzaktaki duvara dayalı duran, kalın ayı postuyla kaplı bir yatak, hemen yanında da üzerinde yarısı erimiş balmumu bulunan bir komodin. Yağlı parşömen kağıdıyla örtülü pencerenin hemen altında kabaca yontulmuş bir masa ve dört ahşap sandalye. Köşede duran iki tüfek ve kapının üzerinde de adamın çok büyük ihtimalle kılıcını astığı kancalar. Duvardaki tahta çivilere asılı pek çok enteresan teçhizat vardı – bir barut mahfazası ve tanımlayamadığı pek çok başka nesne. Şömine rafının hemen üzerinde, duvara dayalı sade, ahşap bir haç vardı.

Connor ayağa kalktı ve kadının yüzüne baktı. “Dayın güvenliğinden beni sorumlu tuttu, bu yüzden o gelene kadar sana göz kulak olabileceğim bir yerlerde ol.”

Sarah’nın içinde bir umut ışığı belirdi.

“Ben hemen ileride, McHugh’un kulübesinde uyuyor olacağım” – Connor parmağıyla kulübeyi işaret etti – “yani fazla uzakta olmayacağım. Şimdi gidip adamlarımı kontrol etmem ve askerlere erzak ve ekipman satan dükkana uğramam gerekiyor. O sırada herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, Killy’e seslen.”

İçinde beliren umut ışığı söndü.

Connor karnı şiş bir şekilde McHugh’un kulübesinin basamaklarına oturdu. Birkaç dakika önce romla dolu olan bakır fincan neredeyse boştu ve içindeki rom şimdi kanını ısıtıyor,

gerginliğini azaltıyordu. Adamlarının gece için yeniden kulübelerine yerleşmelerini izledi. O yüreğine rahatlık veren tanıdık rutine dönmüşlerdi yeniden. Kimileri kulübelerinin dışında oturmuşlar, günlük romlarını içiyorlardı. Diğerleri de subayların kulübeleriyle asker kulübeleri arasında bulunan boş alanda yakılan şenlik ateşlerinin etrafında toplanmışlardı. Kendilerine tabaklanmış hayvan derisinden yeni mokasenler dikeyyorlar, sırt çantalarının saplarını onarıyorlar, tüfeklerini temizliyorlar, bıçaklarını ve süngülerini biliyorlar, tüfeklerine mermi yapmak için kurşun eritiyorlardı.

Joseph ve ormanda onunla karşılaşan otuz kişiyle birlikte Komandoların sayısı yaklaşık doksandı, diğerleri ise Connor'ın kendilerine ihtiyacı olabileceği düşüncesiyle ailelerini geride bırakarak kendilerini feda etmeye gelmişlerdi. O iyi ve dürüst adamlar, MacKinnon adı altında cesurca ve oldukça uzun bir süre savaşmışlardı ve damarlarında akan kan aynı olmasa da beraber kan döktükleri için onun kardeşleri olmuşlardı.

Komandoları.

Connor onlara emirler yağdırmayı aklından bile geçirmemişti. Iain'ın hizmet süresi tamamlanıp serbest bırakıldığından ve Morgan da Amalie ile evlenip aralarından dışlanınca lider olma görevi ona geçmişti. Connor artık ağabeylerinin her ikisinden de daha uzun bir süredir bu savaşın içindeydi.

Ne garip bir durumdu!

Connor bu savaşta canını feda eden çok sayıda güçlü, seçkin askerin kemikleriyle dolu mezarlığa baktı, isimleri ve yüzleri zihnine kazınmıştı. Peter. Robert Wallace. Robert Grant. Lucas. Billy Maguire. Phinneus. Caleb. David Page. Charles Graham. Richard. Yaşlı Archie. Malcolm. James Hill. Gordie. Jonny Harden. Lachlan.

Bazıları Ticonderoga'da yatıyorlardı ve aralarında sevgili Cam de vardı. Zavallı Charlie Gordon'ın vücudu burada gömülüydü, başı Ticonderoga'da. Diğerleri ise ormanda can verdikleri yerde yatıyordu. Bazıları ise esir alınmışlardı ve onlara ne olduğunu yalnızca Tanrı biliyordu.

Çok fazla kayıp vardı. Çok fazla.

Kulübesine doğru baktı ve kapının hâlâ kapalı olduğunu gördü. Sarah'nın banyosunu hazırlama ve ona akşam yemeği götürme görevlerini Killy'e vermiş, kendisi de Sarah'nın Şavni giysilerinden bir an evvel kurtulup yeniden bir İngiliz kadını gibi giyinmeye can atacağını düşündüğünden dükkana uğrayıp ona yeni giysiler satın almıştı. Adam aldığı elbiselelerin ve iç çamaşırlarının kadının giymeye alışkın olduklarıyla kıyaslandığında çok basit kaldığına emin olsa da, kadın onu kapıda elinde o yeni giysilerle gördüğünde yüzünde güller açmıştı. Fakat onları götüreli neredeyse bir saat geçmişti. Bir kadının yıkanıp giyinmesi ne kadar uzun sürüyordu böyle?

Kendini yeniden adamlarına bakmaya zorladı. McHugh ve Forbes dama oynuyorlardı, Brandon ve Jabez ise yaklaşan hareketlerle ilgili derin bir sohbele dalmışlardı. O sırada Dougie elinde kemaniyla kulübesinden çıktı, ateşe doğru yürüdü, bir kütüğün üzerine oturdu ve kemani çalmaya başladı. Adamlar birden sustular, fakat bunun nedeni Dougie'yi dinlemek için çok hevesli olmaları değildi.

Yaklaşmakta olan Sarah'ydı.

Connor'dan yalnızca üç metre ötedeki kadın gözleriyle aynı renk, mavi pamuklu bir elbise giymişti. Elbisenin göğüs kısmında göğüslerini kapatan beyaz bir korse bölümü, omuzlarının üzerinde de gri bir şal vardı. Ama hiçbir şal ya da kare şeklindeki kumaş parçası vücudunun hoş görüntüsünü saklamaya yetmiyordu. Göğüsleri korsenin içinden yukarı doğru

bombe yapmıştı. Beli incecik, kalçaları yuvarlak ve biçimliydi. Ayağında hâlâ mokasenleri vardı – çünkü ayağına uygun ayakkabı bulamamıştı – fakat elbisenin eteklerinin altından zor görünüyorlardı. Saçlarını açık bırakmıştı, nemli örgüleri beline dökülüyordu.

Tanrı aşkına, öyle güzeldi ki... Sarah önce Connor'a, sonra adamlarına ve ardından yeniden Connor'a baktı. Onca erkeğin ilgisini çekmiş olmaktan, adamların kendisine bön bön bakmasından rahatsız olduğu belli oluyordu. "Ben ...ben kemanın sesini duydum da... gelip dinleyebileceğimi düşündüm."

Connor ayağa kalktı, ona yaklaştı. "Gel, leydim. Otur."

Kadın kendisine yaklaştıkça, tenindeki mis gibi sabun kokusunu alıyordu. Sarah bakışlarıyla adamın kendisine vereceği güven duygusuna ihtiyacı olduğunu belli ediyordu. Adamın tutulmuş dili nasıl olduysa açıldı ve hatta gülümsemeyi bile başardı. "Hanımefendinin içinde büyük bir müzik sevgisi var, Dougie. Seni çalarken dinlemek istiyor."

Sırıtan Dougie kemanını çenesinin altıyla omzu arasına sıktırdı ve canlı bir parça çalmaya başladı.

Connor, Sarah'nın yüzünü izledi, hafifçe gülümseyen kadın bir ayağıyla tempo tutuyordu. Fakat gözlerinde büyük bir özlem vardı.

Sarah, Dougie'yi dinlerken parmakları enstrümanı tutmak için yerinde duramıyordu. Başını kaldırdı, Connor'ın kendisini izlemekte olduğunu gördü. Adam, kadının kendisinden ne isteyeceğini biliyordu sanki. Hiçbir şey demeden şarkıyı çalmaya başladı.

Parça sona erdiğinde, Sarah öne doğru atıldı. "Şey, ben de çalabilir miyim acaba?"

Dougie kadına onu muhtemelen yanlış anlamış gibi baktı. “Kemanımı mı istiyorsunuz?”

“Evet. Ben... ben müzisyenim.” İşte söylemişti bile. “Aylardır keman çalamadım. Hiç değilse tek bir parça çalabilsem...”

Dougie, İngilizce tuhaf bir şeyler mırıldanmakta olan Connor’a baktı. Öne doğru eğildi ve enstrümanı kadına doğru uzattı. “Daha önce bir kadının keman çaldığını hiç duymamıştım. Böyle tutacaksınız, çenenizle–”

“Kahrolası şeyi nasıl tutacağını gayet iyi biliyor, Dougie,” diye seslendi Connor. “Bırak da çalsın.”

Sarah enstrümanı çenesinin altına yerleştirirken kalbinin hızla çarptığını hissetti. Sol elinin parmaklarını tuşenin üzerine koyarken, sağ elinin parmakları da tuşenin üzerindeki yerlerini aldılar. Arşeyi hafifçe yayların üzerine sürterek çalmaya başladı. Küçük tahta parçasının içinden titreşerek çıkan tatlı notalar ruhunu sarıp sarmalıyordu.

Gözlerini yumdu ve yükselen müziği dinledi.

Ne çalacağına henüz karar bile vermemişken parmaklarından Müziğin Ustası Handel’in 7 Numaralı Do Majör Keman Sonatının notaları dökülmeye başladı. Aylardır bastırdığı özlemi, kemanın tatlı sesiyle giderek kabarıyordu. Müzik onu sanki göklere çıkarıyor, bütün sıkıntılarını uzaklara götürüyordu. Eserin Affettuoso* kısmını tamamladıktan sonra yavaşça ilk Allegro** kısmına geçiş yaptı, sonra Larghetto*** ve bu sefer ikinci Allegro. Ruhundan müzik akıyor, onu nefessiz bırakı-

* Affettuoso (İtalyanca): Bir müzik eserinin taşkın bir duyguyla söyleneceğini – çalınacağını ifade eden bir müzik terimi. (Çev. N.)

** Allegro (İtalyanca): Bir müzik eserinin hızlı tempoda söyleneceğini – çalınacağını belirtir (120-168 bpm). (Çev. N.)

*** Larghetto (İtalyanca): Bir müzik eserinin Largo’dan biraz daha hızlı, fakat Adagio’dan daha hızlı bir tempoda söyleneceğini – çalınacağını belirtir (60-66 bpm). (Çev. N.)

yordu. Ancak bütün sonatı bitirdikten sonra, serin gökyüzünde uçuşan son notalarla kendine geldi. Gözlerini açtı.

Kamptaki bütün Komandolar nefeslerini tutmuş ona bakıyordu, Connor bile. Connor'ın yakışıklı yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Kızgın mıydı?

İstmeden kemani aşağı doğru indirdi, ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu kadar uzun süre çalmayı istememişti. Fakat müzik ruhunu ele geçirmiş, onu kontrolden çıkarmıştı. Kemani yeniden Dougie'ye uzatmak üzereydi ki Komandolar avazları çıktığı kadar bağırmaya başladılar. Bunların tezahürat nidaları olduğunu ve adamların aslında onu takdir etmek istediklerini ancak birkaç saniye sonra anladı.

Nidalar ancak kesilmişti ki Connor konuştu, sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir müzik duymamıştım, leydim."

"Ben de öyle," diye bağırdı adamlardan biri.

"Hanımefendinin doğuştan gelen bir yeteneği var."

"Dougie, sen bu kemani yıllardır ayaklarınla çalmadığına emin misin, dostum?" diye bağırdı McHugh.

"Ya da kıçınla!" diye bağırdı Killy, yaralı yüzünden göz yaşlarına benzeyen ıslaklığı siliyor gibiydi.

Ardından kaba bir gülme sesi duyuldu.

"Tekrar çalar mısınız?"

Connor ona kızgın değildi. Onun yalnızca kendisi için çalmasını istiyordu.

Sarah'nın ruhu sevinçten adeta gökyüzünde uçuyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

5 Nisan

Connor, McHugh ile birlikte Komando Adası'nın batı yakasında bulunan tören alanına doğru yürüdü, bugün de adadaki herhangi bir gün gibi başlayacaktı – içtima ile. Askerler ellerinde tüfekleri, omuzlarında barut mahfazaları, sırtlarında çantaları ile dizildiler. Nisan sabahının soğuğuyla kimileri sırtındaki ayı postundan paltolarıyla, kimileri de ısınmak için vücutlarına sardıkları yün battaniyelerle mücadele ediyordu.

Sayıları 146'ya ulaşmıştı, birliğin tam sayısı olan 150'ye az kalmıştı. Pek çoğu acemi erlerdi, aralarında Brian'ın, Torcan'ın ve Seamus MacFearchair'in de olduğu bir düzineden fazla iyi asker kışın yüksek ateşe, iskorbüte ve çiçek hastalığına yenik düşmüştü. Connor hastalıkların bu kadar çok askerin ölümüne sebep olduğu bir kış daha hatırlamıyordu, elinde olmadan merak etti. Bütün bunlar onun yüzünden mi başlarına gelmişti?

Bu düşünce bütün gece içini kemirip durdu, uykusunu böldü, rüyalarına girdi. Kendisine sürekli olarak bunun zor bir kış olduğunu ve Tanrı'nın kendisinin günahları yüzünden

adamlarına acı çektirecek kadar gaddar olmadığını, adamların ölümlerinin bozduğu yemini veya aldığı canlarla hiçbir alakası olmadığını hatırlatıp duruyordu. Yine de üzerine yapışan o suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Peder Delavay'e uzun zaman önce itiraf etmeliydi.

Peder Delavay, Annie'yle evlenmek için bir pedere ihtiyaç duyan Iain tarafından bir Fransız kampından kaçırılmış ve gizlice adaya getirilmişti. Fakat iyi yürekli adam halkına geri dönmek yerine Katolik İskoçların onlara yol gösterecek bir pedere ihtiyaçları olduğunu görmüş ve adada kalmıştı. Bir Komando gibi giyiniyor, askerlerle birlikte kamp hayatı yaşıyordu. Onun adada olduğu bilgisi keşfedilir ve casus olduğu düşünülererek asılırsa diye gizli tutuluyordu. Fakat her ne kadar Komandoların işlerini görüyor olsa da o bir Fransız'dı.

Peder de Sarah kadar anlayışlı olur muydu, yoksa Connor'ı kınar mıydı?

Hiç duymadın mı, Connor? Melekler bile öldürür.

Askerlerin arasında yürüyüp mühimmatlarını kontrol etti. Hepsinin savaşa giderken yanlarında götürmeleri gereken mühimmata sahip olduklarına ve bunların iyi durumda olduğuna emin olmak istiyordu. Bağcığı kopmuş bir mokasen, kirli bir tüfek namlusu ya da kör bir bıçak bir adamın hayatına mal olabilir. "Süngünün yatağı eğilmiş, Angus. Süngüyü oraya o şekilde yerleştirmen mümkün değil. Akşamki içtimadan önce onu tamir ettirmiş ol, anlaştık mı?"

"Tamam, ettireceğim."

Connor sonraki askerin önünden geçti, ve daha sonrakinin, ve durdu.

"Simon, baltan nerede?" Genç adamı tepeden tırnağa süzdü. "Yanında olduğunu göremiyorum. Pantolonunun içine mi sakladın yoksa?"

Adamlar aralarında gülüştüler.

“Hayır, efendim. Ben... Ben onu yanıma almayı unuttum.”

“Unuttun?” Connor aralarına yeni katılan acemi ere bir adım daha yaklaşarak ona yakından baktı, delikanlıya memnuniyetsizliğini yakından göstermek istiyordu. “Peki savaşa gidiyor olsak, yine unutacak mısın?”

“Ha-hayır, efendim!” Delikanlının gözlerindeki panik onun son derece genç olduğunu gösteriyordu.

Connor hiç bu kadar genç olmuş muydu?

Kim bilir. Belki de savaştan önce.

“Bunu duyduğuma sevindim, Simon. O balta hayatını kurtarabilir – ya da benimkini.” Connor yalnızca baltaların ve bıçakların tüfeklerden daha çok iş gördüğü pek çok savaşa şahit olmuştu. “Ceza olarak baltanı iki hafta boyunca sürekli yanında taşıyacaksın. Onunla sevgilinmiş gibi birlikte uyuyacaksın. Onu yanında mutfaklara, askeri karakola götüreceksin – ve evet, tuvalete de.”

Adamlar bu sefer daha yüksek sesle gülüştüler.

Connor sözlerine devam etti. “Eğer seni yanında baltan olmadan yakalarsam, kendini kırbaça direğinde bulursun.”

Delikanlının yüzü bembeyazdı. “Tamam, efendim.”

Connor adamları için kamçılanma emri vermekten nefret ediyordu, fakat ortada devam eden bir savaş vardı. Simon savaşa dikkatsizce giderse, yalnızca kendi hayatını değil, yakındaki diğer askerlerin hayatlarını da tehlikeye atardı.

Sabah içtimasına sona erdikten sonra Connor, Sarah’nın kahvaltısını getirmek üzere mutfaklara doğru yöneldi, gözü kulübesinin kapalı kapısına kaydı. O hafta boyunca her sabah yaptıkları gibi Connor kapıyı tıklatacak, kadın da çoktan giyinmiş olarak karşısına çıkacaktı. İkisi de asıl söylemek istediklerini

dile getiremeyecekler, onun yerine şakalaşacaklardı. Connor bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracak, ardından da onu kahvaltısını yapmak üzere yalnız bırakıp karnını doyurmak üzere mutfaklara gidecekti.

Kahvaltıdan sonra işlerini halledecekti, Sarah da bu sırada kulübenin kapısının hemen ardında bir sandalyeye oturup adamların kendisine onarması için getirdikleri giysileri dikerek ve yamayarak onarmakla meşgul olacaktı. Güzelliği karşısında neredeyse Connor kadar sersemlemiş adamları ona gün boyunca sırayla göz kulak olacaklar, onun için kulübeye odun ve su taşıyacaklar, öğle ve akşam yemeklerini getirecekler ve ihtiyacı olduğunda da küveti kulübenin içine taşıyacaklardı. Connor onu akşam adamlar gecelik romlarını almak üzere ateşin etrafında toplanana kadar göremeyecekti. Dougie kemaniyla bir parça çaldıktan sonra, kemani çaldığı parçalarla Connor'ın nutkunun tutulmasına neden olan ve herkesin kendisini bayıllarak dinlediği Sarah'ya uzatacaktı.

Onu çalarken dinlemek, müziğin üzerinde nasıl bir etki yarattığını görmek Connor'm kadının ailesine olan öfkesini yalnızca daha fazla artırıyordu. Bu konuda kesinlikle Tanrı vergisi bir yeteneği vardı. Onu yalnız yaşadığı kulübesinden dinleyen peder Delavay bile öyle söylemişti. Ailesi onu müzikten alıkoyarak ona büyük haksızlık etmişti.

Bu konuda yapabileceğin bir şey yok, ahbab.

Ona yardımcı olmak için elinden bir şey gelmemesine üzülüyordu. Connor, kadının İngiltere'ye dönüp formalite icabı bir evlilik yaparak veya yaşlı bir kocakarıyla yaşamak zorunda kalarak mutsuz, yalnız ve müziksiz bir yaşam süreceğini düşünmek dahi istemiyordu. Fakat onu kurtarmak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Forbes bir kucak dolusu odunla yanından geçti. “*Madainn mhath.*” *Günaydın.*

Connor onu başıyla selamladı. “*Ciamar a tha thu?*” *Ne var ne yok?*

Forbes yanıt verdi. “*Tha mi gu math, tapadh leat.*” *Her şey yolunda, sağ ol.*

Cızırdayan tuzlu domuz etinin burnuna gelen kokusu yanan odun, çam ağacı ve nemli toprak kokusuyla karışıyordu. Nehir, etraflarında çağlayarak yükselmeye devam ediyordu. Doğu yatağını terk etmiş, kalenin güney kısmına doğru akıyordu.

Kasesini mısır unu lapasıyla doldurmuş ve tabağına birkaç ince şerit kızarmış, tuzlu domuz eti koymuştu ki bağırsmaları duydu. Ve uzakta onu gördü.

Albany yolunda bir grup İngiliz asker önlere doğru yaklaşıyordu. Önlerinde de güzel, siyah bir atın üzerinde Wentworth vardı.

“Koluma girebilirsin, leydim. Bu köprü bazen tehlikeli olabiliyor.”

Sarah arkasından Connor’ın kaba gülüşünü duydu. “Teğmen Cooke bu köprüden düşen tek İngiliz subayı olma şerefine nail oldu da.”

Teğmen Cooke yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş halde arkasına döndü ve gözlerini kısarak Connor’a baktı. “Düştüm çünkü birisi ipleri kesti.”

Sarah teğmenin ses tonundan ipleri kesenin Connor olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu. Aralarındaki düşmanlığa hayret ederek eteklerini kaldırdı, teğmen Cooke’un kendisine uzattığı koluna girdi ve kendisini karşıya geçirmesine izin verdi.

Köprü cidden tehlikeli görünüyordu. Birbirine halatlarla

bağlanmış kalaslar ve dubalarla yapılan köprü nehrin üzerinde yüzüyordu ve adamların ağırlığıyla bir alçalıp bir yükseliyordu. Lord William'ın adamları olan iki muvazzaf asker önlerinde, ikisi de arkalarındaydı. Onların arkasında Connor vardı, belli ki o da dayısı tarafından çağırılmıştı.

Nehrin diğer tarafına kazasız belasız ulaştılar, Sarah kıyıya ayak bastıktan sonra teğmen Cooke kolunu bıraktı.

“Teşekkür ederim, teğmen. Çok nazıksınız.” İçi bilmediği bir nedenden ötürü düğüm düğüm olmuşken sesi nasıl bu kadar hoş ve sakın çıkabiliyordu?

Lord William'ı tekrar göreceği için heyecanlı olduğu gibi – onu göreceği için gerçekten çok heyecanlıydı – dayısının gelişinin Komando Adası'ndaki zamanının dolduğu anlamına geldiğinin ve Connor'la arasında artık daha büyük bir mesafe olması gerektiğinin de farkındaydı. Bu son birkaç gün hayli zor geçmişti. Connor'ı uzaktan izlemiş, onunla sabahları azıcık konuşabilmişti. Fakat ona olan hislerini bir türlü açıklayamamış, ona olan aşkını yalnızca geceleri Dougie'nin kemanıyla anlatmaya çalışmıştı.

Acaba Connor kadının onun için çaldığını biliyor muydu, çalışındaki tutkunun kendisine duyduğu tutku olduğunun farkında mıydı? Sormaya cesaret edememişti.

Fakat artık keman çalamayacaktı, ateşin etrafında toplanacakları geceler olmayacaktı. Şimdi etraflarında kalenin devasa duvarları vardı – dayısından ve onun ordusundan söz etmeye gerek bile yoktu. Connor yavaş yavaş ellerinden kayıp gidiyordu.

Lord William'ın gelişi aynı zamanda New York'a ve oradan da İngiltere'ye, onu bekleyen kaderine döneceği günlerin fazla uzakta olmadığını hatırlatıyordu. Dayısının kalede ne kadar süre kalmasına izin vereceğini bilmiyordu, üstelik onu

başından beri burada pek istemediği düşünülürse. Sarah'ın normalde onunla Albany'de buluşarak iki hafta geçirip New York'a geçmesi, dayısının da Edward Kalesi'ne doğru yola çıkması gerekiyordu. Bu nedenle dayısının onu hemen ertesi gün Vali DeLancey'nin yanına göndermesi kuvvetle muhtemeldi. Ama kadının öyle hemen gitmeye, sevdiği adama son-
suza kadar elveda diyerek yalnız hayatına geri dönmeye pek niyeti yoktu.

Bir zamanlar Lord William'a güvenir, onun kendisini şımartacağını, ricalarını hemen yerine getireceğini bilirdi. Fakat kalede kalmak istemesinin altında yatan nedeni ona söyleyemezdi, çünkü Lord William Connor'ın kadına ne yaptığını öğrenirse, onu öldürürdü. Ayrıca dayısına Leydi Margaret'tan ve ebeveynlerinin onu neden gönderdiklerinden söz etmesi durumunda da yine adamın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Fakat dayısının kendisine iyi bir koca bulmasını istiyorsa, bunu ona anlatmalıydı. Gerçi en az annesi ve babası kadar sinirlenip onu derhal Vali DeLancey'nin yanına yollaması ihtimali de vardı.

Kafasını karıştıran bütün bu düşünceler arasında nasıl ol-
duysa kaleden bahsetmekte olan teğmen Cooke'un bütün konukseverliğiyle anlattıklarını duyup adama yanıt verebildi. Cooke kadını çalı çırpılarla örülmüş, üzeri kir tutmaya başlamış bir duvardaki kapıdan geçirerek oraya yeni varmış muvazzaf askerlerin düzgün bir sıra halinde beyaz, kanvas kumaştan çadırlar kurdukları geniş bir açık alana çıkardı.

“Savaşa hazırlanırken burada on beş binden fazla askeri birlik toplanır,” dedi, yüzünde bir gülümsemeyle. “Soylu dayınızın görevi birliklerin mühimmatlarını ve savaşa hazır olup olmadıklarını kontrol etmek, benim de son beş yıldır görevim kendisine yardımcı olmak.”

Sarah, teğmen Cooke'a hak ettiği ilgiyi göstererek onu pohpohladı. "Bunun oldukça zor bir iş olduğuna eminim. Gece gündüz çalışıyor olmalısınız."

Başındaki beyaz peruğu ve üzerindeki pirinç düğmeleri ve bronz boyun zırhı cilalanmış üniformasıyla oldukça genç ve yakışıklı görünen teğmen Cooke, İngiltere'de olsalardı Sarah'nın ilgisini çekirdi. Fakat hemen arkalarından yürüyen, yüzünde adeta taş bir maske takılı iri yarı Kuzey İskoçyalı ile karşılaştırıldığında sıradan bir erkek çocuğu gibi kalıyordu.

Teğmen Cooke hoşça muhabbet ederlerken kadını askerlerin toplandığı ordugahtan geçirdi. Birlikte önce dış duvardan, ardından su dolu bir hendeğin üzerine kurulu bir köprüden, ve daha sonra da kaleye giden iç duvarlardan geçtiler. Tören alanının hemen her yerinde kümelenmiş, hepsi iki katlı, cam pencereleri ve taş bacaları olan ahşap binalar vardı. Kapının önündeki basamaklarda nöbet tutan iki muvazzaf asker sayesinde kalenin komutanının hangi binada yaşadığı rahatlıkla anlaşılıyordu.

Teğmen Cooke'u gören muvazzaflar hazır ola geçtiler. Sarah kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparak teğmenin arkasından merdivenleri çıktı ve ön kapıdan geçti. İşte orada, sağ tarafındaki bir sıra çift kanatlı kapının ardında dayısı duruyordu.

Adamın tanıdık yüzünü gören Sarah'nın yüreğinde bildiği bütün görgü kurallarını unutmamasına neden olan bir rahatlama oldu, derin bir nefes verdi. Öne doğru birkaç hızlı adım attı, kollarını dayısını kucaklayacak gibi kocaman açmıştı. "Dayı-cığım!"

Adamın yüzünde oluşan sert ifade onu durdurdu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu, dizlerini bükerek olduğu yerde reverans yaptı. "Lordum."

Adam ölçülü adımlarla odayı arşınladı, topukları cilalanmış tahta zeminde ses çıkarıyordu. Aşağı, yeğenine doğru uzandı, elini tuttu ve onu yukarı doğru çekti, bakışları boynundaki wampum kolyeye takılmıştı. “Leydi Sarah, en değerli yeğenim. Seni sağ salım karşımda gördüğüme çok memnunum.”

Başını yukarı kaldıran Sarah dayısının kendisine gülümsemediğini gördü, bakışları sıcaktı, anlık nezaketsizliğini unutmuş olduğu belli oluyordu. “Teşekkürler, dayıcığım. Fakat Binbaşı MacKinnon ve Yüzbaşı Joseph olmasaydı, şu an hayatta olmazdım. Hayatımı pek çok kez kurtardılar, beni hem esaretin hem ölümün pençelerinden kurtardılar. Onlara sonsuza dek minnettarım.”

Adam başını çevirip Connor’a, sonra tekrar yeğenine baktı. “Çok zor günler geçirmiş olmalısın. Ama artık hepsi geçti ve bunlardan hiç bahsetmeyelim.”

Sarah bunlardan bahsetmenin kendisi için sorun olmayacağını söylemek üzereydi ki dayısı sözünü kesti.

“Sandıkların gemiden kurtarıldı ve yukarıda seni bekliyorlar. Henüz senin için bir hizmetçi bulacak zamanım olmadı, ancak o konuyla da hemen ilgileneceğim. Teğmen, yeğenime odasına kadar eşlik eder misin? Benim Binbaşı MacKinnon’la konuşacaklarım var.”

Sarah, dayısıyla kavuşalı bir dakika bile olmamışken kendisini odanın dışında buldu.

Lord William, Binbaşı MacKinnon’la konuşmaya başlamadan önce Sarah’nın çıkıp kapının kapandığından emin olana kadar bekledi. Binbaşıya olan öfkesi yeğenini sağ salım karşısında görmenin verdiği rahatlamayla biraz dinmişti. “Onu neden buraya getirdin? Sana onu Albany’e getirmeni emretmiştim.”

MacKinnon adamın gözlerine korkusuzca baktı. “Bana onu

korumak için elimden ne geliyorsa, onu yapmamı emrettin. Şavniler Albany'den geldiğimizi biliyorlardı. Onların nereye gideceğimizi tahmin edip bize pusu kurmalarını kolaylaştırmak istemedim.”

Binbaşının yanıtı oldukça makul, taktiği sağlam, mantığı çürütülemezdi ve William öfkesinin tamamen dindiğini fark etti. Son on beş gün cehennem gibi geçmişti. Sarah'nın Albany yerine Edward Kalesi'ne sağ salim ulaştırıldığını duyup da bitmek tükenmek bilmeyen üç gün daha bekletilmek adamı çok sinirlendirmişti. Fakat MacKinnon'un stratejisinin Sarah'yı korumak için olmadığı ne malumdu?

William oturdu, MacKinnon'a da aynısını yapmasını işaret etti. Ancak binbaşı ayakta durmakta ısrar etti. “Bana olan bite-ni bütün ayrıntılarıyla anlat.”

Binbaşı ona Kızılderilileri nasıl takip ettiklerini, Şavni köyüne varışlarını, Sarah'nın özgürlüğü için nasıl savaştığını ve kuzeye yaptıkları uzun yolculuğu başından sonuna anlattı ve William onu bir saatten daha uzun bir süre dinledi. Arada sorular sormak için MacKinnon'ı durdurdu. Sarah'nın bütün çektiklerini – ormanda ellerine bağlanan iplerden tutulup çekilerek yürütüldüğünü, meydan dayacağı yediğini, göğüsleri çıplak bir şekilde şerefsizlerin arasına çıkmaya zorlandığını, esaretten zar zor kurtulduğunu, gözünün önünde adamların öldürdüğünü gördüğünü ve adam öldürmek zorunda kaldığını – dinlemek midelerini alt üst ediyordu. Onun önce Albany'e yolculuk etmesine izin vermek tamamen kendi hatasıydı ve Şavnilere yaptıklarının bedelini ağır ödetecekti.

Ancak yeğeninin içinde bulunduğu zor koşullara rağmen cesaretini kaybetmemesinin, Binbaşı MacKinnon ve Yüzbaşı Joseph'in kendisini rahat takip edebilmeleri için onlara arkasında izler bırakmasının, geri dönüş yolu boyunca hiç şikayet

etmeden yürütmesinin, hayatta kalabilmek için savaşmasının göğsünü kabarttığını inkar edemezdi. Sarah, damarlarında asil bir kan taşıdığını çoktan ispat etmişti.

Binbaşı MacKinnon'a gelince, o da yaban hayatı konusundaki yeteneğini ve Kızılderili stili dövüştteki ustalığını bir kez daha kanıtlamıştı. Çok az insan karşı tarafın her bakımdan üstün olduğu topraklarda bu denli başarılı olabilirdi. Yüzbaşı Joseph'in de yardımıyla başardığı şey neredeyse bir mucizeydi.

"Şavni köyünü yeniden bulabilecek misin?"

"Evet, ama biz oraya gittiğimizde köy yerinde olmayacak. Yaşlı kabile reisi İngiliz saldırısı olması ihtimalini düşünerek köyü taşıyacaktı."

"Bilge bir kadın olduğu belli, çünkü niyetim kabiledaki bütün erkekleri vahşice katledip soylarını kurutmak."

Ondan da ziyade Katakwa'yı bulmak ve diri diri derisini yüzdürmek istiyordu. MacKinnon o şerefsiz kancığı neden gebertmemişti ki?

"İstedığın intikamsa, unutma ki Şavniler de Katakwa'nın tecavüze uğrayıp sonra da öldürülen zavallı karısının intikamını almak istemişlerdi. Kaldı ki yaptıklarının bedelini çoktan ödediler. Hem rezil oldular, hem de en iyi savaşçıların cesetleri şu an ormanda yatıyor."

Ama Katakwa ölmemişti.

William'ın öğrenmek istediği bir şey daha vardı. Bir an için bunu en kolay nasıl sorabileceğini düşündü, sonra bunu yapmanın pek de kolay bir yolu olmadığını düşünerek doğrudan sormaya karar verdi. "Yeğenimi iğfal ettiler mi?"

MacKinnon'ın yüzünde anlak bir şaşırma ifadesi belirdi. "Hayır."

"Emin misin?"

"Ona Katakwa ve adamlarıyla yalnız geçirdiği o gece kendi-

sine bir kötülük edip etmediklerini sordum. O da Katakwa'nın kendisine vurduğunu anlattı yalnızca. İğfal edildiğini sanmıyorum.”

Bunu duymak William'ı rahatlatmıştı. Ancak Sarah, böyle utanç verici bir olayı hem kendisinden sınıf olarak çok aşağıda, hem de kendisine tamamen yabancı olan bir binbaşıyla paylaşmak istememiş olabilirdi. Belki de William'ın onu muayene ettirmek üzere Dr. Blake'i ya da bir ebeyi getirtmesi gerekirdi.

William ayağa kalktı, odanın karşısına doğru yürüdü ve iki bardağa viski doldurdu. Arkasını dönüp bardaklardan birini binbaşuya uzattı. Binbaşı bardağı aldı, viskiyi şöyle bir kokladıktan sonra bir yudumda bitirdi.

“Binbaşı, belki bu çok da isteyeceğin bir şey değil ama minnetimi kazandın. Yeğenim nadide, değerli bir çiçektir. Onu esaretin ya da zamansız bir ölümün pençelerine bırakmak...” William bu tatsız düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. “Bu yaptığının mükafatı olarak benden ne istersin?”

“Tek bir şey.” Binbaşı elindeki boş bardağı koydu, bakışlarıyla William'ın gözlerini delip geçiyordu. “MacKinnon adını temize çıkar yeter, ben de savaşın sonuna kadar sana hizmet etmeye devam edeyim, İskoç sözü.”

William viskisini içti, MacKinnon'm isteğini değerlendirirken dilinin üzerinde kalan viskinin tadını çıkarıyordu. Zamanında bir cinayetin suçunu üç erkek kardeşi kendisine bağlamak üzere onların üzerine atmıştı, fakat artık infaz tehdidinin kime ne faydası vardı? William Iain MacKinnon'ı – Leydi Anne'in ilk çocuklarını dünyaya getirmesinin hatırına – salmıştı ve General Amherst Morgan MacKinnon'ı Fransız subayın kızıyla evlendiği için ordudan atmıştı. Geriye yalnız-

ca Connor MacKinnon kalmıştı ve savaş da artık neredeyse kazanılmak üzereydi.

William kendini hep gerçek bir insan sarrafı olarak görürdü ve MacKinnon kardeşlerin herhangi bir konuda söz verdiklerinde asla sözlerinden dönmeyeceklerini iyi biliyordu. Üçünde de Gallilere özgü o abartı onur duygusu vardı, bu yüzden bir söz verdiklerinde sözlerinden dönmeleri imkansızdı. Fakat Connor MacKinnon, William'dan iki ağabeyinin ettiğinden daha çok nefret ediyordu. William bugün hâlâ hayattaysa, bunun hep o cinayet suçlaması nedeniyle olduğuna inanmıştı. Adlarını temize çıkardığı an, Connor MacKinnon'ın kendisini o koca palasıyla ikiye ayıracağını düşünmüştü.

Yoksa William onun hakkında bunca zaman yanlış mı düşünmüştü? Binbaşı ailesinin adını temize çıkarmak adına içindeki intikam duygusunu da silip atacak mıydı?

William onu bir süre süzdü, kararlılığı yüzünden okunuyordu, gözleri buz gibi bakıyordu. “Bunu düşüneceğim, Binbaşı.”

Binbaşı arkasını dönmüş yürürken, William beş senedir ilk kez Connor'ın kendisiyle konuşurken saygısız ve kaba bir tavırla konuşmadığını fark etti. Belki de William'a isimler takmak – William'ın favorisi “beş para etmez Alman beyi”ydi ve ikinci sırada da “Çok Değerli Ekselansları” geliyordu – eskisi kadar cazip gelmiyordu.

Aman ne üzücü!

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sarah koyu mavi ipek tafta elbiseyi sandıktan çıkardı ve yatağın üzerine serdi. Parmak uçlarını pembe sırma ile işlenmiş güllerin üzerinde gezdirdi. Jane elbiseyi sandığa öyle büyük bir özenle yerleştirmişti ki üzerinde neredeyse hiç kırışık yoktu. Dantelli korsesi tam yerine iliklenmişti ve elbise Jane'in sandığa koyduğu küçük lavanta kesecikleri sayesinde hafif lavanta kokuyordu. Sarah küçük keselerden birini alıp burnuna götürdü ve insana huzur veren o kokuyu içine çekti. Jane'in korku dolu yüzünün zihninde belirmesiyle gözlerine yaşlar doldu.

Tanrı sizi kutsasın, leydim! Size konuştuğunuz dili unutturmalarına izin vermeyin!

Sarah, Jane ve küçük Thomas için dua ettikten sonra sıradaki elbiseye uzandı. Teğmen Cooke onunla ilgilenecek bir hizmetçi olmadığı için defalarca özür dileyip sandıklarını boşaltmasına ve giyinmesine yardımcı olacak biri bulunana kadar dinlenmesini önermişti. Fakat Sarah ona endişesi için teşekkür etmiş, çektiği sıkıntılar düşünülürse, adamı bu kadar basit bir işi kimseden yardım almadan da yapabileceğine ikna etmişti.

İşin doğrusu Sarah daha önce ne tek başına sandık hazırla-

mış ne de boşaltmıştı. Hangi sandığın içinde hangi eşyası –saç fırçası, ayakkabıları, diş fırçası ve diş tozu – olduğunu bile bilmiyordu. Anlaşılan önündeki bu sandığın içinde yalnızca elbiseleri vardı.

Elbiseleri ve onlarla uyumlu iç etekleri geniş, kuş tüyü yatağın üzerine ta ki yatak parlak renkler ve yanardöner ipeklerle – fildişi rengi, vişne çürüğü ve mavi satenler, gül pembesi, yeşil ve eflatun damaskolar, pembe, mavi ve şeftali rengi taffetalar, gri, bordo ve gece mavisi kadifeler – kaplanıncaya kadar teker teker serdi. Elbiselerinin hepsini yatağın üzerine serdikten sonra da onları gardırobun içine astı, elbiseler askılardan kayıp yığılarak yere düştüklerinde morali bozuluyordu.

İkinci sandığın içinde korselerini, işli ipek ve yünden iç eteklerini, yumuşak pamuktan büstiyerlerini, saç kurdelelerini, Fransız dantelinden firfırlı manşetlerini, korselerinin içine giydiği dantel yeleklerini, işli ketenden başlıklarını, yelpazelelerini ve ayakkabılarını buldu, hepsi kare biçiminde bir kumaşa sarılmıştı. Bütün bu giysilerini yatağın karşısındaki şifonyerin çekmecelerine yerleştirdi, ayakkabılarını da şifonyerin altına tıpkı Jane'in yaptığı gibi düzgün çiftler halinde dizdi.

Üçüncü sandık ağır, taşınması zor şeylerle – çemberli iç etekler, yazlık şapkalar, ağır, kışlık pelerin, işli el çantaları, kışlık başlıklar, kürkle kaplı kulaklık, küçük bir kutu mücevher, cildi ve saçı için gül kokulu sabun, saç fırçası ve tarak, elleri için krem, regl dönemi için pamuklu bezler, gümüş saplı diş fırçası, küçük diş tozu kutusu doluydu. Bunlardan bazılarını düzenli bir şekilde gardırobun içine yerleştirdi, diğerlerini de şifonyerin çekmecelerine koydu.

Sarah mutlu olması gerektiğini biliyordu. Uzun zaman sonra ilk kez hasır bir şilte ve üzerinde ayı postuyla değil, kuş tüyü bir yatakta, altında yumuşak flanelden çarşaflar ve

üzerinde bir yorganla uyuyacaktı. Eşyalarını uygun yerlere yerleştirdikten sonra, onların sanki bir başkasına ait oldukları hissine kapıldı. Daha birkaç dakika evvel sandıklardan çıkardığı bütün bu güzel eşyalar sanki bir başkasına aitti, başka bir hayattan geliyor gibiydiler. O eşyaları kanıksamış tecrübesiz kız, şu an muslin ve mokasenler içinde orada duran ve hayatta olduğu için müteşekkirek olan kadınla aynı kişi olamazdı.

Fakat hepsi Sarah'nın eşyalarıydı işte. Dönmek üzere olduğu, rahat, lüks ve güvenli, fakat öte yandan da yalnız ve umutsuz hayatını temsil ediyorlardı.

Aynadaki aksi birden gözüne takıldı, durdu ve baktı. Sade muslinden elbisesi içinde hanımının gardırobunu düzenleyen bir hizmetçiye benzediğini düşündü. İçi melankoliyle dolup taşıyor olsa da bu düşünce karşısında gülümsemeden edemedi. Nasıl eski ruhsuz kız olacaktı?

Teğmen Cooke yanında porselen bir kase ve içi kaynar suyla dolu, büyük, kalay ve kurşun alaşımından yapılma bir sürahi taşıyan bir muvazzafla birlikte kapısına geldiğinde, Sarah mücevher kutusunu şifonyerin en üst çekmecesine daha yeni koymuştu.

“Leydim.” Teğmen Cooke eğilerek selam verdi. “Dayınız bir saat içinde kendisiyle sabah çayına katılmanızı istiyor. Herhangi bir ihtiyacınız var mı?”

“Hayır, teğmen, teşekkür ederim,” Kadın muvazzafın odanın içine girmesi ve sürahiyle kaseyi yatağın yanındaki komodine koyması için kenara çekildi. “Bir saate hazır olurum.”

Connor da hâlâ orada mıydı acaba? Ah, onun orada olmasını ne çok istiyordu!

Sarah ellerini ve yüzünü çabucak yıkadı, üzerindeki muslin elbiseyi ve yün çoraplarını çıkardı, fakat Connor'ın kendisine aldığı pamuklu büstiyeri çıkarmadı, ona dair bir şeyin tenine

değmesini istiyordu. Gardırobun kapağını açıp ne giyeceğini düşünmeye başladı. Connor'ın hoşuna gidecek bir şeyler giymek istiyordu, fakat ipek ya da danteller adam için pek bir şey ifade etmiyordu.

Sonunda şarap rengi bir iç eteği olan mavi ipek taftadan sade bir elbisede karar kıldı. Onu bir kenara bırakarak ipek bir çift çorap giydi ve çorabın kurdelelerini dizinin hemen üzerine gelecek şekilde bağladı. Daha sonra balina dışından yapılmış korsesini giymeye çalışırken biraz zorlandı, korsenin dantellerini iyi bağlayabilmek için korseyi önce bağcıkları öne gelecek biçimde giymişti.

Korsenin bağcık kısmını da arkaya getirdikten sonra, bir kafes çemberin içine girdi, belindeki dantelleri sıkıca bağladı. Çemberin üzerine bir astar, ardından şarap rengi iç etek ve elbisenin kendisini giydi, karın kısmındaki düğmeleri ilikledi ve büstiyerini korsesinin altından ölçülü bir biçimde görünecek şekilde düzeltti. Elbisenin yanları şarap rengi iç eteğin daha düzgün ve net bir şekilde görülmesi için arkaya doğru çekilmeliydi, fakat Sarah bunu tek başına yapamamıştı. Öylece bıraktı. Bir çift fırfırlı dantel manşet almak üzere çekmecelerden birine doğru uzandı ve manşetleri elbisesinin bilek kısımlarına bağladı.

Yeniden korse ve iç etek giymek güzeldi. Peki ya saç ne olacaktı? Bütün ömrünü hizmetçilerinin saçlarını nasıl taramadıklarını, bukle bukle yaptıklarını ve şık bir biçimde şekillendirdiklerini izleyerek geçirmiş olsa da kendisi saçlarını bir türlü yapamıyordu. Saçlarını önce fırçaladı, sonra da ördü; örgüyü ensesine doğru kıvrarak tutturdurdu. Bu saç modeli ne modaya uygundu ne de fazla ilgi çekiciydi, fakat tam olması gerekendi.

Bir kolye seçmek üzere mücevher kutusunu açtı ve Joseph'in

kendisine hediye ettiği wampum kolyeyi ise boynundan çıkarmak istedi. Ancak ellerinin titrediğini hissetti. Ailesinin kendisine hediye ettiği altın haç bile onun için bu cilalanmış deniz kabukları ve deriden yapılan kolye kadar kıymetli değildi. O kolyeyi boynundan çıkarmaya kıyamadı.

Görüntüsünde herhangi bir şeyin abartı kaçmadığına emin olmak üzere aynaya dönüp yansımaya baktı. Görünüşü konusunda tuhaf hissediyor, içinden keşke saçı konusunda elinden daha fazla şey gelmiş olsaydı diye geçiriyordu. Daha önce hiçbir erkeğin ilgisini çekme isteğiyle giyinip kuşanmamıştı.

O seni üzerinde geyik derisi etek ve sade bir gömlekle beğenmişti, Sarah. Şimdi saçın kaleye uygun değil diye seni beğenmeyecek değil ya.

Arkasını aynaya döndü, odadan çıktı ve koşturuyormuş gibi görünmemek için merdivenleri yavaşça indi. Fakat dayısının yazıhanesine ulaştığında, Connor orada değildi. Dayısı tek başına pencerenin önünde durmuş, dışarıdaki tören alanına bakıyordu. Parmaklarının arasında siyah bir satranç taşı var gibiydi – kırılmış bir şah.

Hüsrânını saklamaya çalışan Sarah hafifçe reverans yaptı. “Lordum.”

Adam yeğenine doğru döndü, satranç taşını cebine koydu ve elini ona doğru uzattı. “Tahmin ettiğimden de güzel bir genç kız olmuştun. Lütfen bana eşlik eder misin?”

“Teşekkür ederim, dayıcığım. Çok nazıksınız,” Sarah adamın kendisine uzattığı elinden yardım alarak konforlu sandalyeye oturdu, otururken de cteklerini düzeltti.

O sırada daha önce odasına sıcak su getiren genç muvazaf, üzerinde porselen bir demlik, birbirinin takımı iki fincan, süt, şeker, hakiki kaymak, çilek reçeli ve taze, kızarmış bir tür yağlı çörek olan bir servis arabasıyla içeri girdi.

Sarah'nın ağzı sulanmıştı.

Çayın lezzeti, çöreğin ağızda dağılan sıcaklığı, reçelin tatlı ekşi tadı ve kaymağın dilinin üzerinde kayıp gitmesiyle kendinden geçen Sarah, dayısına anlatması gereken önemli konuları unuttu ve kendilerini havadan sudan şeylerden – Amerika'da iyi kaymak yapmasını bilen bir aşçı bulmanın zorluğu, Hudson Nehrinin taşmaları, kışın bir türlü bitmek bilmemesi – konuşurken buldular. Dayısının gri gözlerinin kendisini incelemekte olduğunu fark eden Sarah, konuşacak çok daha önemli konular olduğunu ancak o an hatırladı.

Sarah fincanını çay tabağının üzerine koydu. “Benimle birlikte esir alınıp daha sonra hunharca katledilen iki kişinin ailelerine mektup göndermek istiyorum – sevgili Jane, benim hizmetçimdi ve Thomas Wilkins de dokuz on yaşlarında bir çocuktuk. Nasıl öldürüldüklerini bilmek ailelerinin hakkı. Çok cesurlardı, lordum. Böyle korkunç bir sonu hiç hak etmiyorlardı.”

Lord William yeğeninin bu isteği karşısında bir an için Sarah'nın o saldırıda kaçırılan tek kişi olmadığını unutmuşçasına şaşkınlıkla baktı. Daha sonra başını onaylar biçimde salladı. “Ah, elbette. Korkunç bir kader. Teğmen Cooke'a sana yardımcı olmasını söylerim.”

“Teşekkür ederim, dayıcığım.”

“Başına gelenlerden bahsetmeyeceğimi söylemiştim, fakat yaptıkların karşısında ne kadar memnun olduğumu söylemeden geçemeyeceğim. Bir kadına göre inanılmaz cesursun – asil kanına yaraşır bir cesaret.”

Bu övgüler karşısında utanan Sarah fincanını eline aldı ve sanki içine bakıyormuş gibi yaptı. “Asıl cesareti Binbaşı MacKinnon ve Yüzbaşı Joseph gösterdiler. Eğer onlar olmasaydı–”

“Ne kadar da mütevazısın böyle, Sarah, fakat boynundaki o wampum kolyeyi nasıl kazandığını biliyorum.” Adamın bakışları yeğenin boynuna kaydı. “O İskoç ve Mohikan arkadaşları doğdukları andan itibaren birer savaşçı olarak yetiştirildiler. Savaşmak onların doğasında var.”

Sarah, Connor ve Joseph’in olduklarının altında gösterilmesine karşı çıkmak istediye de Lord William sözlerine devam etti.

“Albany’e yolculuk yapma yönündeki ricanı kabul ederek seni tehlikeye attığım için çok pişmanım.”

Kadının kalbi hızla atmaya başladı, adamın sözleri Sarah’nın açmak istediği konuyla oldukça alakalıydı. “Sizi suçlamıyorum. Orada bir gün daha kalmaya katlanamadım.”

Adamın sıkıdığı dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü, gözlerini kısarak bakıyordu. “Sana bir kötülük yaptılar mı, Sarah? Valinin evinde biri seni herhangi bir şekilde incitti mi ya da tehdit etti mi?”

Sarah çayına baktı, kalbi çok daha hızlı atıyordu. “Ha-hayır, lordum. Bana karşı acımasız değildiler, fakat pek nazik de sayılmazlardı. Genellikle odama kapatıldım, yalnızca yemek zamanlarında dışarı çıkmama izin veriliyordu. Bir ara yalnızlıktan öleceğimden korktum.”

“Anlıyorum.” Adamın sesi memnuniyetsiz miydi? “Mektubunda yardımınıza ihtiyacın olduğunu yazmışsın. Şimdi sadede gelmeni ve o yazdıklarınla neyi kastettiğini bana anlatmanı istiyorum. Ayrıca ailenin seni neden yolladığını da öğrenmem gerek. Eğer yardımımı istiyorsan, bütün gerçeği bilmeliyim, Sarah.”

Sarah başını evet anlamında salladı. Zaten orada olma nedeni de buydu – dayısına durumu anlatmak ve ondan yardım

istemek. Çay fincanını kenara bıraktı, derin bir nefes aldı ve başladı. Margaret'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Seni gerçekten sevmeyenlere yüreğinden geçenleri asla belli etme.

Connor ona inanmıştı. Onu olduğu gibi kabullenmişti.

Dayısının da kendisine inanması için dua etti.

Connor aralarına yeni katılan acemi erlerin yokuş yukarı tırmanmalarını izliyordu. Savaşa gitme yaşına yeni gelmiş delikanlıların nasıl nefes nefese kaldıklarını, ağaçların köklerine takılıp düştüklerini, eşyalarını çalılıkların arasına düşürdüklerini gördükçe zaten bozuk olan morali daha çok bozuluyordu. Aralarından yalnızca bir avuç askeri mühimmatını düşürmeden, onlara verilen zamanda zirveye ulaşmayı başarmıştı. Adam içinden sövdü. "Lanet olsun!"

"O kadar da kötü değil." McHugh hemen yanındaydı. "Iain ve Morgan'la birlikte bizlerden Komandolar yaratmaya çalıştığınız o ilk yazı hatırladın mı? Yemin ederim, biz de onlardan daha iyi değildik."

Delikanlılar yüzleri koşturmaktan kıpkırmızı olmuş, alınları boncuk boncuk terlemiş halde hızla nefes alıp veriyorlar, aralarından bazıları hâlâ yere düşürdükleri süngülerini topluyorlardı.

Connor, McHugh'a aldırmadan herkesin kendisini rahatlıkla görebileceği ve duyabileceği bir ağacın gövdesine doğru sıçradı. "Eğer güneşli bir bahar gününde bu tepeyi tırmanmak size zor geliyorsa, ayağınızda kar botlarıyla üç yüz Fransız askeri ve Wyandot savaşçı peşinizden gelirken ne halt edeceksiniz? O ciğerlerinizdeki ve bacaklarınızdaki yanma hissi var ya, kazığa bağlanıp diri diri yanarken çekeceğiniz acının ya-

nında hiçbir şey. Eğer süngüleriniz talimde bile yere düşüyorsa, savaşta nasıl sabit kalacak? Süngüleriniz düşüyorsa, onu lanet olası yerde bırakın ve bıçağınızı çekin! Haydi, şimdi bir kez daha deneyiniz.”

McHugh emri avazı çıktığı kadar bağırarak tekrarladı. “Haydi, kızlar, şimdi bir kez daha deneyin ve bu sefer yaptığımız işe yüreğinizi de koyun. Savaşmaya geldiniz, ormanda oyun oynamaya değil.”

Connor üzerinde durduğu ağaç kökünden indi, erlerin tepyi tekrar tırmanmak üzere indiklerini gördü, terli yüzleri kararlı görünüyordu.

Erlerin yanında durup onları çalıştıran Killy, Connor’ın yanına geldi, hâlâ nefes nefeseydi. “Onları fazla zorluyorsun. Onları eğitmeye mi çalışıyorsun yoksa cesaretlerini kırmaya mı?”

“Her ikisi de.”

Askerlerin bir kısmı bu işi kotaramayacaklarını daha ilk haftalardan anlamışlardı. Killy bunun farkındaydı. Bu tarz bir savaşa katılacak fiziksel gücü, dayanıklılığı ya da cesareti olmayanların koloniler bölgesinde kalıp milis kuvvetleri olarak görev yapmaları daha iyi olurdu.

“Askerleri dilleri dışarı sarkana kadar koşturmak onu unutmamı sağlamayacak.”

Connor, Killy’e ters ters baktı. “Sen neden bahsediyorsun, İrlandalı?”

“Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. O kulübede ona ne kadar büyük bir aşkla baktığını gördüm.”

Connor, Killy’e doğru eğildi, artık neredeyse yüz yüzedi. Öfkeyle fısıldadı. “Hişşşt! Adamların maskarası olacağım. Ben ne ona aşığım, ne de başka bir kadına.”

Killy inanmayıp tek kaşını kaldırdı. “Bu yaşlı tilkiyi kandi-

rabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Sen bu yollardan giderken, ben geliyordum, yaşın kadar deneyimim var. Kadın adayı terk ettiğinden bu yana öfkeliyim ve bedelini de bu zavallı çocuklar ödüyor.”

Connor içinden sövüp durdu, fakat Killy haklıydı.

Connor, Wentworth’ün gelişinden beri öfkeliydi. Sarah’nın kendi dünyasına döneceği ve onu geride bırakacağı günün gelip çatacağını biliyordu. Ancak kadının gidişi karşısında kalbinin bomboş ve ıssız kalacağı gerçeğine kendini hazırlamamıştı.

Üstelik Wentworth’ün onu nasıl ilgisizce karşıladığını görmüştü. Kadın neredeyse ölümlerden dönmüştü ve öyle korkunç günlerden sonra herhangi bir akrabasına kavuşan her kadının yapacağı gibi dayısını görüp kollarına atılmak istemişti, ancak adam buz gibi bakışıyla onu durdurmuştu. Sarah onun yeğeniydi ve o, yeğenini kucaklamayı bile reddetmişti.

Belli ki o kalpsizin tekiydi.

Ona nasıl muamele edildiğini görmek Connor’ı üzmüştü ve adam kendisini onun için endişelenirken bulmuştu. Wentworth’e Leydi Margaret hakkındaki gerçeği anlattığında – ona olup bitenleri anlatacağına emindi – Wentworth da onu ebeveynleri gibi döver miydi? Onu odasına kilitleyip yalnızca ekmek ve su ile mi beslerdi? Onu azarlar, ona lanetler okur ve sırt mı çevirirdi?

Kadını incitecek olursa, Connor onu öldürürdü.

Fakat artık bu düşüncelerden sıyrılarak aklını askerlerin talemimine vermek zorundaydı. “Bu turdan sonra dinlenip güç toplamalarına izin vereceğim. Ayrıca Killy, şüphelerinden kimseye bahsetme. Kadının benim yüzümden mahcup olmasını istemiyorum. O suçsuz. Üstelik de bir sürü derdi var.”

“Tamam, Connor. Çenemi kapalı tutacağım.”

Connor adama dik dik baktı. “Ya tabii, balık kavağa çıkınca!”

“Lezbiyen.” William kendisine bir bardak viski daha koydu – o sabahki ikinci viskisiydi. Şimdi ablasının ona bütün bunları neden anlatmak istemediğini çok iyi anlıyordu. Bu, insanın aklının hayalinin almayacağı bir şeydi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Sarah?”

“Evet. Öğrendim.”

Adam şaşırmıştı. “Kimden?”

Sarah söylemekte tereddüt etti. “Binbaşı MacKinnon’dan.”

“Bütün bunları binbaşuya mı anlattın?” Bu durum MacKinnon’ın o abartı onurunu ve bundan ölse kimseye bahsetmeyeceğini bilse de William’ın hoşuna gitmemişti. “Umarım bunları kimseye anlatmayacağına dair sana yemin etmiştir.”

“Evet, elbette.”

William yeğenine duyduğu acıma duygusu ve kızın ebeveynlerine duyduğu öfkeyle ikiye bölünmüştü. Eniştesi zengin olduğu kadar da korkaktı, ablasına gelince o da aptal olduğu kadar kafayı göstermelik olarak dinle bozmuştu. Eğer o ikisinde azıcık kafa olsaydı, günlüğün yalan yanlış şeylerle dolu olduğunu söyleyip kızlarını yalnızca masum bir kurban olarak göstererek bütün suçu Leydi Margaret’a atarlardı – zaten kadının intihar etmesi de suçlu olduğunu ispatlıyordu – ve böylece durumu Sarah’nın lehine çevirmiş olurlardı. Fakat onlar kızlarının itibarını kurtarma yönündeki tek şanslarını da kaybetmişlerdi. Ve sülalenin William haricindeki en parlak yıldızı olan Sarah bütün hayatını işlemediği bir günahın korkunç bedelini ödemekle geçirecekti.

Yüzünü yeğenine döndü ve genç kadının kendisini izlediğini gördü, gözlerinden bütün hissettikleri belli oluyordu. “Seni dövmeyeceğim, Sarah. Seni azarlamayacağım. Tanrı biliyor ya ablamın hışmından kaçmaya çalıştığın için seni suçlayamam.”

“O halde bana inanıyorsunuz?”

“Evet, tabii ki inanıyorum.” Pencereye doğru yürüdü ve camdan dışarı, tören alanına doğru baktı. “Fakat sana yardımından ziyade bir mucize gerek. Eğer kuzenin olsaydım, sana hiç düşünmeden evlenme teklifi ederdim. Fakat dayın olarak, bunu yapmam mümkün değil. Üstelik sevgili ablamı ya da babanı sana çizdikleri yol dışında bir yol çizmeye ikna etmem de pek olası görünmüyor. Belki biliyordur, ablamla birbirimizden pek hoşlanmayız.”

“Hayatımı evde kalmış bir kız kurusu olarak geçirmek istemiyorum, ancak babamın ve annemin bana seçecekleri koca adayından da korkuyorum. Ben de sizin bana uygun bir koca bulabileceğinizi düşünmüştüm – saygı duyabileceğim, beni ben olduğum için seven, topluma karşı bana her daim arka çıkacak, müzik çalışmalarımı sürdürmeme izin verecek bir adam.”

William dünyada böyle adamlar olsa bile çok az sayıda olduklarını söylemek üzereydi, ancak Sarah sözlerine devam etti.

“Yakışıklı olmasına da gerek yok, tabii Lord Lard gibi dünya çirkini olmadığı sürece.”

William ona döndü, eğlendiği belliydi. “Lord Lard mı?”

“Leydi Margaret’in kuzeni.” Sarah kaşlarını büyük bir tiksintiyle çatı. “Günlüktekiler yayılmadan kısa bir süre önce benimle evlenmek istemişti, fakat annem buna izin vermedi. Adam 140 kilo civarında olsa gerek – ve o bir Anglikan.”

“Yani hem oburun teki hem de kafir.” William’ın ablası böyle birini kesinlikle onaylamazdı.

Sarah başını onaylar biçimde salladı. “Ayrıca bana çocuk veremeyecek kadar yaşlı bir kocam olmasını da istemiyorum.”

“Pek çok kadın böyle bir adamın ideal bir koca olduğu-

nu düşünür – hem onları yatağa atamayacak hem de mezarı boylamasına az kalmış yaşlı bir adam. Çiçeği burnunda gelin evlilikten yalnızca bir iki yıl sonra mutlu bir dul olur ve kocasından kalan paralarla hayatını istediği gibi yaşamakta özgürdür.”

“Dayı!” Sarah’ın yüzünde kadının gerçekten de çok şaşır-mış olduğunu belli eden bir ifade vardı. “Günlerimi kocamın ölmesini bekleyerek geçirmek istemiyorum!”

William, Sarah’ın kötü ve tatsız şeylerden korunarak büyütülmüş olduğunu unutmuştu. Sırtını pencereye döndü, yeğeninin sert çıkışı onu tuhaf bir biçimde rahatsız etmişti. “Emin ol, hayatını o şekilde süren bir sürü İngiliz kadın var.”

“Ben onlardan biri olmayacağım.” Sesi titremeye başlamıştı, kederli olduğu belli oluyordu. “Kocam babamdan para almadığı ve evliliğimiz boyunca bana işlemediğim bir günah nedeniyle kötü davranmadığı sürece onun zengin ya da fakir, asil ya da halktan, yakışıklı veya sıradan olması benim için hiç önemli değil.”

William Londra’da olsaydı, Sarah’ya uygun koca adayları bulması ve Sarah’ya ilgisini kaybeden diğer olası talipler üzerinde etkisini kullanması pek de zor olmazdı. Majesteleri’nin Sarah’nın tarafına geçmesini bile sağlayabilirdi. Ama Londra’dan çok uzaktaydı.

Fakat William yine de Sarah’ya yardım edecekti.

“Bir kocadan bu kadar çok şey bekleme bence.” Yüzünü ona doğru döndü. “Bugün Londra’ya haber yollatacağım. Uygun koca adaylarının – soylu bir aileden gelip pek parası olmayan fakat açık görüşlü kişilerin – bir listesini çıkarabilecek birkaç tanıdığım var.

Sarah dayısına minnetle gülümsedi, rahatladığı yüzünden belli oluyordu. “Teşekkür ederim, dayıcığım. Minnettarım.”

“Seni boş yere umutlandırmak istemem, Sarah. Elimizden geleni yapacağız, ancak er ya da geç babanın uygun bulduğu kişiyle evleneceksin. Ailesine layık bir kız evladının yapması gereken de budur.”

“Evet, lordum.” Yüzündeki gülümseme solmuştu.

Yeğenini yeniden gülümserken görmek istiyordu lord, onu endişeli ve üzęün bir biçimde görmeye alışkın değildi. “Vali DeLancey iyi bir arkadaşım ve yakın bir müttefikim olur, fakat yine de sana bu şekilde davranmasına göz yumamam. Savaş devam ettiği sürece seni yanımdan ayırmamaya karar verdim. Bana sağ salım dönüşünü kutlamak amacıyla beş gün içinde bir kutlama yemeği düzenleyeceğim ve yemeğe subaylarımı da davet edeceğim.”

İşte bu Sarah’ın duymak istediği haberdı.

“Teşekkür ederim, dayıcığım!” Dayısına baktı, gözbebekleri umutla parladı. “Binbaşı MacKinnon’ı ve Yüzbaşı Joseph’i de davet edecek misiniz? Onlarsız bir kutlama düşüneyemiyorum. Çünkü hayatımı onlara borçluyum.”

“Yüzbaşı Joseph’i davet etmem mümkün değil. Nedenini anlıyorsundur umarım.”

“Hayır, korkarım anlamıyorum. Yüzbaşı Joseph—”

“Ama eğer istersen, binbaşıyı davet ederim.”

Sarah yalnızca gülümsedi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

10 Nisan

Sarah aynanın önünde durdu, yansımasından memnundu. Yeni hizmetçisi Agnes, Jane kadar tatlı ve sıcakkanlı değildi, ancak saçlara şekil verme konusunda oldukça yetenekliydi. Sarah'nın buklelerini kaldırıp hafifçe döndürerek ensesinin hemen üzerinde dökümlü bir topuz şeklinde tutturdu, maşayla şekillendirdiği bukleler Sarah'nın omuzlarına geliyordu. “Çok hoş oldu.” Kendi gri bukleleri kafa derisine sıkıca yapıştırmak için bağlanmış Agnes, dudaklarını hoşnutsuz bir biçimde sıkı. “Dayınız eminim boynunuza fildişi rengi ipek bir yaka taksaydınız, daha memnun olurdu. Bakire genç kızlarımızın tenlerinden çok masumiyetlerini sergilemeleri gerekir.”

Sarah bakire bir genç kız değil, yetişkin bir kadındı ve dayısının gelişinden bu yana o gece Connor'ı ilk defa görecekti – tabii Connor daveti kabul edip de gelirse.

Tanrım ne olur gelsin!

Of, onu nasıl da özlemişti! Onu görmek için nasıl da deli oluyordu!

Sarah hem göz rengiyle büyük bir uyum sağladığı hem de

etek kısımları her ne kadar gösterişsiz olmasına rağmen, hafif de olsa bir göğüs dekoltesi olduğu için açık mavi, işli saten elbisesini giymeyi tercih etmişti. Sarah o gece güzel görünmek istiyordu. Connor'ın kendisini fark etmesini ve onu düşündüğünü bilmesini istiyordu. Elbette bunu Agnes'a anlatamazdı.

“O ipek yaka o kadar büyük ki, eğer takarsam bütün odayı ben kaplarım.” Pek de haksız sayılmazdı. “Dayımın subaylarının içinde kapılardan yanlamasına geçmek gibi bir niyetim yok.”

Sarah adamların üst kata gelen seslerini duyabiliyordu. Bu büyük bir yemek daveti olmayacaktı – Lord William'ın kurmaylarından sadece altısı ve Connor davet edilecekti.

“Eğer inatçılığınızda bu kadar ısrarlı olacaksanız, bari korsesinizin içine dantel bir yelek giyin.” Agnes bahsettiği şeyi almak üzere şifonyere yöneldi. Ararken birden durdu, çekmececi bir yığın katlanmış, pamuklu bez çıkardı. “En son ne zaman âdet gördünüz?”

Sarah'nın yanakları alev alev oldu. Daha önce hiç kimse ona böyle bir soru sormamıştı. “Bu seni *hiç* ilgilendirmez!”

Agnes pamuklu bezleri yerine koydu ve dantelli iç yeleklerden birini çıkardı. “Dayınız bedeninizle ilgili her konuyla alakadar olmamı istiyor.”

Sarah kadına sert bir bakış fırlattı. “Fakat eminim dayım bu kadar mahremime inmeni kastetmemiştir. Ben on dört yaşında bir kız değilim. Neredeyse on dokuz yaşındayım. Regl dönemim de ne seni ilgilendirir – ne de onu.”

“Pekala.” Dudaklarını iyice sıkarak Agnes, yeleği Sarah'nın omzuna geçirdi ve önden çekerek korsesinin içine sıkıştırdı.

Ancak Sarah artık dantellerin arasına saklanacak küçük bir kız değildi. Yeleği çıkarıverdi. “Hayır, elbiseyi içinde yelek olmadan giyeceğim.”

Agnes yüzünü iyice buruşturdu. “Dayınız—”

“Dayımın umurunda bile olmayacak.” Sarah yeleği yeniden Agnes’in ellerine tutuşturdu. Ardından ellerini elbisesinin etek kısımlarının üzerinde gezdirdi, eline değen altın rengi çiçek işlemelerin sertliği ipek satenin yumuşaklığıyla tezat oluşturunuyordu.

Aynadaki yansımasına baktı ve derin bir nefes aldı.

Akşam yemeği kısa bir süre içinde servis edilecekti. Artık alt kata inme zamanıydı.

“O uyduruk kolyeyi boynunuzdan çıkarmak istemediğinize emin misiniz?” Agnes kendinden emin bir şekilde, kolyeyi çıkarmak üzere kadının boynuna uzanmıştı bile.

Sarah, Connor’m kısa süre önce kendisine söylediklerini birebir kadına söyledi, sonunda adamın ne demek istediğini anlıyordu. “Wampumum kalsın. O benim bir parçam.”

Joseph Kızılderili olduğu için o yemeğe davet edilmemiş olabilirdi, ancak Sarah’ya hediye ettiği, cesaretinin bir göstergesi olan bu kolye herkesin görmesi için bütün akşam boyunca olacaktı. O artık Sarah’nın erkek kardeşiydi ve onu asla unutmayacak ve onurlandırmaktan vazgeçmeyecekti.

Agnes’ı yanından göndererek dar merdivenlerden alt kata indi. Kırmızı üniformalı askerlerin arasında gözleriyle Connor’ı arıyordu. Teğmen Cooke’u gördü, yanında da kaleye önceki gün öğleden sonra gelen Albay Haviland vardı. Lord William’ı henüz Sarah ile tanıştırmadığı üç subayla konuşuyordu.

Ancak Connor orada değildi.

Sarah uğradığı hayal kırıklığıyla tökezler gibi oldu, kalbi göğsüne ağır geldi. Bir an için merdivenlerin başında duraksadı. Bir eliyle eteklerini tutuyor, diğer eliyle de tırabzandan destek alıyordu.

“Yeğenim geliyor.” William genç kadına gülümsedi, su-baylar o tarafa doğru döndüler.

Sarah, yüzünde yapmacık bir gülücükle adamların arasına doğru yürüdü, dayısına hafifçe eğilerek selam verdikten sonra adamın kendisine uzattığı koluna girdi. Lord William yeğenini adamlarıyla tanıştırmaya başladı, Sarah gülümsedi ve sırayla hepsiyle selamlaştı. Akıllı tamamen Connor’da olmasına rağmen, yine de doğru sözcükleri seçebiliyordu.

“Dayınız bize bu kadar güzel bir yeğeni olduğundan söz etmemişti,” dedi Albay Haviland. “Ben sizi hep bir çocuk olarak hayal etmiştim.”

“Çok nazıksınız, efendim. Lord William beni en son gördüğünde, *çocuktum*.”

Lord William ona Connor’ın büyük ihtimalle aralarına katılamayacağından bahsetmişti, fakat buna nasıl o kadar emin olduğundan bahsetmemişti. Dayısı bunu ona söylediğinde, Sarah kendisi Connor’ı nasıl özlüyorsa, adamın da kendisini aynı şekilde özlediğini ve her ne kadar birbirleriyle koca bir oda dolusu insanın içinde konuşacak olsalar bile yine de bir yolunu bulup yanına geleceğini düşünmüştü. Ancak görünen o ki yanılmıştı.

“Kurtulmanız için çok dua ettik, leydim.”

“Gerçekten çok minnettarım, Tanrı’ya şükürler olsun ki dualarınız kabul oldu.”

Connor, kadının kısa süre içinde önce New York’a gideceğini, daha sonra da İngiltere’ye temelli dönüş yapıp, bir daha birbirlerini göremeyeceklerini anlamıyor muydu? Ya son konuşmalarını çoktan yapmışsalar? Ya bir daha onun sesini duyamazsa, yüzünü göremezse ve dokunuşlarını hissedemezse diye korkuyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

“İyi olduğunuzu duyduğumuzda hepimiz çok rahatladık, leydim.”

Belki de Lord William’a yarım kalan ufak bir işini halletmek bahanesiyle Komando Adası’na gitmesi için izin vermesi konusunda ısrar etmeliydi.

Sarah düşüncelere öylesine dalmıştı ki odanın sessizleştiğini ve Lord William da dahil herkesin kapıya doğru döndüğünü fark etmesi bayağı zaman aldı. Kendisi de bakışlarını o tarafa yöneltti ve nefesi kesildi, o an neden bahsettiğini unuttu.

Connor:

Adam kapının girişinde duruyordu. Bu üzerinde geyik derisi pantolonu ve oduncu gömleği, koyu renk kirli sakalıyla son gördüğü Connor değildi sanki. Bu tam bir Kuzey İskoç-yahydı, bir MacKinnon’dı, Jakobit bir klan şefinin torunuydu.

Uzun ve koyu renk saçları dağınıktı, şakaklarında ılık ılık parlayan savaşçı örgüleri vardı. Üzerinde bembeyaz muslin bir gömlek, altında da kırmızı, yeşil, beyaz renklerde – bunlar muhtemelen MacKinnon klanının renkleri – bir kilt vardı. Tok yünden yapılma kiltin kalın plileri ve belinde kilti tutan geniş, siyah bir kemer bulunuyordu. Sağ omzundan beline uzanan büyük, tartan bir şerit vardı ve ucu kemerin hemen altına sıkıştırılmıştı. Kilti de dizlerine kadar uzanıyordu. Ayaklarına parlatılmış pirinç tokaları olan siyah deriden yapılmış bir ayakkabı ve içine de kaslarının dizine kadar olan kısmını örten beyaz yün çoraplar giymişti. Çorabının dizini saran kısmında kabzası boynuzdan yapılma küçük bir İskoç kaması, belinde ise bir hançer vardı.

Kadına baktı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. “Leydim.”

Sarah nasıl olduysa konuşacak cesareti buldu. “Binbaşı MacKinnon.”

Ama onu görmenin verdiği sevinç yarım kaldı.

“Bu ne terbiyesizlik böyle!” Haviland burnundan soluyordu. “Emredin onu derhal buradan gönderip askeri karakola kapattırayım, lordum.”

Panik olan Sarah gözlerini öfkeden kudurmuş Albay Haviland’ten sessizliği sağlamak için elini havaya kaldıran Lord William’a çevirdi. Yüzü ciddi görünse de gözlerine bakıldığında eğleniyor gibiydi. “Binbaşı MacKinnon, bize katılmayacak mısın?”

“Ama, lordum, üzerinde yasaklı bir klanın kıyafetleri var. Yasalarımız bu şekilde—”

“Kör değilim, Albay, ayrıca yasalarımızı da gayet iyi biliyorum.”

Sarah gülmemek için kendini zor tuttu.

Albay Haviland ses tonunu alçalttı ve William’a yanaştı. “Buraya yeğeninize olan saygısını göstermek üzere davet edildi, lordum, ve küstahlıkta sınır tanımayıp—”

“Hanımefendiye saygımı *sunmak* üzere buradayım!” Connor’ın derin, buğulu sesi Albay Haviland’in sözünü kestiği gibi bütün odayı da doldurmuştu.

Ama diğerleri anlamasa da Sarah anlıyordu. Adam buraya ne dayısının subaylarından biri ne de bir Komando olarak gelmişti. O bu defa sadece ve sadece Connor MacKinnon’dı ve bu onurlu hareketi Sarah’nın boğazının düğümlenmesine yol açtı.

Kadına doğru yürüdü, elini tuttu ve öpmek üzere önünde eğildi. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, kadın kolundan yukarı doğru sıcak dalgaların yayıldığını hissetti. “Leydim.”

Dayısının onları izlediğinin farkında olan Sarah içini yakıp kavuran aşk ateşini buzdan bir maskenin ardına saklamaya çalıştı. “Hoş geldin, Binbaşı.”

Connor, Sarah'nın gözlerinin içine baktı ve o an oraya gelmekle ne büyük bir ahmaklık etmiş olduğunu fark etti.

Kadın üzerinde küçük, altın rengi çiçek işlemeleri olan ve gözleriyle aynı tondaki mavi elbisesinin içinde ısırl ısırl parlıyordu. Dolgun göğüsleri korsesinin üzerinden hafifçe taşmıştı. Saçları yüzünü öne çıkaracak biçimde arkada toplanmıştı ve altın rengi bukleleri bir omzunun üzerine dökülüyordu. Elbisesinin eteğinin kalça kısmının kabarık olması – belli ki bu tuhaf bir kraliyet modasıydı – hem ince belinin daha ince, hem de yuvarlak hatlı kalçalarının daha dolgun görünmesini sağlamıştı.

Connor zaten elbisenin içinde ne olduğunu bildiğinden bütün bunların pek de bir önemi yoktu.

Lanet olası kulübende kalmalıydın, ahabap.

Gerçekten de öyle yapması gerekirdi.

Ama artık çok geçti ve oradaydı işte.

Connor'ın bir yanı Sarah'nın dizlerine kapanıp ona günlerinin onsuz kapkaranlık geçtiğini, yaşam sevincinin, ışığının ve müziğinin elinden alındığını ve gecelerinin kabuslarla dolu olduğunu söylemek istiyordu. Onu karşısında gördüğü an kalbinin yerinden fırlayacak gibi attığını söylemek istiyordu. O ana kadar ondan daha güzel, daha zarif ve daha zeki bir kadın tanımadığını söylemek istiyordu.

Ama aklından geçenlerin hiçbirini söyleyemedi.

Hiç istemese de kadının elini bıraktı. “Sizi böyle sağlıklı görmek benim için büyük mutluluk.”

Sarah gerçekten de iyi görünüyordu, yaraları iyileşmiş, gözlerinin etrafındaki siyah halkalar kaybolmuş, pürüzsüz teni ısırl ışıldı. Connor, kadının ailesinin onu neden İngiltere'den gönderdiğini Wentworth'e anlatıp anlatmadığını merak ediyordu.

Kadının yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. “Eğer bugün

iyiysem, bu sizin, Yüzbaşı Joseph'in ve Lord William'ın sayesinde."

Connor o an kadının Joseph'in kendisine vermiş olduğu wampum kolyesini hâlâ takmakta olduğunu fark etti, mor ve beyaz deniz kabukları boynunda parılıyordu. Kadının o kolyeyi Kızılderili olduğu için bu davete çağrılmayan Joseph'i onurlandırmak için taktığını biliyordu. Connor'ın hayranlığı daha da arttı.

Diğerleri sohbete dalmış oldukları sırada Sarah alçak bir sesle sordu: "Joseph nasıl?"

"Gayet iyi, leydim. Sana iyi dileklerini yolladı. Adamlarım da öyle. Senin güzel keman resitallerini özlüyorlar." Bir an için durdu, ardından yalnızca Sarah'nın duyabileceği bir ses tonuyla konuştu. "Ben de öyle."

"Lütfen sen de onlara benim selamımı ilet." Ölçüp tartarak konuşuyordu, fakat Connor kadının gözlerinden çok daha fazlasını söylemek istediğini anlıyordu.

O sırada Wentworth onları yemeğe çağırdı.

Connor daha önce Wentworth'ün masasına oturmamıştı, fakat Iain'dan duyduğu kadarıyla tam bir ziyafet onları bekliyordu. Ve sofranın görüntüsü ağzını sulandırmıştı.

Connor'ın adamları açlıklarını haşlanmış et, tuzlu domuz eti, patates ve mısır ekmeğiyle, susuzluklarını da çam birası ve romla giderirken, Wentworth'ün masası kaselerce çorba, tabaklar dolusu kızarmış turp, patates ve havuç, ayrıca balık buğulama, kızarmış et ve ördekle dolup taşıyordu. Yemeğin yanında şarap servisi yapılıyordu. Yemek takımı beyaz ve mavi porselen tabaklar ve kaselerden, kaliteli kristal bardaklardan ve gümüş çatal, kaşık ve bıçaklardan oluşuyordu.

Bir sürü tabak. Bir sürü bardak... Her yerdeydi.

Bir insanın karnını doyurması için bu kadar kalabalığa ne

gerek vardı? Neyse ki Connnor Sarah'ya elleriyle nasıl yemek yiyeceğini öğretmişti.

Connor kendisine gösterilen yere oturdu, tam karşısında Haviland vardı. Masanın bir başında Wentworth, diğer başında ise Sarah oturuyordu. Böyle bir masada nasıl yemek yemesi gerektiğini bilmediğinden, önce diğerlerini izledi ve ardından onları taklit etti.

Fakat Sarah, Connor'ın zorlandığını fark etmişti. Bu yüzden gerek hareketleri, gerek bakışları, gerekse de jestleriyle ona diğerlerine belli etmeden hangi çatalı nerede kullanacağını, nasıl tutması gerektiğini ve hangi kadehe şarap hangisine su doldurması gerektiğini gösterdi.

Yemek faslı henüz bitmemiş olmasına rağmen, sohbet Wentworth'ün subaylarının istediği yöne gitmeye başlamıştı. Cooke hariç hepsi Sarah'yı etkilemek için kahramanlık hikayelerini anlatarak kendilerini gülünç duruma düşürüyorlardı. Haviland önceki yaz Ticonderoga Kalesi'nin kuşatılmasında nasıl önemli bir rol aldığını bire bin katarak anlatırken aslında kendisini gülünç duruma düşürenlerin arasında başı çektiğinin farkında değildi. Bir sonraki hafta da orada askerlerine kumandanlık edecekti – tabii öncesinde Connor onu öldürmezse.

Kale zaten savaşılmadan alındı, Fransızlar yaklaştığımızı görüp kaçtılar, bunu sen de gayet iyi biliyorsun, seni *neach diolain!*

Haviland'ın böbürlenmesinden ve adamların yalnızca kendilerinden bahsetmelerinden bıkan Connor söze girdi. “Leydi Sarah da çok başarılı bir müzisyendir.”

Bu sözler karşısında Sarah'nın yüzü kızardı, Connor'la göz göze geldiler.

Haviland kendisinin artık sohbetin ilgi odağı olmadığını fark ederek sinirlendi ve bakışlarını Connor'a çevirdi. "Bir İskoç köylüsü müzikten ne anlar ki?"

"Biz İskoçlar müziğe oldukça düşkünüzür." Connor ses tonunu yükseltmemeye çalıştı.

"Siz köyde çalıp söylediklerinize müzik mi diyorsunuz? Ayrıca o garip borulara ne demeli? Çaldığında vahşi bir hayvan ölüyormuş gibi ses çıkaran o garip şeyi İskoçlardan başkasının müzik aleti diye icat etmesi de beklenemezdi zaten." Diğerleri görgü kurallarına uyup sessiz kalırken, Haviland kendi esprisine güldü. "Culloden Savaşı'nda boru çalanları sadece o lanet ses kesilsin diye vurmuştuk."

Connor beynine hücum eden kanı hissetti, öfkeden yerinde duramıyordu.

Fakat tam karşılık verecekti ki Sarah araya girdi. "Komando Kampı'nda dinlediğim müzik gerçekten de çok hoştu. Olaya müzikal açıdan bakacak olursak onların köy şarkılarıyla bir keman konçertosu arasında pek de bir fark yok bence. Ayrıca can çekişen bir hayvan sesine benzer bir enstrüman duymak istiyorsanız, obua çalmaya yeni başlamış bir müzisyeni dinlemenizi tavsiye ederim."

Adamlar gülüştüler, Haviland ise masanın ortasında böyle küçük düşürülmüş olduğu için gerçekten de çok öfkeli görünüyordu. Ve Connor'ın öfkesi dinmiş gibiydi – en azından o an için.

"MacKinnon haklı." O ana dek pek konuşmamış olan Wentworth gülümsedi. "Leydi Sarah yalnızca beş yaşındayken, onu saraya götürdüm ve orada tek başına Majesteleri'nin önünde konser verdi."

Masadakilerin hepsi aval aval bakıyordu.

Connor da en az onlar kadar şaşkındı. Bundan o ana dek haberi olmamıştı.

Teğmen Cooke kadına doğru yaklaştı, anlatılanlar ilgisini çekmiş olmalıydı. “Bayağı korkmuş olmalısınız!”

Sarah dudaklarını, Connor’ın öpmeyi deli gibi istediği o dudaklarını hafifçe sildi. “Aksine, efendim. O kadar küçük-tüm ki nasıl onurlandırıldığının farkında bile değildim. Aslına bakacak olursanız hayal meyal hatırlıyorum.”

Wentworth sandalyesinde arkaya yaslandı, bileklerinden birindeki dantel manşeti düzeltti. “Odaya girdi, hafifçe eğilerek reverans yaptı, onu klavsenin taburesine oturabilmesi için kaldırmamız gerekti, altına da bir minder koyduk. Çalmaya başladı. Majesteleri, performansından büyük keyif alıp kahkahalar atmaya başladığında, Sarah çalmayı bırakıp ondan nazik bir dille sessiz olmasını istedi ve daha sonra çalmaya devam etti.”

Adamlar güldüler.

Connor, Wentworth’ün yüzünde daha önce hiç görmediği bir şey gördü – saf sevgi. İster istemez nasıl böyle bir açmazın içine düştüğünü, nasıl dünyada en nefret ettiği, öldürmeye yemin ettiği adamın yeğenine aşık olduğunu düşünmeye başladı.

Daha sonra Wentworth çağrıldı. Geri döndüğünde, önemli bir mesele konuşmak üzere subaylarının kendisine katılmalarını istedi. “Fazla uzun sürmez. Binbaşı, bu sırada lütfen yeğenime eşlik edin.”

Connor ve Sarah yalnız kalmışlardı. İkisi de ayağa kalktılar, masasının etrafını dolaşarak ortada buluştular. “Connor, ben–”

“Sarah, canım–”

Aynı anda konuştular, bütün akşam boyunca taktıkları maskeler düşmüştü. Connor önce Sarah’nın konuşmasını bekledi.

“Seni öyle çok özledim ki! Senden ayrı olmaya dayanamıyorum.” Ellerini adamın ellerine doğru uzattı.

Connor yakalanmamak için ellerini çekmek istedi. Fakat parmakları Sarah’nın parmaklarına çoktan kenetlenmişti, özlemine gidermeye çalıştı, aralarındaki temas nedeniyle kalbi hızla çarpıyordu. “Ona anlattın mı?”

Sarah başını evet anlamında salladı. “Bana inandı, tıpkı senin gibi.”

“Sevindim.” Connor omuzlarından ruhunu karartan, ağırlaştıran bir yükün kalktığını hissetti.

“Lord William eğer başarabilirse, bir koca bulmama yardımcı edeceğini söyledi. Ona bir kocada isteyeceğim özellikleri sayarken aslında *seni* tarif ettiğimi fark ettim. Ah, Connor, seni severken nasıl başkasıyla evle—”

“Şşşt.” Kadını susturmak için parmaklarını onun dudaklarına götürdü, başparmağını güzel dudaklarının üzerinde gezdirdi, onu öpmek için yanıp tutuşuyordu. “Biz beraber olmayız. Bunu biliyorsun. Wentworth sana dokunduğum için öldürür. Ayrıca küçücük bir kulübede, üstünde ipekler değil pazenlerle, geyik eti ve mısır ekmeği yiyerek, dibinde sınır bölgesinde olmanın getirdiği tehlikelerle yaşayabileceğine inanıyor musun gerçekten?”

“Eğer bu seninle olacağım anlamına geliyorsa, sonuna kadar.” Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, bütün zorluklara bakışlarıyla meydan okuyordu. “Senden sonra seninle olduğum günlerdeki kadar mutlu olamadım hiç.”

“Birkaç güzel, çalıntı günümüz vardı, yaşadık ve bitti işte. O güzel günlerin anısını bizden kimse alamaz ve o anıları son nefesime kadar kalbimde saklayacağım. Ama artık kendi yollarımıza gitmek zorundayız – birbirimizin iyiliği için. Artık senin mahcup olmanı, yalnız kalmanı istemiyorum, sen de be-

nim kırbaçlanmamı, hadım edilmemi ya da asılmamı istemezsin. Sona geldik, leydim. Dayın sana değer veriyor. Sana seni mutlu edecek, çocuklar verecek bir koca—”

O sırada duvara toslamış gibi oldular.

Wentworth odaya girerken çabucak yerlerine döndüler.

Wentworth elindeki siyah, ipek gözbağını havaya doğru kaldırdı. “Ayağa kalk, tatlım, gözlerini bağlayacağım. Sana bir sürprizim var.”

Hâlâ Connor’la baş başa yaptıkları konuşmanın etkisinde olan Sarah ayağa kalktı ve gözlerinin bağlanmasına izin verdi. “Bir sürpriz mi?”

“Sağ salim dönmeni kutlama amaçlı.” Kadının etrafı göremediğine emin olan Wentworth onu odadan çıkardı. “Sen de gel, Binbaşı.”

Connor şarap bardağını aldı – aslında ihtiyacı olan bir şişe İskoç viskisiydi – ve peşlerine düştü, kalp atışları hâlâ hızlıydı. Kapının dışına çıktı ve olduğu yerde kaldı, kalbi hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu, boğazının düğümlendiğini hissetti.

Wentworth, Sarah’yı durdurdu ve gözbağını çıkardı. “Bak bakalım.”

Sarah derin bir nefes aldı, ellerini yanaklarına götürdü ve Connor bir an için kadının dizlerinin bağının çözüleceğinden endişe etti. “Aman Tanrım!”

Öne doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha.

Klavsens duvara dayalı duruyordu, pırıldayan yan kısımları süslü çiçek desenleriyle ve aşk melekleriyle kaplıydı, üst kapağı kaldırılmıştı ve kapağın iç yüzeyinde de bir Yunan tapınağının ve beyaz atların olduğu bir doğa resmi bulunuyordu. Klavsensin hemen önünde klavsensle uyumlu, siyah, kadife bir minderi olan uzun bir tabure vardı.

Yanaklarından aşağı yaşlar süzülen kadın yeniden Wentworth'e baktı. "Ah, dayıcığım!"

Wentworth kollarını kocaman açtı. "İstersen bana ne kadar sevindiğini gösterebilirsin."

Sarah, Wentworth'ün kollarına doğru koştu, yanağına utan-
gaç bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. O sırada Connor'la
göz göze geldiler.

Connor göğsüne bir bıçak saplandığını hissetti, canı yanı-
yordu fakat yine de gülümsemeyi başardı.

Sarah gülümsedi ve klavsene sanki kutsal bir tapınağa yak-
laşıyormuş gibi yaklaştı. "Bu çok güzel!"

Tabureyi kendisine doğru çekti, kabarık eteklerini topladı
ve oturdu. Fakat çalmak yerine titreyen parmaklarını uzunlu
kısalı tuşların üzerinde gezdirdi, onları bir sevgili şefkatiyle
okşadı. Titrek bir nefes alarak parmaklarını tuşların üzerine
yerleştirdi, elleri bu iş için inanılmaz küçük görünüyordu. Ar-
dından gözlerini yumdu – ve çalmaya başladı.

Başta bir iki notanın tınıları duyulmuşken artık notalar
başlı başına bir ritme dönüşmüştü. Bir eli diğer narin elinin
geçtiği tuşların üzerinden bir daha geçiyor, notalar birbirine
karışıyor, bir bütün oluyordu. Çalarken parmakları acemilikle
hareket etmiyor, tuşları kusursuzca okşuyordu. Kulağa sanki
iki elden çıkması imkansızmış gibi gelen müzik bütün odayı
dolduruyor, Connor'ın kalbinin göğüs kafesine sığamamasına
neden oluyordu.

Ve müzik Connor'ı kalbinden sanki kurşun bir mermi gibi
vurdu, göğsü ikiye yarılmış gibiydi.

Kadını seviyordu. Leydi Sarah'yı – İngiliz markisinin kızı,
kafir Kral'ın torununun kızı, öldürmeye yemin ettiği adamın
yeğeni – seviyordu. Onu bütün hücreleriyle, tüm ruhuyla, sa-

hip olduğu ve olacağı her şeyiyle seviyordu. Onu sevmekten asla vazgeçemeyecekti.

Güzel Sarah.

Leydi Sarah Woodville.

Bir yanı kadının ona ait olduğunu haykırıyordu. Sınır bölgesinin geleneklerine göre evlenmişlerdi. Bekaretini kendisi bozmuştu. Kadınla sevişmişti, kadın da onunla sevişmişti ve bundan zevk almışlardı. Ne kadın onu boşamıştı, ne de kendisi kadını. O Connor'a aitti!

Ardından onu MacKinnon Çiftliği'nde inek sağarken, etrafı silip süpürürken, şöminenin başında çorap örerken hayal etti. Wentworth'ün Noel ziyaretinde yanlarına geldiğini, ambarın tavan arasında uyuduğunu, yeğeninin kız ve erkek çocuklarını dizlerine oturtup sevdiğini hayal etti.

Bu mümkün değildi. Asla olamazdı ve olmayacaktı.

Tha mórán ghràdh agam ort. Sana deliler gibi aşığım, sevgilim. Tanrı beni kurtarsın, çünkü çok aşığım.

Connor tek bir kelime etmeden arkasını döndü ve oradan çıktı.

Sarah başını yastığa gömmüş hüngür hüngür ağlıyordu, göğsündeki ağrı dayanılmaz geliyordu. Kalbi böyle parçalara ayrılmışken nasıl hâlâ atabiliyordu?

Connor oradan ayrılmıştı. Sarah klavsen çalarken, çekip gitmişti işte. Veda bile etmeden gitmişti. Sarah o iğrenç Albay Haviland onu kızdıracak bir şey mi söyledi ya da yaptı diye düşünmeden edemedi, fakat Lord William Connor'ın arkasını dönüp öylece gittiğini söylemişti.

Nedeni müzik olamazdı. Connor o enstrüman çalarken dinlemeyi seviyordu. Bunu kadına pek çok kez söylemişti ve

Sarah ona inanıyordu. Kendisi klavseni gördüğü sırada nasıl mutlu olduysa Connor da en az onun kadar mutlu olmuş, sevincini paylaşıyor gibi görünüyordu. Gözlerindeki bakıştan klavsenin Sarah için neler ifade ettiğini anlamışa benziyordu. Hatta ondan çalmasını bile istemişti.

Hayır, kesinlikle müzik hoşuna gitmediği için odadan çıkıp gitmiş olamazdı.

Sarah'yı terk etmişti. Onun hayatından çekip gitmişti. Yapmaları gerekenin bu olduğunu söylediği şeyi yapmıştı – kendi yoluna gitmişti işte. Ve Sarah onun geri dönmeyeceğini biliyordu.

Birkaç güzel, çalıntı günümüz vardı, yaşadık ve bitti işte. O güzel günlerin anısını bizden kimse alamaz ve o anıları son nefesime kadar kalbimde saklayacağım. Ama artık kendi yollarımıza gitmek zorundayız – birbirimizin iyiliği için.

Adamın söyledikleri kulaklarında çınılıyordu, Sarah, dayısının ve hemen yan odada kalan Agnes'in kendisini duymayacağını ümit ederek kederini başını yastığa gömüp hıçkırarak akıttı. Lord William'ı endişelendirmek ya da Agnes'in meraklı sorularına yanıt vermek zorunda kalmak istemiyordu.

En son ne zaman âdet gördünüz?

Sarah'nın içini gözyaşlarının bir anda kesilmesine neden olan bir korku sardı. Derin bir nefes aldı ve düşünmeye çalıştı.

Bir önceki regl dönemi gemi yolculuğuna çıkmalarından hemen önce bitmişti. New York'tan Mart'ın 17'sinde ayrılmışlardı. Ertesi gün Nisan'ın 11'i olacaktı. İçinden günleri saydı, kalbi sanki duracak gibiydi.

Gözlerini kocaman açtı, yatakta öylece oturdu ve karanlığa doğru baktı.

Reglinin bir hafta önce başlamış olması gerekiyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

William, Amherst'ten gelen mektubu bir kenara koyarken bakışlarını haberi vermek üzere yanına gelen subaylarına kaldırdı. "Lévis'in kuvvetlerini Montreal'de topladığını ve bir filo askerimiz daha Murray'in yükünü hafifletmek üzere yanına varamadan Quebec'i yeniden ele geçirmeyi planladığını yazmış. Bu sırada, Murray ve adamları yakacak odun bulabilmek için evleri yıkıyorlarmış ve Quebec civarındaki tarlalarda yiyecek arıyorlarmış. Kuvvetlerinin yarıdan fazlası bu yoksunluklar nedeniyle yüksek ateş ve iskorbüte yenik düşmüş."

Bu hiçbir komutanın istemeyeceği bir durumdu, çünkü açlık ve hastalık yenmesi zor düşmanlardı.

Her zamanki gibi ilk konuşan Haviland oldu. "Eğer Lévis Quebec'i yeniden ele geçirirse, filomuz oraya ulaştığı an orayı yeniden kaybedecektir."

William da hemfikir. "Murray'i yenseler bile şehri uzun süre ellerinde tutamazlar. Sayıca azlar ve tek bir kaleleri kaldı – Montreal."

"Quebec'i ellerinde tutamayacak olmalarının hiçbir önemi yok." Binbaşı MacKinnon gözlerini William'ın yazı masasındaki haritaya dikmişti. "Şehri ele geçirmeye çalışınca onlarla

orada savaşmamıza neden olacaklar, böylece ilerlememize ket vurarak Vaudreuil'e Montreal'de hazırlık yapması için zaman kazandırmış olacaklar.”

William işin bu yönünü hiç düşünmemişti. “Amaçlarının bize sorun çıkarıp Vaudreuil'e zaman kazandırmak olduğunu düşünüyorsun yani.”

MacKinnon omuz silkti. “Fransızların kesin olarak ne düşündüklerini bilemeyeceğim tabii, fakat ben Lévis'in yerinde olsaydım, Montreal'in kuşatılmasını yaz gelmeden evvel ne yapıp edip engellemeye çalışırdım.”

Haviland alayla gülümsedi. “Bu, savaşın sonucunu değiştirmeyecek, MacKinnon.”

Albayın Binbaşı MacKinnon'dan hazzetmediği her hareketinden ve her konuşmasından açıkça belli oluyordu. Binbaşığı kasten kızdırmaya çalışıyordu, oysa binbaşı, Haviland önceki gece Culloden'dan bahsettiğinde kendini dizginlemeyi iyi başarmıştı. MacKinnon müsamaha göstermeye çalıştı.

“Değiştirmeyecek elbette, fakat Lévis...”

Yan odadan her sabah olduğu gibi o sabah da yine klavseninin başına oturup çalmaya başlayan Sarah'nın sesi geldi. Müzik belli ki binbaşının düşüncelerini dağıtıyordu, çünkü ne diyeceğini unutmuş gibi bir hali vardı. Çenesini sıkı.

Çabuk toparlanıp kendine gelen adam, gözlerini Haviland'e dikti. “Lévis savaşmayı bilen bir adam, itibarını kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktır. Yenilmeden geçen her günün bir zafer sayıldığı zamanlar da vardır.”

Wentworth binbaşının ne demek istediğini anlamıştı, fakat ondan bunları duyduğu için şaşkındı. “Tam bir filozof olduğunu bilmiyordum, Binbaşı. Haklısın.”

“İyi dedin, Binbaşı,” diye ekledi Cooke.

Haviland tam itiraz etmek üzere ağzını açacaktı ki Willi-

am albayı susturmak için elini havaya doğru kaldırdı. “Ben de Amherst’in mektubunu yazın yapılacak savaşın bir taslağı olarak görüyorum.”

Her şey gayet netti. Amherst, Oswega Kalesi’nden yola çıkarak Montreal’e ilerleyecek ve şehrin batısını saracaktı. Wentworth’ün gönderdiği bir filo askerin yanına varmasıyla birlikte kuvvetleri güç bulacak olan Murray, Quebec’ten aşağı doğru inip Montreal’in kuzeyine ulaşacaktı. William askerlerini önce kuzeye, Ticonderoga Kalesi’ne oradan da Montreal’in güneyine saldırmak üzere Crown Noktası’na gönderecekti. Böylece Montreal’in etrafı sarılmış olacaktı ve şehir gerekli görülürse kuşatılacaktı.

Şah mat.

Haviland gülümsedi. “Öyleyse eylülde yeniden Londra’da olacağız.”

“Yerinde olsam sandıklarımı hazırlamakta o kadar acele etmem.” MacKinnon tek tek adamların yüzüne bakarken kaşlarını çatmıştı. “Fransızlarla barış yapmamız, onların Kızılderili müttefikleriyle de barış yapacağımız anlamına gelmiyor. Kızılderililer barış yapmaya yanaşmayabilirler ya da Fransızların William Henry’deki zaferinden sonra olduğu gibi kendilerini Fransızlar tarafından ihanete uğramış hissedip savaşıma devam edebilirler. Amherst, Vaudreuil ile uzlaşmaya çalışırken ona Fransızların Kızılderili müttefiklerini de savaş baltalarını toprağa gömmeye ikna etmeleri konusunda ısrar etmeyi unutmasın, aksi takdirde kendimizi bayağı uzun sürecek bir savaşın içinde bulabiliriz.”

William, söz konusu Kızılderililerin düşünme tarzı olduğunda MacKinnon kardeşlere sonuna kadar güveniyordu. Sarah’nın hâlâ hayatta olması da onlara boş yere güvenmedi-

ğinin en büyük ispatıydı. “Endişelerini Amherst’e ileteneğim, Binbaşı.”

Sarah klavsen taburesinden kalktı ve dayısıyla birlikte sabah çayı içmek üzere ona doğru yavaşça yürümeye başladı, aklı yalnızca mzikteydi. nceki gece hamile olabileceği korkusuyla gözüne bir damla uyku girmemişti. Connor’ın içine boşaldığı her iki seferden sonra da ona itboğan otu çayı iirdiğini içinden tekrarlayarak kendisini rahatlatmaya çalışmıştı. Eğer ot gerçekten de hamileliği önlüyorsa, o zaman endişelenmesine gerek yoktu. Belki de reglinin gecikmesinin nedeni itboğan otunun Connor’ın ona söylemeyi unuttuğu yan etkilerinden biriydi.

“Gel de birlikte çay içelim,” diye seslendi Lord William yazı masasından.

Kapının girişinde reverans yaparak içeri giren Sarah şöminenin önüne, dayısının yanındaki pelş sandalyeye oturdu ve her ikisi için de çay servisi yaptı. “Günaydın, dayıcığım.”

“Günaydın.” Adam ceketinin cebine bir şey koydu – o kırmık, siyah şah.

Çayların içine biraz süt ve şeker koyup karıştırdıktan sonra ilk fincanı dayısına uzattı. Adam kendisine uzatılan çay fincanını altında tabağıyla birlikte aldı ve çayını yudumlamaya başlamadan önce sandalyesinde arkaya yaslandı.

“Vali DeLancey ebeveynlerinden eve yollanman konusunda bir haber gelene kadar burada, benim yanımda kalmadan ötürü iinin rahat olduğunu yazmış. Aynı zamanda babana ve annene yazdığım mektupların da Londra’ya gitmek üzere limandan yola çıktıklarını belirtmiş.”

Sarah sıkıntısının biraz dağıldığını fark etti. “Bu iyi haber. Teşekkürler, dayıcığım. Bana karşı hep çok nazik oldunuz. O

koca klavseni Albany'den buraya nasıl getirttiğinizi hâlâ aklım almıyor.”

Dayısı ona daha önce klavsenin onun sağ salim kurtulmuş olmasının şerefine New York'tan gemiyle Albany'ye yollanmasını sağladığını, daha sonra da kalın battaniyelere sarılı vaziyette ve büyük ihtimam gösterilerek özel bir vagona yüklenip ormanın içinden yavaşça kaleye getirildiğini anlatmıştı.

Lord William onu inceler gibiydi. “Seni en son çalarken dinlediğimde yalnızca on iki yaşındaydın. O zamanlar yeteneğinin o yaştaki bir çocuğa göre emsalsiz olduğunu düşünmüştüm. Şimdi kendini tahmin ettiğimden de çok geliştirmişsin. Daha önce Kraliyet Tiyatrosu dışında hiçbir yerde bu kadar üst düzey bir performansla karşılaştığımı hatırlamıyorum. Yeteneğinle zavallı, yeteneksiz ablamı korkutmuş olmana şaşmamak gerek.”

Böyle övülmek Sarah'nın hoşuna gitmişti, fakat dayısının annesinin aleyhinde konuşurken görmek de kafasını karıştırmıştı. Uzanıp bir çörek ve üzerine de biraz kaymak aldı. “Klavsen konusunda gelişmiş olduğumu düşünmenize çok sevindim. Ancak maalesef oldukça uzun süredir alıştırma yapamadım.”

“Bu durum yakında değişecek.” Adam kendisine de bir çörek aldı ve üzerine reçel sürdü.

Sarah çöreğinden bir lokma aldı – ve birden Leydi Margaret'm ona yeni hamile olan bir lordun eşinin midesinin çok bulandığını ve bu yüzden doğru düzgün bir şey yiyemediğini anlattığını hatırladı. Eğer hamile olan her kadının midesi bulanıyorsa, Sarah kesinlikle hamile olamazdı, çünkü kurt gibi açtı. İçindeki korku yerini rahatlamaya bıraktı.

Çöreğini çabucak yedi ve bir çörek daha almak istedi. Fakat görgüsü açlığını yendi ve bir çörek daha almak yerine çayını yudumladı.

“Üstelik ezberinden çalıyorsun – ki bu da oldukça şaşırtıcı. Senin için Albany’de basılı besteleri bulabileceğimiz bir yer var mı bir araştıracağım.”

Dayısına baktı, yüzündeki heyecanı gizleyemiyordu. “Ah dayıcığım! Sizce Müziğin Ustası Handel’in besteleri de burarlarda basılmış mıdır?”

Adam sorusuna cevap veremeden kapıda teğmen Cooke belirdi.

“Affedersiniz, lordum.” Hafifçe eğilerek selam verdi. “Leydim.”

“İçeri gir, teğmen.”

Üniforması içinde iki dirhem bir çekirdek görünen teğmen Cooke, başına düzgünce yerleştirdiği beyaz peruğuyla içeri girdi ve dimdik durdu. Adam içtendi, Lord William’a büyük bir görev duygusuyla bağlıydı, efendiydi ve Sarah’ya karşı da özenliydi. “Komandolar ovadaki atış talimine hazır bekliyorlar. Muvazzaflardan bazıları da onları izlemek istiyorlar, fakat Haviland bunun onların dikkatini dağıt–”

“Ben zaten subaylarıma adamları arasından en iyilerini seçmelerini ve seçtikleri askerlere ödöl olarak talimi izlemelerini emrettim bile.” Lord William dönüp Sarah’ya baktı, durumu ona da anlatmak istiyordu. “Bu, Muvazzaflar arasında alçak gönüllülüğün gelişmesine katkıda bulunacak ve Komandolara karşı saygı duyulmasını sağlayacaktır. Haviland’e emirlerimin aynen geçerli olduğunu ilet. Ayrıca teğmen, istersen talimi sen de izleyebilirsin.”

Teğmen Cooke sevincini gizlemeye çalıştıysa da pek beceremedi. “Teşekkür ederim, lordum. Leydim.” Selam verdi ve oradan ayrıldı.

Sarah adamın odadan çıkışını izledi, içindeki adamın pe-

şinden gitme isteği inanılmazdı. Belki Connor'la konuşamayacaktı ama en azından onu görebilecekti. "Ben de izlemek isterim, dayıcığım."

Lord William çöreğini çiğniyordu, bir yandan da kaşlarını çatmıştı. Nihayet konuştu. "Bütün sıkıntılarından sonra seni o tüfek seslerinden ve yaşadıklarını hatırlatacak herhangi bir şeyden uzak tutarak daha iyi yaptığımı düşünüyorum."

"Beni kendi anılarımdan uzak tutamazsınız, dayıcığım." Onu tutkularından da uzak tutamazdı. "Kızılderililerden birinin hizmetçimin yüzülmüş kafa derisini bir çembere diktığını gördüm. Binbaşı MacKinnon ve Joseph'in savaştıklarını ve öldürdüklerini gördüm. Gözümün önünde adamların zehirlenerek can verdiklerini gördüm. Ben bile birini öldürdüm."

Kadının dedikleri Lord William'ın daha çok canını sıkmış olmalıydı ki adam yüzünü iyice asmıştı.

Dayısının kendisini anlamasını sağlayacak bir yol aradı. "Komandoların yeteneklerini ne kadar takdir ettiğimi onlara göstermek istiyorum, çünkü ben hayatımı o yeteneklere borçluyum – hem de binlerce kez. Onları talim yaparken izlemenin onlar için de cesaretlendirici olacağını düşünüyorum."

Adam yeğeninini söylediklerini düşünüyor gibiydi. "Prensip olarak kadınların kale surlarına gitmelerine izin vermem."

"Ben yalnızca bir kadın değilim." Sarah kafasını kaldırdı. "Sizin yeğenininizim."

Adam çay fincanını aldı, tek kaşını yay gibi kaldırmıştı. "Bu hoş ayrıcalığın subaylarımın hoşuna gideceğinden pek emin değilim, tatlım."

Connor alabildiğine uzanan ovaya baktı, her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyordu. Adamlarını gün doğmadan önce ovaya çıkarıp onlara arka plan teşkil etsin diye kütük ta-

şıtmıştı. Özellikle sırtlarında mühimmatları varken kütükleri taşımak hayli zor olmuştu, fakat onları bekleyen günlerle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

O gün erlerin nişancılıkta ne kadar usta olduklarını sergilemeleri açısından bir sınav olacaktı. Normalde hedefi vurmakta hepsi iyiydi, fakat bu sınavla aynısını ateş altındayken yapıp yapamayacakları ortaya çıkacaktı, tıpkı gerçek bir savaşta olduğu gibi. Komandalardan bazıları sanki onlarla birlikte savaşıyor gibi yaparken, diğerleri de bağrışıp hedefi kaçıracaktlardı, erler de bu sırada sürünecekler, kütükler arasında koşacaklar ve bunları yaparken kendileri için ayrı ayrı belirlenmiş, uzaktaki hedefleri vuracaktlardı. Erlerin bunları birbirleriyle uyum içinde yapmaları gerekiyordu – yarısı hayali düşmanı ateşe tutarken diğerleri de tüfeklerini yeniden dolduracaktlardı. Aralarından iki dakikada üç el ateş edebilen ve hedeflerini vuranlar Komando olacaktlardı.

Ortam gerçek bir savaşa çok benzeyecek şekilde yeniden düzenlenmişti, gürültü ve erlerin üzerinde oluşan baskı öyle gerçekçiydi ki aralarından çok azı hedeflerini bir kerede vurabilirdi.

Erler fazla konuşmuyorlardı, yorgun ve endişeli oldukları yüzlerinden okunuyordu. Her biri o gün pes ederek veya başarısız olarak milis kuvvetlerine geri gönderilecek askerler arasında olup olmadığını merak ediyordu.

“Askerler, toplanın!” Connor ses tonunu hepsinin kendisini duyabileceği şekilde yükseltti. “Neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorsunuz. Bu talim yaklaşan savaşların yalnızca küçük bir örneği gibi olacak. Bu iş için yeteneğiniz veya cesaretiniz yoksa, şimdi gerçekle yüzleşme zamanı. Pes edip kaçmak isteyen varsa hemen şimdi yapsın. Utanmanıza gerek yok, kimse arkanızdan kötü konuşmayacak.”

Connor erleri kuşkuları ve korkularıyla baş başa bırakmak için biraz bekledi. Başlarını dik tutan erler aralarından ayrılan olacak mı diye gizliden gizliye etraflarını süzüyorlardı. O sırada Komandolar da onları izliyorlardı, belli ki bütün bunları sıkıcı buluyorlardı.

“Bugünün en can alıcı noktası birbirinizi vurmamanız, anlaştık mı? Savaşta soğukkanlı olabilmek önemlidir. Yanındaki arkadaşının korkuya kapılması hiçbir Komandonun bacağına ya da hayatına mal olmamalı.”

Bu Connor’ın askerlere talim yaptırdığı ilk yıldır – önceki yıl onları komuta eden Morgan’dı – ve yalnızca kimsenin sakatlanmaması ya da ölmemesi için dua etmişti.

“Yerlerinizi alın. İlk el silah sesini duyduğunuzda harekete geçin. Emirlere kulak verin.”

Fakat erler artık ona bakmıyorlardı, hepsinin bakışları adamın arkasındaki kalenin surlarındaydı.

“Evet, İngiliz askerleri talimleri izlemeye bayılırlar. Kafanızı karıştırmalarına izin vermeyin, işinize odaklanın.” Omzunun üzerinden geriye baktı. “Bizim savaş tarzımız onlara ilginç geliyor...”

Orada durup onları izleyen İngiliz askerleri değil, kalenin surlarında, teğmen Cooke’un yanında durmuş, krallığına adeta bir prenses gibi bakan Leydi Sarah’ydı. Eflatun rengi etekleri rüzgarda uçuşuyordu, bakışlarını Connor’a dikmişti.

Adam göğsünün sıkıştığını hissetti ve kendisini ona bakarken buldu, derinlere gömüp bir daha çıkarmamak için uğraştığı duygularını bir türlü gizleyemiyordu. Kadına baktı, ona başıyla hafif bir selam verdi ve yüzünü yeniden askerlerine döndü.

Killy boğazını temizledi. “Ee ne diyordun, Connor?”

Connor, Killy'e sert bir bakış fırlattı. "Komandolar, dağılın." Tabancasını gökyüzüne doğrulttu ve ateşledi.

Sarah bitap düşmüş erlerin yeniden Connor'ın olduğu yere dönmelerini izledi, hayali savaş alanını kaplayan duman yavaş yavaş dağılıyordu.

"Bizim Muvazzafların disiplinli talimleriyle karşılaştırıldığında, bu tam bir çılgınlık." Teğmen Cooke, Sarah'ya nazikçe talimin mantığını anlatıyordu. "Fakat belli bir düzen içinde hareket ederler. Düşmana nefes aldirmeden ateş ederler ve sıralanmak yerine etrafa dağılıp siper alırlar. Özünde kendi hayatlarını korurlar, fakat aslında tek bir amaç için savaşırılar. Onları izlerken kendinizi ormanda hayal edin..."

Bir anda ses tonu alçaldı. "Özür dilerim, leydim. Ormanda çektiğiniz sıkıntıları unuttum."

"Lütfen rahatsız olmayın." Teğmen Cooke'un mahcup gözlerine baktı ve gülümsedi. "Haklısınız ama kendimi ormanda hayal etmeme gerek yok, çünkü zaten orada bulundum ve Binbaşı MacKinnon'ı savaşırken gördüm."

"Tıpkı benim gibi." Tek kaşını çattı. "Binbaşı MacKinnon'ın en büyük ağabeyi bir gün ormanda başlarını çektiğim bir Muvazzaflar birliğiyle kaybolduğumuzda hayatımı kurtarmıştı. Fransız askerleri bizi pusuya düşürmüşlerdi ve çok ağır ateş altındaydık. Fakat Komandolar ses çıkarmadan yaklaştılar ve öncesinde bizi kuşatan Fransızları etkisiz hale getirdiler. Iain MacKinnon beni yere attı ve bana nişan almış askere ateş etti. O anı asla unutmayacağım."

"Kurtulduğunuza sevindim, teğmen."

"Bakın, şimdi tekrar deneyecekler."

Gökyüzü Connor'ın tabancasından atılan mermiyle adeta ikiye yarıldı.

Erler koşup kütüklerin arkasına siper aldılar, tüfeklerini doldurdular, Komandalardan bazıları da aynısını yaptılar. Ancak Komandoların geri kalanları etrafta Kızılderililer gibi bağırıp koşturuyorlar, tüfeklerini ve tabancalarını gökyüzüne doğrultup ateş ediyorlar, çıkan sesler açısından gerçek bir savaşa benzeyen korkunç bir karmaşa yaratıyorlardı. Çığlıklar Sarah'nın kulaklarını rahatsız ediyor, ensesinden aşağıya soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

Gökyüzünden kolay kolay dağılmayan duman kadının görüşünü kısmen engelliyor, keskin barut kokusu burun deliklerini yakıyordu. Askerlerin tüfeklerini ateşlemelerini, ardından da siper almalarını izledi. Aralarından bazıları mühimmatları nedeniyle güçlük çekiyorlar, sendeliyorlar ya da tüfeklerini düşürüyorlardı. Diğerleri de tüfeklerini yeniden doldurmakta zorlanıyorlardı. Yalnızca birkaç tanesi hedefi vurabiliyordu.

Sarah'nın bulunduğu kale suru boyunca dizilmiş Muvazzaflar birbirlerine dönüp alay ediyorlar, Komandoların çığlıklarıyla dalga geçiyorlar, mücadelelerine devam eden erlere gülüyorlardı, ta ki teğmen Cooke, Sarah'nın rahatsız olduğunu fark edip onlara ya sessiz olmalarını ya da işlerinin başına dönmelerini emredene kadar.

Talim sona erdi, Connor hedef direklerini kontrol etti ve erleri bir araya topladı. Diğer Komandolarla birlikte erlere hareket halindeyken nasıl daha iyi nişan alabileceklerini, koşarken, sürünürken ya da birinin sırtında yatarken tüfeklerini nasıl doldurabileceklerini göstererek öğrettiler.

Sonra yeniden başladılar.

Connor uzun saatler boyunca askerlerini eğitti, gökyüzü dumandan geçilmiyordu. Sarah daha öncesinde adama karşı hayranlık duymadıysa bile, artık duyuyordu. O askerlerini

yeri geldiğinde teşvik ederek yeri geldiğinde azarlayarak yüreklendiren, gerçek bir liderdi.

Erlerden bazıları yaşadıkları hayal kırıklığı nedeniyle üzgün görünüyordular. İki ya da üç tanesi, başlarını önlerine eğmiş, omuzlarını düşürmüş, yüzlerinde umutsuzlukla yürüyüp gittiler, Komando olma hayalleri uçup gitmişti. Diğerleri ise cesaretle savaştılar, başlangıç pozisyonlarına tekrar tekrar dönüp denemekten vazgeçmiyorlar, yenilgiyi kabul etmiyorlardı. Ve o kaos ortamı yerini organize bir talime bıraktı, hedeflerde artık daha fazla delik vardı.

Connor tabancasını bir kez daha ateşledi.

Erler ovaya yayıldılar. Emin adımlarla öne doğru hamle yapıyorlar, hareket ederken aynı zamanda tüfeklerini doldurabiliyorlar, yanlarındaki arkadaşları tüfeklerini doldururken onlar ateş ediyorlardı. Kimileri sürünerek, kimileri de siper alarak hayali düşmana doğru ilerliyorlardı. Her biri kendi hayatı için savaşıyor, fakat tek bir ortak amaç için mücadele ediyorlardı. Connor tabancasını ikinci kez ateşleyerek talimin sona erdiğini bildirdi, bu defa hedef direklerinin ucundaki paçavralar delik deşik olmuş, bazıları yırtılıp parçalanmıştı.

Erler başarmış olmanın verdiği mutlulukla sırtıarak birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar, yüzlerinde ve parmaklarında barut lekeleri vardı. Etraflarına toplanmış Komandolar tüfeklerini havaya doğru kaldırıp Sarah'nın daha önce hiç duymadığı türden, insanın kanını donduran bir çığlık attılar. Çıkan ses kadını korkutmuştu.

“Korkmayın, leydim. Bu Mohikan savaş çığlığıdır” diye açıkladı teğmen Cooke. “MacKinnon kardeşler onu Mohikan akrabalarından öğrenip adamlarına öğrettiler. Korkunç bir ses, fakat nedense bana zaferi hatırlatıyor.”

Belli ki Muvazzaflar için de öyleydi. Daha birkaç saat önce

erlerle alay eden adamlar şimdi onların sevincini paylaşıyorlardı.

Fakat Sarah çevresinde olup bitenlerin pek de farkında değildi, bakışları Connor'da kilitlenmişti.

Connor gözlerini yumdu, Sarah'yı kendisine dokunurken hayal etti, aleti sertleşmişti. Hayalinde kadın altında yatıyor, ince bacaklarını ardına kadar açmış adamın aletini içine gömmesi için hazır bekliyordu. İçi öyle dardı ki, kesik kesik inlemeleri, içine girip çıkarken adamın kanının kaynamasına neden oluyordu. Sertleşmiş göğüs uçları emilmeye hazırды.

Aletini daha sıkı kavradı ve vücudunu kapalı avucunun içine doğru itip çekmeye başladı.

Sarah, güzel Sarah! Aletini kadının derinliklerine gömüp çıkarıyordu. Boşalırken yüzünde oluşan ifadeyle mest oldu. Vajinası adamın aletini sıkıp bırakıyor, kadın onun adını haykırıyordu.

Connor onunla aynı anda boşaldı, zevk dalgaları vücudunun her yerine yayılıyordu, menisi fışkırarak parmaklarına ve çıplak karnına aktı. Bir süre öylece, hareketsiz uzandı, nefes alış verişleri ve nabızı yavaşladı, birkaç dakika önce vücudunun her yanına yayılan o rahatlatma hissi boşluğa karıştı. Gözlerini açtı, şömineden yansıyan ışığın kulübesinin tavanında yaptığı ışık oyunlarını izledi.

İşte hep böyle olacaktı. Hayatının bundan sonrası böyle olacaktı.

Onu isteyecek, ona ihtiyaç duyacak ve onu sevecekti, fakat onunla sevişmek bir yana dursun tek kelime bile konuşamayacaktı. Ona bir daha onu sabah kale surlarında gördüğünden daha yakın olamayacaktı. Bu düşünceyle kalbinin oyulduğunu hissetti, canı yandı. Kadınla birlikte ormanda geçirdikleri o

birkaç çalıntı günün, o kısa süren mutluluğun bedeli buysa, bunu seve seve ödeyecekti.

Çünkü o günler boyunca çok *mutlu olmuştu*.

Sarah yanındayken önceki yıl omuzlarında taşıdığı o yük sanki havalanıp gitmişti. Kadın onu olduğu gibi kabul etmişti, içindeki kötülüğü bilse de. Onun gözünde Connor gerçek bir erkekti. Sarah kendisini yeniden eksiksiz hissetmesini sağlamıştı. Fakat şimdi o ağırlık yeniden üzerine çökmüştü, üstelik bu defa onu kaybetmenin hüznüyle birlikte.

Ah, Sarah, sevgilim!

Yavaşça ayağa kalktı, odanın karşısına geçti, kalaylanmış bir sürahidenden tahta bir kasenin içine su koydu, elini, aletini ve karnını temizledi, aklına rom içmek geldi. Fakat içmenin ona bir faydası olmayacaktı. Bunu nasıl atlatacaktı? Bu cehenne me nasıl dayanacaktı?

Daha önceki gece onunla yemek yemiş, konuşmuş ve ellerini tutmuştu. Onsuz geçirdiği tek bir gece bile sonsuzluk gibiydi.

Derken ne yapması gerektiğini buldu.

Pantolonunu giydi, gömleğini üzerine geçirdi, ayaklarına da mokasenlerini giyip av bıçağını belindeki kınına taktı. Bir an için tereddüt etse de kapıyı açıp geceye adım attı. Komando Kampı sessizliğe gömülmüştü, nöbet tutanlar hariç herkes kulübesinde uyuyordu. Kampın içinden geçerek önceleri sıradan birine ait olup artık çok daha büyük bir amaca hizmet eden bir kulübeye geldi.

Bir kez daha tereddüt etti, bunu yapıp yapamayacağına emin değildi, fakat çoktandır ertelediğinin de farkındaydı. Kapıyı hafifçe tıklattı ve bekledi.

Kapının diğer tarafında tahta sürgünün hareket ettiğini

duydu. Peder Delavay kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı. Kapı aralığından adamın nazik, yaşlı yüzü görüldü.

“Vaktin geç olduğunun farkındayım, peder, fakat sizinle konuşmam lazım.”

“İçeri gel!” Peder Delavay kapıyı açarken gülümsedi ve kapıyı arkalarından kapadı. Fransız aksanının yatıştırıcı bir etkisi vardı. “Kalbini bana açmayalı çok uzun zaman oldu.”

Connor kendini dizlerinin üzerine bıraktı ve istavroz çıkardı. “Affedin beni, peder, boğazıma kadar günaha battım.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

10 Mayıs

Sarah çıplak bir şekilde aynanın önünde durmuş, uzun süredir devam eden mide bulantılarından biriyle başa çıkmaya çalışıyordu. Gözleri karnındaydı ve kalbi çılgınca atıyordu. Elini karnının belli belirsiz kavisinde gezdirdi, avucunun altında belirgin bir sertlik olduğuna emindi. Bakışlarını göğüslerine çevirdi. Göğüs uçları normalden daha koyu, göğüsleri daha dolgun ve ağırdı. Ve, off, nasıl da ağrıyorlardı!

Hamile miydi?

İçinde bir şeyin kımıldadığını hissetmiyordu, fakat bütün bu değişikliklerin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Ya da durmak bilmeyen o mide bulantılarına ve kendisini son birkaç haftadır sürekli bitkin hissetmesine ne demeliydi? Ya da regl dönemi neden hâlâ başlamamıştı?

Ah, Connor, bana yardım et! Çok korkuyorum!

Bulantıları iki haftadır devam ediyor, yiyeceklerin kokuları ve görüntüleri bile midesini kaldırıyordu. Yine de Agnes ya da Lord William'ın önünde kusmamayı başarmıştı, fakat Agnes'm kendisinin sürekli koridordaki tualete gitmesin-

den şüphelenmeye başlamasından korkuyordu. Ayrıca yalnızca uyumak istemesine rağmen, her şeye burnunu sokan hizmetçi bu durumdan kıllanır diye bütün günü yatakta geçiremiyordu.

Bunu ne kadar saklayabilirdi ki? Eğer durumu anlaşılırsa ne olacaktı? Lord William onu kovup yeniden Vali DeLancey'nin yanına yollar mıydı? Londra'ya karnı burnunda giderse babası ne yapardı? Bebeği nerede doğuracaktı? Ona kim yardım edecekti? Bütün bunlara göğüs gerebilecek miydi? Bebeğine ne olacaktı peki?

Connor ve onun bebeği.

Sarah'nın kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlayacak gibi atmaya başladı ve başı dönen kadın yatağın üzerine oturmak zorunda kaldı. Birkaç derin nefes aldı, kusmamak için kendisini zor tutuyordu. Karnı korkudan düğümlenmişti. Bulantılarının en ağır safhası sona ermiş, yerini buz gibi bir panik duygusu almıştı.

Sarah yapabileceği tek bir şey olduğunun farkındaydı. Durumunu herkesten saklamalı ve bir yolunu bulup Connor'la konuşmalıydı. Ve ne olursa olsun, dayısının bebeğin babasının Connor olduğunu öğrenmesine izin vermemeliydi, çünkü Connor haklıydı.

Lord William onu öldürürdü.

Fakat yanında onu her gün giydiren Agnes varken durumunu saklaması oldukça zordu. Agnes er ya da geç kıyafetlerinin Sarah'nın üzerine olmadığını, korselerinin ve eteklerinin beline dar geldiğini, iç yeleklerinin vücudunu sıktığını fark edecekti. Bu durumda Sarah'nın tek yapabileceği şey Agnes'ı işinden ederek kadının yeniden Albany'e dönmesini sağlamaktı, böylece kendi başına giyinebilecek, elbiselerinin etek

kısımlarını büyüyen karnını saklayacak şekilde düzenleyecekti. Her şey yolunda giderse, dayısı gerçeği öğrenmeden evvel Connor'ı durumdan haberdar edecekti. Connor da bu duruma bir çare bula-

O sırada biri kapıyı alacaklı gibi çaldı.

"Leydim, banyoda işiniz bitti mi?"

Sarah büstiyerine uzanıp onu hemen başından geçirdi. "Bir saniye, Agnes."

Endişeli görünmemesi gerektiği gerçeğini aklından çıkar-
madan kapıya doğru yürüdü ve kilidi açtı. Kendisini gülümse-
meye zorladı. "Mayıs ne güzel bir ay, öyle değil mi?"

"Siz öyle diyorsanız, öyledir leydim. Fakat şahsen ben son-
baharı tercih ederim."

"Biraz temiz hava almak istiyorum." Sarah arkasını dönüp
pencereye doğru yürüdü, pencereyi açtı, dışarı doğru sarkarak
derin bir nefes aldığı sırada bulantısı yeniden başladı. "Bugün
fildişi rengi yakayı takacağım sanırım, Agnes."

Connor, bana yardım et!

Connor sessiz ve sakin bir biçimde yüzükoyun yatıyordu,
dürbünüyle Ticonderoga Kalesi'nin bulunduğu Rattlesnake
Dağının zirvesinden aşağıya, kaleye doğru bakıyordu. Şimdi
İngilizlerin elinde olan kale dört yıl boyunca Fransızlara aitti.
Aralarında Komandoların da bulunduğu 1500'den fazla İngi-
liz askeri ilk kuşatmada hayatlarını kaybetmiş, bir yandan acı
çığlıkları duyulmuş, bir yandan da kanları toprağa karışmıştı.
Daha sonra, geçen yaz Amherst'in yaklaşmasıyla Fransızlar
kuzeye doğru kaçmış, böylece kale savaşılmadan alınmıştı.

Connor acemi erlerini buraya bölge hâlâ İngilizlere ait ve
güvenliyen izcilik konusundaki yeteneklerini test etmeye ge-
tirmişti. O gün, on günlük planlanan Crown Noktası keşif gö-

revinin üçüncü günüydü. Erlerinden bir kısmına aşağıya inip ana kapıda ve tahkimli mevziilerde kaç tane muhafız olduğunu yakalanmadan öğrenmelerini ve geri gelmelerini emretti. Kendisi de o an erlerin La Chute Nehri boyunca uzanan toprak sette yavaşça sürünmelerini izliyordu.

Beannachd leat!

Sağlıcakla kal, kardeşim!

Morgan'ın veda nidası hâlâ kulaklarında çınliyordu. Morgan bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce o toprak sette vurulmuştu. Connor o geceden beri aşağıya bakamıyordu, çünkü o zamandan bu yana yaşanmış olayların etkisini üzerinden bir türlü atamıyordu. Öldürdüğü masum insanların kanları ellerini yakıyordu.

Oysa şimdi...

Connor aşağıya huzurla bakabiliyordu. Peder Delavay Connor'ın itiraflarını dinlemişti ve yeminini bozup masumları öldürmesini de Sarah'nın bekaretini almasını da affetmişti. İnsanları katletmesinin tam bir delilik, bir ruh hastalığı olduğunu, fakat Sarah'ya yaptıklarının buna nazaran daha affedilebilir olduğunu söylemişti.

Peder Delavay ona yaptıklarının kefareti için ödemek istiyorsa, gece çırılçıplak soyunmasını, ardından toprağa diz çökerek haksız yere katlettiği insanların ruhlarına tespih çekerek dua etmesini tembihlemişti. Peder Delavay Sarah için dua edeceğine söz vermiş, Connor'a da kadına olan cinsel düşüncelerinden arınıp onu saf bir sevgiyle sevmesi gerektiğini öğütlemişti. Connor, peder Delavay'in kendisinden istediğini yapmış, karanlık ormanın içinde, elinde tahta tespih, sabaha kadar soğuktan titreyerek, durmadan dua etmişti. Güneş doğup da ilk ışıkları yüzüne vurduğunda, kalbinden büyük bir keder gitmiş gibiydi.

Sarah ile ilgili cinsel isteklerine gelince...

Of, deniyordu işte!

Şehvetli düşüncelerini aklından bir süreliğine de olsa silebiliyordu, fakat onu özlemekten, sevmekten ve ona ihtiyaç duymaktan kendini bir türlü alıkoyamıyordu. İçindeki büyük suçluluk duygusundan kurtulmuş olmasına rağmen, Sarah'ya duyduğu aşk tükenmiyordu.

Joseph sessizce Connor'ın yanına gelip bir kayanın üzerine oturdu. O da savaşçıların arasından en yenilerini Komandoların yanında nasıl savaşmaları gerektiğini öğretmek üzere oraya getirmişti. Connor'ın adamları tahkimli mevziye doğru sürünürken, Joseph'in acemi savaşçıları da onları kolluyordu.

“Senin Komando yapmaya çalıştığın bu gençler var ya – savaşabileceklerini hiç sanmıyorum.” Joseph sırtıttı ve dürbünü almak üzere elini uzattı.

Connor dürbünü ona verdi, adamlarını görmek istediğini biliyordu. “Benim çocuklar senin savaşçı dediğin o kadın kıklılardan çok daha iyi savaşabilirler.”

Joseph kıkırdadı. “Yeniden eski Connor olduğunu görmek güzel, kardeşim.”

Connor Mohikan kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

Joseph dürbünü ona geri verdi. “Sarah'yı tekrar göreceksin. Yüce Ruh izin verirse, ikimiz de onu tekrar görebileceğiz.”

William, Amherst'ten son gelen askeri raporları okudu, bir yandan da kırık, siyah şahı elinde çevirip duruyordu. Mermer adamın dokunuşlarıyla ısınmış ve yüzeyi kayganlaşmıştı. Sarah, yan odada dayısının kendisi için satın aldığı basılı bestelere bakarak klavsenini çalıyordu. Klavsenden gelen ses adamın hoşuna gidiyor, ona son birkaç yıldır ne kadar özlediğinin bile farkında olmadığı medeni hayatı hatırlatıyordu.

O sırada biri kapıyı çaldı.

“Gir.”

Teğmen Cooke başıyla selam verdi. “Leydi Sarah’nın hizmetçisi sizinle konuşmak istiyor, lordum. Konunun acil olduğunu söylüyor.”

William başını önündeki raporlardan kaldırdı, bir hizmetçi kendisiyle acil olabilecek ne konuşmak istiyor olabilir diye düşündü. Daha fazla ayakkabı mı gerekiyordu? Çıkmayan inatçı bir leke mi vardı? Güveler her yeri istila mı etmişlerdi? Elindeki satranç taşını ceketinin cebine koydu. “Tamam, her neyse, gelsin.”

Cooke kenara çekilerek kadına içeri girebileceğini işaret etti ve kapıyı çekerek oradan ayrıldı.

Kadın dudaklarını sıkışmış ve ellerini saygıyla önünde birleştirmiş halde adama doğru yaklaştı. Göstermelik bir selam verdi, dikkatle adamı izliyordu. “Lordum.”

William kadının adını hatırlamaya çalıştı. “Leydi Sarah konusunda benimle görüşmek istemişsin?”

“Evet, lordum.” Duruşunu dikleştirdi. “Şu an itibariyle bir aydır yanınızda çalışıyorum.”

“Öyle mi?” Tanrı aşkına! Kadın şimdiden zam mı istiyordu?

“Evet, lordum.” Bir an için duraksadı. “Bu süre zarfında yeğeninizde hiç kanama olmadı.”

William’ın kadının nereye varmak istediğini kavraması birkaç dakikasını aldı. “Ne demeye çalışıyorsun? Sarah’nın sen burada çalışmaya başladığından beri hiç âdet görmediğini mi ima ediyorsun?”

“Evet, lordum.” William, kadının yüz ifadesinden söylemek istediği başka şeyler de olduğunu anlamıştı. “Geçtiğimiz iki haftadır, her sabah kusuyor ve her ne kadar bunu benden saklamak için koridordaki tualete kaçsa da gerçeği anladım

işte. Her kahvaltıdan sonra kusuyor. Ayrıca beli kalınlaşmaya, göğüsleri de şişmeye başladı. Bütün bu işaretlerin ne anlama geldiğini biliyorum, lordum.”

William’ın başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki. “Ne diyorsun sen, kadın? Bana yeğenimin hamile olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Kadının gözlerinde korku vardı. “Evet, lordum.”

William bunun nasıl olmuş olabileceğini kavramaya çalışıyordu. Sarah’nın Vali DeLancey’i kendisini bırakmaya ikna etmesi için William’a yazdığı mektuplar. Kızılderililerin onu kaçırmaması.

Eğer yaşlı kadın haklıysa, ya valinin evindeki biri kızın masumiyetinden yararlanmıştı – ki bu çok düşük bir ihtimaldi – ya da Katakwa kızı MacKinnon onları bulmadan önce kirletmişti. Bunlardan hangisi gerçekleşmiş olursa olsun, Sarah bunu saklamayı tercih etmişti.

Adı zaten korkunç bir skandala karışmış hangi asil kadın başından geçen, böylesine utanç verici bir şeyi saklamazdı ki?

William da başından beri bundan korkmuştu işte. İçgüdülerini dinlemeli ve onu Dr. Blake’e kontrol ettirmeliydi – bu hatayı şimdi nasıl düzeltecekti?

Farkında olmadan kaşlarını öyle bir çatıyor olmalıydı ki hizmetçi sanki adam kendisine vuracakmış gibi korkmuştu.

“Be-benim görevim onun vücuduyla ilgili her konuyla ilgilenmek ve–”

William kendini sakın görünmeye zorladı. Çekmecesine uzandı ve avucuna birkaç altın aldı. “Bana gelmekle iyi ettin ve bu hizmetin için ödüllendirileceksin – ve çeneni kapalı tuttuğun için de. Umarım anlatabilmişimdir?”

Ayağa kalktı, kadına tepeden manalı bir bakış fırlattı.

Kadın elini uzatıp kendisine uzatılan altınları aldı. “Evet,

lordum. Kimseye bir şey anlatmayacağım. Ayrıca Leydi Sarah'nın da sizinle konuştuğumdan haberi olmayacak."

"Pekala, sana güveniyorum." William'ın kadını üstü kapalı bir şekilde tehdit ettiği, ses tonundan anlaşılıyordu. Eğer bu konuda ağzını açacak olursa...

Kadının beti benzi attı, fakat kemikli çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Merak etmeyin, lordum."

William kadını yanından gönderip elini ceketinin cebine soktu ve siyah şahla oynamaya başladı. Kafasında tilkiler doluyordu.

Sarah hamile miydi? Tanrı aşkına şimdi ne yapacaktı?

Duvarın öbür tarafından Sarah'nın çaldığı tatlı melodiler kulağına geliyordu. Acaba hamile olduğunun o da farkında mıydı? Pek endişeli gibi görünmüyordu. Fakat kadın o ana dek dayısı nasılsa hiçbir şey bilmiyor diye mi bu kadar rahat görünmeye çalışmıştı? Peki madem böyle bir sıkıntısı vardı, neden ondan saklıyordu? Hamilelik ne azımsanacak ne de kendi başına başa çıkabileceği bir sorundu. Sarah'nın da bunun bilincinde olması gerekirdi.

Kaldı ki bu dünyayı anlamak için hem fazlasıyla toy hem de masumdu. William onun yaşadığı şeyle şu an içinde bulunduğu durum arasında bir bağlantı kurabiliyor olduğundan bile pek emin değildi – tabii eğer gerçekten hamileyse.

William teğmen Cooke'u yanına çağırdı. "Hemen hastaneye gidiyorsun ve bana Dr. Blake'i bulup getiriyorsun. Ona bunun özel bir konu olduğunu söyle, teğmen."

"Hemen, lordum."

Dr. Blake durumu açıklığa kavuştururdu. Ve Sarah gerçekten hamileyse, William onu konuşturur ve buna neden olan adamı öldürürdü.

Sarah çayını yudumladı, midesinin yeniden bulanmaması için dua ediyor ve planını gözden geçiriyordu. Kimseyi şüphelendirmeden Connor'a mesaj yollamanın tek yolu buydu. Lord William yeni bir davet düzenlese bile Connor bu defa gelmeyi kabul etmeyecekti. Ayrıca Sarah Komando Adası'na da gidemezdi – bu mümkün değildi. Mesajı bir kağıda yazıp teğmen Cooke'dan onu göndermesini de isteyemezdi. Adam çok büyük ihtimalle içindekileri okurdu. Ayrıca ona mektup yazmak istemesini ne gibi bir bahane uydurup açıklayabilirdi?

Lord William birden düşüncelerini böldü. “Bu sabah pek aç değilsin sanırım. Kendini iyi hissediyor musun, tatlım?”

Bu soru karşısında şaşkına dönen Sarah gülümsedi. “Gayet iyiyim, teşekkür ederim.”

Kendisi mi uyduruyordu yoksa dayısı onu mu inceliyordu?

Gülümsemeye devam etti. “Dayıcığım, düşündüm de benim artık wampum takmam pek yakışık almaz. Yüzbaşı Joseph'e benim için yaptıklarından dolayı minnettarım, üstelik onu kırmak da istemiyorum, fakat artık kolyesini ona geri vermenin zamanı geldi.”

Adamın kaşları havaya kalktı. “Güzel. Wampum kolyeyi bana ver, ben de kolyeyi ona ulaştırayım – tabii teşekkürlerimizle birlikte.”

“Kendim vermeyi tercih ederim.” Joseph'e deniz kabuklarından yapılma kolyeyi verirken, boncukların arasına iyice katlanmış, küçük bir not ilistirecekti. Joseph notu bulacak, okuyacak ve Connor'ı bilgilendirecekti.

“Onu Yüzbaşı Joseph döndüğünde, ayarlayabiliriz. O, Binbaşı MacKinnon ve adamları Crown Noktası'na on günlük bir keşif görevine gittiler. Yedi sekiz gün içinde gelirler.”

Sarah'nın zaten bulanmakta olan midesi artık dayanamayacağı bir ağırla burkuluyordu.

Yedi veya sekiz gün!

Karnı o zamana belli olur muydu?

Kendisini gülümsemeye zorladı. “Teşekkür ederim, dayı-cığım.”

Birisi kapıyı çaldı.

“Gel.” Lord William beyaz kaşları birbirine karışmış, gözlüklü, kendisinden yaşça daha büyük bir adamın odaya girmesiyle ayağa kalktı. “Geldiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Blake. Sizi yeğenim Leydi Sarah Woodville ile tanıştırayım. Sarah, Dr. Blake’ten gelmesini istedim çünkü seninle ilgili bazı endişelerim var. Burada, Edward Kalesi’nde geçirdiğin bir ay boyunca hiç âdet görmedin. Ormanda başına bana anlattıklarından daha fazlasının gelmiş olabileceğinden korkuyorum. İyiliğin için gerçeği öğrenmem gerek.”

Sarah’nın kalbi hızla atmaya başladı. Eli ayağı öyle titriyordu ki elindeki çay fincanı kayarak yere düştü ve tuzla buz oldu.

Sarah dayısının çalışma odasında oturmuş, hem Connor için endişeleniyor hem de utançtan ölüyordu. Vücudu tir tir titriyor, hem vücudunun hem de ruhunun istila edildiğini düşünüyordu. Ne kendisini en mahrem organlarına kadar muayene etmiş Dr. Blake’in yüzüne bakabiliyordu, ne de yazı masasında oturan dayısına. Ellerini kucağında kavuşturmuş bir halde, ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

“Bekareti bozulmuş. Ayrıca vulvasındaki tüyler de alınmış – bazı Kızılderili kabileleri arasında bu bir gelenektir. Tüylerin çoğu yeniden çıkmış, bu da tüylerin alınma işleminin hamile kalmasıyla aynı zamana denk geldiğini gösteriyor.”

Sarah bu kadar mahrem detayların sanki kızcağız önlerinde oturmuyormuş gibi Dr. Blake ile konuşan dayısına aktarılma-

sından ötürü hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için gözlerini sımsıkı yummuştu.

“Yani hamile olduğu kesin, öyle mi?”

“Aynen öyle, lordum. Vajinası ve göğüsleri şişmiş. Regl döneminin kuzeye yaptığı yolculuktan bir hafta kadar önce başladığını söyledi, bu da doğumun Noel’den kısa bir süre önce gerçekleşeceği anlamına geliyor.”

“Teşekkürler, doktor. Çok yardımcı oldunuz. Bütün bunların gizli tutulması gerektiğini de biliyorsunuzdur diye tahmin ediyorum.”

“Evet, lordum. Şerefim üzerine yemin ederim ki kimsenin bunlardan haberi olmayacak.”

“Şimdi yeğenimle biraz konuşmak istiyorum, ardından sizinle baş başa konuşacağız.”

“Nasıl isterseniz, lordum.”

Sarah ayak seslerini, ardından bir kapının açılıp kapandığını duydu, artık Lord William ile baş başa kaldıklarını biliyordu. Tanrı aşkına şimdi ona ne söyleyecekti? Adam ondan gerçeği söylemesini isteyecekti, peki o dayısına ne anlatacaktı? Yalan söylemek zorundaydı. Connor’ın iyiliği için yalan söyleyecekti.

“Sarah.” Lord William yanına gelip hemen önünde diz çöktü ve genç kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Neden bana gerçeği söylememiş olduğunu anlıyorum, fakat artık bana güvenmelisin, çünkü umutsuz bir durum içindesin. Utancını bir kenara bırak. Bu işte senin hiçbir suçun yok. Bütün suç ırzına geçip seni kirletende.”

Adam Katakwa’nın mı kadını iğfal ettiğini düşünüyordu?

Sarah ona şaşkınlık içinde baktı.

“Öyle şaşkın şaşkın bakma. Dr. Blake’in anlattıklarından sonra, gerçeği tahmin etmek pek de güç olmadı. Katakwa seni

ormanda yalnız olduğunuz o gece kirletti. Maalesef dölü tutmuş.”

Dayısının varsayımı karşısında şaşkına dönen Sarah sessizliğini korudu.

Ve o sırada aklına geldi.

Dayısı Katakwa’nın suçlu olduğuna inandığı müddetçe Connor güvende olacaktı.

Lord William, Sarah’nın merdivenlerden yukarı çıkışını izledi, kadının çekmek zorunda kaldığı acılar karşısında öfkeden kuduruyordu – en hassas bölgesindeki tüyler yolunmuştu, karanlık ormanın içinde vahşi bir herif onu ateşini söndürmek için kullanmıştı, bu korkunç sırrı onca zaman kendine saklamıştı, hatta o kancığın dölü kadının içinde büyümeye başlamıştı bile.

Dr. Blake’e girmesi için işaret etti, kapıyı adamın arkasından kapadı ve yazı masasının sandalyesine oturdu. “Tekrar teşekkürler, doktor.”

“Bu kadar değerli ve genç bir bayanın böyle korkunç bir çıkmazın içine düşmüş olmasına çok üzüldüm, lordum.”

William da üzülüyordu. “Peki bu konuda ne yapılabilir?”

“Bu ilk aylar boyunca bol bol dinlenmesi ve temiz hava alması gerek, ayrıca öğleden sonraları yürümesini tavsiye ederim. Size yemesi ve yememesi gereken yiyeceklerin bir listesini de bırakacağım. Bulantıları yaklaşık bir ay içinde azaltacaktır, ondan sonra da–”

“Beni yanlış anladınız. Yeğenimin karnında taşıdığı o piçten kurtulmak için ne yapılabilir?”

Doktorun yüzünde birden son derece ciddi bir ifade oluştu. “Korkarım yapılacak pek bir şey yok.”

“Bu doğru olamaz. Bazı yöntemler var diye biliyorum. Tanrı aşkına, askerlerimizin birlikte oldukları bütün o kadınlar ne yapıyorlar peki?”

“Pek çoğu piçlerini doğuruyorlar, lordum. Aralarından bazıları iksirler, küllü su ya da iyice sivriltilmiş sopalarla bebeklerinden kurtulmaya çalışıyorlar, ancak deneyenlerin pek çoğu hayatını kaybediyor.”

William ayağa kalktı, odanın karşı tarafına geçti ve kendisine biraz konyak koydu. “Tecavüzden olma melez bir piç yüzünden Sarah’nın hayatının tehlikeye girmesi olasılığını göze alamam. Onu bu yükten ona zarar vermeden kurtarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bana yardım edin, doktor, ne yapabiliriz?”

Dr. Blake endişeli gözlerle adamı izledi. “Filiskin var.”

“Bahsettiğiniz bir ot mu?” William konyağından bir yudum aldı, öfkesine hakim olmaya çalışıyordu.

“Evet. Filiskin otundan yapılan çay doğru miktarda alınırsa bir kadının çocuğunu düşürmesini sağlar. Fakat kadın olması gereken dozdan azıcık fazla alırsa, hem anneyi hem çocuğu öldürür.”

“Doğru dozu belirleme işini size bırakıyorum ve bu konuda size güveniyorum, doktor.” William konyağının geri kalanını da içti, bardağı masanın üzerine koydu ve yüzünü doktora döndü.

“O çocuğu doğurmasına izin vererek hem yeğenimin hayatını riske atamam, hem de çektiği onca sıkıntıdan sonra böyle korkunç bir işkence daha çekmek zorunda kalmasını istemem. Anlıyorsunuz, değil mi?”

“Elbette, lordum.” Dr. Blake ayağa kalktı, yüzünde endişeli ve tedirgin bir ifade vardı. “Fakat sizi uyarmak isterim

ki işleri olurluna bırakmak leydi için daha güvenli olacaktır. Çocuğu öldürme fikri Leydi Sarah'ya korkunç gelebilir.”

William bunu daha önce hiç düşünmemişti. Kendisini iğfal eden bir adamın çocuğunu doğurmak istemesine imkan dahi vermemişti. Ayrıca çocuğu düşürmeye çalışması kadının psikolojisini kötü etkileyebilirdi. Ama ona söylemezse, Sarah çayı bilmeden içerse... “Siz işin o kısmını bana bırakın, doktor.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sarah kapının vurulmasıyla uyandı. Sahi ne zaman uyuyakalmıştı? Yatakta doğruldu, akli karman çormandı. Şömine rafının üzerindeki saate bakınca yarımı geçtiğini gördü. Pencere hâlâ açıktı, oda serindi ve gökyüzü bulutluydu.

Kapı yeniden vuruldu.

“Leydim?” Kapının önündeki hain Agnes’tı. “Öğle yemeğinizi getir—”

“Tepsiyi bırak ve git!” Sarah kadının ne yüzünü görmek ne de onunla konuşmak istiyordu. Dayısı Sarah’ya Agnes’in kendisini durumu hakkında haberdar ettiğini ve o yaşlı yarasaya minnettar olduğunu söylemişti, fakat Sarah değildi.

“İnat etmeyin, leydim. Siz kapıyı açana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Sarah yeniden uyuyup kadının sözünde durup duramayacağına test etmeyi geçirdi aklından, ancak acıkmıştı. Hem de kurt gibi. Gönülsüz bir şekilde yerinden kalktı, kapıya doğru yürüdü, anahtarı döndürdü ve sırtı dönük biçimde Agnes’in üzerinde peynir, ekmek ve çay bulunan tepsiyi makyaj masasının üzerine koymasını bekledi.

“Bana kızgın olduğunuzu biliyorum, ancak yakında bunun sizin için en iyisi olduğunu göreceksiniz.” Agnes açık olan pencereye doğru yürüyüp onu kapattı. “Durumunuzu fazla uzun süre saklayamayacaktınız. Evli olmadan hamile kalan bir kadın tek başına idare edemez. Şimdi dayınız sizin için en iyisini düşünecektir.”

Sarah da bunun kendisi için en iyisi olmasını umut ediyordu. En azından artık ne bulantılarını ve kusmalarını saklamak zorunda kalacaktı, ne de vücudu uyku için yanıp tutuşurken ayakta kalmak. En iyisi de dayısının onu hamile bırakanın Katakwa olduğunu düşünüyor olmasıydı, çünkü böylece Connor’ı korumak için yalan söylemesine gerek kalmamıştı. Ancak Sarah, Agnes yüzünden Dr. Blake’in o aşağılayıcı muayenesine katlanmak ve dayısına vücudu hakkında bilgi verilmesini – ve ona yapılanların teker teker anlatılmasını – dinlemek zorunda kalmıştı.

Sarah oturdu, ağzına bir parça peynir aldı ve döndürerek çiğnemeye başladı.

“Her şey yoluna girecek, leydim. Bir yıl içinde hepsini atlatmış olacak ve başınıza gelenleri de isterseniz tamamen unutacaksınız.”

Fakat Sarah asla unutamayacaktı. Lord William onun iyi bir koca bulmasına yardım etse ve durumu bir şekilde ebeveynlerinden ve bütün Londra’dan saklasa bile, geride yalnızca sevdiği adamı değil, bebeğini de bırakacaktı. Evlilik dışı hamile kalmış soylu leydiler, piçlerini düşük sınıftan kadınlar gibi yanlarına alamazlardı. Sarah bebeği doğduktan sonra onu görmesine ya da tutmasına izin verileceğinden bile şüpheliydi. Wampum kolyeyi Joseph’e geri verirken, Connor’ı dayısının durumunu öğrendiği konusunda da uyarmak zorundaydı. Aksi takdirde, Connor...

O sırada durumu Connor'a *anlatamayacağını* fark etti. Artık Lord William hamile olduğunu bildiğine göre, bunu Connor'a *anlatamazdı* çünkü Connor bebeği sahiplenmek isteyip kendisini ateşe atmış olurdu. Hayır, bu sırrı ondan saklamalıydı. Bunu kendi başına göğüslemek zorundaydı.

İçi umutsuzluk ve kasvetle doldu, gözlerine dolan yaşlar önce görüşünü bulandırıyor, ardından yanaklarından aşağı süzülerek iniyorlardı. Omzunun üzerinde kemikli bir el hissetti, Agnes'in merhametine ihtiyacı yoktu. "Lütfen, Agnes, beni yalnız bırak."

Sarah o akşam, akşam yemeğine indiğinde, aklında tek bir şey vardı: Bebeğine ne olacağı. Bu konuyu o kadar çok düşünmüştü ki – aslında bu konu dışında başka hiçbir şey düşünmiyordu – ve aklına bir yol gelmişti.

Bebeği Joseph'e verecekti.

Ona wampum kolyeyi verirken, bu ricasını da aktaracaktı ve gerçeği Connor'dan saklamasını isteyecekti. Joseph, Connor'ı Sarah'dan daha iyi tanıdığı için o da Connor'ın bebeği sahiplenmek pahasına kendisini ateşe atacağını biliyor olmalıydı. Bebek doğduğunda onun Joseph'e verilmesine sağlayacaktı. Lord William bebeğin yarı Kızılderili olduğunu düşüneceğinden, Kızılderili bir aileye verilmesini ses çıkarmayacaktı. Ancak Joseph bebeğin babasının kim olduğunu bilecekti. Connor kendisinin bebeğin babası olduğunu fark ettiğindeyse, Lord William ile karşı karşıya gelmesine gerek kalmayacaktı, çünkü istediğini zaten almış olacaktı. Böylece hem babası hem de bebeği güvende olacaklardı – ve savaş sona erdiğinde bir arada olacaklardı.

Bebeğinin Connor'ın kollarında olacak olması Sarah'nın içini rahatlatıyordu.

Yemek odasına girdiğinde Lord William yeğeninin sandalyesini çekmek üzere ayağa kalktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim, teşekkür ederim.” Eteğini düzeltip oturdu ve kucağına bir peçete serdi. “Akşamları daha iyiyim. Sabahları olduğu kadar bulantım olmuyor.”

“En azından buna sevindim.” Kadını endişeli gözlerle izledi.

Bir süre havadan sudan konuştular, ikisi de Sarah’nın maruz kaldığı o muayeneden bahsetmedi. Ancak ana yemeklerini bitirmek üzereydiler ki Sarah konuyu açtı. →

“Bebeğim doğduğunda ne yapmam gerektiğini çok düşündüm.” Dayısının gözlerini kısarak kendisine baktığını fark etti. “Onu Joseph’in ailesine emanet etmek istiyorum. Böylece bebek iyi bir şekilde yetiştirilecek, ihmal edilmeyecek.”

Lord William şarabından bir yudum aldı. “Dr. Blake bana hamileliğin ilk aylarında kadınlarda sık sık düşük vakalarının görüldüğünden bahsetti. Dua edelim de rahmin o piçi büyümeden atсын.”

“Dayı!” Sarah kendisine engel olamayıp adama ağzı açık bakakaldı. “Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Evet bu bebek bir piç olabilir ama o yine de *benim* bebeğim.”

“Bir kadın olarak annelik içgüdülerin ağır basıyor, ancak bu bebeğin tecavüzden olma olduğunu unutmama. Bu şekilde asıl kanına seni kirleten barbarın kanının karışacağını görmüyor musun? Umarım bu olmaz.” Bir süre yeğenine ters ters baktıktan sonra kendisine hakim olmaya çalıştı ve bakışları yumuşadı. “Eğer bu... *bebek* dünyaya gelirse, o zaman dediklerini düşünürüz. Şimdi kendimizi bunlarla yormayalım, önümüzde düşünmemiz gereken çok daha önemli şeyler var. Babandan mektup geldi.”

Sarah kalbinin hızla çarptığını hissetti. “Ne diyor?”

“Seni Londra’ya geri çağırıyor. Anlaşılan sana bir koca bulmuş.”

Kadının başından aşağı kaynar sular döküldü. “N-ne?”

“Belli ki yazdığım resmi mektup Londra’ya artık işine yaramayacak kadar geç ulaşmış. Baban Denton Kontu George Caswell’e küçük bir servet ödeyerek evlilik sözleşmesini çoktan—”

Fakat Sarah evleneceği lordun adını duyduktan sonra kulaklarında atan nabzından başka hiçbir şey duymadı. Kendini bir anda ayağa fırlamış olarak buldu. “Ha-hayır! Bir yanlış anlaşılma olmalı, dayıcığım. Annem onu hiç sevmez. Onunla evlenemem! Evlenmeyeceğim!”

Lord William’ın bakışları sertleşti. “Otur. Sakin ol.”

Sarah yerine oturdu, elleri titremeye başlamıştı.

“Baban, Lord Denton’ın geçen uzun aylar boyunca, kos-koca İngiltere’de seninle evlenmeyi kabul eden soylu tek kişi olduğunu yazmış. Babanın ve annenin bu evlilik konusunda her ne kadar kuşkuları olsa da, baban hayatını yaşlı ve soylu bir kadının yanında evde kalmış bir kız kurusu olarak geçireceğine evlenmenin senin için daha iyi olacağına inanıyor.”

“Ama onunla evlenemem! Onda bir kocanın sahip olmasını istediğim özelliklerden hiçbiri yok. Adam aptalın teki, üstelik obez—”

“Onu sevmen ya da çekici bulman gerekmiyor, Sarah. Onunla yalnızca evlenmen gerekiyor. Adam yatakta hoşuna gitmezse, sen de karnında onun vârisini taşımaya bakarsın. Ne kadar doğurgan olduğun düşünülürse, bu senin için fazla zor olmayacaktır. Ona bir ya da iki erkek evlat verdin mi işte o zaman zevki başka yerlerde aramaya başlarsın. O da seni sadece cebine girecek paracıkları düşünerek istiyor zaten.”

Dayısı ağzından çıkanların kadının kendisini daha iyi hissetmesini mi sağlayacağını düşünüyordu? Sarah'ya bu evliliği engelleme konusunda yardım etmeyecek miydi?

“Onunla evlenmeyeceğim.”

“Evleneceksin.” Lord William’ın bakışları kaya gibi sert, sesi buz gibiydi. “Sözleşme çoktan imzalandı. Bu senin görevin.”

Sarah dayısına baktı, hayatının nasıl bu hale geldiğine inanamıyordu. Lord Lard’la evlenmek ve ondan bu adamla yatamasının beklenmesi...

Denton’ı son gördüğü ana gitti. Adam, Leydi Margaret’in evine sözde kadının doğum gününü kutlamak amacıyla gelmişti. Oysa asıl amacı Margaret’tan para istemektir, fakat kadın bu isteğini geri çevirmişti. Sarah ile kısa da olsa konuşmuşlardı ve Sarah, Lord Denton’ın onu keman çalarken gördüğünü annesine söylemesinden korkuyordu, fakat...

Sarah tam o sırada kendisini duvara toslamış gibi hissetti. “Lord Denton’dı! Margaret’ın günlüğünü çalan oydu. Her şeyin yayılmasına o sebep oldu. Dayı, oydu!”

Lord William ona gözlerini kısarak baktı. “Sarah, sakın yalan söylemeye–”

“O, Leydi Margaret’in kuzeni. Günlük çalınmadan birkaç ay önce onun evine gelmişti, fakat Margaret ona para vermeyi reddetti. O sırada beni orada gördü ve kısa da olsa konuştuk. Üzerinden daha iki hafta bile geçmeden, beni babamdan istedi, annemle babam ise beni ona vermeyi reddettiler. Çok kısa bir süre sonra Margaret’ın günlüğü–”

“Sarah! Bu saçmalığa hemen bir son ver!” Sarah, Lord William’ın bağırması üzerine sustu.

Daha önce yeğenine karşı sesini hiç yükseltmemişti.

“Aylardır çektiklerini anlıyorum, ancak bu evlilikten kaçmak için histeri krizlerine girmene ya da çocukça hareketlerde bulunmana tahammül edecek değilim!” Gözlerini yumdu, sanki başı ağrıyormuşçasına şakaklarını ovdu. “Belki de babandan gelen mektuptan sana daha sonra bahsetmeliydim. Eminim o zaman haberlerin senin için ne kadar iyi olduğunu fark edebilirdin.”

“Sorunlarımla sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, lordum, fakat bunları Denton’la evlenmekten kaçmak için anlatmıyorum.” Sarah ses tonunu yükseltmemeye özen gösterdi. “Ortada onun özbeöz kuzeninin karıştığı ve bu yüzden kızması gereken bir skandal varken, bu skandalın benim evlenebilecek bir kadın olmadığının ilan edilmesine yol açması ve daha önce benimle evlenmek isteyip bunu başaramamışken bu durumun şimdi işine yarıyor olması sizce de biraz fazla garip bir tesadüf değil mi?”

William’ın yüzünde şüpheli bir ifade belirdi, Sarah anlatıklarının dayısına da mantıklı geldiğinin farkındaydı.

“Fakat ortada başka bir sorun daha var, lordum. Düğün için Londra’ya karnım burnumda gidemem.”

Lord William yeğeninin yüzüne baktı, ona hâlâ kızgındı. “İşte düşük yapman için bir sebep daha çıktı.”

William şakaklarını ovdu, başının ağrısı şiddetlenmişti. “Bir şeyler bulabildin mi, doktor?”

“Bu konuda bulduğum ne varsa okudum ve size bu deliliğe bir son vermeniz için yalvarıyorum. Leydi Sarah’nın hayatı söz konusu ve eğer ısrar ederseniz bir doktor olarak onurum—”

“Dr. Blake!” William bağırmmamak için kendini zor tutuyordu. “Yeğenim hiçbir suçu olmamasına rağmen korkunç bir talihsizlik yaşadı ve ben de toplumdaki yerini tekrar kazana-

bilmesi için elimden geleni yapıyorum. Babası onun için uygun bir eş bulmuş, fakat Londra'ya karnı burnunda gidemez. Ayrıca yeğenimin doğum sırasında ölmesine şahit olmak gibi bir niyetim de yok. Onu bu yükten kurtarmanın bir yolu olması!"

Dr. Blake tereddüt ediyor gibiydi. "Orduyla yakın ilişki içerisinde olan kadınlardan birkaçıyla konuştum. Aralarından biri, bir kadının filiskin otu çayı içerek karnındaki piçten kurtulmayı başardığını söyledi. Ona o kadının ne kadar filiskin otu kullandığını sordum ama hatırlayamadı. Elimde yeterince filiskin otu var, fakat kullanmamız gereken doz konusunda hiç emin değilim." Dr. Blake dudaklarını sıktı. "Leydi Sarah'nın hayatını tehlikeye atamam. Eğer bunun illa yapılması gerekiyorsa, çayı önce kendi üzerimde denemeliyim."

"Tanrı aşkına, kendinizi neden tehlikeye atıyorsunuz? Kamptaki kadınlardan birinin üzerinde deneyin."

Dr. Blake William'a adamın kafayı yediğini düşünerek baktı. "Bu vicdansızlık. Kendinizde değilsiniz, lordum."

William konyağını bitirip lale motifleriyle süslü boş bardağı kenara bıraktı, başının ağrısı dayanılmaz hale gelmişti. Şakaklarını parmaklarıyla ovdu. "Affedin beni, doktor. Değdiğiniz gibi, canım öyle sıkın ki ne söylediğimin farkında değilim."

William zayıf olduğunu kabul etmekten nefret ederdi. O her zaman başkalarının duygularını manipüle ederken kendi duygularını kontrol edebilme yetisiyle gurur duymuştu. Fakat o gün çok zorlanıyordu. Sarah'nın tecavüze uğrayan hamile kalmış olması haberi. Kızın babasından gelen mektup. Akşam yemeği sırasında dayısına olan sert çıkışları. Lord Denton konusundaki suçlaması – ve haklı olma ihtimali.

Şimdi de bunlar.

Üstelik ortada bir de William'ın kazanması gereken bir sa-
vaş vardı. Bütün gününü Sarah'nın sorunlarını çözmeye çalışarak geçiremezdi. Ayrıca Denton konusunda haklı olma ihtimali olduğundan William bu konuyu araştırıp işin içyüzünü öğrenecekti. Ertesi gün sabahтан Bow Caddesi'ndeki tanıdıklarına bir mektup yollayarak olayın araştırılmasını isteyecekti. Eğer Leydi Margaret'ın günlüğünü çalıp her şeyin yayılması-na neden olan kişi gerçekten de Denton ise Sarah'nın alnına kara bir leke sürmenin ve bu olaylar zincirini başlatmanın bedelini hayatıyla ödeyecekti.

Dr. Blake'in konuşmaya başlamasıyla William düşüncele-
rinden sıyrıldı. "Peki Leydi Sarah çayı içmeyi kabul etti mi?"

William konuyu yeğenine daha açmamıştı. "Yeri geldiğin-
de yapılması gerekenin bu olduğunu anlayacaktır."

Connor bütün vücudu ter içinde sıçrayarak uyandı. Derin bir nefes aldı, etrafta uyuyan Komandoları fark edince gördüğünün bir kabus olduğunu anladı.

Öyle gerçekçiydi ki.

Gökyüzüne baktı, ayın uyumadan öncesine kıyasla az da olsa hareket ettiğini fark etti. Ayı postunu bir kenara atıp üzerinde yattığı, çam dallarından yapılan yataktan kalktı. Kalbi hâlâ göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi, ağzı korkudan kurumuştı.

Joseph'i bulması gerekiyordu.

Kampa doğru yürüdü ve doğru parolayı söyledi. Aşağıda uzanan Champlain Gölü mehtabın etkisiyle ıslık ıslık. Joseph ve adamlarının kamp kurdukları yere gelip Mohikan kardeşinin hâlâ uyanık olduğunu gördü.

Joseph oturmuş en güvendiği iki adamıyla – Daniel ve Joshua – konuşuyordu. Fakat Connor'ın yüzünden bir şeylerin

yolunda gitmediğini anlayan Joseph, adamlarını yanından gönderdi. “Canını sıkan bir şeyler var.”

“Bir rüya gördüm.” Connor rüyayı elinden geldiğince net bir şekilde anlatmaya çalıştı. Hatırladıkça korku kemiklerine kadar işliyor, anlamadığı bir sebepten ötürü kanı donuyordu. “Sarah çıplak ve yalnız bir şekilde bir fırtınanın ortasında idi. Avuçlarının içinde bir alev tutuyordu. Alev onu yakmıyor, aksine avuçlarında dans ediyordu. Küçük ve parlaktı. Sarah onu fırtınadan korumaya çalışırken yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Ama fırtına onu bir türlü rahat bırakmıyordu, gökyüzü en kara geceden daha karaydı. Avuçlarındaki alev sönerse, yok olacağını bildiğim için ona yardım etmeye çalıştım. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona bir türlü ulaşamıyordum.”

Joseph kaşlarını endişeyle çatı. “Eğer köyde olsaydık, bu rüyanın ne anlama geldiğini kabile reisimize sorardım.”

“Kabile reisine danışacak zamanımız yok. İçimden bir ses Sarah’ın başının belada olduğunu söylüyor.”

“O zaman kalbinin sesini dinle, kardeşim.”

Connor on günlük keşif görevinin yedinci gününde Komandoları Komando Adası’na geri gönderdi. İçinde giderek büyüyen endişeyle görevi kısa kesip Crown Noktası’nın güneyine doğru geçti ve adamlarını zorlayarak normalde dört günde gidilecek yolu üç günde aldır. Erler bu uzun ve zorlu yürüyüş sırasında Komando olmakla ilgili bir iki şey öğrenmişlerdi. En azından bu kesindi.

Connor adamlarını romlarını içmeye yollayıp kendisi de bütün bir haftanın terini ve kirini atacağı bir banyo yaptı ve sonra da tıraş oldu. Üzerine temiz bir gömlek ve pantolon geçirdi, Wentworth’le görüşebilmek için bir bahane arıyor-

du. Rapor edilmeye değer pek bir şey yoktu. Çatışma yoktu. Fransız orduları yoktu. Fransızlara mühimmat taşıyan trenler de yoktu. Yalnızca Wyandot kabilesine ait birkaç kano ve Ticonderoga'nın kuzeyindeki Champlain Gölü'nün yakınlarında saklanmış mühimmat kasaları bulmuşlardı, bu da Wyandotların Crown Noktası'ndaki İngilizleri gözledikleri anlamına geliyordu.

Connor saatin geç olmasına aldırmadan Wentworth'e rapor vermeye gidecekti – ve Sarah'ı soracaktı. Rüyanın üzerinden üç gün geçtiği için yüreğinde atamadığı bir korku vardı ve sadece Sarah'nın hayatta ve sağlıklı olduğunu görmek bu korkuyu ortadan kaldırabilirdi. Kemerini taktı, av bıçağını kınına koydu, kamasını çorabının içine soktu ve kaleye gitmek üzere yola koyuldu.

Joseph onu kaleye giden köprüde bekliyordu. Elini Connor'ın omzuna koydu. “Ona, onun için dua ettiğimi söyle.”

“Söyleyeceğim.” Connor köprüyü geçti, dışarıda bulunan siperleri, iç kapıları ve tören alanını geçerek Wentworth'ün yanına doğru yürüdü, her adımında içinden Sarah'nın iyi olması için dua ediyordu.

Wentworth'ün kapısındaki muhafızlar onu durdurdular.

“Tuğgeneralin geleceğinizden haberi var mı?”

“Hayır, ancak bir haftalık bir keşif görevinden döndüm ve saygıdeğer generalle acilen konuşmam gerek.” Connor'ın kararlı ve net ses tonu genç İngiliz askerlerini korkutmuştu.

Muhafızlardan biri içeri gidip yanında teğmen Cooke ile döndü.

“Saat çok geç oldu.” Cooke aralık kapı eşiğinden ona dikkatle baktı, kaygılı görünüyordu. “Lord Hazretleri şu an biraz rahatsız. Söyleyecekleriniz acil miydi, Binbaşı?”

“Evet, öyle olmasa üç gün süren zorlu bir yolculuktan son-

ra, doğru düzgün de uyuyamamışken burada dikilmezdim.” Connor içeri buyur edilmeyi beklemeden adamı kenara iterek içeri daldı.

Açık kapılardan geçen Connor, Wentworth’ü gördü.

Wentworth üzerinde üniformaları olmadan yazı masasına oturmuştu ve arkası kapıya dönüktü. Peruğu çalışma masasının üzerinde, fırlatılmış bir halde duruyordu. Kısa, siyah saçları dağınıktı, ceketini de özensiz bir biçimde yakındaki bir sandalyeye koymuştu. Yazı masasının üzerinde yarı dolu bir konyak şişesi vardı.

Connor onu daha önce ne beş yıldır devam eden savaş süresince ne de bizzat savaş alanında böyle görmüştü. Yüreği ağzına geldi. “Lordum.”

Wentworth irkilerek arkasına döndü, kolları çatıktı. Başında pudralı peruğu olmadan, kendi saçlarıyla sanki bambaşka biri gibi görünüyordu. “Binbaşı MacKinnon. Üç günden önce gelmezsiniz sanıyordum.”

Sarhoş olsa bile bunu belli etmiyordu. Dili sürçmeden konuşuyordu ve bakışları sabit, hareketleri ölçülüydü.

Connor çalışma odasına girdi. “Üç gün süren zorlu bir yolculuğun ardından size acil olduğumu düşündüğüm bazı haberler vermek üzere geldim.”

Connor, İngiliz topraklarındaki Wyandot kanoları ve mühimmat kasalarından bahsederken Wentworth aklı başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Connor hikayeyi allayıp pulladı – bu, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi – ve elinde herhangi bir kanıt olmadan Fransızların müttefiklerini İngiliz kuvvetlerine ve Ticonderoga’nın kuzeyinden geçen İngiliz mühimmat trenlerine saldırmak için kullanacağını anlattı. Fakat Wentworth anlatılanlarla ilgilenmiyordu.

Wentworth onu başından defetmek için elini havaya kaldı-

rıp salladığında manşetinin dantelleri de sallanıyordu. “Peki, tamam, Binbaşı. Hepsi bu mu?”

“Yolunda olmayan bir şeyler mi var?”

“Yolunda olmayan bir şeyler mi var, öyle mi?” Wentworth’ün yüzündeki ifade Connor’ın kanını dondurdu. “Şansın varken Katakwa’yı gebertmeliydin. O pislik herif yeğenimi kaçırdıkları ilk gece ona tecavüz etmiş ve Sarah şu an karnında onun çocuğunu taşıyor!”

Connor’ın nefesi kesilir gibi oldu ve gözleri karardı. “Leydi Sarah... hamile mi?”

Ah, sevgilim!

“Evet, hamile – ve bu konu hakkında ağzından tek bir kelime bile çıkarsa, kelleni koparırım.” Wentworth, Connor’a sert bir bakış fırlattıktan sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Elinde bir şey vardı – siyah, mermer bir satranç taşı. “Dr. Blake’ten Sarah’nın düşük yapmasını sağlamak için bir yol bulmasını istedim, fakat görünen o ki karnında büyüyen o *şeyden* yeğenimin hayatını riske atmadan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Dr. Blake filiskin otu çayını kendi üzerinde denedi ve şu anda çok hasta. Yine de Sarah’yı taşıdığı bu yükten kurtarmanın bir yolunu bulmam lazım, çünkü Lord Denton’la evlenmek üzere iki ay içinde Londra’da olması gerekiyor. Sarah bu evliliğin olmasını hiç istemiyor, çünkü buraya gönderilmesine neden olan skandalın arkasında onun olduğunu düşünüyor. Evet, Binbaşı, şimdi söyle bana, yolunda olan ne var ki?”

Sarah karnında senin çocuğunu taşıyor, ahbap.

Connor bir an için Sarah’nın karnında kendi çocuğunu taşıyor olması dışında hiçbir şey düşünemedi, fakat Wentworth’ün ifşa ettiklerini yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı.

Sarah hamileydi. Wentworth çocuğun Katakwa’dan olduğuna inanıyordu ve Sarah’yı Leydi Margaret’ın günlüğünü

çalıp içindekilerin bütün şehre yayılmasına neden olduğuna inandığı ve nefret ettiği adamla evlendirmek üzere Londra'ya gönderebilmek için karnındaki çocuğu öldürmenin bir yolunu arıyordu. Bu arada Dr. Blake de Wentworth'ün Sarah'ya içirmeyi planladığı ölümcül bir iksiri kendi üzerinde denediği için durumu ağırdı.

Connor'ın içinde soğuk bir öfke fırtınası koptu, yaşadığı şoku atlatıp kendine geldi ve her şeyi anladı. Sarah, Wentworth'ün karnındaki çocuğun Katakwa'dan olduğuna inanmasını sağlayarak aslında onu korumaya çalışmıştı.

“Leydi Sarah bebeğini öldürmeyi planladığınızı biliyor mu peki?”

“Tabii ki hayır!” Wentworth'ün sesindeki gerginlik belli oluyordu. “Ona söylemedim, çünkü bebeği kendiliğinden düşürdüğünü zannetsin istedim. Karnındaki çocuktan sanki onu seviyormuş gibi bahsediyor.”

Şeytanın dölü özbeöz yeğenini gizlice zehirlemeyi mi planlıyordu?

Connor Wentworth'ten çok uzun süredir nefret ediyordu. Uzun süredir onun kendisine ve ağabeylerine yaptığı hainliklerin intikamını alacağı günü bekliyordu. Fakat ilk defa karşısındakinin gerçekten de şeytanın evladı olduğunu anladı.

Wentworth birdenbire dönüp adama baktı, yüzünde tuhaf bir bakış vardı. “Yüzbaşı Joseph de seninle döndü mü?”

“Evet.”

“Teğmen, bana çabuk Yüzbaşı Joseph'i getirin!” Wentworth kapıdan dışarı doğru bağırdı. Kaşları çatık bir şekilde Connor'ın önünde durdu, satranç taşı hâlâ elindeydi. “Belki onun kabilesi bebekten kurtulmanın bir yolunu—”

Connor iki eliyle Wentworth'ün boğazından tutup duvara dayadı. Adam duvara mihlanmıştı ve güçlkle nefes alıyordu.

Wentworth'e öyle yakındı ki gözleri onunkilerden yalnızca birkaç santim ötedeydi. Sıkıdığı dişlerinin arasından konuşmaya başladı. "Kimsenin Sarah'ya ya da bebeğine zarar vermesine müsaade etmeyeceğim. Katakwa ne Sarah'nm ırzına geçti, ne de karnındaki bebeğin babası."

"Bebeğin babası *benim*."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Sen mi?”

William MacKinnon’ın gözlerinin içine baktı, bir yanı halen duyduklarına inanamıyordu. Nasıl olurdu da subaylarından biri ona bu şekilde ihanet etmiş olabilirdi? Sarah dayısının kendisi için yaptığı onca şeyden sonra ona nasıl yalan söyleyebilirdi. Ve William nasıl olmuştu da gerçeği görememişti?

“Evet.” MacKinnon adamı bırakıp geriye doğru bir adım attı, fakat gözleri onun üzerindeydi. “Sarah’nın bekaretini ben aldım. Bebek benden.”

William’ın başı öfkeden zonklamaya başlamıştı. “Ben seni onu kurtarmaya gönderdim! Sense onu iğfal ettin, öyle mi?”

“Ben onu iğfal filan etmedim. Bunu yapmaya mecbur kaldım.” MacKinnon’ın gözlerinde keder vardı, ancak William bunu göremeyecek kadar öfkeliydi. “Bana onu kurtarmak için elimden ne geliyorsa yapmamı söyledin. Joseph ve ben onu kurtarmak için her yolu denedik. Sonunda onun için Katakwa ile birebir savaştıktan başka çarem kalmamıştı. Kazandım. Kabile reisi evlenip bir şahidin gözünün önünde yatağa girmeden bizi hiçbir yere bırakmıyordu. Eğer kaçmaya çalışır-

sak Joseph'le beni kazığa bağlayıp yakacaklarını söylediler ve Tanrı şahidim olsun, öyle bir durumda Katakwa, Sarah'ya kim bilir neler yapardı."

William, MacKinnon'un Sarah'ya adıyla hitap etmesinden ötürü içten içe sinirlendi.

"Diğer tek seçenekse onu Katakwa ile bırakıp sonra köyü nereye taşıdıklarını bulmayı ümit ederek adamlarımla birlikte peşlerine düşmektir. Ancak bu riske giremedim, çünkü onu sonsuza kadar kaybedebilirdik, ayrıca yeğenini köle olarak görmek istemezdim. O yüzden o an elimdeki tek seçeneği değerlendirdim ve onun güvende olması için o an elimden ne geliyorsa onu yaptım."

"Demek onu işgal etmeye *mecbur kaldın*?" William kendisine bir içki koydu, bakışları içi dolu silahının bulunduğu çalışma masasının çekmecesine kaydı. Silahını ateşleyene kadar muhtemelen çoktan ölmüş olurdu. Bu yüzden en iyisi teğmen Cooke'un gelmesini beklemektir. "Yalan söylüyorsun – tıpkı biraz evvel bana rapor verirken yaptığın gibi. Anlattıkların doğru değil."

"Sarah'ya bundan kimseye bahsetmeyeceğime dair söz verdim ve sözümde durdum. Eğer bana inanmıyorsan, Joseph'e sor. Bütün olan biteni biliyor. O da oradaydı."

William başını kaldırıp baktı. "Yoksa o da mı yeğenime sahip oldu? Sarah bu yüzden mi onun verdiği wampum kolyeyi takıyor?"

"Hayır! O Sarah'yı kız kardeşi gibi görüyor." MacKinnon çenesini sıktı. "Sana anlattıklarımın hepsi doğru. Bir MacKinnon olarak şerefim üzerine yemin ederim."

"Şerefim?" William güldü, ardından içkisinden bir yudum aldı. Konyak içini yakarak midesine indi. "Sende şeref ne arar?"

MacKinnon çenesini iyice sıkı. “Ona kendi karıma göste-receğim nezaketle yaklaştım, dölüm tutmasın diye itboğan otu çayı verdim—”

William gözünün önüne gelen, MacKinnon’ın yeğeninin üzerine çıkmış tepinen görüntüsünden kurtulmak için gözleri-ni sıkı, fakat MacKinnon anlatmaya devam etti.

“— ama işe yaramadı.”

“Evet, tabii ki yaramadı.” William sinirden kahkaha atmak istedi. “Siz MacKinnon kardeşler dölleme yeteneğiniz olma-dan bir hiçsiniz. Ağabeyin Iain, Leydi Anne’i becerir ve Anne hamile kalır. İki yıllık evliliklerinde ona iki çocuk birden ve-rir. Morgan aletini o küçük *matmazelinin* içine sokup çıkarır ve kadm ona ikiz, erkek çocuklar doğurur. Sen neden farklı olasın ki?”

MacKinnon ona doğru bir adım attı. “Annie ve Amalie hakkında o şekilde konuşamazsın. İkimiz de Annie’ye ne yap-maya çalıştığını iyi biliyoruz.”

Wentworth yumruğunu, siyah şahın etrafında iyice sıkı; acı, öfke ve konyanın etkisiyle çıldırmak üzereydi. “Ben Ley-di Anne’e lüks ipekler, kaliteli şaraplar ve kuştüyü yataklarla dolu bir hayat sundum! O gidip yün, saman ve çamur içinde bir hayat seçti!”

“O aşkı seçti!” MacKinnon’ın sesi odayı inletiyordu.

Ve William, Connor MacKinnon’ın ölmesini istiyordu. Onun sırt derisini yüzmek, onu hadım etmek ve onun asıldığı-nı izlemek istiyordu. Ona zarar vermek, onun canını yakmak, hayatını *bitirmek* istiyordu.

O an anladı.

“Bu şekilde benden intikam almak istedin. Seni yeğenimi kurtarmaya gönderdim, sen de fırsattan istifade ederek onu kirlettin. Sen, onu kurtaracağına inandığım adam, onun masu-

miyetinden faydalandın, ona istediğini yaptırdın ve benden intikam almak için onu iğfal ettin!” William avazı çıktığı kadar bağıırıyordu ama bu Connor’ın umurunda bile değildi.

“Ben bir erkekten intikam almak için *asla* masum bir kadını incit—”

“Kesin! Lütfen, kesin artık şunu!”

Ve orada, kapının eşiğinde üzerinde yalnızca sabahlığıyla Sarah duruyordu.

Sarah dünyada en çok sevdiği iki adamın onu orada gördükleri için afallayıp bağıışmayı kestiklerini ve şaşkınlıkla ona baktıklarını gördü. Connor’ın yüz ifadesi çok sertti, fakat Sarah’ı asıl şaşırtan dayısının görünüşüydü. Orada gömleğinin etekleri yeleşinden sarkar vaziyette, başında peruğu, üzerinde ceketi olmadan, öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle dikiliyordu. Sarah için kavga ediyorlardı.

Ve o nedenini biliyordu.

Lord William Connor’a yeğeninin hamile olduğunu anlatmıştı ve Connor da kadının yapmasından korktuğu şeyi yapmıştı – çocuğun kendisinden olduğunu söylemişti.

Tehlikede olmasına rağmen, kendisi için pek korkuyormuş gibi bir hali yoktu. “Sarah, canım, iyi misin?”

Connor’ı orada görmek kadının midesinde keleklerin uçuşmasını sağlamıştı.

Sarah başını evet anlamında salladı ve ellerini içgüdüsel olarak karnına götürdü. “Sadece midem biraz bulanı—”

“Demek doğru.” Lord William yeğeninin sözünü kesti. “Karnındaki piç, ondan mı?”

Sarah dayısının bebeğinden böyle bahsetmesi karşısında afallamıştı. “Evet, dayıcığım, fakat o bana tecavüz etmedi.”

Sarah olan biteni çabucak anlattı, dayısının gerçeği bilme-

sini ve böylece Connor'a olan öfkesinin biraz olsun dinmesini istiyordu, fakat söyledikleri tam tersi bir etki yarattı. Sarah, Connor için daha çok endişelenmeye başlamıştı. “Binbaşı MacKinnon sonunda kararı bana bıraktı. Ben onun ya da Joseph'in benim yüzümden hayatlarını kaybetmelerini istemedim. Benimkisi özgürlük uğruna ödenen ufak bir bedel. Binbaşı MacKinnon bana karşı hep çok nazikti, benim iyiliğim için elinden ne geliyorsa yaptı ve—”

“Bana ‘dayıcığım’ derken nasıl oldu da yüzüme baka baka yalan söyleyebildin?” Lord William yeğenine doğru yavaşça yaklaştı. “Bunu yapanın Katakwa olduğuna inanmamı sağladın.”

“Size yalan *söylemedim*, lordum.” Sarah adamın öfkesinin kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. “Neler yaşadığımı benim ağzımdan dinlemeyi reddettiniz ve hamile olduğumu öğrendiğinizde de bebeğin Katakwa'dan olduğunu varsaydınız. Ben de işin iç yüzünü size anlatmadım çünkü Binbaşı MacKinnon için endişelendim. Eğer binbaşı yapmış olduğu şeyi yapmasaydı, işte o zaman karnımda Katakwa'nın bebeğini taşıyor olurdum.”

“Ona yaklaşma, Wentworth.” Connor, Lord William'ın önünü kesti. “Ona elini bile sürmeyeceksin.”

“O benim *yeğenim*. Ona zarar verecek değilim.” Lord William Connor'a dik dik baktı. “Oysa *sen...* Sen bana ihanet ettin ve yeğenimi de içinde bulunduğu durumdan istifade ederek kandırdın. Böylece uzun süre önce ettiğin intikam yeminini tutmuş oldun – kraliyet soyundan gelen bir bakireyi becererek intikam almak ne kadar da tatlı olmuştur senin için. Yeğenimin yalnızca hayatını mahvetmekle kalmadın, bir de onu hamile bıraktın. Bu başarından ötürü seni kutlamak lazım.”

Dayısının kaba konuşma tarzı karşısında serseme dönen

Sarah, ne demek istediğini anlamaya çalıştı. “Ama size anlattım, dayı, o bana tecavüz etmedi. Beni kandırmadı. Ben de oradaydım. Ne olup bittiğini biliyorum.”

Lord William ona döndü. “Emin misin, tatlım?” Peki orada olup bitenlerin ne kadarı anadilinde konuşuldu? Katakwa’nın kabilesinin köyden ayrılmana izin vermediklerine emin misin yoksa bunu yalnızca MacKinnon’dan mı duydun?”

Dayısı, Connor ve Joseph’in ona yalan söylediklerini mi düşünüyordu? Connor’ın yalnızca intikam almak uğruna Sarah’nın bekaretini aldığına mı inanıyordu? Sarah buna ihtimal verememişti..

“Orada konuşulan her kelimeyi anlamamış olabilirim, fakat olan bitenin aslına sadık kalınarak bana çevrildiğine eminim. Bana olacağı aktarılan her şey birer birer *oldu*.” Sarah, dayısının yüzündeki öfkeye aldırmadan sözlerine devam etti. “Düğün gecesı odamızdaki ebeye ne demeli? Evliliğin tamamina erdiğiine emin olmak istemediyse, neden bütün gece karşımızda oturup bizi izledi? Binbaşı MacKinnon onunla tartıştı, ta ki birlikte olduğumuzun kanıtını ona gösterdikten sonra kadın bizi rahat bıraktı. Hayır, dayı, yanılıyorsunuz. Öfkeli olduğunuz için onu suçluyorsunuz, fakat bu işte o ne kadar suçluysa ben de o kadar suçluyum.”

“Öyle mi?” Lord William Connor’ın etrafında ufak bir daire çizerek yürüdü, gözlerini kin bürümüşü. “Peki Binbaşı MacKinnon ve ağabeylerinin beni adam yerine koymadıklarını da biliyor muydun? Albany’de bir adam öldürdüler ve onları asılmaktan kurtarmak için orduma aldım. Böyle bir durumda bana minnettar kalmalarını beklersin değil mi? Fakat onlar hiçbir şekilde iflah olmayan Jakobitler, ne Majesteleri’ne ne de bana, komutanlarına saygıları var!”

“Sen ve ağabeylerin bana ne diyordunuz, Binbaşı? ‘Beş

para etmez Alman beyi?’ ‘Ufacık tefecik prensik?’ ‘Çok Değerli Ekselansları?’ ‘Kıçımın Ekselansı?’” Lord William bunları söylerken Connor’ın Kuzey İskoç aksanını taklit etti. “Yalnız bu bile büyük bir ihanet, ancak ben zafer adına buna da göz yummuştum. Ama şimdi çok ileri gittin, MacKinnon. Onun Culloden Savaşı’nda klanınızı yenen aileden geldiğini bildiğin için onu kirletirken kim bilir ne biçim keyif almışsındır!”

“Bu kahrolası bir yalan!” Connor yüzünü Sarah’ya döndü. “Söylediklerinin tamamı yalan, Sarah. Senin soylu dayın ağabeyimi Albany’nin sokaklarında bir hırsızla dövüşürken görmüş ve ordusunda bizim gibi askerler olmasını istediğine karar vermiş. Bu yüzden üstümüze işlemediğimiz bir cinayetin suçunu attı ve eğer onun için savaşmazsak sahte deliller bularak hepimizi astırmaya yemin etti. Hayatlarımızı çaldı!”

Kendisini kötü hissetmeye başlayan Sarah bir Connor’a, bir dayısına ve sonra tekrar Connor’a baktı, kime inanacağını bilemiyordu. Connor idamdan kurtulmayı başaran bir katil miydi, yoksa hayatı kanı ve canı gibi sevdiği dayısı tarafından çalınarak haksız yere savaşmaya zorlanan masum bir adam mıydı? Connor’ın Jakobit bir klandan geldiğini, o ve adamlarının Culloden’ı unutmadıklarını biliyordu. Onun dayısından hazzetmediğini biliyordu, fakat daha önce ona nedenini hiç sormamıştı.

Connor’ın gözlerine bakan Sarah, adamın kendisine gösterdiği şefkatin bir intikam için olabileceğine inanmak istemiyordu. “Eğer dayım sana bu kadar haksızlık ettiyse, Binbaşı, bundan bugüne kadar neden hiç bahsetmedin?”

“Seni üzmemek ya da sevdiğin bir adam hakkında kötü konuşmak istemedim.”

Sarah bu kısa cevapla gerçeği anlamıştı.

“Seni nasıl kolay kandırdığını görüyor musun, Sarah? O bir katil ve bir yalancı–”

“Yalancı sensin – Yalancıların Şahı Lord William Wentworth!” Connor, adama doğru bir adım attı. “Peki yeğenine neden bebeği hakkındaki planlarından bahsetmiyorsun? Ona Dr. Blake’ten bebeği zehirleyip rahminden düşürmesi için filiskin otu kullanmasını rica ettiğini anlatsana.”

“N-ne?” Afallayan Sarah ağzı açık bir şekilde Connor’a baktı ve elini karnının alt kısmındaki sertliğe götürdü.

“Dr. Blake ağır hastaymış çünkü adam filiskin otundan yapılan çayı önce kendi üzerinde denemiş. Dayın filiskin otu çayını sana içirmeden önce bu konuda fikrini almayı ya da seni uyarmayı bile düşünmüyordu. Bütün bunları bana kendisi anlattı. Düşük yapmanı istiyordu.”

Dr. Blake bana hamileliğin ilk aylarında kadınlarda sık sık düşük vakalarının görüldüğünden bahsetti. Dua edelim de rahmin o piçi büyümeden atsin.

Sarah, dayısının kendisine söylediklerini hatırladı ve o an adamın yüzüne bakınca Connor’ın doğruyu söylediğini anladı. Göğsü sıkıştıyordu. “Sen... sen bebeğimi öldürmek için beni zehirleyecek miydin?”

Bir an için bir sessizlik oldu.

“Hiçbir şeyin sana zarar vermesine müsaade edemezdim.” Lord William’ın suçunu kabullenmesi Sarah’nın göğsündeki ağrının daha keskin hale gelmesine neden oldu. “Senin rahmin soylu bebekleri taşımak için var, senden sınıf olarak düşük adamların piçlerini taşımak için değil.”

“Benim atalarım İskoçya’nın kuzeyinde klan şefiyken, seninkiler Almanya’da lahana yetiştiriyorlardı!”

Sarah, Connor’ın dediklerini güçlkle duyabildi. O çok sevdiği dayısına baktı ama artık karşısında bir yabancı vardı.

Connor, Sarah'nın tatlı yüzünün acıyla buruştuğunu gördü ve onu bütün bunlardan korumanın bir yolu olabilseydi diye düşündü. Gözlerinden akan yaşlar, beline kadar inen birbiri-ne karışmış saçları ve kadife sabahlığının eteklerinin altından görünen çıplak ayaklarıyla öyle savunmasız görünüyordu ki... Hamile olduğu ilk bakışta belli olmuyordu, fakat kadının kar-nında onun bebeğini taşıdığı düşüncesi Connor'ın içinde ister istemez güçlü bir koruma duygusu uyandırmıştı.

Wentworth'ün ne onu ne de bebeğini incitmesine izin ve-recekti.

Kadın sırtını dikleştirip başını kaldırdı. "Senin yanında acaba gerçekten de güvende miyim, dayı? Bebeğimi incitme-ne izin vermeyeceğim."

"Bebeğin." Wentworth yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ona bağlanmaya kalkma. Seninle kalamaz."

"Ne yapmam gerektiğinin farkındayım." Sarah'nın gözle-rindeki umutsuzluk Connor'ın canını yakıyordu.

Onu rahatlatmaya çalıştı. "Çocuğumuz MacKinnon Çiftliği'nde güvende olacak ve çok sevilecek. Ağabeylerim ve eşleri ona--"

"O veledi hiçbir zaman göremeyeceksin. Sen--"

"Lütfen, durun artık!" Sarah elini havaya doğru kaldırdı. "Bu dünyada beni ben olduğum için seven yalnızca ikiniz var-sınız. Birbirinizin boğazına yapıştığınızı görmeye katlanamı-yorum."

"O seni sevmiyor. Seni *kullandı*, Sarah. Seni beni rezil et-mek için kullandı!"

"Kadının ne dediğini duymadın mı? Bize ihtiyacı--"

Wentworth'ün üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Onun sana ihtiyacı yok."

“Tabii ki var. Sen onu kurtaramadığında, bana onu kurtarmam için ihtiyacı vardı ve şimdi de—”

Kapı açıldı ve teğmen Cooke yanında Joseph’le belirdi.

Wentworth emirler yağdırmaya başladı. “Teğmen Cooke, Yüzbaşı Joseph’i geri gönder ve ona kale burçlarındaki mazgallı siperlere kadar eşlik edilmesini sağla. Muhafızları çağır. Ardından yeğenime odasına kadar eşlik et ve kapısını dışarıdan kilitle.”

Teğmen Cooke önce Wentworth’e, ardından Connor ve daha sonra tekrar Wentworth’e baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Emredersiniz, lordum. Yüzbaşı Joseph, sizi—”

Connor, Joseph’e Mohikan dilinde fısıldadı. “Joseph, kardeşim, beni dinle. Sarah karnında çocuğumu taşıyor. Wentworth onu zehirleyerek öldürmek istedi ama Sarah artık gerçeği biliyor. Sarah ile birlikte olduğum için cezalandırılacağım, hatta belki de öldürüleceğim. Sarah ve bebek korunmalı, bebeğin büyütülmek üzere ağabeylerime ulaştırılmasını sağla. Başıma ne gelirse gelsin, bana Sarah ve bebeğe göz kulak olacağına söz ver. Iain ve Morgan’ı olup bitenlerden haberdar et.”

“Söz veriyorum. Güçlü ol, kardeşim. Yanındayız.” Ve Joseph gitti.

Teğmen Cooke da peşinden gitti, ön kapıda bekleyen muhafızlara seslendi.

Sarah yalvaran gözlerle dayısına döndü. “Connor’a ne yapacaksın? Lütfen ona zarar verme! O hayatımı kurtardı. Sana yalvarıyorum, dayı!”

Dışarıdan, koşarak yaklaşan muhafızların ayak sesleri geldi.

Wentworth, Sarah’ya aldırış etmeden Connor’a baktı, bakışları buz gibiydi. “Şu an itibariyle rütbeni ve ayrıcalıklarını kaybetmiş bulunmaktasın. Ağabeyin Iain’ı Majesteleri’ne hizmet etmek üzere yeniden orduya aldıracağım.”

“Seni adi köpek!” Connor bunun olmasına engel olmak için öyle çok uğraşmıştı ki...

O sırada teğmen Cooke yeniden geldi. “Gelin, leydim.”

Connor’ın içinden teğmen Cooke’u kenara itip Sarah’yı elinden tutarak içinde bulundukları cehennemden koşarak kaçmak geldi. Sarah ona aitti. Kadının karnındaki bebek onun bebeğiydi. Fakat o an kalede üç binden fazla İngiliz askeri vardı. Tören alanının ötesine geçemezlerdi ve kaçmaya çalışmak Wentworth’e Connor’ı asmak için bir bahane sunmak olurdu. Bu yüzden dişlerini sıktı ve Sarah’nın odadan çıkarılmasını çaresizce izledi.

Kadın gözlerini adama çevirdi, gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. “Seni seviyorum, Connor Mac-Kinnon! Seni asla unutmayacağım. Kalbim hep senin ve çocuğumuz için atacak. Onu görmeme ya da kucağıma almama izin vermeseler bile yine de çok seveceğim!”

Kadının ağzından çıkanlar Connor’ın yüreğini yakıp geçti. Kadın kapıdan çıkıp kaybolurken daha önce ona onu sevdiğini hiç söylememiş olduğunu fark etti – ve belki de bu son fırsattı. Arkasından seslenmek üzere ağzını açmıştı ki başında korkunç bir ağrı hissetti.

Ve her yer karardı.

Connor bir süre sonra kendine geldi – ne kadar süre baygın kaldığını kestiremiyordu – ve kendisini askeri karakolda bir hücrede bileklerinden bağlanmış halde asılı buldu. Tenine değen demirler buz gibi soğuktu. Çıplaktı, üşüyordu ve çıplak ayakları samanların içine gömülmüştü. Bir adamın inlediğini duydu ve onun kendisi olduğunu fark etti, başındaki korkunç ağrı düşüncelerini bölüyor, kendisini berbat hissetmesine neden oluyordu.

Sarah'nın odadan götürüldüğü anı, kendisine söylediklerini ve kendisinin de ona onu sevdiğini söylemek istediğini hatırladı. Ve sonrasında o korkunç ağrı.

Wentworth ona arkadan vurmuştu.

“Kendine geliyor, lordum.”

“Bizi yalnız bırak.”

Ayak sesleri. Bir kapı açılıp kapanırken gıcırdayan demir menteşeler. Sessizlik.

“Beni duyabiliyor musun, MacKinnon?”

Wentworth.

Connor konuşmak istedi, ancak yalnızca inleyebildi.

“Beni iyi dinle. Yeğenime telafisi olmayan, büyük bir zarar verdin. Onu kandırdın, kirlettin ve bana düşman ettin. Onu hamile bıraktın. Hatta bununla da yetinmeyip o saf, masum kızı kendine aşık ettin.”

Wentworth sanki etrafında daireler çizerek yürüyordu, fakat Connor gözlerini açamıyordu. Başını bile kaldıramıyordu.

“Seni hadım ettiremiyorum – bu hiçbir şekilde yasal değil. Seni astıramam da çünkü bunu yapabilmek için askeri mahkemeye çıkmamız gerekir ve böylece yeğenimin durumunu herkes öğrenir. Nasıl bir açmazda olduğumu görüyorsun, değil mi? Bu yüzden yaptıklarının bedelini ödeyeceğin tek bir ceza kalıyor geriye.”

“Connor MacKinnon, sana toplam bin kırbaç cezası verilmesini emredeceğim, on gün boyunca her gün yüz kırbaç yiyeceksin. Bilincini kaybettiğinde sen yeniden kendine gelene kadar bekleyeceğiz. Eğer kendini zayıf hissetmeye başlarsan, revirde kırbaç darbelerini kaldırabilecek hale gelinceye kadar tedavi edileceksin. Seni temin ederim her bir darbeyi hissedeceksin.”

“Yolculuk edebilecek duruma geldiğinde de, seni savaş

sona erece kadar kalmak üzere bir adanın üzerine kurulu bir cezaevine göndereceğim. Yeğenimi bir daha göremeyeceksin, sesini duyamayacaksın, onunla konuşamayacaksın. Karnındaki piçin doğduğunda da ona ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceksin.”

“Şayet yeğenim doğum sırasında ölürse, işte o zaman seni kendi ellerimle öldürürüm.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

14 Mayıs

Sarah üzerinde yalnızca geceliğiyle açık pencerenin önünde oturmuştu, o dinlemek istemediği fakat duyduğu ses üç gündür devam ediyordu.

Şak! Şak! Şak!

Ne bir inleme sesi geliyordu, ne bir ağlama, ne de bir yalvarma... Yalnızca peş peşe gelen kırbaç sesleri... Her bir ses Sarah'nın gerilmesine, midesinin düğüm düğüm olmasına neden oluyordu. Bu seslerin Connor'ın sırtına atılan kırbaç darbeleri olduğunu ve adamın acı çektiğini düşünmeye tahammül edemiyordu.

Şak! Şak! Şak!

Bin kırbaç. Her biri adamın altında yatarken ellerini gezdirdiği, o sanki bir heykeltıraşın elinden çıkma pürüzsüz tennine işleyip yaralar açılmasına neden olacaktı. Sonunda sırtı kan ve yaralar içinde kalacak ve hayatta kaldığı için şanslı olduğunu düşünecekti.

Şak! Şak! Şak!

Gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulandırdı, içi öfke, korku ve pişmanlıkla doluydu. Elinden gelse hemen o an tören alanına koşup kendisini Connor'la kırbacın arasına atıp adamın yara bere içindeki sırtına siper ederdi. Fakat ön kapıda nöbet tutan iki muhafız vardı. Kendileri Sarah'ya dokunamasalar bile, teğmen Cooke'u çağırırlardı ve o da Sarah daha kapının dışına doğru on adım atamadan onu kucaklar, tekmelerine ve çığlıklarına aldırmadan yeniden içeri sokup odasına çıkarırdı.

Bunun böyle olacağını biliyordu, çünkü bunu zaten denemişti.

Şak! Şak! Şak!

O gün Connor'a verilen cezanın üçüncü lanet olası günüydü. Adam şimdiden iki yüz kırbaça dayanmıştı. Acaba kadını suçluyor muydu? İçinden onu Katakwa'ya bırakmış olmayı diliyor muydu? Kulübede geçirdikleri o tutkulu dakikalar için pişman mıydı?

Şak!

Sessizlik.

Kadın ayağa kalktı, daha iyi duyabilmek için pencereden dışarı sarktı. Yüreği ağzındaydı. Henüz yüz kırbaça ulaşmadıklarına emindi. Yoksa dayısı insafa mı gelmişti? Connor kendinden mi geçmişti? Yoksa...

Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Tanrım, ne olur acılarını hafiflet! Ne olur bugünkü cezası son bulsun artık!

Merdivenlerden gelen ayak sesleri duydu.

Lord William ve Agnes.

Üzerine sabahlığını giymeyi reddedip olduğu yerde kaldı. Ne kapıya yanıt verdi, ne de dışarıdan seslenen dayısına. Onunla o korkunç geceden beri hiç konuşmamıştı ve o an da ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Kapı açıldı, Sarah hemen arkasında olduklarını biliyordu.

“Tepsiyi masanın üzerine koy ve bizi yalnız bırak, Agnes.”

“Emredersiniz, lordum.”

Kapı kapandı.

“Günaydın, Sarah.”

Sarah sessizliğini korudu.

“Bana katılmayı reddettiğin için ben de kahvaltını ve bir demlik dolusu taze çayı odana getirttim.” Lord William’ın ses tonu sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi rahattı. “Yumurtaları ve kızarmış ekmeği aşçıya Dr. Blake’in önerdiği gibi hazırlattırdım. Bunun mide bulantısını azaltacağını söyledi.”

Sarah sırtı dayısına dönük vaziyette konuştu. “Yemeden önce Agnes’tan tatmasını isteyeyim mi, yoksa beni zehirleme arzunuzdan vazgeçtiniz mi? Ayrıca şu zavallı, cesur Dr. Blake nasıl?”

“Dr. Blake iyileşiyor. Ona minnetim sonsuz. Geleceğini kurtarma isteğiyle öyle umutsuzdum ki planlarımın istemeden hayatına mal olabileceğini düşünemedim. Özür diliyorum ve sana söz veriyorum, bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağım. Ayrıca o geceki davranışlarımdan ötürü de özür diliyorum. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim.”

Her şeyi kuru bir özürle geçiştirebileceğini mi sanıyordu?

Sarah ondan nefret etmek istemiyordu. Çünkü kendini bildi bileli ailede onu seven tek kişi dayısı olmuştu. Fakat onu bebeğinden etmeyi planlamakla kalmamış, Connor’ın kendisine hizmetini de adama ıstırap çektirerek ödemeye kalkmıştı. “Söylemek istediğiniz başka bir şey var mıydı?”

“Bow Caddesi’ndeki tanıdığım sulh yargıcları ve hırsız

avcıları* arasından bazılarını mektuplar göndererek onlardan Denton'u ve Leydi Margaret'in günlüğünün çalınma olayını araştırmalarını istedim. Skandalın arkasında onun olduğu ortaya çıkarsa, seni temin ederim cezalandırılacak. Böylece baban da evlilik sözleşmesini feshetmek zorunda kalacaktır."

Sarah bu habere üç gün önce sevinebilirdi, fakat bütün bunların Connor'a bir faydası olmadığı için hiçbir umurunda değildi.

"Ayrıca babana kaçırılıp alıkonmandan bu yana sınır bölgesinin birbirine karıştığını ve bu yüzden düğününe zamanında yetiştirmemin mümkün olmayacağını da yazdım."

Sarah dayısının ne tür bir bahane bulacağını hep çok merak etmişti.

"Bana kızgın olduğunun farkındayım, Sarah, fakat benimle konuşmamak veya yemek yememek konusundaki çocuksu tavırlarında ısrar etmen--"

Sarah ayağa kalkıp yüzünü ona döndü. "Çocuksu? Sizi temin ederim Binbaşı MacKinnon için endişelenmemin *çocuksu* olan bir yanı yok. Yeniden sevgimi kazanmak istiyorsanız, bu işkenceye şimdi bir son verin. O hiçbir şansım kalmamışken hayatımı kurtardı ve acı çekmesi sanki umurunuzda değilmiş gibi hareket ediyorsunuz."

"Aksine, tatlım. Acı çekmesi öyle *çok* umurumda ki..." Lord William'ın yüzündeki ifade sertleşti. "İçinde bulunduğu zor durumdan yararlanarak seni kandırdı ve böylece intikamını aldı. Eğer onu hâlâ önemsiyorsan, seni nasıl kandırdığını, aldattığını ve kirlettiğini göremeyecek kadar kör olmuşsun demektir."

* Hırsız Avcısı (İng. Thief-Taker): İngiliz Hukuk sisteminde hırsızları yakalamaları için para karşılığı tutulan siviller. (Çev. N.)

Sarah başını iki yana salladı, konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Hayır, lordum, kör olan sizsiniz. Sırf gururunuzdan masum bir adama işkence ediyorsunuz.”

“Masum mu?” Adamın bakışları yeğeninin karnına doğru kayd. “Suçunun delili şu an karnında büyüyor.”

Sarah sırtını dayısına döndü ve yeniden pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Kırbaç sesi duyabilecek mi diye dikkat kesildi, ancak hiçbir şey duymadı. “Beni yalnız bırakın.”

“Doğum hakkında Dr. Blake ile konuştum. Doğum sırasında yanında olacak. Doğurduğun an bebek odadan çıkarılacak. Onu ne görecek, ne de emzirebileceksin, çünkü aksi takdirde annelik duygularının etkisiyle ona bağlanabilirsin. Ben ona uygun bir aile bulacağım, bir *İngiliz ailesi*, ve onu kendi çocukları gibi yetiştirecekler. Emin ol, bir eli yağda, bir eli balda olacak.”

Sarah ellerini rahmine doğru kayd. Bebeğini hiçbir zaman kucağına alamayacağı için canı yanıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Dayı, bilmenizi isterim ki Şavni köyünden kaçtıktan sonra Connor’la geçirdiğim o birkaç gün hayatımın en mutlu günleriydi. Onunlayken Sarah olmakta özgürdüm -- Leydi Sarah değildim, Lüteriye değildim, bir markinin kızı da değildim, yalnızca Sarah’ydim. Leydi Margaret beni bir keresinde, beni gerçekten sevmeyenlere yüreğimden geçenleri asla belli etmemem konusunda uyarmıştı. Kısa bir süre için bu dünyada kalbimden geçenleri paylaşabileceğim iki adam olduğuna inanıyordum. Siz bana yalnızca bir adam olduğunu gösterdiniz.”

Connor yanıyordu, sırtı alevler içindeydi ve çektiği acı onu tüketiyordu. Gözleri nehri aradı, kendisini nehre atıp sırtında

yanan alevleri söndürmek istiyordu, ancak bulamadı, kıyıları bile ormanın karanlığına gömülmüştü.

Tanrım, ne olur bana yardım et!

Daha sonra ağaçların arasında ay ışığının suya yansımaları görünür gibi oldu. Nehre doğru ilerlemek istedi, fakat bir ağaca sıkıca bağlanmış olduğunu fark etti. Bileklerinden acımasızca bağlanmıştı ve sırtındaki yanma hissi dayanılmazdı. Cehennemde miydi?

“Connor!”

Gözlerini açtı ve karşısında kendi yüzüne çok benzeyen bir yüz gördü. “I-Iain?”

O an hatırladı.

Wentworth ona on gün boyunca her gün yüz kırbaç cezası vermişti ve o gün üçüncü gündü. En son kırk yedinci kırbaç darbesini sayabilmişti. Ondandır bilincini kaybedip rüya görmeye başlamış olmalıydı. Belki de hâlâ rüya görüyordu, belki de ağabeyinin o bıyıklı yüzü tamamen zihninin bir oyunu.

Iain birine dönüp konuştu. “Of, bu çocuk tam bir ahmak.”

Connor ağabeyine, her zaman ondan ve Morgan’dan daha zeki olduğunu söylemek istedi, ancak kendinde bunu yapacak gücü bulamadı. Vücudu kontrol edilemez bir şekilde titriyor, sırtından kanlar akıyordu. Çektiği acı onu mahvediyordu.

“Morgan ve ben buradayız, evlat.”

Birinin kılıcını çektiğini ve hemen ardından gelen çeliğin demire çarpma sesini duydu ve kendisini düşerken buldu, bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Fakat Iain onu yakaladı ve sanki patates çuvalını sırtlanır gibi sırtlandı.

“Onu yere koyun! Daha onunla işimiz bitmedi, bugün yirmi kırbaç daha yiyecek!”

“Savulun, yoksa sizi yere sererek geçmemiz gerekecek.”
Konuşan Morgan’dı.

Ağabeyleri gelmişti.

Connor daha sonra kendisini revirde yüzükoyun yatarken buldu.

“İç, Connor,” kadife gibi bir kadın sesi duydu. “Acını dindirecektir.”

Korkunç derecede susuz olan adam kendisine söyleneni yaptı, ağzı afyon ruhunun acı tadıyla doldu. Gözlerini açtı. “Annie?”

“Evet, buradayım. Hepimiz buradayız.” Adama susuzluğunu dindirmek için su verdi ve alnına da buz gibi soğuk bir bez bastı. “Şimdi dinlen.”

Ama Connor dinlenemezdi, henüz değil. “O yalnız, Annie. Sarah *onunla* yalnız. O... o Sarah’yı zehirlemek istedi... bebeğini düşürsün diye. Ona yardım edin.”

“Şşş.” Annie bezi adamın alnına bastırıp çekiyordu. “Joseph bize her şeyi anlattı.”

“Üzgünüm. Niyetim... Iain’ı yeniden orduya dönmeye... zorlamak değildi.”

“Bunun için seni suçlamıyorum. Sen onun azat edilmesi için elinden geleni yaptın.” Kadın gülümsedi, fakat Connor yeşil gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

Connor afyon ruhunun etkisini göstermeye başladığını fark etti, fakat bu etkinin kısa süreli olacağını biliyordu. Daha katlanması gereken yedi yüz kırbaç darbesi daha vardı. Bunun düşüncesi bile içinde inanılmaz bir korku oluşmasına neden oldu, çektiği acı tahmin edebileceğinin çok daha ötesindeydi. Fakat güçlü olmak zorundaydı. Wentworth’ün onu yenmesine izin vermeyecekti. “Doktor olsaydın, inan en iyisi olurdu. Birazdan yine beni almaya gelirler.”

Annie gülümsedi. “Denerlerse, vay hallerine.”

Connor acısının uçup gitmesiyle birlikte kendinden geçti.

William Amherst’ten gelen en son mektubun içinde neler yazdığını teğmen Cooke ile paylaştı. “Lévis’in Bougainville’i topraklarına katmasına engel olmak için bir an evvel Crown Noktası’na ilerlememizi istiyor. Bunun olacağını tahmin etmiştim, bu yüzden hazırlıklıyız. Yine de bir ay içinde Crown Noktası’na ulaşmak istiyorsak, elimizi çabuk tutmalıyız.”

Teğmen Cooke hiçbir şey demedi, son üç gündür yüzüne bir hoşnutsuzluk ifadesi yerleşmişti.

William adamın yüzündeki hoşnutsuzluğu fark etmemiş gibi sözlerine devam etti. “Amherst bize ek birlik göndermeyecek. Kendisi on bin askerle ilerlemeyi planlarken bizim Komandolar ve Kızılderililer dahil dört bin askerimiz var.”

“Mohikanlar bizim için savaşmayacaklar.” Teğmen Cooke’un ses tonundan William’ın yaptığı hatayı Yüzbaşı Joseph ve Mohikanların onlara sırt çevirmesinin nedeni olarak gördüğü belli oluyordu. “Yüzbaşı Joseph, Binbaşı MacKinnon’ı kırbaçlatmaya devam ederseniz, Mohikanların savaşta hiçbir şekilde yanımızda yer almayacaklarını açık ve net bir biçimde belirtti.”

William sabırsız bir şekilde elini salladı. Mohikanların Kral’dan ziyade MacKinnon kardeşlere hizmet ediyor oluşu çoktandır zoruna gidiyordu. “MacKinnon kardeşlerin en büyüğü müttefiklerimizle yeniden aramızı bulacaktır.”

“Tabii o da onlara başkaldırılarında destek vermezse.” Teğmen Cooke sanki William’ın duymasını istemiyormuş gibi alçak bir ses tonuyla konuşuyordu.

Bu William için bardağı taşıran son damlaydı. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var, teğmen? Eğer öyleyse aksi

mizacına bir son verip içinden geçenleri benimle paylaşmanı isterim.”

Cooke hazırola geçti. “Açık konuşmak için izin istiyorum, lordum.”

William kaşlarını çatı. “İzin verilmiştir.”

Cooke serbest duruşa geçti, gözlerini cesurca William’ın kilere dikti. “Geçen geceki davranışınız bir centilmene hiç yakışmıyordu. Kapıdaki muhafızlar gibi ben de neredeyse her bir kelimesini duydum. Leydi Sarah’nın muvazzaflar arasında spekülasyon konusu haline geldiğine emin olabilirsiniz. Binbaşı MacKinnon’a gelince, onu o kadar uzun zamandır tanıyorum ki böyle bir konuda yalan söylemeyeceğine eminim. Anlattıkları en ufak detayına kadar Leydi Sarah’nın anlattıklarıyla örtüşüyor. Nasıl böyle bir hikaye uydurmuş olabilirler ki?”

“Kısacası onun o gece anlattıklarının doğru, sizin anlattıklarınızın da yalan olduğunu düşünüyorum. Yeğeniniz, Binbaşı MacKinnon’ın işkence görüyor olması konusunda öyle sıkıntılı ki onun ve bebeğin sağlığından endişe ediyorum. Onun *koruyucusu* olarak iki gün önce hiç istemesem de onu yakalayıp odasına taşımak zorunda kaldım. Ayrıca onun için planladıklarınız – bebeğini mi düşürtecektiniz? Bunu duyduğumda inanın kanım don–”

“Bu kadarı yeter, teğmen.” Bu çıkış, normalde yumuşak mizaçlı bir teğmene göre fazlasıyla sıradışıydı. William kendisini öfkesini sesine yansıtmamaya çalışırken buldu. Cooke’un bu kadar rahat konuşmasını hiç beklemiyordu.

“Ben Binbaşı MacKinnon’ın masum olduğuna inanıyorum, ve–”

“*Yeter* dedim!” Cooke onu azarlayabileceğini mi zannetmişti?

Teğmen Cooke bakışlarını pencereye doğru kaydirdi. “Peki, lordum.”

William elini ceketinin cebine götürdü ve öfkesiyle başa çıkmaya çalışırken kırık siyah şahı sıkıca kavradı. Önce Sarah’nın sitemi ve şimdi de teğmeninden nutuk dinlemek.

Kısa bir süre için bu dünyada kalbimden geçenleri paylaşabileceğim iki adam olduğuna inanıyordum. Siz bana yalnızca bir adam olduğunı gösterdiniz.

İçinde buz gibi, rahatsız edici bir suçluluk duygusu belirdi. Fakat onu bastırdı.

Onu nasıl yargılayabilirlerdi ki? Dayısının koruması altındaydı ve adam ona fedakar bir dayının gösterebileceği sevgiyi göstermişti. Eğer müdahale etmeseydi, Sarah bütünüyle bedbaht, babası tarafından reddedilmiş ve toplumdan dışlanmış biri olacaktı. Cooke’a gelince, o William’ın teğmeniydi ve durumun ciddiyetinden bihaberdi.

“Merak ediyorum da, teğmen, MacKinnon’ı Sarah’yı büyük bir zevkle kirletmişken nasıl masum bulabiliyorsun? Eğer Sarah’nın durumu ortaya çıkmasaydı, o şu anda yeğenimin bekaretini aldığına sinsice sevinerek günlerini mutlu mesut geçiriyor olacaktı.”

“Ben Binbaşı MacKinnon’ın yerinde, o Şavni köyünde olsaydım ne yapardım diye o kadar çok düşündüm ki. Eğer her şey anlattığı gibiyse – ki bence doğruyu söylüyor – ben de aynen onun yaptıklarını yapardım. O zaman bana da bin kırbaç cezası verir miydiniz, lordum?”

William ne diyeceğini bilemedi. MacKinnon’ın doğruyu söylüyor olabileceğini hiç düşünmemişti. “Teğmen, ben–”

Dışarıdan muhafızların bağırışları duyuldu ve William’ın çalışma odasının kapıları ardına kadar açıldı.

“Beni çağırtmışsınız, Çok Değerli Ekselansları?” İain

MacKinnon yüzünde öfke, elinde kılıcı ve yanında erkek kardeşi Morgan'la içeri daldı. "Geldim işte."

"Fark ettim." William, Leydi Anne'in de kocasına eşlik ettiğini düşünerek bakışlarını kapıya doğru çevirdi.

MacKinnon'ın kılıcı bir anda William'ın çenesinin altında bitivermişti ve İskoç onu gözlerine bakmaya zorluyordu. "Karım yanımda değil. Revirde Connor'la ilgileniyor. Ben nefes aldığım sürece Connor tek bir kırbaç darbesi dahi yemeyecek. Eğer sana hizmet etmemi istiyorsan, cezanın geri kalanını hemen kaldıracaksın. Şimdi."

"Aramızdaki güç dengesi değişmedi, MacKinnon. Ağzımdan çıkan tek bir lafla üçünüzü de yakalatıp işlediğiniz cinayetin davası için Albany'e gönderebilirim. Güç bende."

"Kılıç da *bende*."

William kendisini ölümle tehdit eden adamın gözlerinin içine bakarken işlerin hangi ara kontrolünden çıktığını merak etti.

Sarah klavseninin başına oturmuş çalmaya çalışıyordu, parmakları tuşların üzerinde beceriksizce geziniyordu. Durdu, yeniden başladı, durdu, yeniden başladı, durdu. Müzik her zaman kaçıp sığınabileceği bir linian olmuştu. Ama o gün değildi işte.

Sabah gördüğü iki adamın Connor'ın ağabeyleri olduğuna emindi. Üst katta uyurken, bir bağırış sesiyle uyanmıştı. Agnes onu durdurmaya çalışsa da Sarah alt kattaki salona inip iki adamın ön kapıdan çıktıklarını görmüştü. Görünüşleri Connor'a o kadar benziyordu ki aynı soydan olmama ihtimalleri yoktu. Ellerinde kılıçlarıyla tören alanına doğru kararlı adımlarla ilerlemişlerdi.

Connor'a yardım etmeye, hatta belki de onu serbest bırak-

tırmaya mı gelmişlerdi? Sarah'dan bahsedildiğini duymuşlar mıydı? Bebeği biliyorlar mıydı?

Bunları hiç bilemeyecekti – dayısının emirleri yüzünden. Teğmen Cooke'a olan biteni ve Connor'ın durumunun nasıl olduğunu gizlice sormak istemişti ama henüz teğmene yaklaşacak zamanı olmamıştı. Adam günün büyük bir kısmını Lord William'la kapalı kapılar ardında geçirmişti. Sarah onu beklemiş, dayısının çalışma odasının kapısından çıkarken ona seslenmiş, konuşmak istediğini söylemişti. Oysa adam onu duymazlıktan gelmişti.

Connor hakkında bir şeyler öğrenmek için neler vermezdi! Kırbacların sayısının yüze ulaşmadan kesildiğine neredeyse emindi. Bu da Connor'ın ya kendisinden geçtiği ya da kırbaç darbelerine dayanamayacak kadar zayıf düştüğü anlamına geliyordu. Acaba şimdi askeri karakolda pis samanların arasına atılmış, ertesi gün yiyeceği kırbacı düşünerek korkuyla kıvrıyor muydu? Ya da belki revirde, ateşler içinde yatıyor, hatta belki de ölüyordu.

Bu geceyi hatırla. Beni hatırla.

Sarah, adamın sesini sanki yanındaymış gibi duydu. Bir an için sesi kulaklarından silmeye çalıştı, mutlu anıları hatırlamanın, acısını ve üzüntüsünü yalnızca daha çok artıracığından korkuyordu. Yavaşça gözlerini yumdu, kulübede geçirdikleri o günü, vahşi ormanın içinde nasıl yalnız olduklarını, bir kadın olarak orgazma ulaşmanın nasıl bir şey olduğunu, ona öğretirken vücutlarının nasıl bir bütün olduğunu, bütün vücudunun sırf onu zevke getirmek için çalıştığını hatırladı. Güçlüydü, erkeksiydi, ateşliydi.

Ah, Sarah, böyle bir güzellikten sonra dünyadaki neye güzel diyebilirim ki ben?

Parmakları sonunda doğru tuşları buldu ve gözlerini aç-

madan çalmaya başladı. Hatırladığı anının tutkusu notalara dökülüyordu, hangi şarkıyı çaldığının farkında bile değildi. Aklından, birbirlerinin vücudunu ele geçirdikleri anki mutluluk, birbirine karışan nefesleri ve bedenleri geçiyordu. Dışarıda esip gürleyen fırtınaya rağmen kanlarının nasıl kaydığını hatırlıyordu.

“Çok güzel çalıyorsunuz.”

Sarah irkilerek derin bir nefes aldı ve arkasını döndüğünde bir kadının hemen arkasında dikilmekte olduğunu gördü. Kadın Sarah’nın boylarındaydı ve lepiska saçları, parlak yeşil gözleriyle insanın başını döndüren bir güzelliğe sahipti. Üzerinde pembe, pamuklu sade bir elbise vardı, fakat elbisenin önlük kısmı işli ketenden ve göğüslerini örten korsesi kaliteli danteldendi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, leydim, fakat fazla zamanımız yok. Dayınız burada olduğumu bilmiyor ve beni bulduğunda gönderecektir. Adım Annie MacKinnon, Iain MacKinnon’ın eşi, Connor’ın da yengesiyim. İsterseniz odanıza geçip kimsenin bizi duyamayacağından emin olarak konuşalım.”

“Burada konuşmak zorundayız. Hizmetçim üst katta ve kendisi pek güvenilir biri değildir.” Connor’ın ailesinden biriyle konuşma fırsatı bulduğu için mutluluktan havalara uçan Sarah parmaklarını klavsenin tuşları üzerinde gezdirmeye başladı, artık parmakları notaları zorlanmadan buluyordu. “Buraya nasıl geldiniz?”

Bayan MacKinnon’ın Joseph’in gecenin bir yarısı MacKinnon Çiftliği’ne gelip bütün olup biteni onlara anlatmasını dinledi. Bütün aile – Annie, Iain, Morgan, Morgan’ın eşi Amalie ve dört çocuk – Connor’ın durumundan endişe ettikleri için kahvaltıdan sonra Edward Kalesi’ne doğru yola çık-

mışlardı ve gece gündüz demeden yolculuk etmişlerdi. Yolda Iain'ın orduya geri dönmesi için yola düşen İngiliz askerleriyle karşılaşmışlar ve William'ın Connor'a verdiği korkunç cezayı öğrenmişlerdi.

“Onun için çok endişeleniyorum, Bayan MacKinnon. On-
dan hiç haber aldınız mı?”

“Lütfen bana Annie de, ve, evet aldım.”

Daha sonra Annie ona Iain'ın tek bir kılıç darbesiyle Connor'ı kırbaç direğinden kurtardığını ve revire taşıdığını, kendisinin de revirde onunla ilgilendiğini anlattı.

“Kocam Lord William'la konuşmaya gitti. Onu emirlerini geri çekmeye ve cezanın kalanını silmeye... *ikna etti*.”

Demek olaylar böyle gelişmişti.

Sarah rahatlayıp hafiflediğini hissetti. “Tanrı'ya şükürler olsun!”

“Connor acı çekiyor, ancak ona afyon ruhu veriyoruz ve başında nöbet tutuyoruz. Çok inatçı ve güçlü. İyileşecek. Kendine geldiğinde hep seni soruyor, bu yüzden yanına gelip güvende olduğunu bir de kendi gözlerimle görmek istedim. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Koridordan yaklaşmakta olan ayak sesleri duyuldu.

Susup sese kulak verdiler, ayak sesleri yaklaşırken Sarah klavsenini çalmaya devam etti – ve seslerin sahibi geçip gitti.

Sarah rahat bir nefes aldı. “Hâlâ sabahları midem bulanıyor ve kendimi yorgun hissediyorum.”

Sarah, Annie'yi yalnızca birkaç dakikadır tanıyor olmasına rağmen ona tüm kalbiyle güveniyordu. Sarah, Connor'ın bağırma seslerini duyup da alt kata inerek onu dayısıyla birbirlerinin gırtlaklarına yapışmış vaziyette bulduğundan bu yana – dayısı Connor'a Sarah'nın hamile olduğunu, fakat karnındaki bebeği düşürtmeye çalıştığını ayrıca bebeğin Joseph ya da Connor

tarafından büyütülmesine asla izin vermeyeceğini söylemişti – neler olduğunu Annie’den öğrenmişti, böylece bütün korku ve kuşkuları uçup gitmişti.

Annie düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı, ne diyeceğini ölçüp biçiyor gibiydi. “Dayın sert, gururlu bir adam olabilir. Ancak ben yine de onun da sesine pek kulak vermediği bir kalbi olduğuna inanıyorum. Connor doğruyu söyledi. Dayın onları hâlâ işlemedikleri bir cinayeti işlemişler gibi göstermekle tehdit ediyor. Cinayet olayını onları kontrol etmek için kullanıyor.”

Sarah dayısının böyle korkunç bir şey yaptığını bilmenin mi yoksa bu konuda kendisine yalan söylemiş olmasının mı daha çok canını yaktığını bilmiyordu. “Dayımın ailenize yaptıklarından ötürü özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Onun yaptıklarından seni sorumlu tutacak değiliz.”

“Connor bütün bunlardan bana hiç bahsetmedi. Ona bunları neden bana anlatmadığını sorduğumdaysa beni sevdiğim bir insan hakkında kötü konuşarak üzme istemediğini söyledi.”

Annie gülümsedi. “MacKinnon erkekleri söz konusu kadınlar olduğunda son derece korumacıdırlar.”

Sarah keşke Connor’ın kadını olsaydı. Ama babası onu başka birine vermişti bile ve Sarah’nın bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyordu. “Sormamda bir sakınca yoksa, kocanla nasıl tanıştınız?”

Koridordan ayak sesleri duyuldu. Ve sesler yeniden yok oldu.

Yoğun İskoç aksanıyla konuşmaya başlayan Annie, Sarah’ya bir aileye köle olarak satıldığını ve yaşamakta olduğu çiftlik evine Fransız ve Abenaki savaşçıları tarafından saldırıldığını, bu sırada bir görevden dönmekte olan Iain’ın

hayatını nasıl kurtardığını çabucak anlattı. “Lord William beni daha önce Bute Lordu olan amcamın evine yaptığı bir ziyaretten tanıyordu ve beni kadını yapmak için her yolu denedi ama...”

Annie sözlerini tamamlayamadan Sarah sözünü kesti. “Sen soylu musun?”

“Evet. Ben Argyll Campbell’in soyundan gelen Leydi Anne Burness Campbell olarak dünyaya geldim. Rothesay Kontu olan babam ve erkek kardeşlerim Prestonpans Savaşı’nda öldüler.”

Connor’ın ağabeyi kralın soyundan gelen biriyle, soylu bir kadınla evlenmişti.

Sarah’nın klavsenin üzerinde gezinen parmakları durdu. “Birlikte olabildiğiniz için sizin adınıza çok mutluyum. Keşke ben de Connor’ın karısı olsaydım ve çocuğumuzu birlikte büyütebilseydik, fakat babam Londra’da benim için bir eş bulmuş bile. Babamın seçtiği o adamla evlenmek istemiyorum. Lord Denton midemi bulandırıyor. Ayrıca Londra’ya dönüp bebeğimi geride bırakacak olmaya da katlanamıyorum, fakat bütün bu kararları veren ben değilim işte.”

Annie, Sarah’nın elini avuçlarına alarak sıktı. “Güçlü ol, Sarah, mutlaka bir çaresi bulunur.”

William ayağa kalktı. Geleceğini biliyordu. “Leydi Anne, seni görmek ne güzel. Tam bir sürpriz oldu.”

İki çocuk doğurmasına ve üzerindeki sade, pamuklu elbiseye rağmen her zaman olduğu gibi çok hoş görünüyordu. Kadınsı hatları William’in hatırladığından daha dolgundu, teni hâlâ pürüzsüz ve kusursuzdu, yeşil gözleri telaşlıydı. William onu düşünmekten, onu istemekten bir an olsun vazgeçmemişti. O an bile kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Kadın hafifçe eğilerek selam verdi. "Lordum."

Kadına ilerideki sandalyeyi işaret etti, oturmasını bekledi ve sonra kendi de yerine oturdu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Buraya Leydi Sarah'nın adına, bebeğini büyütmek için sizden izin almaya geldim. Benim de iki çocuğum--"

"Hayır. Bu söz konusu bile olamaz."

"Peki ama neden, lordum? Çocuğun akrabalarıyla büyümesi sizce de en iyi seçenek değil mi?"

"Sence soylu kandan gelen bir bebeğin Jakobit Katoliklerin arasında yetişmesine izin verir miyim ben?" William kendisini ayakta buldu, kadının *sadece* bu konuyu konuşmaya gelmesine sinir olmuştu. "Bebek annesinin sülalesine denk, Krala sadık bir İngiliz ailesine verilecek. Nerede olduğunu benden başka hiç kimse bilmeyecek."

"Bunu Connor'ın iyiliği için istemiyorum. Sarah'nın iyiliği için istiyorum. Bebeğini geride bırakıp onun yabancılar tarafından yetiştirilmesi düşüncesine bile dayanamıyor. Ama bebeğin babasının ailesi tarafından yetiştirilecek olması acısını bir nebze de olsa dindiriyor."

"Sarah'nın başka çocukları da olacak ve o zaman piçini unutacak. MacKinnon'ın yanlısının üstüne bir de yeğenimin kanından gelen bir erkek veya kız evladı kucağına almasına asla izin veremem."

"Connor masum, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Onu haksız yere cezalandırdın. O senin ve adamlarının başaramadığını başarıp Leydi Sarah'yı kurtardı. O sana ihanet etmedi, lordum, sen ona ihanet ettin!"

Kadının sözleri kalbine bir hançer gibi saplandı, içindeki suçluluk duygusu öfkmesini daha da alevlendirmişti.

Leydi Anne yalvarmaya başladı, gözleri dolu doluydu. "Lütfen, sana yalvarıyorum, bırak da çocuk benimle gelsin."

Onu ben emzireceğim ve ona vereceğim sevgi kendi kanımdan gelen çocuklara verdiğim sevgiden daha az olmayacak, inan.”

“Hayır.”

Kadın yeşil gözlerini kıstı. “Sen acımasız iblisin tekisin.”

Ayağa kalktı, arkasını döndü ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

OTUZUNCU BÖLÜM

19 Mayıs

“Sarah!” Connor sıçrayarak uyandı, ağzının içi afyon ruhunun tadıyla acımişti, yüreği ağzındaydı.

Hemen karşısında Amalie’nin yüzü belirdi. “Şşş, *mon pauvre frère*”. İç hadi.”

Connor, Amalie’nin dudaklarına uzattığı teneke bardaktan içti, buz gibi su kuruyan boğazından aşağıya doğru indi. “Bugün günlerden ne?”

“Mayıs’ın 19’u.”

Beş gündür revirdeydi ve kendisini hâlâ küçük bir köpek yavrusu kadar zayıf ve güçsüz hissediyordu. “Ayağa kalkmam gerek.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın.” Fransız aksanı Amalie’nin ses tonundaki sertliği yumuşatıyordu. “Eğer yerinden kımıldarsan, gidip yine Morgan’ı bulurum. O ne yapacağını bilir.”

Connor’ın gözünün önünden Morgan’ın kendisini yatağa bağlamakla tehdit ettiği flu bir görüntü geçti. “İstiyorsan git getir ama sonsuza kadar yatakta yatamam. Sarah’nın bana ihtiyacı olursa...”

* Mon pauvre frère (Fransızca): Zavallı kardeşim. (Çev. N.)

Yatağın kenarlarını tutarak kendisini yukarıya doğru itti, yavaşça doğrulmaya çalışırken hissettiği acı nedeniyle dişlerini sıktı. Başı öyle bir dönüyordu ki sanki oda da etrafında dönüyordu.

“Sarah konusunda endişelenmene gerek yok. O iyi ve sana da sevgilerini gönderdi. Annie bugün yine onu görmeye gitti. Fakat bu defa o iğrenç hizmetçiye yakalanmış ve Wentworth onu göndermemiş.”

“Niye göndersin ki?” Connor yatağın yanlarını kavradı, sabit kalmaya çalışıyordu. “O şerefsizin Annie’de gözü vardı zaten hep. Hâlâ da var. Iain Annie’nin oraya gittiğini ve Wentworth’ün onu gördüğünü biliyor mu?”

“Evet.” Amalie teneke bardağı bir kez daha ona verdi ve Fransızca konuşmaya başladı, belli ki söylediklerini yakınlardaki kimsenin anlamasını istemiyordu. “*Ne t’inquiète pas pour nous, Connor. Iain et Morgan sont ici, et Joseph et ses guerriers ont établi leur campement vers le nord.*” Bizim için endişelenme, Connor. Iain ve Morgan buradalar, Joseph de savaşçılarıyla birlikte kuzeyde kampını kurdu.

Connor elindeki bardaktan içti, kadının sözleri içini rahatlatmıştı.

Belli belirsiz bir ses duydu – ve Amalie’nin arkasındaki yatağın üzerinde duran battaniye yığınının hareket ettiğini fark etti.

Amalie diz çöktüğü yerden kalkarak yatağın üzerine, battaniyelerin yanına oturdu ve küçük bir bebeği kucağına aldı. “*Allons, mon doux garçon. Il est temps pour toi de faire la connaissance de ton oncle.*” Gel bakalım benim tatlı oğlum. Amcanla tanışmanın zamanı geldi.

Bebeği Connor’ın göreceği şekilde tuttu. “Bu Connor Joseph.”

Connor’ın adaşı olan bebek annesinin kollarında sessizce

duruyordu, küçücük ellerini yumruk yapmıştı. Saçları ebeveynleri gibi koyu renkti, gözleri Morgan'ın gözleri gibi maviydi. Henüz kafasını bile tutamayan bebek yine de Connor'a doğru baktı, bakışları masumdu. Connor Sarah'nın karnında da böyle bir bebeğin – kendi bebeğinin – büyümekte olduğunu düşününce kalbi tekleli.

“Onu tutmak ister misin?”

“Onu tutmak mı? Ben bunu yapabileceğimi–” Amalie adamın yanıtını beklemeden bebeği kucağına tutuşturmuştu. Connor kendini bebeğin başı göğsüne yaslanmış şekilde onu hafifçe sallarken buldu. Küçük yanağı Connor'ın vücuduna sarılı sargı bezlerine değiyordu ve bir elini ağzına götürmüştü. Connor bebeğin yumuşacık saçlarını okşadı, küçük kirpiklerini, el ve ayak parmaklarını hayranlıkla izledi. Bebeğin yüzünde hem Morgan'ı hem de Amalie'yi görebiliyordu. Öyle küçük, öyle savunmasız ve öyle masumdu ki.

“Ve bu da...” Amalie uzanıp Connor'ın uyuyan ikizini kollarına aldı. “...ağabeyi, Lachlan Anthony.”

“İkisi de çok güzeller.” Connor, Amalie'nin o küçücük bedeniyle nasıl olup da iki bebeği birden karnında taşıdığına inanmıyordu. “Morgan doğumun zor olduğunu yazmıştı.”

Amalie başıyla onayladı. “Evet, bayağı zordu ama Morgan yanımdaydı. Onun desteği sayesinde altından kalkabildim.”

Connor, Sarah'nın yanında sevdikleri olmadan, o olmadan doğum yapacağını düşündü ve yüreği cız etti. Acısı sona erdiğinde, bebeği elinden alınacağı için başka bir keder başlayacaktı. Ne o ne de Sarah bebeğin erkek mi yoksa kız mı olduğunu, açık renk mi yoksa koyu renk saçlı mı olduğunu, gözlerinin Sarah'nunkiler gibi açık mavi mi yoksa kendi gözleri gibi koyu mavi mi olduğunu bilebilecekti.

Amalie'ye baktı, kadının uyuyan oğlunu izlerken yüzünde

oluşan mutlu ifadeyi gördü. Ve bir anneye çocuğunu ayırmanın ne kadar korkunç ve haince olduğunu düşündü.

Veya bir kocayla karısını.

Doğru olanın Sarah'ın gitmesine müsaade etmek olduğunu düşünerek ne büyük bir hata yaptığını anladı. Bir diğerinin iyiliği için fedakarlıkta bulunarak birbirlerinin olmuşlardı ve bu da gerçek bir evlilik değilse, hiçbir şey gerçek bir evlilik sayılmazdı. Sarah ona aşık olmuştu, o da Sarah'ya ve bu aşkın bir de meyvesi olmuştu.

Herhangi birinin Sarah'ın bebeğini ondan – ya da Sarah'yı Connor'dan – koparması için önce Connor'ın cesedini çiğnemesi gerekiyordu. Eğildi ve küçük Connor Joseph'in başına bir öpücük kondurdu.

“Morgan'la konuşmam gerek.”

Morgan'dan evvel İngiliz askerleri geldi.

Amalie'yi kucığında küçük Lachlan'la kenara ittiler. “Lütfen, yapmayın! Henüz iyileşmedi!”

“Kanlı ellerinizi kadının üzerinden çekin!” Connor'ı ani bir hareketle ayağa kaldırdılar, ayaklarına prangalar taktılar ve altı İngiliz askeri etrafını çevirdi.

“Yürü.” Askerlerden biri Connor'ı, elini sırtının tam ortasına bastırarak dürttü.

Acıdan gözleri kararan Connor sendeledi ve dizlerinin bağının çözülmemesi için büyük bir uğraş vererek revirden çıkılarak tören alanına oradan da askeri karakola götürüldü.

Orada kendisini bekleyen Wentworth'ü gördü.

Wentworth hiç konuşmadı, fakat orada durup Connor'ın portatif bir karyola, bir battaniye ve bir de portatif tuvalet ile birlikte bir hücreye kapatılmasını izledi.

Connor kendisini ayakta kalmaya zorladı, Wentworth'e o

an ne kadar güçsüz olduğunu göstermeye niyeti yoktu. “Bura-ya celladını görüp eğlenmeye mi geldin?”

Wentworth onu şöyle bir süzdü. “Ben seninle ne yapacağım, Connor MacKinnon? Seni astıramıyorum çünkü bunun için askeri mahkemeye çıkmamız gerekiyor, fakat Sarah’nın daha büyük bir skandala sürüklenmesini istemediğimden sana dava da açamam. Dahası seni ön saflara gönderip askerlerimden birinin savaş sırasında seni vurmasını da emredemem çünkü hiçbiri bunu yapmayı kabul etmeyecektir.”

Connor güldü. “Bunu kendin yapacak cesarete sahip olman ne acı!”

William aldırış etmedi. “Seni kırbaçlatmaya da devam edemiyorum, çünkü Komandolar başkaldırmaya başladılar, ayrıca senin acı çekmenin bir işe yaradığına da pek emin değilim.”

Connor çektiği ıstırabın bu kadar hafife alınması karşısında öfkelen-di. “Zaten benim acı çekmem senin egonu tatmin etmek dışında ne zaman bir işe yaradı ki?”

“Seni serbest de bırakamıyorum çünkü ağabeylerin ve Yüzbaşı Joseph’le Sarah’yı benden almak için her türlü dalavereyi çevireceğinizi biliyorum. Aslında şimdiden bir şeyler planladığınızı farkındayım, zeki Leydi Anne’i de ulağınız olarak kullanıyorsunuz. Bu yüzden Sarah senin piçini doğurup İngiltere’ye yelken açana kadar seni bu delikte kilitli tutacağım.”

Zincirler Connor’ı Sarah’dan uzak tutamazdı ama Connor bunu sesli olarak dile getirmedi. “Seni şeytanın dölü! Masum bir adamı parmaklıklar ardında tutamazsın!”

“Suçlu ya da masum olman umurumda değil. Leydi Sarah’yı korumak istiyorsam seni göz önünde ve kilit altında tutmak zorundayım.”

“Onu korumak mı? Hayatını mahvedeceksin. O senin için

bir insan değil, evlilik kisvesi altında, isteği dışında bir adama satılacak bir mal, bir köle—”

“Sen yeğenime olan hislerim konusunda *hiçbir şey* bilmiyorsun!” Wentworth’ün yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. “O benim için senin aklının almayacağı kadar değerli!”

“Onu gerçekten seviyor olsaydın, ne bebeğinden ayırmaya kalkışırdın ne de tiksindiği, başına bir sürü çorap ören bir adamla evlenmeye zorlardın. Onun mutluluğu, yerine getirmesi gereken görevlerinden ya da senin görevlerinden çok daha önemli olurdu!”

Wentworth kontrolü elden bırakmamaya çalışsa da yüzündeki buzdan maske yavaş yavaş kayıyor, altında saklamaya çalıştığı öfkesi ortaya çıkıyordu. “Sana kitap, yiyecek ve rom getireceğim, fakat ben ya da doktor dışında ziyaretçin olmayacak. Ağabeyin Morgan’ı karısı ve Leydi Anne ile birlikte kaleden defettim. Mohikanları da gönderdim, Morgan ve kadınların eve dönmelerine eşlik edecekler. Yalnızsın, MacKinnon.”

Wentworth’ün onları pek çok açıdan engellemeye çalıştığını görerek öfkesine hakim olamayan Connor soğuk parmaklıklara dayandı. “Onunla intikam için birlikte olduğuma inanmak *istiyorsun*, çünkü sıradan bir İskoç’un senden daha onurlu olabileceğini düşünmeye bile katlanamıyorsun.”

Wentworth’ün gri gözleri nefretle bakıyordu, yüzünde daha önce hiç olmadığı kadar soğuk bir ifade vardı. “Bir hafta içinde Crown Noktası’na doğru yola çıkacağız. Komandolar başı çekecekler. Leydi Sarah benimle yolculuk edecek, böylece güvende olacak. Sen de zincirlerle bağlı olarak en arkadan geliyor olacaksın. Crown Noktası’na vardığımızda, adanın üzerine kurulu bir cezaevine nakledilmeni sağlayacağım. Leydi Sarah’nın doğumu bir sıkıntı çıkmadan sona erdikten sonra sen de kurtulmuş sayılacaksın. Ama eğer Leydi Sarah

kaçırılacak olursa, seni ve ağabeylerini cinayet işlediğiniz gerekçesiyle astırırım.”

Sarah pencereden dışarı bir kez daha baktı. Hem önceki günü, hem de ondan önceki günü Annie’yi yeniden görmeyi bekleyerek geçirmişti, onun arkadaşlığına ve Connor’la ilgili bir şeyler duymaya açtı. Ancak Annie gelmedi.

“Birini mi bekliyorsun, tatlım?”

Sarah arkasını döndü ve karşısında dayısını buldu. Yanıt vermekte tereddüt etti, dayısının Connor’ın yengesiyle olan arkadaşlığı konusunda ne düşündüğüne pek emin değildi. Onu üç gün öncesinde Annie’yle bulduğunda pek de memnun olduğu söylenemezdi, fakat Annie’yi göndermemişti de. “Belki Bayan MacKinnon tekrar ziyaretime gelir diye bekliyorum. Onunla sohbet etmek hoşuma gidiyor.”

Adam kaşlarını çatı. “Sanırım iki gün önce evine dönmek üzere yola çıktı. Hatta neredeyse eminim. Yakında Crown Noktası’na doğru yola çıkacağımız düşünülürse, kalmaları için bir sebep yoktu.”

Sarah’nın kalbine bir hançer saplandı. “Ah. Anlıyorum.”

Artık rahatça konuşabileceği, ona Connor’dan haberler getirebilecek, güvenebileceği kimse kalmamıştı. Fakat moralini bozan yalnızca bu değildi.

Annie gitmeden önce zahmet edip bir veda bile etmemişti.

29 MAYIS

Sarah Ticonderoga Kalesi’nin surlarında durmuş, Champlain Gölü’nün masmavi sularına ve onu çevreleyen, yeşile boyan-

mış dağların ve tepelerin enginliğine bakıyordu. Suya vuran güneş ışığı gölün canlı görünmesini sağlıyor, bulutsuz gökyüzü bir ufuktan diğerine uzanıyordu. Sarah kendisini manzaranın güzelliği karşısında hayret etmekten – ya da Margaret’ı ve orada olsaydı o manzarayı resmetmekten ne kadar hoşlanacağını düşünmekten – alıkoyamadı.

Hemen aşağısında bombardıman silahları dış duvarın etrafında çevrelenmiş, askerler tetikte bekliyorlardı. Son İngiliz birlikleri de La Chute Nehri’ni geçip kaleye ulaşan toprak bendin üzerine tırmanıyorlardı.

Edward Kalesi’ni terk edeli üç gün oluyordu. Sarah yalnızca yazın ihtiyacı olacağını düşündüğü eşyalarını yanına alıp bir sandığını geride bırakmıştı. Klavseni de gölün üzerinden geçirilemeyeceği için geride kalmıştı.

Sarah, Edward Kalesi’nin kapılarından çıkarken Killy’i, Dougie’yi, McHugh’u ve kendisini koruyan diğer Komandoları düşünerek artık neredeyse bomboş olan Komando Adası’na sessizce veda etmişti. Adada çok kısa bir zaman geçirmesine karşın, oranın yüreğinde silinemeyecek bir iz bırakmış olması çok ilginçti. Connor’ın kulübesinin kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordu – teninin birbirine karışmış baharat, yanmış odun ve orman kokusu.

Ticonderoga Kalesi’ne yapılan yolculuk Sarah için hiç de kolay olmamıştı. Edward Kalesi’nden teğmen Cooke’un William Henry Kalesi diye adlandırdığı, viran haldeki diğer kaleye ulaşana kadar zorlu yollardan geçmişlerdi. Sarah hep yoğun koruma altındaydı.

“Korkarım çadırda uyumak zorunda kalacaksın ama her türlü lüksü sağlamaya çalıştım – üzerinde kuş tüyü yorgan ve yastığı olan bir yatak, banyo yapmak istersen diye bir küvet ve

yere serili bir de halı var,” demişti Lord William vardıklarında. “Umarım rahat edersin.”

Sarah’nın içinden ona teşekkür etmek gelmemişti. “Ben çok daha azıyla da rahat ve mutluydum.”

Varlığına zor katlandığı Agnes’la birlikte serin bahar havasında porselen takımlarda yemeğini yerken uzaktan Dougie’nin kemanının tınlarını duyar gibi oldu, boğazına bir yumruk oturdu.

Önceki gün yolculuğun en zor günü olmuştu, çünkü bütün günü kamp kurmak üzere Sabbath Day Noktası adında bir yere ulaşmak için George Gölünü bir filikayla geçmeye çalışarak geçirmişlerdi. Hava rüzgarlıydı ve küçük filikanın çırpıntılı sularda sallanıp durması kadının midesinin bulanmasına ve yediklerini midesinde tutamamasına neden olmuştu. Midesinin korkunç bulantısına rağmen, kendisini bir başka göl yolculuğunu hatırlarken bulmuştu.

O yolculuk lüks içinde ve yanlarında binlerce İngiliz askeriyle değil, büyük tehlike içinde ve korunmak için yanlarında yalnızca Connor’la Joseph’in mühimmatlarıyla yapılmıştı. O gölü sağlam bir filikada güneş ışıldarken değil, gecenin bir yarısı huş kabuklarıyla ağaç köklerinden yapılan bir kanonun üzerinde geçmek zorunda kalmışlardı. Ve o zamanlar hayatı tehlikede ve esaretin pençesi ona bir nefes kadar yakın olmasına rağmen, kendisini hayat dolu ve özgür hissediyordu ve gökyüzünde milyonlarca yıldız parlıyordu.

Şimdi bir başka esaretle karşı karşıyaydı, lüks ve güven içinde olmak ne yüreğindeki korkuları hafifletebiliyor ne de bitkin ruhuna hayat verebiliyordu.

Connor neredeydi? Ona ne olmuştu? Komandoların geri kalanıyla birlikte en önde mi yürüyordu? Yoksa revirde, vü-

cudundaki yaraların iltihap kapması nedeniyle ateşler içinde yatıyor muydu? Hâlâ hayatta mıydı?

Sorularına kimseden yanıt alması mümkün değildi. Ne teğmen Cooke'tan. Ne Agnes'tan. Ne de Lord William'dan.

Connor'ın kendisi için geleceğini, o, Joseph ve ağabeylerinin gelip kendisini kurtaracaklarını düşünmüştü. Annie Sarah'ya onların bir planı olduğunu çıtlatmıştı ve Sarah da umutlanmıştı. Ancak Annie bir daha gelmemişti, şimdi de...

Connor, neredesin?

Avucunu karnında büyümekte olan yumruya götürdü, karnında Connor'ın bebeğini taşıdığını bilmek o keskin yalnızlık hissini az da olsa hafifletiyordu.

Hem sonra...

O sırada onu gördü.

Connor bir grup çamaşırcı kadın ve kampı takip eden siville birlikte çamaşır taşıyan bir vagonun arkasında yürüyordu, atlarının üzerindeki altı muvazzaf tarafından gözetim altında tutuluyordu. Kollarını vücudunun ön tarafında tutuyordu, sanki...

Sanki ellerine kelepçe takılmış ve vagona zincirlenmişti.

“Neden ellerine kelepçe taktınız? Hani cezasını kaldırmıştınız? *Neden* elleri kelepçeli?”

William'ın bunu tartışacak zamanı yoktu. Gece için konuşmalarını sağlayacağı üç binden fazla asker ve gelişlerine yeterince hazırlanamamış bir de talihsiz kale komutanı vardı – Haviland. “MacKinnon'a ne olduğu seni hiç ilgilendirmez. Artık bana ondan bahsetme. Odana git ve dinlen. Kendini iyice kaybettin.”

“Connor hayatımı kurtardı! Ona ne olduğu en çok beni ilgilendirir. Onu neden kelepçelediğinizi öğrenmeden dinlenmeye filan gitmeyeceğim.”

William ayağa kalktı, okumakta olduğu mektup yığını Haviland'ın yazı masasının üzerine çarparak koydu. "Kelepçeli çünkü seni kaçırmayı planladığını biliyorum – oyunun içinde o, ağabeyleri, Yüzbaşı Joseph ve hatta Leydi Anne de vardı. Sen İngiltere'ye yelken açana kadar serbest bırakılmayacak."

Sarah dayısına kızgınlıkla baktı ve ardından gözleri kocaman açıldı. "Annie'yi de siz gönderdiniz. Onun veda etmeden gitmeyeceğini anlamalıydım. Onu *siz* gönderdiniz!"

"Senin de görevlerin var, benim de." William öfkesine hakim olmaya çalışıyordu. "Senin görevin babanın senin için seçtiği adamla evlenip kocana bir erkek çocuk vermek. Benimki de seni korumak, rahatını sağlamak ve geleceğini güvence altına almak. Bunu da, yaptıklarından ötürü bana hiç minnet duymamana ve yarattığın skandala rağmen, elimden geldiğince iyi yapmaya çalışıyorum. Fakat beni çok zorluyorsun, Sarah!"

Sarah'nın gözleri doldu.

Dayısı onu ağlatmaya mı çalışıyordu? Tanrı aşkına! Sarah dayısının onun iyiliği için neler yaptığının farkında değil miydi sanki?

"Evet, benim için çok şey yaptınız, dayıcığım, ancak bana yalan söylediniz ve sevdiğim adama da çok zarar verdiniz." Sesi titriyordu. "Korunma. Rahatlık. Geleceğim. Sarah olarak basit bir hayat yaşamak uğruna bunların hepsinden hiç düşünmeden vazgeçmeye razıyım ben."

Mantıksız, küçük velet! Bütün hayatını sınır bölgesindeki bir çiftlikte ev hanımı olarak geçirmekten mutlu olacağına mı inanıyordu sahiden?

"Teğmen, lütfen yeğenimi alıp odasına götürün ve bu gece için yerleşmesine yardımcı olun. Yolculuk onu fazla yordu, sinirleri yıpranmış durumda."

"Ben zaten sizin hürmetkar kulunuzum." Teğmen Cooke

göstermelik bir selam verdi, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. “Gelin, leydim.”

Ticonderoga’nın kapılarından geçtikleri an, Connor doğruca askeri karakola götürölüp demir parmaklıkların ardına kondu. Fransızlar öyle sağlam bir cezaevi inşa etmişlerdi ki ne bir çıkış yolu bulabiliyordu ne de gelip geçenlerin seslerini duyabiliyordu.

“Ah, Aziz Andrew’un kemikleri aşkına!”

Oradan çıkması gerekiyordu, fakat bunu bir türlü başaramıyordu. Ertesi sabah Crown Noktası’na gitmek üzere yola çıkmadan önce Wentworth’le konuşması gerekti.

Takip ediliyorlardı.

Connor kendisine eşlik etmekle sorumlu teğmeni uyarmıştı, fakat adam küstah olduğı kadar ahmaktı da ve Connor’ın endişelerine aldırış etmemişti. Peşlerinden gelenler Joseph’in adamları olsaydı, Connor’a şimdiye kadar çoktan işaret yollarlardı. Keşif görevi sırasında adamlarıyla birlikte rastladıkları kanolar düşünölüdüğünde, Connor onları takip edenlerin Fransızların müttefikleri olan Wyandot Kızılderilileri olduğunu rahatlıkla anlayabiliyordu – ve yanlarında da Şavniler vardı.

Bu düşünce karşısında midesinin düğümlendiğini hissetti ve Sarah’nın başına neler gelebileceğini düşündü.

Iain’a bu haberi uçurmanın bir yolunu bulmalıydı. İngiliz ordusu Wyandotların on katı büyüklüğünde olsa da onların üzerinde bulundukları toprakları İngilizlerden daha iyi biliyor olmaları bu durumu tersine çevirirdi, Connor bunu daha önce Şavnilerle bizzat tecrübe etmişti. Bu da diğer yolculuklar gibi olsaydı, Joseph’in adamları orduyu yan taraflardan korur, düşmanın kurabileceğı pusulara karşı tetikte olurlardı, fakat Joseph orada değildi işte.

Connor, Joseph’in ve ağabeylerinin nereye gittiklerini bil-

miyordu. Ağabeyleri Sarah'yı ele geçirmenin ve onu serbest bırakmanın bir yolunu bulmuş olmalıydılar. Onu elbette ki kuzeye doğru uzun bir yolculuğa çıkarmayı denemezlerdi, çünkü Wentworth'ün yapmalarını beklediği hamle de buydu. Ya da Connor, Wentworth'ün elinde esir olduğu sürece hiçbir şey kalkışmazlardı, çünkü bunun Connor'ın asılacağı anlamına geldiğini biliyorlardı.

Seni unutmadım, sevgilim. Yeniden beraber olacağız.

Connor, Sarah'nın gerçekten de karısı olmasını istiyordu, bunun için denizi aşması ve Londra'ya giderek samanlıkta iğne arar gibi onu araması gerekse bile.

Oturdu, ayağa kalktı, volta attı, yerinde bir türlü duramıyordu. O sırada aklıma içinde bulunduğu hücrenin önceki ilkbaharda Morgan'ın kapatıldığı hücre olduğu geldi ve bu düşünce ona güç verdi. Morgan bir şekilde oradan kurtulmanın ve kadınına sahip çıkmanın yolunu bulmuştu. Connor da ondan aşağı kalmayacaktı.

Kapının açıldığını duydu ve önünde akşam yemeğini taşıyan bir İngiliz askeri belirdi – bir kase yahni ve biraz ekmek. “Büyük bir savaşçı grubunun peşimizde olduğuyla ilgili ciddi kuşkularım var ve durum oldukça acil.”

Genç asker onu dikkatle süzdü. “Binbaşı MacKinnon'a iletmemi istediğiniz başka bir şey var mıydı acaba?”

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun, evlat?” Connor yüzü parmaklıklara iyice yakın olacak şekilde öne doğru eğildi. “Ben Connor MacKinnon, onun kardeşiyim ve şu anda çok sinirliyim.”

Delikanlının beti benzi attı.

“Şimdi git ve söylediklerimi ona ilet.”

Delikanlı arkasını döndü ve hızla gözden kayboldu.

Mesajının kardeşine ulaşması için Tanrı'ya dua eden Con-

nor oturdu, sırtını duvara dikkatlice yasladı ve yemeğini yemeye başladı. Yaraları büyük ölçüde iyileşmiş, iştahı açılmış, ağrıları ve baş dönmeleri geçmişti. Sırtı hâlâ hassastı, teni pürüzlü ve gergindi fakat yürüyebilecek kadar güçlüydü – ve savaşabilecek kadar da.

Bir saat sonra kapı açıldığında içeri giren Iain değil, Wentworth'tü. Hemen arkasında da teğmen Cooke vardı. Canının sıkkın olduğu yüzünden belli olan Wentworth neler gördüğünü tasvir eden Connor'ı dinledi. "Sana inanmıyorum."

"Eğer kendim size pusu kurmuş olsam, neden seni uyara-
yım ki? Sana keşif görevi sırasında bulduğum Wyandot kano-
larından bahsetmemiş miydin?"

"Sen ve ağabeylerin oldukça zekisiniz ve insanları kandır-
ma konusunda da özel bir yeteneğiniz var. Büyük ağabeyin
Iain, Leydi Anne'i gözlerim üzerlerinde olmasına rağmen
benden çekip almayı başardı. Küçük ağabeyin Morgan bir ca-
sus gibi hareket ederek kendini tutsak edenleri oyuna getirdi.
Olayları lehinize çevirmeye çalışırken kim bilir kaç tane düz-
mece Kızılderili saldırısı düzenlediniz?" Wentworth, teğmen
Cooke'a döndü. "Teğmen, yarın MacKinnon'ın kaçmadığına
emin olmak için arkasından gelerek ona bizzat sen eşlik ede-
ceksin. Eğer kaçmaya kalkışırsa, onu vurmanı emrediyorum."

"Of, o lanet çeneni azıcık kapa da beni dinle!" Piç kurusunun
Connor'a olan nefreti gözlerini kör mü etmişti? "Komandoları
ön saflardan çek ve onların yerine el bombası atan askerleri ge-
çir. Iain ve adamları bizi yandan korumaya alsınlar ya da bunu
başaramazsan, en azından Sarah'ya göz kulak olmak üzere faz-
ladan asker görevlendir. Eğer Wyandotlar peşimizdelerse, bu
Katakwa'nın da onlarla olduğu anlamına gelir."

Ancak Wentworth arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

30 Mayıs

Sarah bir eliyle karnını sarmıştı, diğeriyle de üzerinde oturduğu peykeye tutunuyordu. Atların çekmesiyle sallanan vagon bulantısını artırıyordu.

“Bugün yolculuğumuzun son günü, leydim.” Agnes’in sesinde şefkatten ziyade uyarı vardı. “Bu size cesaret veriyor olmalı.”

Lord William ona Crown Noktası’na varmak için en fazla yarım günlük yolları kaldığından bahsetmişti. Sarah sallanan vagonda uzun saatler geçirmekten kurtulmayı umarak yürümek için izin istemişti. Dayısı yürümesine izin vermediği gibi vagonun üstünün örtülmesini emretmişti. Sarah onun bu iki kararının da nedenini tahmin edebiliyordu.

Connor ve ağabeylerinin o gün onu bir şekilde kurtaracaklarına inanıyordu.

Sarah bütün bunların nasıl olabildiğine anlam veremiyordu. Connor tutsaktı. Ağabeylerinden biri karısı ve Annie’yle birlikte kaleden gönderilmiş, diğeri de o sabah erken saatlerde orduyu yönetmek üzere Ticonderoga’yı terk etmişti. Geriye yalnızca

Joseph kalmıştı. Fakat Sarah onu da en son o korkunç gece, Lord William'ın çalışma odasında görmüştü. Connor ona Mohican dilinde bir şeyler söylemiş ve Joseph gözden kaybolmuştu. Yakınlarda bir yerlerde saklanıyor olsa da, Sarah'yı dayısından, üç binden fazla muvazzafın önünde kaıramazdı.

Eğer denerse...

Sarah olayların içine şiddet karışsın istemiyordu. Kendisi yüzünden kimsenin zarar görmesine katlanamazdı.

Sabah oluyordu. Sarah kusmak üzere iki kez vagonun arkasından sarkmış, midesini neredeyse tamamen boşaltmıştı, fakat bulantısı geçmek bilmiyordu. Ya da belki de karnında gerçekten kelebekler uçuşuyordu.

Vagonun ön tarafına, arabacıya ve oradan da ileride uzanan ormana baktı, yapraklar hafif esen rüzgarda sağa sola sallanıyordu. Görünüşe göre her iki yamacının da oldukça dik olduğu bir vadinin içinden geçiyorlardı, ormanın her yeri kır çiçekleriyle kaplı ve toprak önceki gece yağın yağmurun etkisiyle nemliydi. Etrafındaki doğanın güzelliğinin farkında olsa da tadına varamıyordu, gözleri Joseph ve adamlarını arıyordu.

"Leydim." Agnes'in sevimsiz sesi düşüncelerini dağıttı. "Mırıldanıyorsunuz."

Sarah farkına bile varmamıştı. "Doğrudur."

Yeniden mırıldanmaya başladı, sesi bu defa bir perde daha yüksekti.

Fakat bir anda ormanın her tarafından yükselen ani bir uluma ve çığlık onun sesini bastırdı. Sarah duyduğunun Mohikanların savaş çığlığı olmasını umut etse de öyle olmadığını biliyordu. Sesin ritmi, perdesi – başkaydı.

İlk birkaç el silah sesi duyulduğunda, Sarah tepeden tırnağa titredi ve kendisini daha önce hiç yaşamadığı türden bir felaketin içinde buldu.

Vagonun içinde hemen yere yattı ve çığlıklar atan Agnes'ı da yanına çekti. Etraflarında tüfekler patlıyordu. Dayısının kulak tırmalayan o gürültünün içinden yükselen sesi sakindi, adam etrafa emirler yağdırıyordu.

"Siper alın ve ateş açın! Kadınları koruyun!"

"Tanrı aşkına, Cooke, beni serbest bırak! Bırak da savaşıyım!" Connor kelepçeli bileklerini öne doğru uzattı.

Uzaktan birbiri ardına yağın mermilerin seslerini ve Wyandotların savaş çığlıklarını duyabiliyordu. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla, çatışma askeri hattın bir kilometre yukarısında, Sarah ile Wentworth'e oldukça yakında sürüyordu – orası aynı zamanda vadinin de en dik olduğu yerdi.

Pusuya düşmüştü.

Teğmen Cooke atının üzerinden aşağı, Connor'a doğru baktı. Yüzü öfkeliydi ve elindeki tabancasını ona doğrultmuştu. "Tuğgeneral bugün böyle bir şey yapmandan korkuyordu. Beni ateş etmeye zorlama."

"Kaçmaya çalışmıyorum. Sarah yukarıda!"

Connor'ın buna zamanı yoktu. Sarah'ın buna zamanı yoktu. Sıkılan her bir mermi kadının hayatını sonlandırabilirdi, geçen her saniye onu ölüme yaklaştırıyor olabilirdi.

Tanrım, onu bana ve çocuğumuza bağışla!

"Bu işin arkasında Mohikan akrabalarının olmadığını nereden bileyim?"

"Sen çıldırıldın mı? Joseph'ten İngiliz birliklerine ateş etmesini isteyeceğime gerçekten inanıyor musun? Askeri hat yarılmasın ve düşman etrafımızı çevirip canımızı almadan önce şu kelepçeyi çöz artık!"

Hat çoktan yarılmaya başlamıştı, yoğun saldırı askerlerin geri çekilmelerine, sıkışmalarına ve safların dağılmasına neden

olmuştu. Etraflarındaki atlar havadaki ölüm kokusunu hissettikleri için kışnıyor, yularlarına asılıyorlardı. Çamaşırcı kadınlar çoktan panik olmuşlardı ve arabacılar da vagonlarda bulunan grupları sakinleştirip kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı.

“Neler oluyor?”

“Saldırı altında mıyız?”

Connor, Cooke’un sonunda bir karara vardığını gördü.

“Eğer bana ihanet edecek olursan...” Cooke kılıcını çekti ve indirdi, kelepçe ikiye ayrıldı, Connor’ın iki bileğinde de uçlarında birkaç zincir halkası sarkan demirden birer bant kalmıştı.

Connor bileklerindeki demir bantları çözüp yere fırlattı. “Vagonları yoldan çıkarın. Geri çekilmeyi engelleyecekler. Aramızda asker olmayan kim varsa doğruca Ticonderoga’ya geri kaçsın.”

Teğmen Cooke atından inip yuları genç bir askerin eline tutuşturdu. “Atı doğruca kaleye geri sür. Haviland’e saldırı altında olduğumuzu ve buraya hemen takviye kuvvet göndermesini söyle.”

Connor ödleri kopan çamaşırcı kadınlara döndü. “Siz de eteklerinizi tutarak onun peşine düşün. Koşun! Kalenin kapılarına ulaşana kadar da durmayın!”

Kadınlar bir an bile tereddüt etmeden kaçtılar.

Teğmen Cooke yakındaki bir vagona doğru yürüdü ve vagonun tepesini örten branda bezini yırttı. “Eşyaların, MacKinnon.”

Connor vagona koşarak sırt çantasını, tüfeğini, barut mahfazasını ve mermi kutusunu yanına aldı – tabii bir de kılıcını. Elini çantanın içine götürüp çıkardığı mermilerle tüfeğini ve tabancasını doldurdu, süngüsünü taktı. “Sen cesur ve sadık bir askersin, teğmen, ancak bir Komando değilsin. Şimdi sana söylediklerimi yap da sağ salim kurtulalım şu işten.”

“Birlikte mi savaşaacağız, MacKinnon?”

Connor yanında Cooke ile koşmaya başladı.

Güçlü ol, Sarah! Seni kurtarmaya geliyorum.

Kalbi korkudan güm güm atan Sarah iki devrilmiş vagonun arasına sığınmıştı, Agnes’in cesedi birkaç metre ötesinde boyulu boyunca uzanıyordu. Lord William bir yandan vücuduyla Sarah’ı örterken, diğer yandan da tabancasını doldurup doldurup ateş ediyordu, yüzü barut nedeniyle simsiyah olmuş, terden kayganlaşmıştı; peruğu başından düşmek üzereydi. Duman genç kadının gözlerini yakıyordu, hava barut, kan ve ölüm kokusuyla kaplanmıştı. Kırmızı üniformalı ve vücutları boyalı bir sürü adam yerde yatıyordu. Bazıları ölmüştü, bazıları ise can çekişiyordu.

Sarah kaderlerine terk edilmiş olduklarından korkmaya başlamıştı.

“Mermilerinizi boşa harcamayın! Onları siperlerinden ayrılmadan vurmaya çalışmayın.”

Dayısı hâlâ sağ olan adamlarına emirler yağdırıyordu. Akıl almaz bir direnç gösteren muvazzaflar yere yatmış, kendilerine gruplar halinde ve ormanda siper aldıkları yerden taarruzda bulunan düşmanlara ateş ediyorlardı. Fakat dayısının diğer birliklerinden uzakta ve görünüşe bakılırsa kapana kısılmışken ne kaçabilirlerdi ne de uzun süre dayanabilirlerdi.

Komandoların kuzeyden taarruza geçmelerini ya da Joseph’in adamlarının bir anda o korkunç savaş çılgınlıklarını atarak güneyden gelmelerini bekledi, fakat gelen giden yoktu. Onun yerine, çatışma giderek büyümüş, yukarı ve aşağı kısımda bulunan saflara sıçramış, düşmanlar orduyu kıştırıyorlardı. Uzaktan askerlerin bağırışları ve silah sesleri duyuluyordu, korkunç bir keşmekeşin tam ortasındaydılar.

Tanrım lütfen bizi koru! Ve Connor'a yardım et!

Elini karnına götürdü, bebeğinin hayatından endişe ediyordu. Dayısının hayatından, kendininkinden ve Connor'ınkinden de... Connor elleri kelepçeliyken kendisini nasıl savunabilirdi ki? Vagona zincirlenmişken koşamazdı bile.

Korkunç bir çığlık sesi yükseldi ve yüzleri boyalı dört adam ağaçların arasından fırlayıp ona ve dayısına doğru geliyordu. Adamların üçü bir anda üzerlerine yağın mermilerle orada öldüler. Lord William tabancasını kaldırıp ateşledi ve sonuncuyu da öldürdü.

Fakat çevrede daha fazla Kızılderili olabiliyordu, oysa dayısının yalnızca iki mermisi kalmıştı.

Sarah bir an bile düşünmeden siper aldığı vagonun arkasından çıktı ve birkaç metre ötede, devrilmiş vagonların solunda yatan askerin cesedine doğru süründü.

"Sarah, hayır! Olduğun yerde kal!"

Lord William'ın uyarısına kulak asmayan Sarah, yerde yatan zavallı askerin mermilerini topladı, tabancasını aldı. Askerin tüfeğini de almadan önce tabancayla mermileri dayısına doğru attı. Elini tüfeğin hâlâ sıcak olan namlusuna götürmüştü ki biri saçlarını arkadan tutup başını geriye doğru çekti. Gözünün kenarıyla gümüşü bir parlama gördü ve boğazına dayanmış buz gibi bir bıçak hissetti. Ölmek üzere olduğunu biliyordu.

Dayısının belli bir uzaklıktan kendisi için bağırıldığını duydu. Ve hemen sonra dumanların arasında onu gördü.

Connor!

Connor karışıklığın içinden kadına doğru koştu. Gömleği yırtılmış; kıyafetleri, yüzü, elleri kan içindeydi. Bir elinde savaşı baltası, diğerindeyse av bıçağı vardı.

"Sarah!"

Fakat kadına yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Bunun yerine ölümünü izleyecekti.

Oysa Connor bir hareketle tek dizinin üzerine indi, tüfeğini omzundan indirdi, hedef aldı ve ateş etti.

Sarah'nın saçlarını tutan el bir anda gevşedi. Arkasındaki adamın cansız vücudu bir anda yere yığıldı, bıçak gevşek parmakları arasındaydı ve kahverengi gözlerinde donuk bir ifade vardı.

Sarah bıçağı adamın elinden alıp iç eteğinin altına yerleştirdi ve yeniden vagona doğru süründü. Yanında getirdiği tüfeği dayısına verdi. Dayısı tüfeği doldurdu ve kendisini tehlikeye atan yeğenini azarladı. Fakat genç kadın dayısının söylediklerinin tek bir kelimesini bile duymuyordu.

Nefes almaya bile cesaret edemeyen kadın Connor'ın savaş alanının içinden geçerek kendisine doğru yaklaşmasını izledi. O sırada üzerine bir savaşçı atladı ve baltasını havaya doğru kaldırdı. Adamın baltasını kendi baltasıyla yere doğru döndüren Connor, temposunu yavaşlatan savaşçının karnını av bıçağıyla yardı. Koşarken yerde yatan cansız ve yaralı bedenlerin üzerinden atlıyor, ona doğru gelen savaşçıların birini baltasını, diğerini av bıçağını savurarak yere indiriyordu. Onu böyle doğal bir tempoyla adam biçerken izlemek korkunçtu – süratliydi, atikti, ölümcüldü.

Adı Ölüm'dü ve Cehennem peşindeydi.

Sarah bildiği duaları okumaya başladı. Fakat Connor ölüm saçan bir atlı ya da bir şeytan değildi. O, kadının koruyucu meleği idi. Ve onun için gelmişti, yanında cesur teğmen Cooke ile Sarah'nın hayatını kurtaracaktı.

Connor, Sarah'ya doğru koştu, kadının böyle korkunç bir katliamın ortasında sağ kalabilmiş olmasına inanamıyordu. Sarah, Wentworth'ün yanına, yan devrilmiş ve doğru açıyla

birbirlerine yaklaştırılmış, onları kuzey ve doğu yönlerinden koruyan iki vagonun arasına oturmuştu. Sarah'ın sandıkları açılmış, içindeki eşyaları yerlere saçılmıştı. Elbisesi yırtık, yüzü kir ve barut lekesiyle kaplıydı. Dağılmış olan saçları omuzlarına dökülüyordu. Connor'ı görmüştü ve bakışlarını ondan ayırıyordu, gözleri umutla parlıyordu.

Connor'ın hemen ilerisinde Wyandot Kızılderililerinden bir savaşçı, bir İngiliz askerinin üzerine çıkmış, boğazını bıçağıyla kesmek üzereydi. Durmaya zahmet etmeyen Connor Wyandot'un kafasını elindeki baltayla uçurdu.

“Binbaşı, yere yat!” Cooke arkasından bağırdı.

Connor yere yatıp yuvarlanırken Cooke da ateş etti. Kendisini vurmak üzere olan adamın mermisinden zor kurtulmuş ve yeniden ayağa kalkmıştı.

Son altı metre. Dört buçuk.

Silahlar patlıyordu. Bir mermi köprücük kemiğini sıyrıp geçti, acısı yakıyordu.

Üç metre. Bir buçuk.

Cooke'a arkadan yetişip onu yakalayarak kendisini ve teğmeni vagonların arasına atmayı başardı.

“Connor!” Sarah dizlerinin üstünde kalkarak kendisini adamın kollarına attı.

Connor bunun zamanı olmadığını biliyordu, ancak yine de kendisini kollarım kadının etrafında birleştirip onu sımsıkı sarmaktan alıkoyamıyordu. Savaşın ve Wentworth'ün canı cehennemeydi. Az kalsın ona veda etmek zorunda kalacaktı – hem de bu defa sonsuza dek.

“Sarah, her şeyim! Ah, Tanrı'ya şükürler olsun, hayattasın!”

“Durum nedir, Binbaşı?”

Binbaşı mı? Wentworth rütbesini elinden almamış mıydı?

“Vahim.” Gerçekleri Sarah'dan saklaması için bir neden

yoktu. “Etrafinız düşman tarafından sarıldı ve ordunun geri kalanından ayrılmış durumdasınız. Muvazzaflar ağır yaralar aldılar. Komandolara ne olduğunu bilmiyorum, ancak—”

“Komandolar çoktan Crown Noktası’na vardılar. Onları pusuya yatan düşmanları bulmak üzere önden göndermiştim.”

“Hangi akla hizmet...?” Connor bir türlü dillendirilmeyen gerçeği öğrendi. Wentworth Komandoları önden göndermişti çünkü Sarah’yı ele geçirmek üzere bir kumpas kurulacağından korkmuştu ve Connor’ı lain ve adamlarından ayırmak istemişti.

Wentworth keşke ona güvenmiş olsaydı...

Derin bir nefes aldı ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı. “Düşmandan sayıca fazlayız, fakat Wyandotlar bu toprakları bizden çok daha iyi tanıyorlar ve pusuyu kuracakları yeri çok iyi seçmişler. Fazla uzun süre dayanamazsınız. Bu küçük vadide kısılıp kalmış herkesin ölmesi ya da esir alınması an meselesi. Eğer benden ölmekle Wyandotlar tarafından esir alınmak arasında bir seçim yapmam istenseydi...”

Fransızların Huronlar olarak adlandırdıkları Wyandotların iş öldürmeye gelince kendilerine özgü bir damak zevkleri vardı.

“Anlaşıldı, Binbaşı.” Wentworth önce tabancasını, ardından da tüfeğini doldurdu.

Silahlar patlıyordu ve bir yerlerden bir asker çılgılığı duyuldu.

Connor tüfeğini kaldırıp bir hareketlenme bekledi. Yeşil baldıran otlarının arasında gördüğü kırmızılığa hedef aldı ve ateş etti, tüfeğini hızla yeniden dolduruyordu.

“Hepimiz burada ölecek miyiz?” Sarah’nın gözlerinde korku vardı, fakat gözyaşı yoktu.

Ah, nasıl da cesurdu!

Fakat orada ölmeyecekti, Connor buna izin vermeyecekti.

“Fakat birkaçımızın görünmeden kaçmak gibi küçük bir şansımız da var. Sarah’yı alın ve güneye, Wyandotların öte-

sine ilerleyin. Geldiğimiz yoldan geri dönün, yol yokuş aşağı uzanmaya başladığı an, göle doğru ilerleyin. Gölün güney kıyısından ilerlerseniz, çatışmanın olduğu bu alanın etrafından dolaşıp yeniden Ticonderoga'ya ulaşmış olursunuz. Wyandotlar da o yolu biliyorlar, bu yüzden oradan gitmek bayağı tehlikeli olacak, fakat buradan bir an önce ayrılmazsanız, Wyandotlar tamamen etrafımızı saracaklar ve hiçbir yere kılmıdayamayacaksınız. Ben onlara ateş açıp dikkatlerini dağıtmaya çalışarak peşinize düşmelerine engel olacağım, sen de Cooke'la birlikte Sarah'yı buradan götürmeye bakın."

Sarah gözleri şaşkınlıktan açılmış halde ona baktı. "A-ama sen vadinin kısa bir süre içinde tamamen istila edileceğini ve buradaki herkesin ya öldürüleceğini ya da esir alınacağını söylemiştin."

"Evet, aynen öyle. Ama hep birlikte kaçamayız. Peşlerinde oldukları sizsiniz. Bunu hissediyorum. Eğer hep birlikte koşmaya başlarsak, Wyandotlar peşimize düşüp hepimizi durduracaklardır. Birisinin askerleri komuta etmesi, düşmanı sürekli olarak ateş altında tutması ve siz kaçarken düşmanı peşinize düşmemesi için oyalaması gerekiyor."

Connor, Sarah'nın gözlerinden ne demek istediğini anladığını görebiliyordu.

Kadın başını iki yana sallayıp adamın gömleğinin koluna yapıştı. "Hayır, Connor, sen de bizimle gelmelisin! Benim iyiliğim için kendini ateşe atmana izin veremem!"

"İşin ucunda senin hayatını kurtarmak varsa, canımı seve seve feda ederim." Kadının titreyen elini alıp dudaklarına götürdü ve öptü, gözlerinin dolduğunu gördü. Şimdi veda ya da itiraf zamanı değildi, bu yüzden kısa ve öz konuştu. "Seni bütün kalbimle seviyorum, Sarah, ve ölüm bile bunu değiştiremez. Kalbinde benim için hep bir şarkı olsun, olur mu?"

Connor kadının avucundaki elini Wentworth'ün eline verdi, onu bir daha göremeyecek olmanın verdiği acı yüreğini dağlıyordu. "Götür onu, Wentworth. Vagonların arkasından çıktığınız an güneye doğru mümkün olduğunca hızlı bir biçimde koşun. Onlara hedef alacak zaman vermeyin. Ben onları elimden geldiğince ve gücüm yettiğince ateş altında tutmaya çalışacağım. Cooke, sen yolu biliyorsun. Sarah'ya göz kulak ol, olur mu?"

Connor'ın boğazı düğümlendi. Kadının bu çatışmadan sağ salim kurtulup kurtulamadığını hiçbir zaman bilemeyecekti.

Tanrım, sana yalvarıyorum, şu bir saat boyunca ölmeme izin verme, bana güç ver.

Cooke büyük bir ciddiyetle ona baktı. "Olacağım, Binbaşı. Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum – ve karnındaki çocuğa da."

Fakat tuhaf olan bir şeyler vardı. Wentworth, Sarah'nın elini tutup koşmak yerine orada öylece oturuyordu. Bakışları yeğeninın üzerindeydi ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

William, Sarah'nın gözlerinin kederden yaşlarla dolduğunu gördü. Gözlerinde başka bir şey daha vardı, William'ın pek tanıdık olmadığı ve kabul etmek istemediği bir duygu.

Aşk.

O, şairleri soneler yazacak kadar aptallaştıran romantik aşk kavramına oldum olası inanmamıştı. Leydi Anne'e olan düşkünlüğünü bile aşk olarak nitelendirmek pek mümkün değildi – o daha ziyade şefkatle renklendirilmiş marazi bir şehvet duygusuydu.

Fakat Sarah için hissettikleri.

Bu da bir tür aşktı – şehvet dolu bir aşk değildi, fakat bir babanın evladına duyduğu türden bir aşktı. Sarah nasıl MacKinnon'ın kendisi için ölmesine müsaade etmeyeceğine

yemin ettiyse, William da Sarah'nın hiçbir şey için ölmesine müsaade edemezdi – gerekirse bu uğurda ölürdü de.

Etraflarında süregelen çatışmanın sesleri sanki uzaklardan geliyordu. Bütün diyaloglar, bağrışmalar, yalvarmalar William'ın zihninden bir film şeridi gibi geçiyordu.

Seni gönderiyorum çünkü en iyi sensin ve yeğenimi sağ salim, tek parça halinde geri istiyorum.

O aşkı seçti.

Onu gerçekten seviyor olsaydın, ne bebeğinden ayırmaya kalkışırdın ne de tiksindiği, başına bir sürü çorap ören bir adamla evlenmeye zorlardın. Onun mutluluğu yerine getirmesi gereken görevlerden ya da senin görevlerinden çok daha önemli olurdu.

Korunma. Rahatlık. Geleceğim. Sarah olarak basit bir hayat yaşamak uğruna bunların hepsinden hiç düşünmeden vazgeçmeye razıyım ben.

İşin ucunda senin hayatını kurtarmak varsa, canımı seve seve feda ederim.

William'ın içinden bir kahkaha atmak geldi. Kendisinin her zaman insan sarrafı olduğunu düşünmüştü. İnsanları gözlemlemekten ve onların tutkularını ve zayıflıklarını kendi emelleri uğruna kullanmaktan hep büyük bir zevk almıştı. İnsanların hareketlerini tahmin etmek ve anladıkları doğrultusunda onları yönlendirmek her zaman hoşuna gitmişti.

Ama günün birinde böyle bir karar vereceğini tahmin bile edemezdi.

Kararını verdiği an hafiflediğini hissetti, sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Ve Sarah'nın ileride biricik dayısı için gözyaşları döktüğünü, dayısını da MacKinnon'a duyduğu türden büyük bir sevgiyle sevdiğini ve çocuklarına ondan bahsettiğini sanki şimdiden görebiliyordu. William Sarah'nın

anılarında, sevdiği adamı kırbaçlatan ve onu Londra'ya gönderip hiç istemediği bir geleceğin kucağına atan bir adam olarak kalmak istemiyordu. Kendi hayatını yeğeni için hiçe sayan ve onu serbest bırakan bir adam olarak hatırlanmak istiyordu.

Hayatında bir kez olsun bencillikten uzak, kendini düşünmeden bir şeyler yapmış mıydı? Bu konuda ciddi şüpheleri vardı.

Belki de bu kararıyla bütün o hatalarını telafi edebilirdi.

Silah ve bağırışma sesleri yeniden yankılanmaya başladı ve William çok az zamanları kaldığını biliyordu. “Binbaşı, rütben de ayrıcalıkların da senindir.” Cebinden içi para dolu, siyah bir kese çıkardı ve MacKinnon’ın eline tutuşturdu. “Ben Sarah’yı senin kadar iyi koruyamam. Onu al. O senindir. Onu her ne pahasına olursa olsun koru.”

“Ne?” MacKinnon eline tutuşturulmuş keseyle şaşkınlık içinde adama baktı. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Teğmen, bunca yıl bana sadakatle hizmet ettin. Sana burada yüzbaşı rütbesi veriyorum ve Binbaşı MacKinnon’la birlikte Edward Kalesi’ne dönmeni emrediyorum.”

Cooke’un yüz ifadesi sertleşti. “Eğer siz burada kalıyorsanız, lordum, ben de kalıyorum.”

“Hayır! Bazı belgeler var – sen neden bahsettiğimi biliyorsun. Onların yetkili makamlara ulaştırılması gerekiyor. Bu konuda sana güveniyorum, Yüzbaşı. Bütün param, mal varlığım ve klavsen yeğenime verilecek, fakat gizlice. Haviland’e Lady Sarah Woodville’in düşmanlar tarafından öldürüldüğünü rapor edeceksin. Anlaşıldı mı?”

Yüzbaşı başını salladı, rengi kül gibi olmuştu. “Evet, lordum.”

Sarah kocaman açtığı mavi gözleriyle dayısına bakıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Ama, dayıcığım, siz–”

“Elveda, Sarah. Seni hep... hep çok sevdim.” Kadının ıslak, tuzlu yanağını öpmek üzere eğildi, boğazında bir hıçkırık düğümlemişti. “Beni iyi hatırla.”

MacKinnon’a baktığında adamın gözlerinde anlayışı gördü ve... Yoksa gönülsüz de olsa kendisine saygı mı duyuyordu? “Her türlü yardımı göndermeye çalışacağız. Eğer yeterince uzun süre dayanabilirsen—”

“Gidin buradan. Hemen!”

Ben fikrimi değiştirmeden.

İskoç bir saniye bile kaybetmedi ve ağlayan, yalvaran Sarah’ı tek koluyla belinden kavradığı gibi vagonun siperliğinden çıkarak gözden kayboldu. Cooke arkasına dönüp baktı ve selam verdi, ardından o da kayboldu.

William tüfeğini kaldırdı, düşmanın dikkatini dağıtmaya kararlıydı ve adamlarına seslendi. “Bugün burada öleceğiz, ancak İngiliz askerleri olarak ölme şerefine nail olacağız! Ölmek var, dönmek yok. Kim benimle?”

Askerler hep bir ağızdan bağırıyorlar.

Askerlerinin sadakatinden etkilenen William içinde acı bir pişmanlık duydu. Bunların hepsi onun hatasıydı. Gururu elden bırakmayıp MacKinnon’ın uyarılarını yabana atmıştı. Şimdi peşine takılıp gelmiş binlerce asker ya ölmüştü ya da ölüyordu. Keşke Komandoları MacKinnon’ın söylediği gibi konuşlandırırmış ya da Mohikanları yanına almış olsaydı...

William’ın hatasını telafi etmesi mümkün değildi, artık tek yapabileceği şey askerleriyle birlikte ölmektir.

“Süngü tak!” Doğruldu, ormanda saklanan düşmana karşı taarruza geçmeye hazırlanırken iyice alçaldı. “Kral ve Ülke-miz İçin!”

Taarruza geçtikleri sırada William’ın aklında yalnızca Sarah vardı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Connor, Sarah'yı iri bir kaya parçasının oyduğuna doğru çekti ve çömeldiler, bir elinde baltası diğerinde tabancası vardı. Sarah adamın gözlerine baktı, gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı ve henüz kan bulaşmamış elinde bir bıçak tutuyordu.

Connor ona fısıldadı, onu sakinleştirmeyi umut ediyordu. "Sakin ol, Sarah."

Cooke da hemen yanlarına sokulmuş ve dizlerinin üzerine çökmüştü, tüfeği elinde, ateş etmeye hazırdı.

Kayayı ayıran ağaç gövdesi onların görünmemesini sağlıyor, sık dallar ve yapraklar geride bıraktıkları izleri örtüyordu.

Ve orada beklediler, fakat çok uzun süre değil.

Baltaları kanlı bir düzineden fazla savaşçı gölün kenarından geçerek güneye, çatışmanın olduğu yere doğru yöneldiler. Connor üst başlarındaki boncuklardan ve fısıltılarından onların Wyandot – Şavni karışımı bir grup savaşçı olduklarını anladı.

Yanında Sarah olmasaydı, ateş açabilirdi. O ve Cooke tabancalarını, tüfeklerini kullanarak ve ormanın içinde olmalarından istifade ederek onlar çatışmanın olduğu yere geçip İngiliz askerlerini öldürmeden önce onları pusuya düşürebilirlerdi. Fakat Connor yanında Sarah varken böyle bir riske giremezdi. Savaşmak yalnızca daha çok askeri etraflarına top-

lamalarına neden olurdu, ayrıca o ve Cooke ölürse Sarah için de hiç umut kalmazdı. Üstelik, rastgele atılmış bir mermi onu öldürmeye yeterdi.

Savaşçılar geçtiler, Connor onların nefes alış verişlerinin ve mokesenlerinin toprak üzerindeki hışırtılı sesinin yavaş yavaş kaybolmasını dinledi. Kuşlar ağaçlarda şarkılar söylüyorlar, su göl kıyısındaki toprağa hafifçe dokunuyordu. Uzaktan keskin bir tüfek patlama sesi geldi.

Cooke, Connor'a baktı.

Cooke saklandığı yerden sürünerek çıktı ve temkinli bir biçimde etrafa bakındı. Connor da Sarah'ya peşinden gelmesini işaret ederek onun peşine düştü. Kadının yüzünde hem korku hem de azim vardı. Adamın elini tuttu, parmakları buz gibiydi ve adamın kendisini çektiği yöne doğru ilerliyordu. Bir ceylan kadar sessizdi.

Şoktaydı. Connor bundan emindi.

Ölümü görmüştü, savaşı görmüştü. Ama böylesine bir vahşete daha önce hiç tanık olmamıştı.

Mümkün olduğunca hızlı bir biçimde koştular. Connor, Sarah'yı elinden tutmuş çekerken arkalarında silahlar patlıyordu. İhtiyaçları olan şey düşmanın aynen böyle oyalanmasıydı, Wentworth ve askerleri de bunu çok iyi başarıyorlardı. Wentworth'ün savaş çılgılığı Wyandotları o yöne çekerken, Connor önlerine çıkan herkesi kesip biçerek ve Cooke'un arkalarını kollayacağım düşünerek Sarah'yı bu katliamın içinden, bulabildiği en güvenli yoldan çekip çıkarmaya çalışıyordu. Mermiler kafalarının üzerinden vızır vızır geçiyordu, toprak kanla ıslanmıştı, yerdeki cesetler kırılmış kurşun askerlere benziyordu. Connor bütün bu vahşetin içinde Sarah'yı en çok korkutanın, dayısını geride bırakmış olmak olduğunu biliyordu.

Connor o an Wentworth'ün içinden neler geçtiğini bir türlü

anlayamamıştı. Connor Sarah'nın hayatını kurtaracak olmanın verdiği huzurla ölüme hazırdı, ruhunu sevdiği için Tanrı'ya teslim edecekti.

Ve sonra...

Connor belki de hiçbir zaman o an Wentworth'ün aklından neler geçtiğini anlayamayacaktı, fakat adam kendi aklından geçenlerle aynı şeyleri düşünmüş olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu. Wentworth hayatında ilk kez bencilce davranmayarak Sarah'nın hayatını kurtarmak için çok büyük bir fedakarlıkta bulunmakla kalmamış, yeğenine istediği hayatı yaşaması için bir fırsat sunmuştu.

Ama şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi.

Connor, ileride kuma çekilmiş dokuz kano gördü. Cooke'a durup çömelmesini işaret etti, Sarah'yı da iyice yakınına çekti.

Kanoların başında bir nöbetçi duruyordu. Yüzü kırmızıya boyanmış uzun boylu adamın Şavni olduğu her halinden belli oluyordu. Adam onlara doğru döndüğünde, yüzü daha iyi göründü. Connor, Sarah'nın kasıldığını, kadının da onun kim olduğunu tanıdığını fark etti.

Katakwa.

Connor, Katakwa'nın neden çatışmanın ortasında değil de orada olduğunu biliyordu. Kanıtı Connor'ın yanında duruyordu. Kıvrık duran, sakat sağ eli Connor'ın bıçağının eseri idi.

"Burada kal. Sakın ses çıkarma." Connor sırt çantasını yavaşça çıkardı ve kılıcını çekti.

Sarah onu kolunu tutarak durdurdu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı, başını iki yana sallayarak fısıldadı. "Hayır!"

Kadının elini sıkıca tutarak gülümsedi. "Çok uzun sürmeyecek."

Gölün çevresinden dolaşarak ormanın derinliklerine daldı, ağaçların arasından saklanarak ilerliyordu, ta ki Katakwa'yı

tepeden görebileceği kayalıkların üzerine konuşlanana dek. “Şuna bak, bir zamanlar savaş şefiydin. Şimdi ise diğerleri savaşıırken, küçük bir çocuk gibi kanolara göz kulak oluyorsun.”

Gafil avlanan Katakwa arkasını döndü. “Mack-in-non.”

Connor aşağı, kumların üstüne doğru atladı. “Onu aramak için bayağı yol tepmişsin ama asla bulamayacaksın.”

“Onu bulup öldüreceğin, tıpkı İngiliz askerlerinin karımı öldürdükleri gibi.” Katakwa’nın bakışları Connor’ın kılıcına doğru kaydı ve kendisi de av bıçağını çekti, sol elinde tutuyordu. “Ve seni de öldüreceğim.”

“Elimi mahvettin, beni halkımın önünde küçük düşürdün.”

“Hayatını bağışladığımı unuttun herhalde?”

“Bıçağını çek ve erkek gibi savaşalım.” Katakwa Connor’ın belinde duran av bıçağına baktı, kılıcını elinden bırakmasını istiyordu.

Fakat Connor’ın ona ikinci bir şans tanımaya niyeti yoktu.

İki adam yüzleri birbirlerine dönük vaziyette daire biçiminde dönmeye başladılar.

Connor kılıcını havaya kaldırdı, öne doğru atıldığı an kum mokesenlerinin altında kaymaya başladı. “Seninle daha önce de teke tek savaştım ve kazandım. Karını kaybetmene acıyıp çocuklarına babalık edebilmen için canını bağışladım. Ama anlaşılan gururun senin için çocuklarından çok daha önemli. Beni ve kadını takip ettin, onu korkuttun. Ve bugün sana dostluğunu sunmuş İngilizlere saldırmaya kalkıştın. Son duanı et ve gebermeye hazırlan, Katakwa.”

Gerçekten de Katakwa’ya duasını etmesi için zaman tanıdı, fakat Katakwa bunu kendi avantajına kullanıp Connor’m üzerine atıldı.

Connor kılıcını salladı ve adamın omzundan göğsüne inen bir yarık açtı.

Geriye doğru bir adım attı ve kederiyle gururu pek çok insan hayatına mal olmuş Katakwa'nın ölü bedeninin kumlara yığılmasını izledi. Katakwa'nın gözlerindeki hayat ışığı sönerken Connor merak etti. Eğer Morgan sağ salim bulunmasaydı ve Sarah hayatına girmeseydi, ayaklarının önüne yığılan bu adama karşı bu denli acımasız ve nefret dolu olur muydu?

Sarah çalıntı bir kanonun üzerinde doğuya doğru yol alırlarken Connor'la Yüzbaşı Cooke'un arasında oturuyordu. Connor geride kalan kanoların teknelerini Şavniler peşlerine düşmesin diye kılıcıyla parçalamıştı. Fakat Champlain Gölü'nün tam da ortasındaiken birilerinin onları görmesi muhtemeldi. Bu nedenle kanoyu silahların menzilinden uzakta tutmak için kıyı şeridinden uzakta götürüyordu.

Artık savaşın uğultusu, tüfek sesleri ve korkmuş, ölen adamların çığlıkları geride kalmış olmasına rağmen, kadının tenine, saçlarına ve elbisesine barut kokusu sinmişti. Genzi barut ve demirimsi, keskin kan kokusuyla yanıyordu.

Lord William!

Acaba hâlâ savaşıyor muydu? Yoksa yaralanmış ve acı içinde kıvranıyor muydu? Ölmüş müydü?

Elveda, Sarah. Seni hep çok sevdim. Beni iyi hatırla.

Gözlerine dolan yaşlarla görüşü yeniden bulanıklaştıysa da gözlerini hemen kuruladı. Dayısının fedakarlığının boşa gitmemesi için elinden geleni yapacak, kaçışlarını yavaşlatmayacaktı. Eğer ağlayıp zırlamaya başlarsa, Connor'm dikkati dağılacak ve gereksiz yere Sarah ile ilgilenmeye başlayacaktı.

Yas tutmanın zamanı değildi.

Kederini uzaklaştırmaya, kendinden bile saklamaya çalıştı, fakat dayısının son sözleri kulaklarında yankılanıyordu.

Elveda, Sarah. Seni hep çok sevdim. Beni iyi hatırla.

Dayısına Sarah olarak basit bir hayat yaşamak adına her şeyini feda etmeye razı olduğunu söylemişti ve adam Sarah'nın sözlerine inanmış, onu ailesinin ona dayattığı yaşamdan kurtarmak ve sevdiği adama hediye etmek için kendi canını hiçe saymıştı. Dayısının onun hayatını kurtarmak istediği kesindi, fakat bundan da öte onun mutlu olmasını istemişti.

Son haftalarda dayısına duyduğu öfke yerini pişmanlığa bırakmış, içinde büyük bir suçluluk duygusunun oluşmasına neden olmuştu. Dayısı onun iyiliğini istemiş, ona ailesinin göstermediği sevgiyi göstermişti. Sarah da bunun karşılığında ona saygıda kusur etmemiştir, ancak bazen de onu sert sözcükleriyle yaralamıştı.

Kısa bir süre için bu dünyada kalbimden geçenleri paylaşabileceğim iki adam olduğuna inanıyordum. Siz bana yalnızca bir adam olduğunu gösterdiniz.

Ancak dayısı onun yüreğinden geçenleri görmüştü. Sonunda onu anlamıştı.

Affet beni, dayıcığım!

Uzaktan gelen bir ıslık sesiyle düşünceleri bölündü. "Joseph?"

Connor ve yüzbaşı kıyı şeridini gözleriyle tararlarken, kürekleri suyun içinden çıkardılar.

"Ben bir şey duymadım, sevgilim. Emin misin?"

Islık tekrar duyuldu ve ağaçların arasından Joseph çıktı. El sallamadan orada öylece durdu, kendisine yaklaşmalarını bekledi.

Connor mırıldandı. "Bunca zamandır hangi cehennemdeydi?"

Adamlar kanonun yönünü kıyıya, Joseph'in onları beklediği yere doğru çevirdiler. Joseph suya girerek kanoyu ucundan

tuttu ve kuma çıkarmalarına yardım etti. Eteklerini toplamakta olan Sarah'ya doğru yaklaştı ve elini tuttu. Kadın onu gördüğü için çok şaşkındı. "Joseph?"

Alnında koca bir morluk, göğsünde ve karnında ise iyileşmeye başlamış kesikler vardı.

"Yaralanmışsın. Neler oldu? Neredeydin?"

Adam gülümsedi, fakat gülüşü pek içten değildi. "Seni gördüğüme sevindim, küçük kardeşim."

Ağaçların arasına daldılar. Connor'la Joseph hızlı bir şekilde Mohikan dilinde konuşmaya başladıkları sırada, Joseph'in birkaç düzine savaşçısı da onları koruyordu. Joseph her ne söylüyorsa, bu Connor'ın yüzünde öfkeyle karışık bir kederin belirmesine neden oluyordu.

Yüzbaşı Cooke kadına doğru eğilip fısıldadı. "Ters giden bir şeyler var."

Sarah'nın kalp atışları hızlandı.

Connor, Joseph'in sırtını ona destek olmak amacıyla sıvazladı ve Joseph'in adamlarına dönüp onlarla konuşmaya başladı. Sarah o sırada adamların da yaralandıklarını, gözlerinin morardığını, vücutlarının yara bere içinde olduğunu fark etti.

Bir an için bir sessizlik oldu.

Sessizliği bozan Connor'dı. Hızla konuşan ve konuşurken de el kol hareketleri kullanan Connor, saldırıya uğradıkları vadiyi tasvir etti ve İngiliz ordusuyla Kızılderili savaşçıların nasıl karşı karşıya geldiklerini anlattı. Sarah onca bilmediği kelimenin içinden tek bir kelimeyi anlamıştı: *Wentworth*. Joseph'in bakışları Sarah'ninkilerle kesişti, adamın yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Fakat Connor konuşmaya devam ediyor, Katakwa'yla ilgili bir şeylerden bahsediyordu. Joseph kaşlarını çattı ve başını salladı.

Adamlar yeniden ayağa kalktılar.

Joseph kadına doğru yürüdü ve kocaman elini kadının saçlarının arasına daldırarak alnını kadminkine dayadı. “Üzgünüm, Sarah.”

Neden üzgün olduğunu açıklamaya gerek duymamıştı.

Adamın bu içtenliği karşısında Sarah’nın saklamaya çalıştığı kederi yüzeye çıktı. Gözleri yaşlarla doldu. “Te-teşekkür ederim.”

Kadının yanağından öptü, geriye doğru çekilip gözyaşlarını başparmağıyla sildi. “Güçlü ol, kardeşim. Her şey yoluna girecek.”

Arkasını dönüp adamlarına bir şeyler söyledi ve birden ormanın içine dalıp kuzeye doğru ilerlediler.

“Ne-neden gidiyor?” Sarah’nın neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Yüzbaşı Cooke kadının yüzüne baktı, onun da kafası karışmış gibi görünüyordu.

Connor kadını kolundan tutarak göle doğru yönlendirdi. “Joseph’in köyü olan Stockbridge’e biz Edward Kalesi’nden ayrılmadan birkaç gün önce saldırmışlar. Joseph yaralanmış. Birkaç adamını da öldürmüşler.”

“Aman Tanrım, korkunç!” Sarah bunu adam yanlarından ayrılmadan önce biliyor olmayı istedi. Böylece kendisi de Joseph’i rahatlatacak birkaç şey söyleyebilirdi.

Kanoya önce Yüzbaşı Cooke ulaştı ve onu sabitledi. “Stockbridge köyü bizim için her daim sıkı bir müttefik olmuştur. Haviland’e haber vermemiz gerek.”

“Joseph aynı savaşçıların bize de pusu kurabileceklerinden korkmuş ve bizi uyarmaya gelmiş. Ancak ona korkmuş olduğunun çoktan başımıza geldiğini anlattım.” Connor, Sarah’nın kanonun üzerine çıkmasına yardımcı olduktan sonra kanoyu suya doğru itti ve kendisi de üzerine atlayıp kadının yanına

oturdu. “O ve adamları savaş alanına gidip kurtulan olup olmadığına bakacaklar, ardından da esirleri kurtarmak ve intikamlarını almak üzere Wyandotların peşlerine düşecekler.”

Sarah’ın içine bir umut ışığı doldu. “Dayımı sağ bulmalarını ihtimali var mı?”

Connor kaşlarını çattı ve elini Sarah’nın yanağına götürdü. “Evet, ancak boş umutlara kapılma, Sarah. Aynı şekilde onun cansız bedenini bulma ihtimalleri de var.”

Öğleden sonra Ticonderoga Kalesi’ne ulaştılar. Kale tuhaf bir biçimde sessizdi. Yaralanıp da cerrahi müdahale için gelen olmamıştı ve kalede yalnızca birkaç bölük asker vardı. Cooke olan biteni Haviland’e rapor etmeye gittiğinde, Connor da Sarah’ı alıp kalenin dışından dolaştırarak kampı takip eden sivillerle çamaşırcı kadınların – ki bazen bu ikisi aynı kişilerdi – küçük kulübelerinin olduğu, etrafı kazıklarla çevrili alana götürdü. Burası kaledeki subayların eşleri hariç kadınların bulunmalarına izin verilen ve aynı zamanda kadınlarla erkeklerin yan yana görülmelerinin fazla ilgi çekmediği tek yerdi.

Connor ve Sarah o tarafa yaklaştıkları sırada onu tanıyan bir kadın ayağa kalkarak eliyle Connor’ı işaret etti. “İşte orada, Connor MacKinnon, bize kaçmamızı söyleyen adam! O olmasaydı, şimdiye çoktan ölmüştük – ya da başımıza daha kötüsü gelmişti! Biz çamaşırcı kadınlara normalde kimse değer vermezken, yalnızca o verdi.”

“Sizi sağ salim gördüğüme sevindim. Karım hamile ve ben askeri malzemeler satan dükkana gittiğim sırada dinlenebileceği güvenli bir yere ihtiyacı var.” Sarah’dan karısı olarak bahsetmek içten içe çok hoşuna gitmişti. “Kısa bir süre için yanınızda kalabilir mi?”

Connor’ın önce vücudundaki kurumuş kanı temizlemesi ve

ardından da eve dönüş yolunda ihtiyaçları olabilecek malzeme ve mühimmatı alması gerekiyordu. Fakat Sarah'yı kalenin içine sokamazdı, çünkü Haviland'ın ya da subaylarından birinin onu görüp tanınması kuvvetle muhtemeldi.

"Bugün bizim için yaptıklarınızdan sonra, eşinizi seve seve ağırınız."

Sarah'yı üzerine titreyen kadınların yanında bırakarak La Chute Nehrinin kıyısına inip gözlerden ırak bir yer buldu ve orada yıkandı, omzundaki sıyrığı temizledi ve kıyafetlerini değiştirdi. Yeniden temiz bir şekilde kalenin kapısından girerek askerlere erzak ve ekipman satan dükkana gitti. Dışarıda savaşı hâlâ sürerken kendisinin yüksek kale duvarlarının ardında, güvende olması tuhaf hissettiriyordu. O hep olayların içinde olmaya alışmıştı, haberleri başkalarından almaya değil. Ama artık koruması gereken bir karısı vardı.

Olaylar çok hızlı ama bir o kadar hoş biçimde gelişmişti.

Onun için hiçbir şey Sarah'nın mutluluğu ve güvende olmasından daha önemli değildi.

Loş dükkana girdi, içerisi tütsülenmiş, tuzlanmış et, rom ve deri kokuyordu. Edward Kalesi'ne dönüş yolunda ihtiyaçları olabileceğini düşünerek çadır, biraz yiyecek ve ihtiyaç duydukları diğer malzemeleri aldı. Sarah lekeli ve yırtık, ipek elbisesinden kurtulabilsin diye ona bir de pamuklu elbise almıştı. Aynı zamanda saçlarını saklayabilmesi için keten bir başlık. Ayakları için bir çift mokaşen. Onu sıcak tutması ve gerekirse yüzünü saklayabilmesi için yumuşak, yün bir şal. Gül kokulu sabun, bir fırça ve bir tarak, bir lif, kemik saplı bir diş fırçası ve diş tozu. Yolculuğunu tatlandırmak için de biraz akçaagaç şekerlemesi.

Aldıklarının parasını öderken, aldığı bütün bu eşyaların kadının alıştıklarına oranla daha düşük kalitede olduğunu düşündü ve kadının hayatının oldukça değiştiğinin farkında olup

olmadığını merak etti. Lüks içinde yetişmişken, sıradan bir askerin karısı olarak mutlu olabilecek miydi?

Mutfaklara gitti, aşçıyı tatlı sözlerle kandırarak ondan bir kase yahni almayı başardı ve Sarah'ın yanına döndü. Sarah da bu sırada çamaşırcı kadınların doğum konusundaki önerilerini dinliyordu.

“Doğum sırasında yatağın altına bir bıçak koymanın ağrıları yarıya indirdiğini söylüyorlar, tabii ne kadar doğru bilinmez...”

Kadınlar yaklaştıkça Connor'ı gördüklerinde hemen suspus oldular ve bu da adamın çok hoşuna gitti. O an için Sarah'ın aklında endişe edecek başka bir şey kalmamıştı. Connor'ın da.

Adam Sarah'yı bir ağaç sırasının arkasında sessiz bir yere götürerek yahniyi ona doğru uzattı ve çantasından bir kaşık çıkardı. “Ye, sevgilim.”

Cooke onları bulduğunda Connor çadırı kurmayı yeni bitirmişti. Alçak sesle konuştu, söylediklerini Sarah'ın duymasını istemiyordu. “Yaralılar Crown Noktası'na götürülüyorlar. Haviland benden tuğgeneralin de yaralılar arasında olup olmadığını derhal öğrenmemi istedi. Yarın Ticonderoga'da az sayıda asker bırakarak Crown Noktası'na doğru yola çıkıp oradaki komutayı eline almayı planlıyor. Benden kendisine eşlik etmemi istedi, ancak kendisine tuğgeneralin son emirlerini yerine getirmek zorunda olduğum konusunda ısrar ettim. O emirlerin neler olduğunu ona söylemediğim için çok sinirlendi.”

“Eminim sinirlenmiştir.”

Sarah beklemeye dayanamıyordu. Eli kolu bağlı oturmak işkence gibiydi ve saatler geçmek bilmiyordu. Kendisini meşgul etmek için elinden ne geliyorsa yaptı, hatta çamaşırcı ka-

dınlardan ona işlerini öğretmelerini istedi. Yakında kocasının ve çocuğunun çamaşırlarını yıkayacaktı, fakat bu işin nasıl yapıldığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Fakat çamaşırları sıcak su dolu bir çamaşır teknesine koyup dövmek ve koca bir tokmakla lekeleri çitilemek her ne kadar güç olsa da Sarah'ın sıkıntılarını aklından atmasına yardımcı olamıyordu.

Çabucak akşam oldu.

Sarah, Connor'la yedikleri akşam yemeğinden kalan teneke tabakları ve çatalları yıkamayı henüz bitirmişti ki Joseph'in adamlarıyla birlikte çevresi kazıklarla çevrili kamp alanına girdiğini gördü. Korkudan güçlkle nefes alıyordu, Joseph onlara doğru yaklaşırken bulaşıkları bir kenara bıraktı. Belinde bir el hissetti.

Connor saçlarından öptü. "Haberler nasıl olursa olsun, Sarah, hep yanında olduğumu unutma, olur mu?"

Joseph onları başıyla selamladı, yorgunluğu yaralı yüzünden belli oluyordu.

Connor parmaklarını Sarah'nın parmaklarına kenetledi, onu çadırlarına doğru götürdü ve yanına doğru çekip çimenlere oturmasını sağladı. Sarah bütün bunlara katlanabiliyorsa, bu yalnızca Connor sayesindeydi. Sarah, Joseph'in söyleyeceklerini büyük bir korku içinde bekledi.

Joseph dizlerinin üzerine oturdu. "Savaş alanına vardığımızda vagonları bulduk, fakat ondan eser yoktu. Yerde yatan cesetlerin yüzlerini çevirip onu aradık, ancak bulamadık. Wyandotların peşine düştük ama iki gruba ayrıldılar. Büyük olan grubu takip ettik, pek çok savaşçıyı öldürdük, sekiz esirin serbest kalmasını sağladık ama onların arasında da yoktu. Ya cesedi ağaçların arasındaydı ve biz göremedik ya da diğer grup tarafından esir alındı."

Sarah, kendisini Lord William'ın öldüğünü duymaya hazırlamıştı. Onun esir alındığını duymaya da hazırlamıştı. Fakat ona ne olduğunu bilmemenin verdiği eleme hazır değildi. "Sonuç olarak... ona ne olduğunu bilmiyoruz yani, öyle mi?"

"Üzgünüm, küçük kardeşim ama Wyandotlar tarafından esir alınanlar arasından çok azı yaşıyor."

Connor ve Joseph aralarında konuşular, fakat Sarah ne konuştuklarını duymadı bile, çünkü akli dayısındaydı. Zavallı adam ya bir yerlerde ölmüştü ve vücudu vahşi hayvanlar tarafından parçalanıyordu ya da önce esir alınmıştı – ve şu an hunharca işkence edilerek öldürülüyordu.

Yanaklarından gözyaşları süzülüyor, dudaklarından sözcükler dökülüyordu. "He-hepsi benim hatam! Benim için geldiler! Şimdi biri sürü ölü var. Adamların, Joseph! Sonra askerler! Ve dayım..." Ona neler olduğunu öğrenebilecek miydi? "Bu skandala yol açmasaydım, New York'ta kalsaydım, bunların hiçbirisi—"

Connor bir parmağını kadını susturmak üzere onun dudaklarına götürdü. "Bu olanlar yüzünden kendini suçlama. Çünkü seni dinlemeyeceğim. Bunların hiçbirisi senin yüzünden olmadı. Dayın bir seçim yaptı. Geride kalmayı tercih etti çünkü seni sağ salim kurtarabileceğimi biliyordu."

Joseph kadının elini tutarak sıkı, gözlerinde keder vardı. "Kaybettiklerimiz için yas tutmamız doğru ve güzel. Fakat yasımızı tuttuktan sonra gözyaşlarımızı silip yola devam etmek zorundayız. Dayın hayatını senin hayatını kurtarabilmek için feda etti. Eğer onun senin için yaptığına layık olmak istiyorsan, hayatının geri kalan her gününü sana verilmiş bir hediye olduğunu bilerek yaşa. Ruhun güç ve neşeye dolsun."

Sarah adamın söylediklerinden etkilenmiş, umutsuzluğu biraz olsun hafiflemişti. Ama kalbi hâlâ kederle doluydu.

“Onu aradığın için teşekkürler, Joseph. Sağ salim geri döndüğün ve sekiz esiri kurtardığınız için de çok mutluyum.”

Bitkinlikten ölen kadın ayağa kalktı, çadıra girdi ve uzandı. Gözyaşları yanaklarından akarken dua üstüne dua ediyordu - dayısı için, zavallı Agnes için, Joseph’in adamları için, bütün cesur askerler için, küçük Thomas için ve sevgili Jane için. Katakwa’nın karısı ve çocuklar için bile dua etti.

Kısa bir süre sonra Connor yanına geldi, elinde bir kova dolusu sıcak su ve yumuşak bir lif vardı. Kadını yavaşça soydu ve kadının tenindeki savaş kalıntılarını büyük bir özen göstererek yıkamaya başladı. Elini kadının karnının alt kısmındaki şişkinleşmeye başlayan yumrunun üzerinde gezdirdi. Ardından onun yanına, ayı postunun üzerine uzanıp hıçkırarak ağlarken ona sımsıkı sarıldı.

Ve karanlıkta gözyaşlarını öperek sildi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3 Haziran

Connor, Sarah, Joseph ve Cooke Edward Kalesi'ne üç günde vardılar, yolculuk boyunca onlara Joseph'in adamları eşlik etmişti. Kaleye giden köprüye ulaştıklarında birbirlerine iyi geceler dilediler ve Joseph adamlarını Komando Adası'nın kuzey ucundaki Mohikan kulübelerine yönlendirirken, Cooke da kaleye döndü.

"O halde sizi sabahleyin göreceğim, değil mi?" Cooke yolculuk için bir Komando gibi giyinmişti, çünkü üniformasının göz alıcı kırmızı renginin ormanda onları ele vermesini istememişti. Connor'dan bir Komando gibi nasıl savaşacağını kendisine öğretmesini istemişti ve çabuk kavrayan bir öğrenci olduğunu da hemen ispatlamıştı. Şimdi çenesindeki kirli sakallı, sırtındaki çantası ve yüzünde yorgunluktan oluşan çizgilerle tam bir Komandoydu.

"Evet, sabah görüşürüz." Connor, Sarah'yı köprüye doğru yönlendirdi fakat birden durdu ve yüzbaşıya seslendi. "Cooke, teşekkürler. Sen hem cesur bir savaşçı hem de iyi bir adamsın."

Cooke'un yüzündeki bitkinlik ifadesi o an için yok oldu.

“Teşekkürler, Binbaşı. Hep yetenekli bir asker olduğumu düşünmüştüm. Bana daha öğrenmem gereken çok şey olduğunu gösterdiniz. İyi geceler, efendim. İyi geceler, leydim.”

Komando Adası terk edilmiş durumdaydı. Yalnız peder Delavay ve seyahat edemeyecek kadar hasta ya da yaralı olanlar geride bırakılmıştı. Connor Komando çılgılığı attı, sesin havada yankılanmasıyla birlikte Connor’ın yaklaşmakta olduğunu gören yaklaşık yirmi adam ateşin başında toplandılar. Yüzlerinde kocaman birer gülümseme vardı.

“Bir şekilde kurtulacağınızı ve eşinizi de alıp geleceğinizi biliyorduk.” Conall kıkırdadı.

“Sizleri böyle dinç görmek ne hoş, Conall. Çocuklar, konuşmalıyız. Ama önce aranızda şöyle sağlam birileri varsa, kulübeme biraz odun getirin ve su ısıtın. Uzun ve zor bir yolculuktan geliyoruz, hanımefendinin banyo yapıp dinlenmesi gerek.”

“Hemen, efendim.” Conall fırladı.

Connor, Sarah’ya doğru baktı ve kadının gülümseyerek kendisine baktığını gördü, güzel yüzü yorgun görünüyordu.

“Demek beni kaçırmayı planlıyordunuz.”

“Evet, ama dayın bizden şüphelendi ve yolumuza taş koymak için elinden geleni yaptı.”

Connor’ın konu Wentworth olunca dilini tutması pek mümkün değildi, fakat Sarah’ya askeri cezaevinin tavanına asılı ve neredeyse kendinden geçmiş durumdayken, Wentworth’ün savurduğu tehditlerden bahsetmemişti. Aynı zamanda ona Wentworth’ün Connor’ın olası bir pusuyla ilgili uyarılarını dikkate almadığını da anlatmamıştı. Bütün bunları öğrenmek onun yalnızca canını yakardı.

Kulübe başta soğuktu, ancak Connor’ın ateşi yakmasıyla

hemen ısındı. Kısa süre sonra akşam yemeği yenmiş, küvet sıcak suyla doldurulmuştu.

Connor elini çantasına daldırarak sabun, lif, saç fırçası ve tarak çıkardı. “İyi banyolar.”

Çıkmak üzere arkasını döndü.

Sarah adamın yanından ayrılmasını istemiyordu. “Sen de benimle banyo yap. Sana ihtiyacım var.”

Adam gözlerini kısarak ona baktı, Sarah onun da buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. “Emin misin? Bunca sıkıntıdan sonra arzulu olacağını tahmin etmemiştim.”

Kadın adamın eline uzandı. “Çok fazla vahşet gördüm, çok fazla ölüm gördüm. Yeniden yaşadığımı hissetmek istiyorum. Seni istiyorum, Connor.”

Connor kadını soydu ve saçlarını yıkadı; kaslarının ağırlı, sertleşen bölgelerini ovdu, kadın iyice zevke gelerek onun için yanıp tutuşmaya başlayıncaya kadar ellerini onun vücudunda gezdirerek onu yıkadı. Şimdi adamı yıkama sırası Sarah’daydı. Sıcak suyun içinde oturup adamın kıyafetlerini çıkarmasını izledi ve vücudunun inişli çıkışlı erkeksi hatlarının tadına vardı. Fakat adam av bıçağını masaya bırakmak üzere arkasını döndüğünde, dehşete düştü.

Yaraları.

“Ah, Connor!”

Adamın yaklaşık üç yüz kırbaç yediğini biliyordu, fakat onu o ana dek hiç gömleksiz görmemişti. Sırtını hemen her yönde kesen bir dolu kırmızı çizgi vardı, bazıları yeni yeni iyileşen derin yaralardı, kimileri ise kapanmak üzere olan hafif sıyrıklardı. Adamın kim bilir nasıl korkunç bir acı çektiğini düşününce tüyleri diken diken oldu. Dayısının gazabı adamın sonsuza dek tenine işlemişti.

Adam çıplak halde küvete doğru yürüdü. “Sırtımı görmeni

istemezdim ama tenimi tatlı karımdan saklamanın bir yolunu bulamadım. Canını sıkma. Eğer o kırbaç darbeleri güzel karıma kavuşmak için ödemem gereken bir bedelse, o zaman buna değer.”

Sarah adamın bu kadar kötü bir anıdan nasıl böyle güzel bahsedebildiğini anlayamıyordu.

O da Connor’ın saçlarını ve vücudunu, Connor’ın kendisini yıkadığı gibi şefkatle ve özenle yıkadı, adamın vücudunun her bir santimi onun için çok değerliydi. Az kalsın onu kaybedecekti ve bütün hayatını onsuz geçirmek zorunda kalacaktı. Adamın sırtındaki yaraları okşadı, öptü, koyu renk kıvrıcık kılların serpiştirildiği geniş göğsünü öptü ve aletini kavrayıp iyice sertleşinceye kadar okşadı. Adam zar zor dayanabildiğini hissettiği an ayağa kalktı, kadını kollarına aldı ve onu yatağa taşıdı. İkisinin de vücudundan sular damlıyordu.

Connor, kadının derinliklerine hızlı ve ateşli bir biçimde daldı. Sarah adamın kollarında hayat buluyor, her ikisinin de kalpleri çılginca atıyor, kanları kaynıyordu. Hızla ve aynı anda doruğa ulaştılar ve bir bütün olmuş vücutları sarsıldı.

Sonrasında kadın doyuma ulaşmış bir biçimde, güvenle adamın kollarının arasında yatıyordu.

“Eğer istersen, karıcığım, nikahımız hemen yarın kıyılabilir.”

Ve Sarah çok uzun zaman sonra ilk defa içten bir kahkaha attı.

Asker üniforması içindeki Cooke onları kalenin giriş kapısında karşılayıp hemen Wentworth’ün çalışma odasına aldı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve sanki bir şeyler canını sıkıyor gibiydi. Connor, Cooke’un büyük ihtimalle ölmüş bir adamın kişisel eşyalarıyla dolu çalışma odasına girmekten duyduğu

keder ve tuhaflık karşısında öyle görüldüğünü düşündü. Sarah da dayısının eşyalarıyla kaplı o tanıdık odada kendisini mutsuz hissediyordu.

Cooke, Sarah'nın oturması için bir sandalye çekti. "Leydim."

Connor kadının arkasında durup bir elini omzuna koydu ve başparmağıyla teninin görünen kısmını hafifçe okşamaya başladı.

Cooke, Wentworth'ün yazı masasına yöneldi, masanın yanında bulunan gizli bir çekmeceyi açtı ve Wentworth'ün mühürle kapatılmış benzeyen bir rulo parşömen çıkardı. Ruloyu Connor'a verdi. "Lütfen okur musunuz, Binbaşı?"

Meraklanan Connor mührü kırdı ve kendisini birkaç sayfadan oluşan bir parşömen yığını tutarken buldu. Bir tür hukuki belgeye benziyordu ve hepsi Wentworth tarafından imzalanmıştı. Connor elindeki kağıtları teker teker okurken, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Okumayı bitirdiğinde ne diyeceğini bilemiyordu. "Bu, gerçek mi?"

"Tuğgeneral Wentworth savaş sona erdiğinde MacKinnon adını temize çıkarmak konusundaki sözünü yerine getirmek niyetindeydi. Belgeleri öldürülmesi ya da kaçırılması durumunda kullanılmak üzere bundan beş yıl önce hazırlatmıştı. Bana başına o tarz bir şey gelmesi durumunda belgeleri Albany'deki şerife teslim etmemi emretmişti. Sizler de sözünüze sadık ve dürüst olduğunuz sürece böyle bir suçun yükünün üzerinizde kalmamasını istiyordu."

Connor üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti – ve aynı zamanda çok öfkelenildiğini. Belgeleri Sarah'ya uzattı, ses tonunu kontrol etmeye çalışıyordu. "Ve sen bunu biliyordun, Cooke?"

"Evet, efendim. Sizi takip eden, araştıran, MacKinnon kar-

deşler hakkında bütün bilgileri edinen bendim. O dönemlerde her şey yolunda gibiydi. Her gün orduya yeni askerler alınıyordu. Ailenizin tarihçesini göz önüne aldığımızda, Kral'a hizmet etmeniz de hiçbir sakınca yoktu. O zamanlar kolonilerde yeniydin ve komutanımı etkilemek istiyordum."

Connor kendini bağırmmak için zor tuttu. "Hayatlarımızı çalmasına yardım ettin."

En azından Cooke'un bunu Connor'ın yüzüne itiraf edecek cesareti vardı.

"Evet ve bunun pişmanlığını uzun süre üzerimde taşıdım." Cooke bakışlarını yere doğru kaydırdı, ardından başını dikleştirdi. "Eğer siz Komando olmasaydınız, ne yapardınız? Siz ve ağabeyleriniz çiftlikte kalıp savaşta olup bitenlere kulaklarınıza mı tıkardınız?"

Connor bu soruyu kendisine binlerce kez sormuştu, fakat hiçbir yanıt alamamıştı. "Sanırım milis kuvvetlerine katıldık."

Sorumluluklarını başkalarının sırtlarına yüklemek onlara göre değildi.

"Sıradan milis kuvvetleri olmak yerine Komandolar oldunuz – sınır bölgesinde yaşayan ailelerin kahramanları. Ben bir meyhaneye girdiğimde kimse kim olduğumu bilmez ama insanlar sizi ve ağabeylerinizi tanıyorlar. İçtiğiniz biranın parasını bile ödemenize izin vermiyorlardır."

"Biz çok bira parası ödedik, Cooke. Savaşlarda askerleri yönettik, arkadaşlarımızın gözlerimizin önünde ölmelerine tanık olduk. Omzuma bir mermi girdi. Morgan az kalsın bacağını ve hayatını kaybediyordu. Biz çok bedel ödedik – acıyla ve kanla."

Öte yandan Wentworth onları savaşmaya zorlamamış olsaydı, Iain Annie'yle değil, Jeannie Grant'le evlenmiş ve zavallı Annie de korkunç biçimde ölmüş olacaktı. Morgan

Fransızlar tarafından esir alınmayacaktı ve böylece Amalie ile tanışamayacaktı, Amalie de büyük ihtimalle bir rahibe olacaktı. Ve Connor...

Sarah'yı esaretten kurtarmak üzere orada olmayacaktı.

"Bu belgelerin hemen Albany'e gönderilmesini sağlayacağım. Siz ve ağabeyleriniz orduyu terk etmekte serbestsiniz. Ancak sizden iki ricam var."

"Evet?" Genç adam her türlü ricada bulunacak kadar pişkindi.

"Bu savaşın sona ermesine yardımcı olun. İngiliz ordusunun Komandolara ve Komandoların da bir lidere ihtiyacı var. Size ihtiyacı var."

Connor bunu düşünecekti. "Peki ya ikinci rican?"

"Beni bağışlamanızı istiyorum."

Connor, Cooke'un yüzünde büyük bir pişmanlık gördü.

Sarah bakışlarını Connor'a çevirdi ve birden konuşmaya başladı. Sanki konuşmanın başından beri onları duymamış gibiydi ve gözleri rahatça akıtamadığı yaşlarla doluydu. "En zoru dayım deyip bağırma bastığım insanın etrafına korkunç zararlar veren biri olduğunu öğrenmek ve bunu kabullenmek."

Connor ne yapması gerektiğini biliyordu – Sarah'nın hatırı için.

Cooke'un gözlerine baktı. "Seni bağışlıyorum."

Ve beş yıldır yüreğinde tuttuğu öfke bir anda dağıldı, sırtından uzun zamandır taşıdığının bile farkında olmadığı bir yük kalktı.

Sarah ve Connor, Yüzbaşı Cooke'un, yaklaşık yirmi Komandonun ve Yüzbaşı Joseph'le adamlarının şahitliğinde evlendiler. Peder Delavay'in adada olması zavallı yüzbaşmayı öyle çok şaşırtmıştı ki adam hiçbir şey yapamadan ağzı açık baktı. Pe-

der, Sarah ile Connor'a evlilik yemini ettirdikten sonra ellerini MacKinnon tartanından ince bir şeritle bağladı.

Gelinin pek çok kıyafeti saldırı sırasında kaybolduğu için basit bir pamuklu elbise giymişti ve elinde de Joseph'in topladığı kır çiçeklerinden oluşan bir buket vardı. Yine pusuda kaybettiği mücevherlerinin yerine de boynuna wampum kolyesini takmıştı. Fakat çevresindeki herkesin ilgisini çeken daha ziyade yüzüydü.

Yüzü mutlulukla parlıyordu.

Damat da beyaz muslin gömleğinin üzerine MacKinnon tartanını giymişti, kılıcı belinde, kaması da çorabının içindeydi. Geline takacak bir yüzüğü yoktu fakat bakışları her daim onun üzerindeydi. Onu sonsuza dek seveceğine, ona sadık olacağına, ona bütün bedeniyle tapacağına ve sahip olduğu dünyevi malları onunla paylaşacağına öyle bir yemin etti ki kimse adamın bunları yapmayacağına dair en bir ufak şüphe duymadı.

Belki bu mutlu çiftin kutsandıklarının bir işaretiydi ya da belki de sadece tesadüftü ama Connor, Sarah'yı öptüğü an, kadın derin bir nefes aldı ve elini karnına götürdü. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Bebek – hareket etti."

"Sarah, zamanı geldi."

Sarah parmaklarını klavsenin üzerinde sabit tuttu ve son notalar da sessizliğe karıştı. Değerli klavseninin tuşlarını okşadı, eğildi ve yanağını cilalanmış, yaldızlı tahtaya dayadı. Artık müzikten uzak kalacak olmasına, ona klavseni hediye eden adama üzüldüğü kadar üzülmüyordu. Klavsen güzel bir hediyeydi ama dayısının ona verdiği en güzel ve anlamlı hediye değildi.

Elveda, Lord William. Seni bağışlıyorum ve hâlâ çok seviyorum.

Connor'ın elini omzunda hissetti.

Adamın klavsen konusunda üzgün olduğu ses tonundan belli oluyordu. “Onu da yanımıza alalım isterdim ama hiçbir vagona uymuyor.”

“Anlıyorum.” Ağlayarak Connor'ı üzmemek istemeyen kadın gözyaşlarını sildi ve klavsenin taburesinden kalktı.

Connor'ın arkasında Yüzbaşı Cooke duruyordu ve kadına veda etmek üzere bekliyordu.

Adam eğilerek selam verdi ve kadının elini tutup dudaklarına götürerek öptü. “Londra’daki ailenize çoktan trajik ölümünüz konusunda bir mektup yolladım. Hayatımda ilk defa böyle bir mektup yazmaktan ötürü mutlu olduğumu söyleyebilirim. Size yeni hayatınızda mutluluklar dilerim. Siz çok yetenekli ve cesur bir hanımefendisiniz. Dayınız sizinle gurur duyuyordu.”

Sarah kendisini gülümsemeye zorladı. “Size İngiltere’ye, dayıma ve bana sunduğunuz sadık hizmetten ötürü teşekkür ederim, Yüzbaşı. Tanrı sizi kutsasın ve korusun – daima.”

Yüzbaşı, Connor’a döndü. “Binbaşı, ağabeyiniz Iain’a Crown Noktası’nda neler olduğunu öğrenip sizi bilgilendireceğim.”

“Ona adımızın tamamen temize çıktığını haber verecek misin?”

“Evet. Komandolarla kalıp kalmamak kendi seçimi olacak.” Cooke elini uzattı ve Connor da kendisine uzatılan eli sıktı. “Sizi yeniden görmeyi umut ediyorum. Size hizmet etmek bir onurdu.”

“Aynı şekilde, Yüzbaşı. Tanrı seninle olsun. Köprüdeki ufak kaza için de özür dilerim.”

Adamlar güldüler.

Sarah Connor’la birlikte kalenin kapılarından geçti, Joseph

ve adamları da onlara eşlik ediyorlardı. Vagon kapının önünde hazır bekliyordu. İki at tarafından çekilen vagonun içinde yalnızca Sarah'nın içi elbiseler ve iç eteklerle dolu, kurtulan sandığı değil, aynı zamanda çiftlik için erzak ve dayısından miras kalan mallar da vardı – ziynet eşyaları, adamın birkaç özel eşyası ve yaklaşık üç bin İngiliz poundu. Connor'a günde yalnızca on şilin ödendiği düşünülürse bu küçük bir servetti. Aslında para ve ziynet eşyaları kanunlara göre kocasına ait olmasına karşın, Connor paranın Sarah'ya ait olduğunu ve onu dilediği gibi kullanmakta özgür olduğunu belirtmişti.

Sarah artık yolculuk etmekten keyif almıyordu, çünkü yolculuklardan bıkmıştı. Artık bir filikanın üzerinde açılmak, ormanda uzun bir mesafe yürümek zorunda kalmak, bir kanoya ya da vagona binmek istemiyordu. *Evde* olmak istiyordu.

Acaba yeni evi nasıl olacaktı?

Zihninde ormanda kaldıklarına benzer, pencereleri yağlı parşömen kağıtlarıyla örtülü ve bir taş ocağı olan bir kulübe canlanıyordu. Kapiya fazla uzak olmayan, küçük bir bahçesi olan bir kulübe. Yan tarafında odunların yığılı olduğu, küçük bir ahır olan, ormanın tam ortasında bir kulübe. Toplamda beş çocuğu olan üç ailenin kulübeye nasıl sığacaklarını ve onca kişinin nasıl mahremleri olacağını düşünse de bir yolunun bulunacağına inanıyordu.

Gözünün önüne hep ormandaki o küçük kulübe geldiğinden, iki gün sonra Sarah hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Tekerekle izleriyle dolu yoldan virajı döndüklerinde karşılarına alabildiğine uzanan MacKinnon Çiftliği çıktı.

Ev oldukça genişti ve iki katlıydı. Pencereleri yağlı parşömen kağıdıyla kaplı değil, camdı. Yanında da diğerine çok benzeyen ikinci bir ev vardı ama o daha tamamlanmamıştı. Evlerin doğusunda büyük bir ahır ve birkaç küçük baraka bu-

lunuyordu. Yolun iki tarafında uzanan verimli tarlalar vardı ve mahsuller iyi yetiştiriliyor gibiydi. Ahırın hemen arkasında yapraklarla örtülü ve yemyeşil bir bostan duruyordu. Tavuklar kasıla kasıla yürüyüp toprağı gagalıyorlardı. Yakındaki bir otlaktan at kişnemeleri yükseliyordu, bir diğerinden de inek ve buzağılarının sesleri. Ve daha ileride, rüzgarın estiği yönde yaban domuzlarıyla dolu bir ağıl vardı.

Sarah, Connor'ın yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kendisini izlediğini fark etti. "Derme çatma bir kulübede yaşayacağını mı düşünmüştün yoksa?"

İki büyük, gri köpek evden fırlayıp aşağı doğru uzanan yol boyunca havlayarak ve tüylü kuyruklarını sallayarak koşmuşlar ve geldiklerini ev halkına duyurmuşlardı.

"Sizi aptal yaratıklar!" diye seslendi Joseph hayvanlara, ancak ağzından çıkanlara rağmen onları çok sevdiği belli oluyordu. Eğilip köpeklerin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bunlar dört ayak üzerinde yürüyen en şapşal köpekler."

Connor güldü. "Bunlar Artair ve Beatan. Henüz tam olarak büyümediler. Iain onları geçtiğimiz kış küçük birer köpek yavrusu olarak getirdi. Çiftlikteki hayvanları kurtlardan koruyorlar ya da en azından Iain öyle sanıyor."

Köpeklerin havlamalarına geldiği belli olan ve Connor'a çok benzeyen bir adam, elinde bir tüfekle henüz tamamlanmamış evin içinden çıktı.

"Bu Morgan." Connor adama Komando ıslığı çalıp el salladı.

Morgan da geri el salladı, tüfeğini kenara bırakarak ana evin giriş kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açıp bir şeyler söyledi ve ardından Annie'nin geçmesi için kapının ağzından çekildi. Annie'nin arkasında bir kadın daha vardı ki o da Amalie olmalıydı. Eve ulaştıklarında, Morgan, Annie ve Amalie onla-

rı bekliyordu, Annie'nin ayaklarının dibinde sendeleyerek yürüyen ve Connor'ın Iain Cameron olarak çağırdığı koyu renk saçlı küçük bir çocuk vardı.

Joseph, Annie ve Amalie'yi yanaklarından öptü, daha sonra da Iain Cameron'ı kucağına alarak birkaç kez havaya atıp tuttu, çocuk çığlıklar atıyordu.

Morgan, Connor'dan Sarah'ya, sonra tekrar Connor'a baktı. Vagonu çeken atlardan birini yularından tutarak hayvanın tok boynunu okşadı. "Tanrı aşkına...? Nasıl kurtuldunuz?"

"Sana anlatacağım çok şey var, ağabey. Ama önce karım, Sarah Woodville MacKinnon'la tanışmanızı istiyorum. Bizi geçen hafta peder Delavay evlendirdi."

"Tebrikler!" Amalie gülümsedi. Fransız aksanı çok tatlıydı ve Sarah'nın o ana dek gördüğü en uzun, koyu renk saçlara sahipti. Öyle ki saçları neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Gözleri ne tam olarak yeşil ne de kahverengi, daha ziyade ikisinin karışımıydı. Ten rengi melez olduğunu söylüyordu.

Annie uzanıp Sarah'nın elini tuttu. "Ailemize hoş geldin, kardeşim."

Fakat Morgan hayli endişeli görünüyordu. "Ben atlarla ilgileneyim. Sen de biri seni görmeden içeri geçsen iyi olur. İngiliz ordusunun kapımıza dayanmasını istemiyorum."

Connor, Sarah'nın etrafından dolanıp kadını bir hamlede kucağına alarak şaşkınlıktan bir çığlık atmasına neden oldu, evin giriş kapısından o şekilde geçtiler.

Kapının girişinde durdu, yüzünden okunan mutluluk yirmi sekiz yaşından daha genç görünmesine neden oluyordu. "Evine hoş geldin, Prensesim."

Morgan ve Joseph, Connor'ın vagonun içindekileri boşaltmasına ve atları ahıra yerleştirmesine yardımcı olurken kadınlar

da içeride akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Joseph'in adamları da bostanın içinde, her zamanki yerlerinde kamp kurmuşlar ve köpekler herkesin ayaklarının altından geçerek oyun oynuyorlardı. Joseph akşam yemeği için sofraya MacKinnonlar'la oturdu, Iain Cameron da dizinde oturuyordu. Yemekler bittikten sonra Joseph onlara köyünün düşman tarafından nasıl saldırıya uğradığını ve Connor da Wentworth'ün onları kaleden gönderdiğinden beri neler olup bittiğini anlattı.

Connor, Wentworth'ün kendisine son söylediklerini anlatırken Sarah ve Annie'nin gözlerine yaşlar dolmuştu ve Amalie'nin beti benzi atmış, gözleri kocaman açılmıştı.

Morgan yüzünde ciddi bir ifadeyle Connor'a baktı. "Ondan böyle bir fedakarlık beklemezdim açıkçası."

Daha sonra Connor konunun özüne indi ve Morgan'a Cooke'un Wentworth'ün çalışma masasından aldığı kağıtlardan ve içinde yazanlardan bahsetti.

"Cooke kağıtları biz Edward Kalesi'nden ayrılmadan önce bir ulakla Albany şerifine yollattı. Temize çıkarıldık, Morgan."

Connor, Morgan'ın yüzünde bir anda şaşkın bir ifade oluştuğunu gördü. Morgan ayağa kalktı ve odanın içinde yürüdü. Bir elini şöminenin rafına koyarak alevlere baktı, olan bitenleri düşünmek için zamana ihtiyacı var gibi görünüyordu. Bir süreliğine kimse konuşmadı.

"O kağıtlar – onları onca yıl çalışma masasında mı saklıyormuş?" diye sordu sonunda, ses tonu duygusuzdu.

"Aynen öyle." Connor savaşın bütün vahşetini yeni baştan yaşamamanın – ya da dayısının MacKinnonlar'a yaşattığı zulmü ve ölümünü dinlemenin – Sarah için çok güç olduğunu bildiğinden kadının elini sıkıca tuttu.

"Yani Cooke bizim masum olduğumuzu biliyordu, öyle mi?" diye sordu Morgan.

“Evet, biliyordu. Vedalaşmadan önce benden onu bağışlamamı istedi. O iyi bir adam ve iyi bir asker. Sarah’ya çok iyiliği dokundu, ayrıca onu kurtarmaya çalışırken birlikte yaşadık. Bağışlanma arzusunu geri çeviremezdim.”

Morgan başını onaylar biçimde salladı. “Iain bunları biliyor mu?”

“Cooke, Crown Noktası’na ulaştığında her şeyi ona da anlatacağını söyledi. Ben de ağabeyimizi tanıyorsam, Komandoların başında kalıp savaş sonlanmadan dönmeyecektir.”

“Evet, orası kesin.” Morgan yüzünü sofradakilere döndü. “Yine de Wentworth’ün bunu neden yaptığını anlayamıyorum – biri için hayatını feda etmesini.”

Sarah yüzünü buruşturdu, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Hepinize zulmettiğini biliyorum ve size yaptıkları için çok üzgünüm. Umarım ölüm şekli ona olan öfkenizin biraz da olsa dinmesini sağlamıştır. O benim dayımdı ve elimde değil ... onu seviyorum ve yasını tutuyorum.”

Connor, Morgan’dan Annie’ye, daha sonra Amalie’ye ve en son da Sarah’ya baktı. “Onun akrabası olduğunu biliyoruz. Bir daha hiçbirimiz onun hakkında kötü konuşmayacağız.”

Annie elini masanın karşı tarafına uzatıp Sarah’nın elini tuttu, yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Sonunda kalbinin sesini dinledi.”

“Joseph sabah erkenden Iain’ın yanına, Crown Noktası’na gitmek üzere yola çıkacak.” Connor, Sarah’yı kollarıyla sıkıca sardı, aşka doymuştu.

“Sen de onunla gitmeyi planlıyorsun.”

Sarah bunu nereden biliyordu?

“Bu benim görevim – sana karşı, Iain’a karşı, Komandolara karşı.” Elini kadının büyüyen rahminin üzerine koydu.

“Bebeğimiz doğmadan geleceğim. Hamileliğini bensiz geçirmene izin vermeyeceğim. Hem Morgan burada başınızda olup sizlere göz kulak olacak.”

“Iain’a yazıp onu da eve dönmeye ikna edemez misin? Adınız temize çıktı. Onun da savaşıma gerek yok.”

“Onu beş yıldır bizlerle birlikte çarpışan ve orduya hâlâ sözleşmeyle bağlı adamlarımızı geride bırakıp dönmeye ikna etmemi mi istiyorsun?” Connor kadına iyice sokuldu. “Hayır, meleğim. Ayrıca Iain ve Joseph tehlikedelerken ben burada, çiftlikte oturup bekleyemem. Bu işe beraber başladık. Beraber bitirmeliyiz.”

“Kocamın yanımda ve güvende olmasını istemem bencilik mi?” Sarah’nın sesi titriyordu. “Lord William’ı kaybettim. Seni de kaybedersem, yaşayamam.”

“Şşş.” Kadını saçlarından öptü. “Bu asla olmayacak. Ama huzur istiyorsak, önce onu hak etmemiz lazım. Sorumluluklarımızı başkalarının sırtlarına yükleyemem.”

“Kendine iyi bak, küçük kardeşim.” Joseph, Sarah’nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Sarah hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutuyordu. “Wampum kolyeni hep takacağım ve senin için her gün dua edeceğim.”

Adam gülümsedi. “Korkma. Tekrar görüşeceğiz.”

“Tabii ki görüşeceğiz. Joseph hep buralardadır zaten, soframızda yemeğimizi yer, elma şarabımızdan içer.”

Sarah, Connor’ın esprisi karşısında gülümsedi, fakat adam onu son kez kendisine doğru çekip kollarına aldığı anda göz yaşlarına hakim olamadı. “Seni yeniden o vahşetin ortasında düşünmeye katlanamıyorum. Savaşın içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum artık...”

“Sakin ol, Prensesim. Benim için endişelenme.” Kadını öptü. “Yalnızca bebeğimizin karnında büyüdüğünü düşün. Yalnızca bu savaş bitecek ve ondan sonra hep yanında olacağım.”

Kadın evin önünde durup kocasının ve Joseph’in oradan uzaklaşmalarını izledi, onlar sırtlarında çantalarıyla viraji dönüp gözden kaybolurken içinden dua etti. Yanında birinin olduğunu fark etti ve dönüp baktığında Annie’yi gördü, kucağında da küçük Mara vardı.

“Bir askerin karısı olmak hiç de kolay değildir.”

Sarah gözyaşlarını hemen sildi. “Zayıf olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır. Öyle bir şey düşünmüyorum.” Annie gülümsedi, ancak gülümsemesi buruktu. “Iain’ın dönmesi için bir okyanus dolusu gözyaşı dökmüşümdür herhalde.”

Sarah, Annie’nin kendisini anladığını fark etti.

Kafasını sıkıntılarından uzak tutmak isteyen Sarah, kendisini çiftlikteki işleri öğrenmeye verdi. Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki – yemek pişirmek, temizlik yapmak, tereyağı ve peynir yapmak, et tuzlamak, sebzeleri salamuraya yatırmak, bostanla ilgilenip mahsul yetiştirmek, inek sağmak ve tavuk büyütmek. Öğrendiği her yeni işle birlikte Sarah’nın kendine olan güveni artıyordu. Günler uzun ama bir o kadar da dolu dolu geçiyordu.

Annie ve Amalie ona karşı çok anlayışlılardı. Onu cesaretlendiriyorlar, yalnızca çiftlik hayatı konusunda değil, annelik konusundaki sorularına da yanıt veriyorlardı. Sarah daha önce kucağına hiç bebek almamıştı, fakat Annie ve Amalie küçük çocuklarıyla ilgilenirken Sarah’nın kendilerine yardımcı olmasını içtenlikle karşılıyorlar ve ona doğumla ilgili deneyimlerini aktarıyorlardı. Karnı giderek büyüdükçe bebek de içinde

daha hızlı hareket etmeye başlıyordu, Sarah yakında kendi bebeğini kucağına alacağı için çok mutluydu.

Fakat geceleri yalnızdı. Dayısı için duyduğu keder hâlâ çok tazeydi ve Connor’la ilgili korkuları rüyalarına giriyordu. Ya ölürse, ya hiç geri dönmezse...

Savaş hakkında çok az şey duyuyorlardı. Haberler Albany’ nin dışına çok yavaş yayılıyordu. Morgan arada sırada birkaç çarpışma olduğunu duyuyordu. Bir gazete Komandoların Bougainville’in kuvvetlerini kuzeye doğru sürdüklerini ve onları bir süredir Isle-aux-Noix Adası’nda tuttuklarını, böylece Bougainville’i Montreal’den çekilmeye zorladıklarını yazıyordu. Bir diğeri ise Komandoların kırsal kesime geçip oraları ele geçirdiklerini ve Kanadalı gerillalara silah bırakıp savaşmayacaklarına söz vermeleri durumunda topraklarını ellerinde tutma şansı tanıdıklarını iddia ediyordu. O kadar çok gerilla oraları terk etmişti ki Bourlamaque – Sarah onun bir zamanlar Amalie’nin vesayetini elinde tutan ve Lord William’a Morgan’ın ölümü hakkında yalan söyleyen komutan olduğunu öğrenmişti – da hiç adamı kalmadığından Montreal’den çekilmek zorunda kalmıştı. Bir başka gazeteye göre de Komandolar Haviland’in ordusuyla birlikte kuzeye yönelmiş Murray ve Amherst’in kuvvetleriyle bir araya gelmişlerdi ve Montreal’de yapılacak büyük bir savaşa hazırlanıyorlardı.

Temmuz Haziran’ı, Ağustos Temmuz’u kovaladı.

Amalie’nin canını sıkıyan bir şey olduğu belliydi. İnkâr etmeye çalıştıysa da Sarah ve Annie yüzündeki tedirgin ifadeyi, geceleri gizli gizli ağladığını ve Morgan’ın gözlerindeki endişeyi fark etmişlerdi. Bir öğleden sonra Sarah, Amalie’yi hüngür hüngür ağlarken yakaladığında, Amalie, Sarah ve Annie’yi karşısına alıp, ikizleri kucağında her şeyi anlatmıştı nihayet.

“Umarım bunu söylediğim için benden nefret etmiyorsunuz-

dur ama ülkem için kederleniyorum.” Gözleri yaşlarla doluydu ve sesi titriyordu. “Artık bu savaşın bitmesini ve daha fazla uzamamasını istiyorum. Iain, Connor ve Joseph’in sağ salim eve dönmelerini istiyorum. Ama Quebec ve Montreal’deki insanlara ne olacak, beni yetiştiren Trois Rivières’deki Ursuline kardeşlere ne olacak? Onlar da zavallı Akadiyanlar gibi evlerinden koparılıp sürülecekler mi? Eğer Montreal düşerse bana karışı her daim çok nazik olan Bourlamaque ölüp gidecek. Babam onun hayatını *bir hiç uğruna* bağışlamış olacak.”

“Ah, Amalie.” Annie bir elini Amalie’nin koluna koydu. “Senden nefret etmiyoruz. Acını ve üzüntünü paylaşıyoruz.”

Sarah, Connor’ın eve dönmesini hep çok istemişti, fakat savaşın sona ermesinin Amalie için nasıl bir anlam taşıdığını hiç düşünmemişti. “Senden nefret etmemiz mümkün değil. Çünkü sen bizim kardeşimizsin.”

Sarah konuştukları sırada Annie ve Amalie’nin kendisine öz kardeşlerinden çok daha fazla kardeşlik ettiklerinin farkına vardı.

23 EYLÜL

Sarah elmaları toplayıp beyaz önlüğünün içine dolduruyor, sonra da sepetin içine boşaltıyordu. Tavuklar çimenlerdeki böcekleri yakalamakla meşgullerdi. Sonbahar güneşi sıcacık ve parlaktı. Kuşlar daha yeni yeni renk değiştirmeye başlamış, ağaçların üzerinde şarkılar söylüyorlardı.

“Elma.” Küçük Iain Cameron tombik ellerini havaya kaldırmıştı, pantolonunun altından küçük mokasenleri görünüyordu.

Kadın küçük çocuğun eline kırmızı bir elma tutuşturdu, kendisine yardım etmeye çalıştığını görünce gülümsedi. “Bunu da sepete, diğerlerinin yanına koy.”

Çocuk kendisine söyleneni yaptı ve yeniden sendeleyerek kadının yanına doğru yürüdü. “Elma.”

Köpekler havlayarak yola doğru koştular. Sarah at nallarının sesini duydu ve kafasını kaldırdığında bir vagonun çiftliğe doğru yaklaştığını gördü. Morgan elinde tüfeğiyle ahırdan çıktı, köpeklerle seslendi ve bir süre arabacıyla konuştu.

Sarah savaş hakkında haber geldiğini biliyordu.

“Gel, güzel oğlum.” Sarah eğilip Iain Cameron’ı kollarına aldı ve eve doğru yürüdü. Annie ve Amalie kapının eşiğinde durmuş, etrafı izliyorlardı. Hareket edip duran küçük çocuğu yere, annesinin ayaklarının dibine koydu ve Amalie’nin elini tuttu, eltileriyle birlikte kalbi hızla çarparak bekledi:

Haberler nasıl olursa olsun, Sarah, hep yanında olduğumu unutma, olur mu?

Morgan eve doğru döndüğünde Connor’ın sesi Sarah’nın kulaklarında çınlıyordu. Morgan’ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Arabacı atına atlayıp geldiği yoldan geri döndü. Morgan önlerinde durdu, saçlarını deri bir sırmıla arkadan toplamıştı, alnı terliydi. “İki hafta önce, Vaudreuil Amherst’ten anlaşma yapmayı istemiş. Montreal beyaz bayrak çekmiş.”

Morgan Amalie’ye uzanıp rahatlatmak için onu kollarına aldığı anda, Sarah ile Annie de birbirlerine baktılar, Sarah Annie’nin gözlerinde de aynı rahatlamayı gördü.

Savaş bitmişti.

Kocaları eve dönüyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Connor botlarını sırt çantasına dayayarak bağladı ve ağır çantayı Iain'ın yatağının yanındaki yatağa dayadı, ve kulübeye son bir kez daha baktı. "Kulüberne ve adaya veda etmek çok garip."

"Özellikle de sen ve Joseph için. Siz buradayken, ben zaten iki yıldır çiftlikteydim. Yine de bu kulübe üç yıl boyunca evimdi." Iain etrafa baktı. "Iain Cameron burada doğdu."

"Evet, öyle." Connor o geceyi hatırladı – Iain'la birlikte uzun saatler beklemiş, birlikte rom içmişlerdi. Bebeğin ilk ağlamalarını duyduğunda rahatlamıştı.

Ve Connor'ın aklına yakında Sarah doğum yaparken Iain'ın da onunla birlikte bekleyeceği geldi. Fakat bu düşünceyi – ve içine yayılan korkuyu – zihninden atmaya çalıştı.

"Hazır mısın?" Iain, Connor'a baktı.

"Evet." Iain'm peşinden kulübenin dışına çıktı ve son bir talim için tören alanına doğru yöneldi.

Connor, Iain, Joseph ve adamları Montreal'in güneyinden yola çıkarak uzun bir yolculuk sonucu önceki gün öğleden sonra adaya varmışlardı. Savaş geride kalmıştı ve yolculuk boyunca herkes eve varmaktan başka bir şey düşünmemiş-

ti. Adaya ayak basar basmaz Dougie kemanını, McHugh de gaydasını çalmaya başlamış, hep birlikte rom içerek savaşın sona ermesini kutlamışlardı. Askerlerin savaşla ilgili anılarını anlattıkları ve içkiden kafaları kıyak, bacakları tutmaz hale gelinceye kadar dans ettikleri güzel bir *céilidh** olmuştu. Evet, bazıları sabah uyandıklarında susuzluktan yanıp tutuşuyorlardı ve başları çatlıyordu.

Fakat kırbaç direğinden sarkan pantolon olmasaydı kimse adamların geceyi gülüp eğlenerek geçirdiğini anlayamazdı. Düzgün sıralar halinde dizilmişler, sırtlarında mühimmatları ve yüzlerinde de ciddi bir ifade vardı. Connor onların ne hissettiğini anlayabiliyordu, çünkü kendisi de aynı hissediyordu.

Bu vedaydı.

Joseph ve adamları kenarda durup izlerken Iain ve Connor askerlerin arasından geçerek yürüdüler, fakat bu defa mühimmatlarını kontrol etmek yerine onlara yetenekleri, cesaretleri, savaşma azimlerinden ötürü teşekkür ettiler ve her birine nereye gideceklerini ve daha sonra ne yapmayı planladıklarını sordular.

“Sen ne yapacaksın, evlat?” diye sordu Iain genç Jabez Fitch’e.

Fitch sırttı. “Evleneceğim – tabii Hannah beni kabul ederse.”

Connor, Fitch’in sırtını sıvazladı. “Seni geri çevirmek için aptal olması lazım. Sen güçlü ve iyi kalpli bir çocuksun.”

Fitch kıpkırmızı oldu. “Teşekkür ederim, efendim. Aynı zamanda ikinize de bizi buraya sağ salim getirdiğiniz için çok teşekkürler.”

Ama askerlerin tamamı bu savaştan sağ salim dönmeyi

*Céilidh (Galce): İskoçya’ya özgü müziklerin çalınıp dansların edildiği geleneksel bir kutlama. (Çev. N.)

başaramamışlardı ve Connor elinde olmadan pek çok askerin – pek çok arkadaşının – yattığı küçük mezarlığa doğru baktı. Zafer acı çekerek, kanla ve bu uğurda canını ortaya koyan askerlerin fedakarlıklarıyla kazanılmıştı.

Connor ve Iain bütün askerlerle teker teker konuştuktan sonra birliğin önüne geçtiler, Iain konuşmasına başlamak üzereydi. Ancak o daha konuşmadan McHugh öne atıldı, bir elinde uzun bir tüfek, diğerinde de bir şişe viski vardı.

Tüfeği ve viskiyi Iain’la Connor’a verdi. “Bunları sizin için aldık – sizlere ve Morgan’a bizler için yaptıklarınızdan ötürü teşekkürlerimizi sunarız. Bizden Komandolar yarattınız.” McHugh’un sesi titriyordu. “Sizler şu ana kadar tanıdığım en güçlü ve inatçı İskoçlarsınız, klanınızı tanımak bizler için bir onurdu. Sizi asla unutmayağız.”

O sırada Connor’ın gözüne çarptı.

Komandoların ve onlarla birlikte hizmet eden bütün askerlerin adı tüfeğin tahta dipçik ve kundak kısımlarına özenle kazınmıştı. Connor ve Iain tüfeği birlikte tutup, yavaşça çevirerek üzerindeki isimleri okudular – belki toplamda üç yüzden fazla isim vardı. Killy McBride. McHugh. Cam. Robert Wallace. Billy Maguire. David Page. Charles Graham. Jabez Fitch. Yaşlı Archie. James Hill. Gordie. Jonny Harden. Angus Stewart. Forbes.

Askerlerden gür bir haykırış yükseldi ve bu, Komandolarla Joseph’in savaşçılarının da katılımıyla tiz bir Mohikan savaş çığılığı haline geldi. Bağırma Connor’ın daha önce yalnızca bir kez duyduğu bir tezahürata dönüştü.

“MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon! MacKinnon!”

Adamlar sustuklarında, Iain konuşmaya başladı. “Teşekkürler, çocuklar. Bu harika bir hediye.”

“Evet, teşekkür ederiz.” Connor’ın boğazı düğümleniyordu. “Ve eve varmadan bütün viskiyi bitirmeyeceğimize, Morgan’a da hakkını vereceğimize söz veriyoruz.”

Adamlar güldüler.

Iain’ın yüzü ciddileşti. “Dünya daha önce böyle bir savaş görmemişti, fakat sizler sınır bölgesindeki ailelerin güvenliğini sağlamak uğruna canlarınızı ortaya koyarak savaşı lehimize çevirdiniz. Bundan yıllar sonra, insanlar Komandolar olarak bulunduğunuz fedakarlıkları, savaştığınız savaşları, kazandığınız zaferleri hatırlayacaklar. Dilerim huzur ve barış hep sizinle olur.”

Connor, Iain’ın adamları göndermesini bekledi. O da, Iain da binbaşı olmalarına rağmen, savaşın ilk üç yılında Komandoları komuta eden ve onları bir araya getiren Iain’dı. MacKinnonlar’ın en büyüğü oydu. Fakat Iain kenara çekildi.

“Sen daha uzun süre onlarla birlikte savaştın, evlat. Harika bir savaşçısın, hatta belki de aramızdaki en iyi savaşçısın. Onları göndermek senin hakkın.”

Connor başını sallayarak karşı çıkmaya çalıştı, ancak askerler bağırarak ona engel oldular.

“Son beş yıldır her gün bizimleydin, Connor MacKinnon,” diye bağırды Forbes. “Böylece bizi evlerimize gönderecek kişi olma hakkını kazandın!”

Bu sözlerle onurlanan Connor öne doğru çıktı, yüzünü birliğe döndü, silah arkadaşlarının tanıdık yüzlerine baktı. Boğazındaki düğümü yutkunarak atmaya çalıştı, hem acı hem tatlı bir andı bu. “Komandolar, serbestsiniz!”

Adamlar arkalarını dönüp yürürlerken bir sessizlik hasıl oldu.

Connor pek çoğunu bir daha göremeyeceğini biliyordu, fakat yine de onlar için mutluydu çünkü adamlar evde onları

bekleyen sevdiklerine kavuşacaklardı, tıpkı kendisi gibi. Fakat Connor henüz Sarah'ya dönemezdi. Onun ve Iain'ın, birkaç gönüllü Komando, Joseph ve adamlarıyla birlikte yerine getirmesi gereken son bir görevi vardı.

Peder Delavay kulübenin dışında onları bekliyordu.

"Hazır mısın, peder?" diye sordu Connor.

Quebec'e yapacakları zorlu bir yolculuk onları bekliyordu.

"*Oui*. Evet, dönüş zamanı."

Sarah ateşin başında oturmuş bebeği için bir pijama daha örerken bir yandan da mırıldanıyordu. İlmekleri düzgün atmaya çalışıyordu. Hemen yan tarafta Amalie ikizlerini emziriyordu, bebeklerden biri bir memesini emerken, diğeri de öbürünü emiyordu. Annie, Iain Cameron ile Mara'yı ateşin önündeki küvette yıkıyordu. Morgan kapının yanına oturmuş tüfeğini temizliyordu, Artair ve Beatan da adamın ayağının dibinde uyuyorlardı. Dışarıda hafif yağın yağmurla, Sarah'nın hoşuna giden türden, aile olduklarının farkına vardığı sıcacık bir akşamdı.

Connor keşke evde olsaydı.

İngilizlerin zafer kazandığını öğrendiklerinden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Haberler onlara ulaştığından bu yana Sarah, Connor ve Iain'ın ha bugün ha yarın geleceklerini düşünmüştü. Oysa günler hayal kırıklığıyla sonlanmıştı, güneş her gün ufukta batarken onlara dair en ufak bir iz yoktu. Güneş o gün bir kez daha batmıştı ve Sarah'nın umutları da ertesi güne kalmıştı.

Fakat Annie kocasını beklemeye dayanabildiyse, Sarah da dayanabilirdi.

"Elma sıkacağı tamir edildi." Morgan temizlediği tüfeğini kapıya dayadı. "Son mahsulleri de aldıktan sonra, artık..."

Artair ve Beatan oturdular, kuyruklarını örgü kilimin üzerinde sallıyorlardı. Ardından kapıya doğru gidip hırlamaya ve kapıyı tırmalamaya başladılar.

Ve Sarah duydu.

Şarkı sesi.

Morgan perdeyi aralayarak baktı ve güldü. “Döndüler.”

Adam kapıyı açıp yanında köpeklerle birlikte dışarıya doğru yürüdü. Sarah örgüsünü bir kenara bırakıp peşlerinden çıktı, yüreği ağzındaydı.

Yolun yukarısında büyük bir vagonu süren Connor’la Iain göründü. Killy, Dougie, Forbes, McHugh ve Brendan da onlarla yürüyorlardı. Batmakta olan güneşin etkisiyle altına boyanmış gibiydiler ve arkalarındaki gökyüzü pembe ve altın rengi huzmelerle ışıldıyordu. Gelirken bir yandan da bir şarkı söylüyorlardı ve Sarah yoğun İskoç aksanları nedeniyle şarkının sözlerini güçlkle anlayabiliyordu.

“Hey! Johnnie Cope hâlâ uyanmadın mı? / Yoksa savaş tamtamlarını çalmaya başladın mı? / Uyanmadıysan seni beklerim / Sabah olunca kömür ocaklarına gidelim.”

Connor onu gördüğünde ayağa kalkıp el salladı, vagon kapının önüne geldiğinde durdu. Connor yere atlayıp Sarah’yı kollarına aldı ve ona sımsıkı sarıldı.

“Ah, Sarah!” Fakat onu kucaklar kucaklamaz bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. Yüzünde kocaman bir şaşkınlık ifadesi vardı. Büyük elini kadının iyice şişmiş karnına götürdü. “Karnın ne kadar da büyümüş. Bebeğimizin nasıl büyüdüğüne bir bak! Sen iyi misin? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Çok iyiyim, bebeğimiz de öyle.” Adamı tepeden tırnağa

* Hey, Johnnie Cope, Are Ye Waukin’ Yet?: 1745 yılında Adam Skirving tarafından yazılıp bestelenmiş, Prestonpans Savaşı’nı Jakobitlerin gözünden anlatan bir İskoç halk şarkısı. (Çev. N.)

süzdü, kirli sakallı yakışıklı yüzünün tadını çıkardı. Pantolonu ve mokasenleri yolculuk nedeniyle toz içinde kalmıştı. “Bitti mi, Connor? Artık temelli bizimlesin, değil mi?”

“İngilizlerle Fransızların barış yapip yapmayacaklarını bilmiyorum ama buradaki savaşı kazandık.” Gülümsedi, bakışları sıcacıktı. “Komandolar dağıldılar. Joseph’le adamları Stockbridge’e döndüler. Ve ben de temelli döndüm işte.”

Kadın adamın kollarına atıldı, kalbi adeta şarkı söylüyordu.

“Ben de seni çok özledim, Prensesim.” Connor kadına sımsıkı sarıldı, yanaklarını, alnını ve dudaklarını öptü. “Aslında daha önce gelmeyi planlıyorduk, fakat Iajın’la birlikte peder Delavay’i Quebec’e sağ salim ulaştırmamız gerekti.”

“Tanrı aşkına, seni kaçık İskoç! Onunla sonra hasret giderirsin!” Killy arkadan bağırıyordu. “Hanımefendiye gösterse ne artık!”

Connor gülererek kollarındaki kadını bıraktı. “Senin için küçük bir hediyem var.”

Kadın adamın vagona doğru yürüdüğünü ve sonra bir hamlede vagonun üstüne çıkıp muşambaya sarılı büyükçe bir yükü çektiğini gördü.

İşte orada, kanvasın hemen altında klavseni duruyordu.

Sarah şaşkınlık içinde kalakaldı. Klavsenin bacakları kumaşa sarılıp vagonun içine bağlanmıştı ve ana kısmı ise bataniye ve kanvaslarla sarılıydı. Gözlerine yaşlar doldu. “Ah, Connor!”

Adam yere atladı ve kadının gözlerindeki yaşları başparmağıyla sildi. “Bunun senin için hem müziği hem de dayınla yaşadıklarını hatırlatması nedeniyle ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Senin için bu kadar değerli bir şeyi Edward Kalesi’nde tozlanmaya bırakamazdım. Biz, şey... topçuluk için kullanılan vagonlardan birine *el koyduk*.”

Adamlar kahkahalarla güldüler.

Sarah'nın kalbini buruk bir sevinç sardı. "Onu bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum. Tanrı seni korusun, Connor." Ardından Iain'a ve Komandolara döndü. "Tanrı hepinizi korusun."

Connor klavseni vagondan çıkarıp eve taşımak için sabaha kadar beklemek zorunda olduklarını biliyordu. Kadınlar onlar için yahni yaparlarken, Connor, Iain ve Morgan da konuyu uzun uzadıya konuşup klavsenin mutfağın bir tarafında bulunan ve Connor'la Joseph'in çiftliğe geldiklerinde uyudukları odaya konmasına karar verdiler. O oda artık Connor ve Sarah'nın odası olacaktı – en azından bir sonraki bahar onlar için de bir ev inşa edilene kadar.

"Klavseni gördüğünde yüz ifadesini gördünüz mü?" Connor elinde olmadan gülümsedi, kapının aralığından Sarah'nın ön kapının hemen önünde ateş yakan adamlara mısır ekmeği taşımasını izliyordu.

Iain sırtıttı. "Bir an için düşüp bayılacağını sandım."

Morgan elini Connor'ın omzuna koydu. "Onca sıkıntıya nasıl katlanabildiğini hâlâ anlayamıyorum. Öyle tatlı ve içten ki. Onunla zaman geçirmek çok eğlenceli. Çok sıkı çalışıyor ve asla söylenmiyor, ayrıca çok nazik ve düşünceli. Hoş tınılar mırıldanıyor ve bir melek gibi şarkı söylüyor. Amalie ve ben ona bayılıyoruz, Annie de öyle."

Connor kaşlarını çatı. "Karımla benim geçirdiğimden daha çok zaman geçirdiniz."

"Şimdi de sana bir sürprizimiz var, kardeşim." Iain uzun tüfeği ve içi viski dolu şişeyi vagondan alıp Morgan'a uzattı. "Askerlerden üçümüze bir veda hediyesi."

Morgan tüfeği elinde döndürerek onlarla savaş boyunca

savaşan askerlerin isimlerini okudu. Kimileri hâlâ hayattaydı, kimileri öleli ise uzun zaman olmuştu. Iain ve Connor ona Komando Adası'nda geçirdikleri son geceyi ve ertesi sabah askerlerle nasıl zor vedalaştıklarını anlattı.

"Hepsi çok iyi çocuklardı." Morgan'ın sesi en sonunda konuşmaya başladığında titriyordu ve gözleri ıslaktı. "Tanrı onları korusun. Onları çok özleyeceğim. Bir daha görüşebileceğimizi de pek sanmıyorum."

Connor o an artık hayatının eskisine hiç benzemeyeceğini düşündü. Artık savaşmasına ve öldürmesine gerek yoktu. Savaş sona ermişti. Hayatının geri kalanını çiftlikte, ailesiyle, Sarah ve çocuklarıyla geçirecekti.

Eskiden geleceğini hiç düşünmeyen Connor'a harika bir gelecek sunulmuştu.

Connor bir kütüğün üzerinde oturmuş, kolunu Sarah'nın vücuduna sarmıştı. Kadının başı omzundaydı. Adamların savaşın son çatışmalarını anlatmalarını dinliyorlardı. Rom elden ele uzatılıyordu. Ateşin ve arkadaşlıklarının son kez tadını çıkarıyorlardı.

"Ah, Morgan o Fransız delikanlının yüzündeki bakışı bir görmeliydin." McHugh kahkaha attı. "Connor köydeki kapıları teker teker çalıp onlara kendisinin MacKinnon Komandolarının başı Connor MacKinnon olduğunu söyledi ve onları kendilerine saldırılmasını istemiyorlarsa silahlarını bırakmaları konusunda uyardı. Delikanlının bayır aşağı öyle bir kaçıışı vardı ki kapıları ardına kadar açık unuttu!"

Adamlar kahkahalara boğuldular.

Connor da kahkahalar atıyordu.

"Bir an altma işeyeceğini sandım," dedi Killy gülerek. "Mackinnon' adını duyduğu an hortlak görmüş gibi oldu."

Adamlar tepine tepine güldüler.

“Delikanlıyı korkutanın ‘MacKinnon’ adı olduğuna emin misin?” diye sordu Morgan sırtarak. “Belki de kardeşimin çirkin yüzünden korkmuştur.”

Kahkahalar ve ulumalar.

Connor, Morgan’a ters ters baktı. “Evet, eğer sen de orada yanımızda olsaydın, kafanı şahmerdan olarak kullanıp bütün kapıları rahatça açabilirdik.”

Yine kahkahalar.

Dougie ayağa kalktı. “Bence artık bir şeyler çalmamızın vakti geldi.”

Connor bir an için Dougie’nin kemanını çalacağını düşündü. Ancak Dougie vagona doğru yürüyüp klavsenin etrafındaki ipleri çözüp muşambaları sıyırmaya başladıktan sonra Connor adamın amacını anladı.

Connor, Sarah’yı elinden tutarak ayağa kaldırdı ve peşinden sürükledi. Vagonun içine doğru atladı ve Dougie’nin yardımıyla hassas enstrümanı koruyan kanvası ve battaniyeleri çekerek kaldırdılar.

Sarah onları izledi, büyük bir şaşkınlık içinde olduğu her halinden belli oluyordu. “Benim... benim çalmamı mı istiyorsunuz? Şimdi mi?”

“Bu koca şeyin buraya getirmeye laf olsun diye yardım etmedim.” Killy güldü. “Ben gitmeden çaldığını duymak istiyorum.”

“Çal hadi!”

“Evet, bize bir parça çal!”

Adamların tezahüratlarına Annie, Amalie, Iain ve Morgan da eşlik etti.

Connor Sarah’nın yüzünde hem tereddüt hem de büyük bir istek olduğunu görüyordu. Yere atladı, kadını elinden tutarak

vagona çıkardı, en sevdiği İskoç şairin dizeleri geldi aklına. “Eğer aşkın gıdası müzikse, çal o zaman.”

Sarah’nın kalbi heyecanla çarptı. Hayatı boyunca çalabilmek için izin istemek zorunda kalmış, müziğe olan aşkı hiç dinmek bilmemişti. Fakat bu defa kendisinden çalması isteniyordu. O geceyi Komando Adası’nda geçirdiği birkaç güzel geceye benzetti – tek farkla, bu defa *evindeydi*.

Parmaklarını tuşların üzerine koydu, birkaç arpej attı ve ardından gözlerini kapatıp kendini müziğe bıraktı. Savaş sona erdiği için neşeyle çalışıyordu. Connor’a ve Karmındaki bebeğe duyduğu sevgiyle çalışıyordu. Dayısının anısı için çalışıyordu.

Parmaklarını tuşların üzerinden çektiğinde alkışlar ve tezahüratlar havada uçuşuyordu. Başını kaldırıp baktığında Annie ve Amalie’nin yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördü. Iain ve Morgan ise ağızları açık halde ona bakıyorlardı, her ikisi de onu ayakta alkışlıyorlardı.

“Daha önce kimsenin böyle çaldığını duymadım,” dedi Iain.

Morgan başını iki yana salladı. “Ben de öyle.”

Kadın kendi kendine gülümsedi – klavsende Dougie’nin neşeli şarkılarından birini çalmaya başladı, ezberinden çalışıyordu. Dougie’yi yalnızca birkaç kez çalarken dinlemişti.

Kahkahalar atan Dougie kemanını eline aldı ve Sarah ile düet yaptılar.

Kısa süre herkes ya dans ediyor ya da alkışla tempo tutuyordu – Annie ve Iain, Amalie ve Morgan, Killy ve McHugh. Küçük Iain ve bebekler de o güzel geceden nasiplerini almışlardı çünkü elden ele uzatılıyorlar, yanaklarına öpücükler konuruluyor ve adamların kucaklarında zıplatılıyorlardı.

Kadın McHugh'un Killy'e "Of, ne kadar da çirkinsin" diye bağırdığını duydu.

"Senden katbekat yakışıklıyım bir kere," diye yanıt verdi Killy. "Ayrıca daha güzel kokuyorum."

Sarah onların da kendi hissettiğini hissettiklerini biliyordu – müzikle gelen neşe.

Peki ama Connor neredeydi?

Etrafa bakındı, gözleriyle onu aradı ama bulamadı. Adam vagonun hemen yanında, ayakta duruyordu ve gözleri yalnızca aşkla parlıyordu.

Connor karısını sonunda klavsenin başından kaldırdığında ve yataklarına girdiklerinde vakit çok geç olmuştu. Connor kapıyı arkalarından kapatıp sürgüledi ve soyunmaya başladı.

Sarah sırtüstü yatmış onu izliyordu, üzerinde yalnızca geceliği vardı ve ince gecelik oldukça dolgunlaşmış kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Üzerinden çıkarmakta olduğu gömleği omuzlarından kayarak yere düştü, bıçağını bir kenara bıraktı ve pantolonunun düğmelerini açtı.

"Çalmama izin verdiğin için."

"Hmm, öyleyse iyiliğimi karşılıksız bırakmazsın herhalde."

Sarah başını kaldırarak adama baktı, şaşkıındı. "Ne demek istiyorsun?"

Adam sıyırdığı pantolonunun içinden çıktı ve orada öylece çıplak durdu, aleti çoktan kalkmaya başlamıştı bile. "Ben senin çalmama izin verdim, sen de benim çalmama izin vermelisin."

Kadının kafası daha çok karışmıştı, bakışları adamın kasıklarına kaydı. "A-ama sen bir enstrüman çalmıyorsun ki."

Yatağa, kadının yanına uzandı. "Yoo, çalışıyorum. *Seni.*"

Adam onu kendine doğru çekti, elini ipeksi geceliğin altına soktu ve onu sıyrarak kadının başının üzerinden çıkardı. Göğüsleri daha dolgundu, uçları koyulaşmıştı, karnındaki yuvarlak şişlik onun çok daha kadınsı görünmesini sağlıyordu.

Ah, öyle güzeldi ki!

Adamın yüzüne baktı, dudaklarında mahcup bir gülümseme vardı ve kraliyet İngilizcesiyle konuştu. “Ama ben enstrüman değilim ki.”

“Emin misin? Ama ben böyle yapınca...” Ağzını kadının dolgun göğüslerine götürüp uçlarını yalamaya başladı ve sonra da onları ağzına çekip emmeye başladı, kadın tatlı tatlı inlemeye başlamıştı. “... inliyorsun”

“Ve böyle yapınca da...” Bir yandan kadının göğüslerini emerken, bir yandan da elini bacaklarının arasına kaydırıp bacaklarını hafifçe ayırdı ve oraya kadının en çok zevk alacağı şekilde dokunmaya başladı, ta ki kadının nefes alış verişleri hissettiği tutku nedeniyle hızlanmaya başlayana kadar. “... Kedi gibi mırıldıyorsun.”

“Ve içine kaydığımda ise...” Kadının kalçalarını arasına yerleşip onları ardına kadar ayırdı ve tek bir yavaş hamleyle derinlerine daldı, kadın bağırmaya başladı. “... benim için şarkı söylüyorsun.”

Ve onun derinlerinde boğuldu, tek vücut olmuşlardı. Ona karşı aylardır içinde tuttuğu arzunun etkisiyle kafasından diğer bütün düşünceleri attı.

Kadın hızla ve titreyerek geldi. Connor kadının çığlıklarını ağzıyla kapattı ve kendisi de titreyerek onun zevk dalgalarına eşlik etti.

Ateşleri yavaş yavaş söndüğünde birbirlerinin kollarında hareketsizce yatıyorlardı. Connor’ın aklında hiçbir endişe kalmamıştı, içi ferah kalbi sıcacıktı.

Sarah adama iyice sokuldu, başı onun omzundaydı ve parmaklarıyla da göğsündeki tüyleri okşuyordu. “Seninle sevişmek müzik yapmaktan çok daha güzel.”

Connor onu iyice kendine doğru çekti. “Ah, Sarah, sen benim müziğimsin.”

SONSÖZ

William karlarla kaplı ormanın içinde atının üzerinde oturmuş, ağaçların arasından çiftlik evini izliyordu. Nefesi buz gibi havada beyaz bir buhar olarak çıkıyordu. Aradaki mesafeye rağmen klavsenin tatlı tınısını duyabiliyordu. Yeğeni klavseninin başına geçmiş bir Noel şarkısı çalıyordu. Melodi William'a tanıdık geliyordu, sanki bu şarkıyı çocukken duymuştu, fakat adını hatırlayamıyordu.

“Şu an Noel zamanı mı?” Noel diye bir şeyin varlığını çoktan unutmuştu.

“Hayır, lordum. Noel'e daha bir hafta var.”

William atının üzerinde oturduğu yerden dinliyordu, müzik duygularını şaha kaldırıyor, yüreğinin buruk bir acıyla yanmasına neden oluyordu. Gözleri doldu, ılık yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı.

Gözlerini sildi – bunun soğuşun etkisi olduğuna şüphe yoktu.

“Lordum, gitmemiz gerek.”

William sessiz olmasını işaret etmek amacıyla elini kaldırdı. “Henüz değil.”

William o an orada olabilmek ve o anı yaşayabilmek için çok uzun bir yol tepmiş, çok fazla acıya katlanmıştı. Hemen ayrılmaya niyeti yoktu.

Soğuşun ya da ağrısının farkında olmayarak müziği kesilene kadar dinledi. Yeniden çalmasını bekledi, biraz daha din-

lemek istiyordu, notalar onunla klavseni çalan kadın arasında bir bağlantı kuruyordu adeta. Fakat o an tek duyduğu ağaçların arasında esen rüzgarın uğultusuydu.

O sırada havanın kararmaya başladığını fark etti, güneş bulutların arkasından batmak üzereydi. Kar lapa lapa yağıyordu. Uzaklarda bir yerlerde bir kurt uludu. Fakat William'ın yine de atını sürmeye niyeti yoktu.

Sarah'nın dünyaya sağlıklı bir erkek çocuğu getirdiğini ve hem annenin hem de bebeğin iyi durumda olduğunu biliyordu. Bebeğe William adını verdiklerini de.

Bu onu hem çok şaşırtmış hem de duygulandırmıştı.

“Sizi sevinçle karşılayacaklarına eminim, lordum. Dışarıda kalmanız için bir neden—”

“Hayır.” William görünmek istemiyordu – hele bu haliyle asla.”

Sarah'nın onu eski haliyle hatırlamasını istiyordu.

Elini cebine götürdü, kırık siyah şahı ve mektubu çıkarıp adama uzattı. “Bunları kapılarının önüne koy. Dikkat et de yakanma.”

“Peki, lordum. İstekleriniz benim için bir emirdir.”

Ve William bekledi.

Sarah yatak odasındaki şöminenin önünde yeni doğmuş oğlunu emziriyordu. Bebek halinden memnun bir şekilde kadının göğsünü emiyor, arada bir de aguluyordu, gözleri kapalıydı. Neredeyse iki haftalık olmuştu ve Sarah ona baktıkça hâlâ büyüleniyordu – küçük el ve ayak parmakları, parlak gözleri, koyu renk, yumuşacık saçları ve tatlı yüzü.

Connor ateşe biraz daha odun attıktan sonra kadının yanına geldi ve şalıyla omuzlarını sıkıca sardı. “Yeterince ısınabiliyor musun? Bugün hava korkunç soğuk.”

Sarah başını evet anlamında salladı ve kocasına gülümseyerek baktı. “Teşekkür ederim.”

Connor bir süre için orada öylece durdu, karısına ve bebeğine baktı. Bakışları yumuşacıktı ve Sarah adamın sevgisini en az ateşin verdiği sıcaklık kadar hissedebiliyordu.

Doğum yaptığı gece de Connor hep yanında olmuş, yanından bir an bile ayrılmak istememişti. Aşkıyla kadının korkunç ağrısını az da olsa hafifletmişti. Annie ve Amalie de oradlardı. Onun ellerini tutup Joseph’in kardeşi ebe Rebecca’ya yardım ederlerken, Joseph, Iain ve Morgan da bir masanın başına oturmuş, ateşi harlıyorlar ve uyuyan çocuklarına göz kulak oluyorlardı. Etrafı böyle kocaman bir sevgiyle çevrili olan Sarah, kısa sürede çektiği sıkıntıları unutmuş ve kendisini güvende ve mutlu hissetmeye başlamıştı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen.” Connor eğildi ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da her gece olduğu gibi rom için ağabeylerine katılmak üzere alt kata indi.

Her gece düzenlenen bu ritüel, Morgan ve Amalie hemen yan tarafta bulunan kendi evlerine taşındıktan sonra bile devam etmişti. Sarah’ya bu, askerlerin ateşin etrafında toplanıp rom içtikleri, sohbet edip şakalaştıkları geceleri hatırlatıyordu. Savaş döneminde olduğu gibi, ateşin tadını çıkarmanın, erkek muhabbeti etmenin ve rom içmenin Connor ve ağabeyleri için tanıdık ve rahatlatıcı bir yanı olmalıydı.

Kocaları genellikle çiftlik hakkında konuşup ertesi günün planını yaparlardı. Fakat son birkaç gecedir muhabbetlerin içinde Mohikanlardan da bahsediliyordu. Sarah onların Mohikanların da katılacağı bir Noel eğlencesi planladıklarından şüphelendi.

Elbette, Sarah, Annie ve Amalie de bir şeyler planlıyorlardı, fakat kocalarının günün büyük kısmında evde olmadıkları düşünülüğünde onların işi çok daha kolaydı. Bu Sarah’nın aile-

siyle birlikte ve bir anne olarak geçireceği ilk Noel olacaktı ve bu yüzden de Noel yaklaştıkça, içindeki heyecan da artıyordu.

Sarah, Connor'a üç yeni gömlek dikmişti ve gömleklerin manşet kısımlarına kocasının memleketinin bir sembolü olan küçük devedikeni motifleri işlemişti. Kendi elbiselerinin beyaz, ipek kısımlarını sökerek ve geceleri yoğun bir biçimde çalışarak Annie ve Amalie'ye iç etekler, çocukları için de plili kostümler dikmişti. Erkekler için içlerini keçeyle kapladığı kışlık bereler örmüştü.

Ancak asıl sürpriz Noel arifesinin sabahında gelecekti.

Çiftliğin pek çok ihtiyacı ve Sarah'nın da üç bin poundu vardı. O kadar büyük bir meblağa sahip olup da bunun hiç değilse bir kısmını çiftliğin daha iyi bir hale getirilmesi için harcamak ona pek doğru gelmiyordu. Bu amaçla komşuları Bay Fairley ve iyi kalpli eşi Mary ile işbirliği yaparak Albany'den yeni bir saban, bir tırpan ve bir de boğa aldırılmış ve aldıklarının çiftliğe getirilmesini istemişti. Saban ve tırpana çiftlikte çok ihtiyaç vardı ve boğa da onların başka bir çiftçinin boğasını kullanmak için para vermelerine gerek kalmadan ineklerinin üremesini sağlamalarına yardımcı olacaktı. Böylece paraları ceplerine kaldığı gibi çiftliklerinde sürekli sütleri, peynirleri ve etleri olacaktı.

Kocalarını bütün bunlara ne kadar çok ihtiyaçları olduğundan bahsederlerken—

“Artair, Beatan, hişşşt.” Iain'ın sesi Sarah'nın düşüncelerinin bölünmesine neden oldu. “Öğleden sonrasında beri bir tuhaf davranıyorlar.”

Köpekler sakinleşmek yerine boğuk bir şekilde hırlamaya başladılar.

Sarah, adamların ayağa kalkmalarıyla birlikte sandalyelerin ayaklarının zeminde çıkardığı sesi duydu. İçlerinden biri tüfeğini aldı. Sarah'nın yüreği ağzına geldi.

Küçük William uyuyordu. Sarah göğsünü emen William'ı beşiğine yatırıp üzerini battaniyeyle örttükten sonra geceliğini düzeltti.

Alt kattan Annie'nin sesi geldi. "Neler oluyor?"

Köpekler hırlıyor, kapıyı tırmalıyorlardı.

Şalını omuzlarına sıkıca saran Sarah merdivenlerden alt kata indiğinde, üç adamı ellerinde tüfekleriyle kapının hemen yanında duruyordu.

Connor ayı postundan montuna uzandı. "Köpekleri salalım da etrafa bir göz atıp gelsinler. Muhtemelen porsuğun teki gelmiş kümesin oraları eşeliyordur."

Iain köpeklerin tüylü boyunlarını okşadı. "Hazır mısınız, çocuklar?"

Connor, Sarah'ya rahatlatıcı bir bakış fırlattı ve kapıyı sürgüsünü kaldırarak açtı, köpekler gecenin karanlığına doğru hızla koşup gözden kayboldular. Connor da peşlerine düşecekti ki bir anda durdu. Eğildi ve tekrar ayağa kalktı. Arkasını döndüğünde elinde bir şey tutuyordu – bir parşömen ve...

Kırık siyah bir şah.

Sarah, Connor'a doğru koşup satranç taşını elinden aldı ve üzerinde geceliği ve şalından başka hiçbir şey olmadığını unuttarak kapıdan dışarı fırladı.

"Lord William!" Kadın kardaki ayak izlerinin ormana doğru uzandığını görerek koştu, köpekler de önünde koşturuyorlardı. "Lord William!"

Buz gibi rüzgar, geceliğinin içine kar tanelerinin savrulmasına neden olmuştu ve ayakları şimdiden buz kesmişti.

"Lord William! Lütfen geri dön!"

"Sarah! Sen çıldırdın mı? İçeri gir!" Connor arkasından bağırdı.

Kadın koşmaya devam etti, ayaklarının altındaki kar o

adım attıkça buzdan kum tanecikleri gibi dağılıyordu. “Lord William!, lütfen gitme! Geri dn!”

Güçlü bir çift kolu onu yakalayıp sımsıkı tuttu. “Sarah—”

“L-Lord William!” Dayısının adını hıçkırırken gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve dişleri soğuktan zangırdıyordu. “L-lütfen gitme!”

“Daha yeni doğum yaptın!” Connor kadını kollarına aldı ve onu eve taşıdı. “Ateşlenmene ya da kanamanın olmasına izin veremem.”

Morgan onları eve dönerken yakalayıp elindeki ayı postunu kadının vücuduna sardı ve kapının eşiğinde, kucağına bir bebekle duran Amalie’ye seslendi. “Kapıyı srgleyin ve içeride kalın. Ben mümkün olduğuunca çabuk gelmeye çalışacağım.”

Sarah Connor’ın kollarında titriyordu. “O-o orada. Orada olduğuunu bi-biliyorum.”

“yleyse bırak da onu biz bulalım. Sen ateşin başında kal.” Connor kadını içeri taşıdı ve Annie’nin ateşin başına taşıdığı bir sallanan sandalyenin üzerine usulca bıraktı. “Teşekkürler, Annie. Ona göz kulak ol, olur mu?”

Ve gitti.

William, MacKinnon’ın Sarah’yı yeniden içeri taşıyıp onu Leydi Anne ile baş başa bıraktıktan sonra iki ağabeyiyle birlikte ahıra koştuğuunu gördü, atlarının üzerine atlayıp çevreyi turlayacaklarına şüphe yoktu.

William gülümsedi – aylardır ilk defa gülümsüyordu.

Sarah siyah şahı tanı mıştı ve dayısının kendisi için geldiğini anlamıştı. Defalarca onun adını bağırmıştı. Kapıdan dışarı dayısını bulmak üzere fırlamıştı ve çok genç, güzel ve sağlıklı görünüyordu.

Dayısının yanında kalmasını istemişti.

Adam yeğeninin sesini duyduğunda, içinde tarifsiz bir huzur hissetmişti. Kendisini affettiğine emindi ve sonunda aylardır çektiği bu işkencenin bir işe yaradığına inanıyordu.

Sarah güvendeydi. Sağlıklıydı.

Ve onu hatırlıyordu.

“Lordum, gitmemiz gerek!”

Ayrılık zamanıydı.

Çiftlik evine son bir kez bakmak üzere arkasını döndüğünde, gözleri buğulanmıştı ve boğazında düğümlenen hıçkırık konuşmasını güçleştiriyordu. “Elveda, Sarah.”

Omzuna battaniyeler sarılı Sarah, kapı açıldığında ayağa kalktı, Connor’ın önünden dayısının içeri gireceğini umuyordu. Fakat içeri yalnızca Connor ve Iain girdiler. Yüzleri soğuktan kıpkırmızı olmuştu ve saçlarının, kirpiklerinin ve ayı postundan montlarının üzerinde kar taneleri vardı.

Morgan kapının eşiğinde durdu. “Eve, tatlı karımın yanına gitsem iyi olacak. Pencereden bizi izlediğini görebiliyorum. Endişelenmiş olmalı. İyi geceler.”

Ve Morgan kapıyı arkasından çekerek gitti.

“Evin karşısında, ormana uzanan iki sıra at izleri gördük.” Iain montunu çıkardı, silkeleyip askıya astı. “O alanda karlar bayağı ezilmişti, uzun süre beklemiş olmalılar. Sonra da atlarıyla dörtlü giderek uzaklaşmışlar.”

Connor da montunun Iain’in montunu astığı askının yanındaki askıya astı. “İzleri bir süre takip ettik, fakat fırtına kuvvetlendi ve izler görünmez oldu. Derken bir yol ayrımına geldik ve hangi yöne gittiklerini kestiremedik.”

Adam, Sarah’nın gözlerinin içine baktı. “Üzgünüm, Sarah.”

“Bunca zaman onun hep öldüğünü düşündüm.” Sarah kendini yeniden sallanan sandalyenin üzerine bıraktı ve siyah

şahı da göğsüne sıkıca bastırdı. “Neden kapıyı çalmadı? Neden ona seslendiğimde yanıt vermedi ve bana doğru koşmaya başlamadı?”

“Kapının önündekinin o olduğundan emin olamayız.” Annie, Iain’a bir fincan sıcak çay uzattı.

“Hayır.” Annie başını kaldırıp kocasına doğru baktı ve diğer bir fincanı da Connor’a uzattı. “Olabiliriz.”

Ardından Annie onlara Sarah’ya anlattıklarını anlattı. “Senin Bute ile savaşırken vurulduğun gün, Lord William’ı görmeye gittim. Sizi ordudan artık ihraç etmesi için ona yalvardım, reddedince de onun satranç tahtasını yere devirdim. Taşlar yerlere saçıldı. Bu siyah şah da o sırada kırılmış olsa gerek.”

“Bunu dayımın elinde defalarca görmüştüm.” Sarah başını eğerek ellerinde tuttuğu satranç taşına baktı. “Bunu genelde cebinde tutuyordu ve düşünceli olduğunda da parmaklarının arasında çevirip duruyordu.”

“Demek kapının önündekinin o olduğunu bu şekilde anladın.” Connor masaya, Iain’ın yanına oturdu.

“Peki neden içeri gelmedi?” Yeğenini görmek istemiyor muydu?

Connor bir süre düşündü. “Bunu anlatmanın kolay bir yolu yok, o yüzden açık olacağım. Bu kadar süredir esirse, muhtemelen çok işkence görmüştür. Görünüş olarak senin hatırladığın adama pek benzemiyor olabilir. Belki de o şekilde görünmek istemiştir.”

Sarah korkudan karnının burulduğunu hissetti, gözlerine yeniden yaşlar dolmaya başlamıştı. Kendisi çiftlikte mutlu mesut yaşarken dayısının aylar boyunca korkunç işkencelere maruz kalmış olmasını düşünmek bile istemiyordu. “Şu an nasıl görünüyor olursa olsun, onu sevgiyle karşılardım.”

Fakat Connor’ın bütün dikkati artık mektuptaydı. Sarah ise

mektubu tamamen unutmuştı. Connor mektubu açtı, okudu ve bir an için gözlerini yumdu. Sarah adamın yüzündekinin keder mi yoksa öfke mi olduğuna emin değildi. Connor hiçbir şey söylemeden mektubu karısına uzattı.

Sarah mektubu eline aldı ve sayfalara baktı, yazı tanıdık değildi.

Tuğgeneral Wentworth, size benden yapmamı istediğiniz araştırmanın nihayete erdiğini bildirmek üzere yazıyorum. Günlüğün çalınma olayının Denton Kontu, Lord Caswell ile bir ilgisi olup olmadığını araştırdım ve onun kişisel Leşyaları arasında çok sevgili, gereksiz yere hakarete uğramış yeğeninizin hayrete düşürücü birtakım resimlerinin çizili olduğu birkaç günlük sayfasına rastladım. Bu nedenle evlilik sözleşmesi de, tahmin edeceğiniz üzere, lağvedildi. Adam tutuklandı ve suçlamalarla karşı karşıya kaldığında da günlüğü skandal yaratmak ve bu sayede yeğeninizle evlenerek büyük bir servete konmayı garantilemek için çaldığını itiraf etti. Aynı zamanda günlükten haberi olduğunu, çünkü kuzenini yeğeninizin orada bulunmadığı bir gece yeğeninizin resimlerini çizerken gördüğünü de itiraf etti. Bu haberlerle yeğeniniz, hakkında yapılan korkunç suçlamalardan aklanmıştır. Denton da kaçtı ve o zamandan beri bir daha görülmedi.

Değerli ablanızı ve Marki olan eşini bu araştırma ve sonuçları hakkında bilgilendirdim. Onlar da kızlarının böyle bir trajediye kurban gitmesinden ve özellikle de onu suçladıkları ve perişan ettikleri için vicdan azabı çekiyorlar. Kızlarının korkunç ölümünü öğrendiklerinde, tesellisi mümkün olmayan bir elemle kavruldular. Başınız sağ olsun. Ne kadar korkunç. Ama gerçeğin bütün Londra'ya yayılması ve yeğeninizin ne-

redeyse toplum tarafından kötü talihinin kollarına itilen bir masum olarak görülmesi ve yüceltilmesi, dilerim acınızı biraz olsun hafifletir.

İlginizi çekeceğini düşündüğümden şunu da belirtmek isterim ki Denton'ın bu skandala neden olduğu ortaya çıktıktan sonra kuzeninizin model olduğu çizimler ve tablolar büyük rağbet gördü ve Londra'daki en iyi koleksiyonculara satıldı. Leydi Margaret'in olası bir skandal korkusuyla yaşarken satmadığı çizimleri, ona acı ölümünden sonra ün ve sanatsal anlamda büyük beğeni kazandırdı. En büyük takdiri ve sanatsal anlamda beğeniyi ise yeğeninizin büyük bir gül vazosunun yanında klavsen çaldığı tablo aldı. Öyle görünüyor ki Leydi Sarah Woodville sonsuza kadar hep böyle hatırlanacak.

Sizin de aynı korkunç saldırı sırasında Kızılderililer tarafından esir alınarak Fransızlara verildiğinizi öğrendim, fakat Krallığımız kısa bir süre içinde Fransızlarla yapılacak esir değişiminde serbest kalmanızı sağlayacaktır. Bu mektup Albany'e ulaşana kadar serbest kalmış olmanızı umuyorum ve esaret döneminizin çok güç geçmemiş olmasını diliyorum.

Hürmetkar kulunuz,
John Fielding,
Bow Caddesi, Londra

Sarah'nın kalbi acıyordu ve bir gecede bu kadarı çok fazlaydı. Tek bir kelime bile etmeden ayağa kalktı, mektubu masaya bıraktı ve koşarak üst kata çıktı.

Connor, karısının kendisine gelmesi için ona biraz zaman tanıdıktan sonra peşinden üst kata çıktı, kadının kalbinin boğulduğunu hissedebiliyordu. Wentworth, Sarah için Connor'ın

hiçbir zaman yapmayı başaramayacağı bir şey yapmıştı - Leydi Margaret'ın günlüğü hakkında gerçeği ortaya çıkarmış, Sarah'nın ayaklar altına serilen onurunu kurtarmış ve ona toplum içinde yeniden bir yer ve saygınlık kazandırmıştı, Sarah Londra'da olup bunlardan istifade edemeyecek olsa da. Belki de ölmüş olarak bilinmeseydi, artık hamile de olmadığına göre yeniden Londra'ya dönmek isteyebilirdi.

Elbette Connor onun gitmesine asla izin vermezdi. Tanrı'nın şahitliğinde karısı - ve oğlunun annesiydi. Ona aitti.

Acaba pişman mıydı? Aklandığını öğrenmesi Sarah'nın lüks içindeki hayatını, gündüzleri sarayda geceleri Kraliyet Tiyatrosu'nda geçirdiği o günlerini özlemesine mi neden olmuştu? Zavallı kadının henüz bir alyansı bile yoktu - en azından Noel'e kadar yoktu, çünkü Connor ona bir sürpriz yapmayı planlıyordu.

Saçmalama, ahbap. Kadın seni seviyor işte. Onun seni sevdiğini gayet iyi biliyorsun.

Karısını yatağın üzerinde uzanırken buldu, yanında yatan, battaniyelerle kundaklanmış küçük William'a bakıyordu. Yanakları ıslaktı, fakat Connor'ı gördüğünde gülümsedi.

Adam ona doğru yürüyüp yatağın kenarına oturdu ve elini kadının yumuşak ve pürüzsüz kolunda gezdirdi. "Uyandı mı? Ağladığını duymadım."

"Hayır, uyanmadı." Kadın uyumakta olan oğluna baktı, yüzü annelik şefkatiyle ışıldıyordu. "Yalnızca onun yanında olmak istedim."

"Senin için çok zor bir gece oldu." Karısının dayısı için hıçkırma hıçkırma ağladığını duymak ve onu karlarda yalınayak koşarken görmek Connor'ı çok üzmüştü.

Kadının yüzündeki mutluluk söndü. "Dayımın benim yüzümden çektiklerini düşünmeye katlanamıyorum, aynı za-

manda içeri girip benimle konuşmamış olması da canımı çok yakıyor. Onu gördüğümde ondan utanacak veya korkacak değildim ki.”

“O gururlu bir adam, Sarah. Bence senin nasıl tepki verebileceğinden korktu. Ya da daha büyük ihtimalle o halde görünmenin kendisine neler hissettirebileceğinden korktu.”

“Öyle olsa bile ne fark ederdi ki. Onu yeniden görmekten çok mutlu olurdum.” Sesi titriyordu. “Oğlumuzu görmesini çok isterdim.”

Connor, Wentworth’ün Sarah’nın bebeğini kaybetmesini ne kadar istediği düşünülürse, William’ı görmeyi pek umursayacağına emin değildi, fakat düşüncesini kendine sakladı. Sarah’ya onun yanında kimsenin dayısı hakkında kötü konuşmayacağına dair söz vermişti. “En azından hayatta. Lütfen böyle düşünmeye çalış.”

Sarah kocasının söylediklerini düşündü ve buruk bir şekilde gülümsedi. “Margaret’in eserlerinin hak ettiği değeri görmelerine sevindim, ancak hayatta olup bunu görmesini isterdim.”

“Biliyor, Sarah. Her şeyi biliyor.”

Gülümsemesi kayboldu, bakışları hâlâ uyuyan William’ın üzerindeydi. “Aynı zamanda gerçekler ortaya çıktığı ve skandalın arkasındakinin Denton olduğunun ifşa edildiği için de mutluyum. Görünen o ki onunla evlenmeme zaten gerek kalmayacakmış ve dayım da bunu görecekmış.”

Kadın bu sözleriyle Connor’ın içini sıkıan belirsizlik hissini alevlendirmiş oldu.

Öğrenmesi gerekiyordu. “Mektubu okuduğunda, içinden hiç Londra’ya geri dönmek geçti mi? Bir yanın aileni ve alışkın olduğun o lüks içindeki hayatı özlüyor olma—”

Sarah parmaklarını kocasının dudaklarına götürdü ve doğrularak yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. “Ne gibi lükslerim

vardı? Elbiseler mi? Mücevherler mi? Bunların hepsi gelip geçici, boş şeyler. Ben oradayken her günümü korku içinde, enstrüman çalmama bir ihtimal izin verilir umuduyla ve annemin istediği gibi bir kız evlat olamadığım için acıyla geçiriyordum. Kız kardeşlerimle sürekli bir aradaydık ama ne ben onların yüreklerinden geçeni biliyordum, ne de onlar benim.”

“Oysa burada canım istediğimde klavsen çalabiliyorum ve sizler de neşemi paylaşıyorsunuz. Annie, Amalie ve ben – bir arada gülüp eğleniyor, muhabbet ediyoruz. Düşüncelerimizi, korkularımızı ve hayallerimizi birbirimizle paylaşıyoruz. Onlar benim gerçek kız kardeşlerim. Hem burada erkek kardeşim de var – Morgan, Iain, Joseph. Sahip olmaktan çok mutlu olduğum, yeni doğmuş bir oğlum ve benim hayatımı kurtarmak için hiç düşünmeden kendini hayatını tehlikeye atacak kadar çok seven yakışıklı bir kocam var. Lüks mü? Benim için lüks bunlar! Niye burayı terk edip hiç sevilmediğim bir yere gitmek isteyeyim ki?”

Connor bu sözler karşısında ruhunu sıkıan gölgelerin yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığını hissetti. “Ama ailen seni seviyor. Mektupta perişan oldukları yazıyor. Sen onları hiç özlemiyor musun?”

Sarah başını iki yana salladı, dağılmış saçları omuzlarına dökülüyordu. “Leydi Margaret bana yüreğimden geçenleri beni gerçekten sevmeyenlere asla belli etmememi söylemişti, fakat sanırım eksik söylemiş. Beni yeterince iyi tanımayanların gerçekten sevmeleri de mümkün değil.”

Connor daha önce hiç bu şekilde düşünmemişi. “İşte buna hiçbir şey diyemem.”

“Annemle babam beni hiç tanımadılar, tanımaya da çalışmadılar. Onlara en çok ihtiyacım olan zamanda beni hırpaladılar, aç ve yalnız bıraktılar. Fakat dayım yüreğimden geçenleri bi-

liyordu, tıpkı senin gibi.” Kadın kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Sen beni başından beri olduğum gibi kabul ettin.”

Connor, karısının dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. “Ben yalnızca senin güvende ve mutlu olmanı istedim.”

“Seninle zamanında hayal ettiğimden çok daha mutluyum şu an.” Sarah bakışlarını kaçırmadan kocasının gözlerine baktı. “Bunu bana neden sorduğunu biliyorum, Connor. Açığa çıkarmadığın bir yanın seninle yalnızca çocuğunu taşıdığım ve Londra’ya dönemeyecek durumda olduğum için evlenip evlenmediğimi merak ediyor. İçin rahat olsun. Seninle evlendim, çünkü seni seviyorum.”

Adam derin bir nefes aldı, kalbinin üzerindeki yük kalkmıştı. “Seni hak edecek ne yaptım, bilmiyorum.”

“Ah, Connor!” Kadın başını iki yana salladı, gülümsedi ve elini kocasının elinin üzerine koydu. “Doğuştan soylu olamayabilirsin, fakat tanıdığım en soylu erkeksin.”

Adamın yüzü karısının sözleriyle aydınlandı. “Bir kale yerine bir kulübede yaşamayı dert etmiyorsun yani, Prensesim?”

Kadın kahkaha attı ve gözyaşlarını sildi. “Joseph haklıydı. Bu yeni hayatım bana verilmiş bir hediye. Onu huzur ve neşeyle geçirmek, birlikte geçirdiğimiz her günün değerini bilmek istiyorum.”

Connor, Sarah’yı kendisine doğru çekti ve yüzünü karısının saçlarının arasına gömdü, ona olan sevgisi öyle büyüktü ki bir an sel olup taşacağını sandı. “İşte yapmamız gereken de tam olarak bu – birbirimiz için yaşamak.”